JOSEPH FINDER

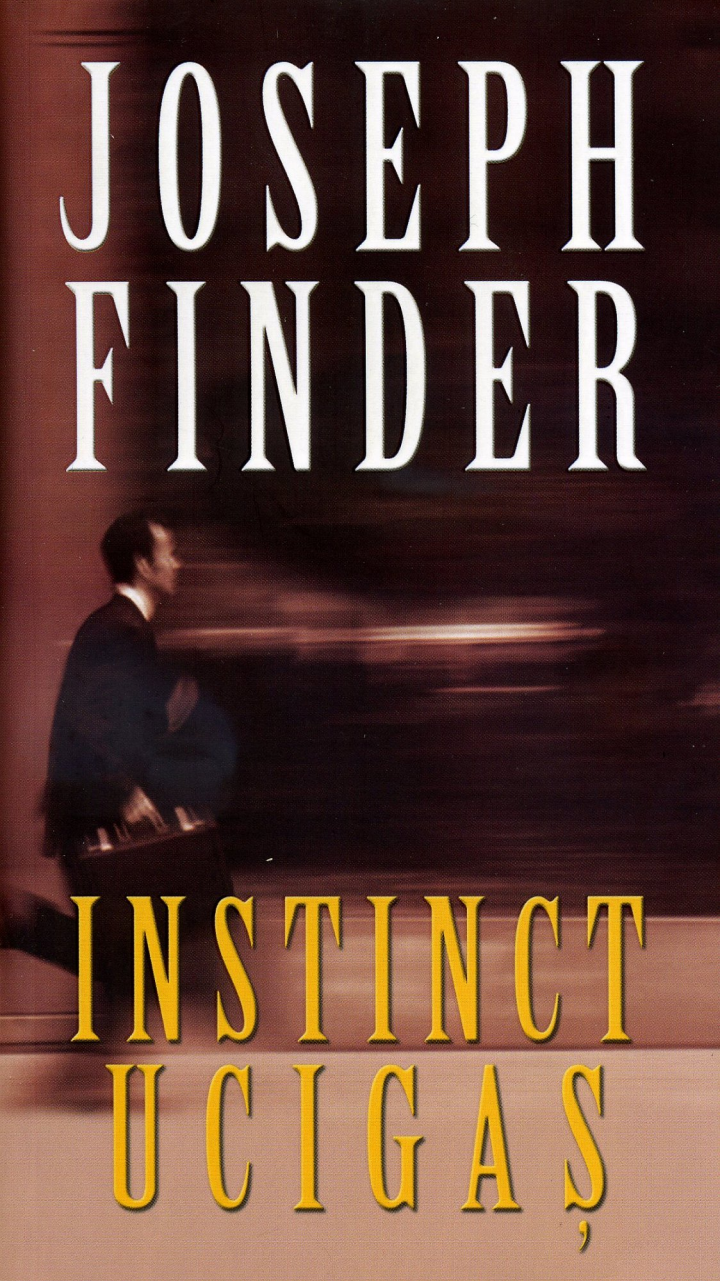

INSTINCT UCIGAȘ

JOSEPH FINDER

INSTINCT UCIGAȘ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FINDER, JAMES
Instinct ucigaş / Joseph Finder; trad.: Lingua Connexion - Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-251-7

I. Lingua Connexion (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOSEPH FINDER
Killer Instinct
© Joseph Finder, 2006

Traducere din limba engleză
Lingua Connexion

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-251-7

Pentru Emma, pasionata mea de baseball

Când elevul este gata, maestrul apare.
Proverb budist

Prolog

Nu mai trăsesem cu o armă în viața mea.

De fapt, până în acea seară nici măcar nu atinsesem vreuna. Era un revolver Colt de calibrul 45 semiautomat, greoi și mă simțeam ciudat cu el în mână. Avea un mâner dur. Nu-l puteam ține drept. Oricum, eram destul de aproape de el încât să îi descarc un glonț direct în piept. Dacă nu o făceam – dacă nu îl omoram în acel moment – cu siguranță m-ar fi omorât el pe mine. Nu eram un rival demn de el și amândoi știam acest lucru.

Era miezul nopții și la etajul douăzeci nu se mai afla nimeni altcineva în afară de noi, probabil nici în restul clădirii. Labirintul de birouri separate printr-un paravan era cufundat în întuneric. Probabil nu îi voi mai revedea niciodată pe toți acei oameni care lucrau cu și pentru mine.

Mâna îmi tremura, însă am apăsat pe trăgaci.

Doar cu câteva zile în urmă, oricine s-ar fi uitat la mine ar fi văzut un director de succes al unei corporații. Un tip cu o slujbă de top, căsătorit cu o femeie frumoasă. Un bărbat pentru care totul părea să meargă ca pe roate. Cel mai periculos lucru pe care îl făcusem vreodată fusese să merg la culcare fără să mă spăl pe dinți.

Acum nici nu mai speram să apuc să mai văd zorii zilei de mâine.

Deci când am luat-o razna? Când a început totul? În clasa întâi, când l-am lovit pe puștiul Sean Herlihy cu un bulgăre de zăpadă? În clasa a patra, când am fost ales printre ultimii în echipa de kickball[1]?

Nici vorbă, pot să vă spun exact care a fost momentul.

Totul a debutat acum zece luni.

[1] Joc cu mingea, asemănător cu baseballul, apărut în S.U.A., în care mingea se lovește cu piciorul în loc să fie lovită cu bâta. (n.tr.).

Partea întâi

1

OK, recunosc că sunt un idiot.

Am intrat cu automobilul Honda Acura într-un șanț fiindcă încercasem să fac prea multe lucruri în același timp. Ascultam *The Bends* a lui Radiohead, cu volumul la maximum, în timp ce conduceam spre casă, cu o viteză mult prea mare, fiind în întârziere, ca de obicei. Țineam volanul cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îmi butonam BlackBerry-ul, să îmi verific adresa de e-mail, sperând că am bătut palma cu vreun nou client important. Cele mai multe dintre e-mailuri erau de la plecarea vicepreședintelui departamentului nostru, Crawford, care se mutase la Sony. Apoi mi-a sunat mobilul. Am aruncat BlackBerry-ul pe scaunul mașinii și am răspuns la celălalt telefon.

Știam după tonul de apel că era soția mea, Kate, așa că nu m-am obosit să dau mai încet muzica – m-am gândit că mă suna doar să mă întrebe când ajung acasă de la lucru, să mă aștepte cu cina pregătită. Făcuse o obsesie pentru tofu[1] în ultimele luni – tofu, orez brun și napi, chestii de genul acesta. Probabil că erau foarte benefice pentru sănătate, din moment ce aveau un gust atât de neplăcut. Dar niciodată nu i-aș fi spus asta.

[1] Aliment natural tradițional în China, cu un aspect asemănător brânzei, având în compoziție boabe de soia, apă și produse de coagulare (n.tr.)

Totuși, nu de asta sunase. Mi-am dat seama imediat după vocea ei că plânsese și știam și de ce, înainte să îmi spună ea ceva.

– A sunat DiMarco, zise ea.

DiMarco era doctorul nostru de la Boston IVF[1] care încercase în ultimii doi ani sau mai bine să o trateze pe Kate pentru a rămâne însărcinată. Nu îmi făceam speranțe prea mari și, în plus, nu cunoscusem pe nimeni care să fi conceput un copil într-o eprubetă, așa că eram foarte sceptic față de întregul proces. Eram de părere că tehnologia avansată era pentru monitoare cu plasmă, nu pentru făcut copii. Chiar și așa, mă simțeam ca și cum aș fi încasat un pumn în stomac.

Cel mai neplăcut lucru era efectul pe care vestea o va avea asupra lui Kate. Oricum, din cauza injecțiilor cu hormoni, nu era în apele ei zilele acestea. Asta o va face să își piardă mințile.

– Îmi pare foarte rău, i-am spus eu.

– Știi, nu ne vor lăsa să încercăm la nesfârșit, îmi răspunse ea. Nu le pasă de nimic altceva decât de statisticile lor, iar noi nu dăm bine în ele.

– Katie, e doar a treia noastră încercare cu chestiile de la IVF. Oricum, avem o șansă de aproximativ zece la sută la un ciclu, nu-i așa? Vom continua să încercăm, iubito. Asta este tot.

– Ideea e ce vom face dacă nu funcționează așa? Vocea lui Kate, înecată de lacrimi, îmi frânse inima. Să mergem în California, să facem chestia aceea cu donatorul unui ou? Nu pot să fac asta. Să adoptăm? Jason, nu te mai aud aproape deloc.

Eu nu aveam nimic împotriva adopției. Sau poate că da. Dar nu sunt chiar picat de pe altă planetă, așa că m-am concentrat să dau muzica mai încet. E un buton mic pe volan pe care nu am știut niciodată să îl folosesc, așa că am început să

[1] Una dintre cele mai prestigioase clinici pentru tratarea infertilității din S.U.A. (n.tr.).

apăs butoane la nimereală cu degetul mare, dar nu am reușit decât să dau și mai tare volumul până când Radiohead a început pur și simplu să urle.

– Kate, am spus eu, dar în acel moment am realizat că pierdusem controlul mașinii și că ieșisem de pe șosea. Am aruncat telefonul din mână și am tras tare de volan cu ambele mâini, dar prea târziu.

S-a auzit un zgomot puternic. Am învârtit volanul cât am putut și am frânat brusc. Un scârțâit metalic mi-a făcut pielea de găină. Am fost aruncat înspre volan, zdruncinat din toate încheieturile, apoi am fost propulsat înapoi. Dintr-odată, mașina se răsturnă pe o parte. Motorul încă mergea, iar roțile se învârteau în gol.

Am știut imediat că nu fusesem rănit grav, dar probabil mă alesesem cu vreo două coaste rupte. Ciudat e faptul că imediat am început să mă gândesc la acele filme macabre alb-negru pentru șoferi, care rulau în anii 1950 și 1960, cu niște titluri lugubre precum *The Last Prom*[1] și *Mechanized Death*[2], de pe vremea când toți polițiștii erau tunși periuță și purtau pălării cu boruri largi, ca ale polițiștilor canadieni. Un tip de la frăția colegiului la care am studiat avea o casetă video cu filmulețele acestea educative. Te speriai de moarte când te uitai la așa ceva. Nu îmi puteam imagina cum o persoană care învăța să conducă și se uita la *The Last Prom* mai avea curajul să se urce la volan.

Am întors cheia în contact, am oprit muzica și am stat câteva secunde în liniște înainte să ridic mobilul și să formez

[1] *Ultimul Bal* (n.tr.)

[2] *Moarte mecanizată*; cele două erau filme de propagandă împotriva condusului cu viteză mare. (n.tr.)

numărul celor de la Triple A[1]. Dar încă era cineva pe fir, și am auzit-o dintr-odată pe Kate țipând.

– Hei, am spus eu.

– Jason, ești bine? Se panicase. Ce *s-a întâmplat?*

– Nu am nimic, iubito.

– Dumnezeule, Jason, ai avut *un accident?*

– Nu-ți face griji, scumpo. Sunt întreg – sunt bine. Totul e în regulă. Nu-ți face nici o grijă.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, un camion de tractare a ajuns în locul unde eram –, un camion roșu aprins, având pe una din părțile laterale inscripția M.E. WALSH TOW. Șoferul veni înspre mine, cu o tablă metalică de scris în mână. Era un tip înalt, cu umeri lați, cu un cioc neîngrijit, purta pe cap o bandană înnodată la spate și avea părul brunet, cu smocuri cărunte, și părea să-și fi lăsat un fel de coadă la spate. Purta o geacă neagră de piele Harley-Davidson.

– Foarte nasoală treaba, spuse tipul.

– Mulțumesc că ai venit, i-am zis eu.

– Nici o problemă, îmi răspunse Harley. Lasați-mă să ghicesc. Vorbeați la telefonul mobil.

Am clipit, apoi am ezitat o milisecundă înainte să îi răspund cu jumătate de glas:

– Mda.

– Drăciile alea sunt un pericol public.

– Da, clar, i-am spus eu. De parcă aș fi putut supraviețui fără telefoanele mobile. Dar el nu părea să fie genul care să se dea în vânt după celulare. Conducea un camion de tractare și o

[1] Asociația Americană de Automobilism (The American Automobile Association), care oferă anumite servicii membrilor săi, precum asistență de urgență în cazul unui accident. (n.tr.)

motocicletă. Avea înăuntru o stație CB[1], tutun de mestecat Red Man și CD-uri cu formația de muzică rock Allman Brothers. Și un sul de hârtie igienică în bord. Părea genul de om care își tunde peluza și găsește o mașină. Care crede că ultimele trei cuvinte ale imnului național sunt: „Domnilor, porniți motoarele".

– Sunteți bine? mă întrebă el.

– Da, sunt în regulă.

Se apropie cu spatele camionului de mașina mea, lăsă în jos rampa și prinse automobilul Acura cu cârligul. Dădu drumul scripetelui electric și începu să îmi scoată mașina din șanț. Din fericire, eram pe o porțiune de drum pe care se circula foarte puțin – întotdeauna o luam pe scurtătura asta când mergeam de la biroul din Framingham la Mass Pike – așa că nu treceau prea multe mașini pe lângă noi. Am observat că avea pe una dintre părțile laterale ale mașinii un abțibild cu fundă galbenă pe care scria *Support Our Troops*[2], iar pe parbriz, unul alb-negru cu POW/MIA[3]. Mi-am propus să nu cumva să critic războiul din Irak, dacă nu voiam ca individul să îmi strivească laringele cu mâinile goale.

– Urcați, spuse el.

Cabina camionului mirosea a stătut de fum de țigară și a benzină. Un alt abțibild cu Forțele Speciale era lipit pe bord.

---

[1] Sistem de comunicare prin radio pe distanțe scurte, care utilizează o frecvență liberă, fiind accesibil unui număr mare de persoane. (n.tr.)

[2] *Fiți alături de soldații noștri*, slogan folosit adesea în S.U.A. și Canada, mai ales în timpul conflictelor armate (n.tr.)

[3] Abrevierea POW se referă la prizonieri de război (prisoners of war), iar MIA - la cei dispăruți în acțiune (missing in action); POW/MIA este o imagine alb-negru care reprezintă un simbol al faptului că cetățenilor americani le pasă atât de prizonierii de război, cât și de cei dispăruți în acțiune. (n.tr.)

Începură să se nască în mine sentimente calde și nesigure față de război.

– Aveți un atelier mecanic unde mergeți de obicei?

Abia îl auzeam din pricina zgomotului făcut de mecanismul hidraulic de tractare. Aveam un prieten care se pricepea foarte bine la treburile acestea, însă eu nu eram în stare să fac deosebirea între un carburator și un ren karibu.

– Nu sunt implicat prea frecvent în accidente, am zis eu.

– Ei bine, nici nu păreți genul care se bagă prea dessub capotă ca să schimbe uleiul, spuse Harley. Știu eu un atelier mecanic, continuă acesta. Nu departe de aici. Suntem gata de plecare.

Am parcurs în tăcere cea mai mare parte a drumului. Am făcut câteva încercări să leg o conversație cu Harley, însă era ca și cum aș fi încercat să aprind un chibrit ud.

De obicei puteam vorbi cu oricine despre orice – chiar orice, sporturi, copii, câini, programe TV, nu conta. Eram manager de vânzări pentru una dintre cele mai mari companii de electronice din lume, la același nivel cu Sony și Panasonic. Divizia pentru care lucrez face televizoarele și monitoarele acelea mari și frumoase LCD sau cu plasmă la care visează atâția oameni. Niște produse foarte interesante. Constatasem că reprezentanții de vânzări cu adevărat buni, cei care o au în sânge, pot începe o conversație cu oricine. Așa sunt și eu.

Dar tipul acesta nu voia deloc să vorbească, astfel încât am renunțat la idee în scurt timp. Nu mă simțeam chiar în largul meu stând acolo, pe locul din față al unui camion de tractare, având drept șofer un membru al *Hells Angel*[1], eu fiind într-un

[1] *Înger al iadului*, denumire dată membrilor unei găști de motocicliști foarte cunoscute datorită delictelor pe care le comiteau; fiecare membru avea un Harley-Davidson. (n.tr.)

costum negru, scump, și încercând să evit guma de mestecat, sau smoala, sau ce naiba mai era pe tapițeria de vinilin. Mi-am pipăit cutia toracică, ca să mă asigur că nu se rupsese nimic. De fapt, nici măcar nu mă durea prea tare.

M-am trezit holbându-mă la colecția de abțibilduri de pe bord – un autocolant cu Forțele Speciale, un altul cu steagul cu *These Colors Don't Run*[1] și încă unul cu *Special Forces – I'm the Man Your Mother Warned You About*[2]. După puțin timp, l-am întrebat:

– E al tău camionul acesta?

– Nu, proprietarul companiei de remorcări e amicul meu și eu îl ajut câteodată.

Tipului începea să i se dezlege limba. Așa că l-am întrebat:

– E în Forțele Speciale?

Urmă o lungă tăcere. Nu știam dacă era bine să întrebi pe cineva dacă e în Forțele Speciale sau ceva de genul acesta. Adică îmi poate răspunde, dar apoi trebuie să mă ucidă?

Eram pe punctul de a repeta întrebarea când îmi răspunse:

– Amândoi am fost.

– Aha, am făcut eu, și din nou se așternu liniștea între noi. A dat drumul la radio. Era un meci de baseball. Red Sox jucau cu Seattle Mariners pe Fenway Park și era un meci foarte strâns, se lupta pe viață și pe moarte și se înscrisese puțin. Îmi place la nebunie să ascult meciurile de baseball la radio. Am acasă un televizor cu plasmă uriaș, pe care l-am luat de unde lucrez cu reducerea pe care o am pentru prieteni și familie, și baseballul văzut în format high-definition e grozav. Dar nimic nu se compară cu un meci transmis la radio – pocnetul bâtei,

---

[1] *Culorile acestea nu dispar,* metaforă care reprezintă determinarea și curajul cetățenilor americani. (n.tr.)

[2] Forțele Speciale – Eu sunt bărbatul în legătură cu care mama ta te-a avertizat. (n.tr.)

foșnetul mulțimii agitate, chiar și reclamele stupide la geamuri pentru mașini. E clasic. Comentatorii meciului se aud la fel ca atunci când eram copii și eu și răposatul meu tată. Vocile lor plate, nazale sunt ca o pereche veche de pantofi sport rupți, dar confortabili și familiari. Folosesc aceleași cuvinte care îmi sunt foarte cunoscute, precum „înaltă – în aer – înscrie", „jucătorii aleargă spre colțurile terenului" și „ezită și ratează". Îmi place felul în care se înflăcărează dintr-odată și vorbesc din ce în ce mai tare, urlând chestii ca: „Nu așa în spate! Nu așa în spate!"

Unul dintre crainici făcea comentarii referitoare la aruncătorul celor de la Sox, spunând: „...dar chiar și aflat într-o formă de zile mari, nu va atinge nici de departe viteza de o sută șaizeci și doi de kilometri pe oră, record înregistrat de către...? Jerry, trebuie să știi răspunsul la asta".

Iar tipul celălalt îi răspunse:

– Nolan Ryan.

– Nolan Ryan, repetă primul tip, foarte bine. Pe Anaheim Stadium, în 20 august, 1974.

Probabil citea toate astea de pe prompter, niște date furnizate de vreunul dintre producători.

– Greșit, am spus eu.

Șoferul se întoarse spre mine.

– Ce?

Apoi am continuat:

– Acești tipi habar n-au despre ce vorbesc. Cea mai rapidă aruncare înregistrată a fost a lui Mark Wohlers.

– Foarte bine, spuse Harley dând din cap. Mark Wohlers. O sută șaizeci și cinci.

– Corect, i-am răspuns surprins. O sută șaizeci și cinci de kilometri pe oră, în 1995.

– În timpul unuia dintre antrenamentele din primăvară al celor de la Atlanta Braves. Apoi zâmbi, afișă un soi de rânjet, care îi descoperi dinții albi și egali. Nu credeam că mai știe cineva asta, spuse el.

– Bineînțeles, cel mai rapid aruncător din toate timpurile, care însă nu a jucat în liga întâi...

– Steve Dalkowski, spuse Harley. O sută șaptezeci și șapte de kilometri pe oră.

– A mișcat din loc casca unuia dintre arbitri, i-am răspuns dând din cap. Deci și tu ai fost un împătimit al baseball-ului când erai mic? Aveai o colecție de mii de cartonașe cu baseball?

Zâmbi din nou.

– Te-ai prins. Pachetele alea de gumă Topps, în care îți rămâneau dinții.

– Care întotdeauna mânjea unul dintre cartonașele din pachet, nu-i așa?

Râse înfundat.

– Te duceai cu tatăl tău adesea pe Fenway? îl întrebai eu.

– Nu am crescut în zona asta, răspunse el. Michigan. Iar tatăl meu nu stătea cu noi. În plus, nu ne permiteam să mergem la meciuri.

– Nici noi, de aceea ascultam o grămadă de meciuri la radio, i-am răspuns eu.

– La fel și eu.

– Jucai baseball în curtea din spate? l-am întrebat. Spărgeai ferestre tot timpul?

– Nu aveam o curte în spatele casei.

– Nici eu. Mă jucam împreună cu prietenii mei într-un parc de pe strada noastră.

Încuviință din cap și zâmbi.

Simțeam că îl cunoșteam pe tipul acesta. Amândoi proveneam probabil din același mediu – fără bani, fără o curte în spatele casei, tot tacâmul. Doar că eu urmasem o facultate și eram îmbrăcat la costum, pe când el se înrolase în armată, la fel cum făcuseră mulți dintre prietenii mei din liceu.

Mai ascultarăm meciul o scurtă bucată de timp. Cel care fusese desemnat să lovească din partea celor de la Seattle era pregătit. Își pivotă corpul și lovi la prima aruncare. Se auzi pocnitura bâtei de baseball.

– Este o minge înaltă care va ajunge în partea stângă a terenului! urlă unul dintre comentatori. Fusese direcționată exact spre mănușa unuia dintre cei mai buni prinzători de la Red Sox, care era de altfel și un jucător de câmp lipsit de îndemânare. Și mai și dispărea din partea stângă a terenului, chiar în mijlocul meciului, și lăsa partea descoperită. Asta când nu greșea mingea.

– O va prinde, spuse comentatorul. Se îndreaptă direct spre mănușa lui.

– O s-o scape, am zis eu.

Harley râse.

– Tu ai spus-o.

– Chiar acum, am continuat eu.

Harley râse chiar și mai tare.

– E dureros, spuse el.

Se auzi un val de dezamăgire în tribune.

– Mingea a atins *dosul* mănușii, zise comentatorul, în timp ce jucătorul încerca s-o prindă. A făcut o greșeală uriașă pentru un jucător profesionist.

Am scos amândoi un sunet de nemulțumire în același timp.

Harley opri radioul.

– Nu mai suport, spuse el.

– Mulțumesc, i-am zis eu, în momentul în care ne-am oprit în parcarea atelierului auto.

Era un loc destul de murdar care arăta ca o fostă benzinărie. ATELIERUL MECANIC WILKIE scria pe firmă. Cel care era de serviciu se numea Abdul și probabil că nu i-ar fi fost ușor să treacă de paza de la aeroport în perioada asta. Credeam că Harley va da jos din camion caroseria bietei mele mașini Acura, dar în loc să facă asta, a venit în sala de așteptare urmărindu-l pe Abdul în timp ce acesta îmi lua datele de pe asigurare. Am observat și aici pe perete un abțibild cu *Support Our Troops* și un altul cu Forțele Speciale.

Harley întrebă:

– E acas' Jeremiah?

– O, da, răspunse Abdul. Sigur. E acasă cu copiii.

– Acesta e un prieten de-al meu. Ocupați-vă de el, băieți.

M-am uitat în jurul meu și mi-am dat seama că eu eram cel despre care vorbea șoferul camionului de tractări.

– Desigur, Kurt, spuse Abdul.

– Spune-i lui Jerry că am trecut pe aici, zise Harley.

Am citit un număr vechi din *Maxim* până când șoferul camionului de remorcat și Abdul au mers la atelier. S-au întors după câteva minute.

– Abdul va folosi tehnologie de ultimă oră ca să îți aranjeze mașina, spuse Harley. Fac treabă bună aici. Au un sistem computerizat de amestecare a vopselelor. Un atelier drăguț și curat. De ce nu terminați voi hârțogăria și duc eu mașina în atelier?

– Mulțumesc, prietene, i-am zis eu.

– OK, Kurt, ne vedem, spuse Abdul.

Am ieșit și eu după câteva minute și l-am văzut pe Harley în camionul lui de tractat, cu motorul pornit, ascultând meciul.

– Hei, spuse el, unde locuiești? Te duc eu.

– E destul de departe. Belmont.

– Ia-ți lucrurile din mașină și urcă.

– Nu te încurc?

– Sunt plătit pe oră, amice, nu pentru munca pe care o fac.

Mi-am luat CD-urile de pe podeaua mașinii, servieta și mănușa de baseball de pe bancheta din spate.

– Ai lucrat într-un atelier mecanic? l-am întrebat eu când m-am întors în camion.

Stația de emisie-recepție începu să bârâie și el o opri.

– Am făcut de toate.

– Și îți place să faci remorcări?

Se întoarse spre mine și îmi aruncă o privire care părea să mă întrebe dacă mi-am pierdut mințile.

– Lucrez orice găsesc.

– Nu le mai place oamenilor să angajeze soldați?

– Oamenii adoră să angajeze soldați, spuse el. Însă nu pe cei eliberați din serviciul militar în CD.

– Ce înseamnă ieșiți în CD?

– Condiții dezonorante. Trebuie să menționezi asta oricând aplici pentru o slujbă, și imediat ce observă, ești poftit pe ușă afară.

– Oh, am spus eu. Îmi pare rău că am întrebat. Nu e treaba mea.

– Nu e mare lucru. Pur și simplu mă enervează. Dacă ești eliberat astfel, nu mai primești nici un beneficiu ca veteran sau la pensie. E o mare porcărie.

– Cum s-a întâmplat? Dacă nu te deranjează că întreb.

Urmă un alt moment de tăcere. Apăsă semnalizarea și schimbă banda.

– Nu, nu mă deranjează.

Făcu din nou o pauză, și nu eram sigur că îmi va răspunde.

– Comandantul detașamentului A, cel în care mă aflam și eu, de la Forțele Speciale, ne-a ordonat ca jumătate dintre noi să meargă într-o misiune practic sinucigașă, o misiune de recunoaștere de căcat în Tikrit. I-am spus comandantului că erau nouăzeci și nouă la sută șanse să fim prinși într-o ambuscadă, și ghici ce? Așa s-a și întâmplat. Am fost atacați cu aruncătoare de grenade. Prietenul meu Jimmy Donadio a fost ucis atunci.

Tăcu din nou. Avea privirea fixată asupra drumului în timp ce conducea.

– Un tip de treabă, continuă el, aproape își terminase stagiul în armată, avea un bebeluș pe care nu îl văzuse niciodată. Pur și simplu îl iubeam pe acest tip. Așa că mi-am pierdut cumpătul. Am mers după comandant – și i-am tras un cap în gură nenorocitului. I-am spart nasul.

– Uau! am spus eu. Iisuse, nu te condamn pentru asta. Deci ai ajuns la Curtea Marțială sau ceva de genul acesta?

Ridică din umeri.

– Am avut noroc că nu m-au trimis la Leavenworth[1]. Dar nimeni de la comandament nu a vrut să se facă prea mare caz de ceea ce s-a întâmplat în acea noapte, și sunt cât se poate de sigur că cei de la DIC[2] nu voiau să se facă prea multă vâlvă în

[1] Cea mai mare închisoare federală de maximă securitate din SUA, din 1903 până în 2005 (n.tr.)

[2] Departamentul pentru Investigații Criminale în cadrul Forțelor Armate ale SUA (n.tr.)

jurul cazului. Nu dădea bine pentru moralul armatei. Și, mai important, era reclamă proastă. Așa că înțelegerea a fost să fiu eliberat din armată, în condiții dezonorante, cât mai repede.

– Uau! am spus eu din nou. Nu eram sigur că știu ce este DIC, dar nici nu aveam de gând să întreb.

– Deci ești avocat sau ceva asemănător?

– Mă ocup de vânzări.

– Unde?

– Entronics. În Framingham.

– Mișto. Poți să îmi obții un preț bun pentru un televizor cu plasmă?

Am ezitat o clipă.

– Nu mă ocup de vânzări directe, dar s-ar putea să rezolv ceva.

Zâmbi.

– Glumesc. Nu mi-aș permite unul oricum, chiar și cu reducere. Deci ți-am observat mănușa pe care o ai acolo. E super. Mănușă de Aur Rawlings Inima Ascunsă. La fel ca acelea folosite de profesioniști. Pare nou-nouță, proaspăt scoasă din cutie. O ai de puțin timp?

– A, de aproape doi ani, i-am răspuns eu. Cadou de la soția mea.

– Am înțeles. Joci?

– Nu prea des. Mai mult în echipa companiei mele. Softball[1], nu baseball, dar soția mea nu știe diferența dintre ele. Echipa noastră e de toată jena. Am pierdut pe linie, încât semănăm cu cei de la Baltimore Orioles în acel jalnic sezon din 1988. Tu joci?

---

[1] Sport înrudit cu baseball-ul, existând câteva diferențe semnificative între acestea, ca de exemplu faptul că mingea este mai mare decât cea de baseball, terenul e mai mic etc. (n.tr.)

El ridică din umeri.

– Jucam.

Urmă o altă perioadă lungă de tăcere.

– La școală sau ceva de genu'? am întrebat eu.

– Am fost selectat de către cei de la Detroit Tigers, dar nu am semnat niciodată contractul.

– Serios?

– Viteza mea de aruncare a fost cronometrată la o sută cincizeci și unu, o sută cincizeci și doi de kilometri pe oră.

– Iisuse, nu se poate!

M-am întors să îl privesc.

– Dar nu era ceea ce îmi doream în acel moment. M-am înrolat în armată, în loc să joc baseball. Apropo, eu sunt Kurt.

Își luă mâna dreaptă de pe volan și o strânse ferm pe-a mea.

– Kurt Semko.

– Jason Steadman.

Urmă din nou un moment prelungit de tăcere, iar apoi mi-a venit o idee.

– Ne-ar fi de folos un aruncător, am spus eu.

– Cui?

– Echipei companiei mele. Avem un meci mâine-seară și chiar ne-ar ajuta să avem un aruncător mai bun. Nu ai vrea să joci în echipa noastră mâine?

Urmă o altă pauză lungă. Apoi întrebă:

– Nu ar trebui să lucrez pentru companie ca să pot juca?

– Tipii cu care jucăm nu au nici cea mai mică idee cine lucrează pentru noi și cine nu.

Kurt tăcu din nou.

După un minut, l-am întrebat:

– Deci, ce zici?

Ridică din umeri.

– Nu știu ce să spun.

Se uita fix la șosea, și un zâmbet vag îi apăruse pe buze. În acel moment mi se părea o idee foarte nostimă.

2

Îmi iubesc soția.

Câteodată nu îmi vine să cred că o femeie atât de inteligentă și sofisticată, ca să nu mai spun incredibil de frumoasă, s-a uitat la unul ca mine. Îi place să spună în glumă că faptul că suntem împreună e cea mai bună afacere care mi-a ieșit vreodată. Nu pot să o contrazic. Am reușit să închei afacerea, la urma urmei.

Când am intrat în casă, Kate stătea pe canapea și se uita la televizor. Ținea în poală un castron plin cu popcorn, iar pe măsuța de cafea din fața ei era un pahar cu vin alb. Purta niște pantaloni scurți vechi, pe care îi avea de pe vremea când era în liceu și care îi scoteau în evidență picioarele lungi, tonifiate. Cum m-a văzut intrând pe ușă, s-a ridicat de pe canapea și s-a repezit spre mine să mă îmbrățișeze.

– Dumnezeule, zise ea, am fost atât de îngrijorată!

– Sunt bine, ți-am spus. Singurul lucru care mi-a fost rănit e orgoliul. Deși șoferul camionului de tractat probabil o fi crezut că sunt un idiot.

– Ești sigur că ești absolut în regulă, Jase? Aveai pusă centura de siguranță, da? Făcu un pas în spate să mă studieze. Avea ochii căprui-verzui, un păr negru, bogat, și niște pometi bine definiți. Părea a fi o sosie brunetă a lui Katherine Hepburn, de

pe vremea când aceasta era tânără. Culmea era că ea nu era mulțumită de felul în care arăta, avea impresia că trăsăturile feței îi erau prea ascuțite și exagerate. Totuși, în seara aceea, ochii îi erau injectați și umflați. Se vedea că plânsese mult.

– Pur și simplu mașina a deraiat de pe șosea, i-am spus. Eu sunt bine, dar mașina e făcută praf.

– Mașina, rosti ea cu un gest disprețuitor, de parcă Acura TL a mea era un sul de hârtie igienică. Cred că moștenise aceste gesturi aristocratice de la părinții ei. Vedeți dumneavoastră, Kate provine dintr-o familie de bogătași. Adică în trecut aveau o grămadă de bani, însă aceștia nu au ajuns până la generația ei. Averea familiei Spencer a scăzut considerabil în 1929, când străbunicul ei a făcut niște investiții cât se poate de proaste în timpul crizei financiare, și a fost tocată complet de către tatăl ei care era alcoolic și nu se pricepea decât să cheltuie bani, nu și să îi administreze.

Kate a avut parte de o educație costisitoare, de o voce cultivată, de o mulțime de prieteni din familii bogate, care acum o compătimeau, și o casă plină de antichități. Pe multe dintre acestea le îngrămădise în trei camere din casa noastră în stil colonial, întinsă pe o mie de metri pătrați din Belmont.

– Cum ai reușit să ajungi acasă? mă întrebă ea.

– Cu șoferul unui camion de tractat. Un tip interesant – a făcut parte din Forțele Speciale.

– Hmm, făcu ea, pe un ton pe care i-l știam foarte bine, încercând să pară interesată, deși nu era.

– Asta e cina noastră? am întrebat eu, arătând spre castronul cu popcorn de pe măsuța de cafea.

– Dragule, îmi pare rău. Pur și simplu nu am avut dispoziția necesară să gătesc în seara asta. Vrei să îți pregătesc ceva?

Vedeam deja în fața ochilor bucata de tofu din frigider și aproape m-a trecut un fior.

– Nu-ți face griji. Iau eu ceva de prin frigider. Vino aici.

Am îmbrățișat-o din nou. Am înfruntat durerea fără să crâcnesc de data asta.

– Dă-o-ncolo de mașină. Sunt îngrijorată pentru tine.

Dintr-odată începu să plângă în brațele mele. Am simțit cum se strânge tot mai tare la pieptul meu. Pieptul începu să îi tresalte și lacrimile ei fierbinți îmi udară cămașa. Am strâns-o la piept cu și mai multă forță.

– Chiar am crezut... că de data asta va funcționa, spuse ea.

– Poate data viitoare. Trebuie doar să avem răbdare, da?

– Tu chiar nu îți faci griji pentru absolut *nimic*?

– Doar pentru lucruri în privința cărora pot face ceva, i-am răspuns.

După puțin timp, ne-am așezat împreună pe canapea, care nu era deloc confortabilă, însă era o piesă de mobilier englezesc de colecție, fără îndoială valoroasă, și ne-am uitat pe Discovery la un documentar despre bonobo, o specie de maimuțe care aparent sunt mai inteligente și mai evoluate decât noi. Se pare că societatea maimuțelor bonobo e dominată de femele. Se prezentau imagini cu o femelă bonobo care încerca să seducă un mascul, desfăcându-și picioarele și punându-și fundul pe fața masculului. Naratorul documentarului numea asta „prezentare". M-am abținut de la un comentariu legat de relațiile noastre conjugale, care deveniseră aproape inexistente. Nu știu dacă era din cauza tratamentelor pentru infertilitate, dar viața noastră sexuală devenise, în ultima vreme, un fel de agonie. Nici nu-mi aduceam aminte ultima dată când Kate „prezentase".

Am luat un pumn de popcorn. Nu erau făcuți la microunde, și erau ușor presărați cu *Nu Pot Să Cred Că Nu E Unt*[1]. Aveau gust de polistiren. Nu puteam să îi scuip fără să par bădăran, așa că i-am mestecat și înghițit.

Femela bonobo nu părea să aibă prea mult succes, însă încerca în continuare. Își întinse un braț și îi făcu semn masculului cu degetele ca într-un film mut în care juca o vampă. Dar tipul era un cretin. Așa că se duse la el și îl apucă de boașe cu putere.

– Au, am spus eu. Nu cred că a citit *Nu E Chiar Atât de Atras de Tine*[2].

Kate dădu din cap și se străduí să nu zâmbească.

M-am ridicat, am mers la baie și am înghițit vreo două Advil. Apoi m-am dus la bucătărie și mi-am pus un bol mare de înghețată *Brigham's Oreo*. Nu m-am deranjat să o întreb și pe Kate dacă vrea, din simplul motiv că ea nu mânca înghețată niciodată. Nu mânca niciodată ceva care îngrășa.

M-am așezat înapoi și am implântat lingura în înghețată în timp ce naratorul spunea: „Femelele se sărută și se îmbrățișează, și își freacă organele genitale împreună cu prietenii lor speciali".

– Și totuși, ce fac în tot acest timp masculii bonobo? am întrebat eu. Stau pe canapea cu telecomanda în mână?

Se uită la mine cum mă înfruptam din înghețată.

– Ce e aceea, iubitule?

– Asta? am spus eu. Înlocuitor de înghețată din tofu, fără grăsimi.

---

[1] Înlocuitor pentru unt, produs de către Becel, introdus în SUA în 1986 (n.tr.)

[2] Carte din categoria așa-numită *self help*, de autoajutorare, scrisă de către Greg Behrendt și Liz Tuccillo, foarte bine vândută în SUA (n.tr.)

– Dragule, știi, poate ar fi bine să renunți la înghețată seara.

– Nu mi-e poftă de ea la micul dejun.

– Știi ce vreau să spun, insistă Kate, atingându-și abdomenul perfect plat.

Eu, pe de altă parte, la treizeci de ani, începusem deja să fac burtică. Kate putea să mănânce orice și nu se îngrășa. Avea un metabolism incredibil. Celelalte femei o urau pentru asta. Mă cam enerva și pe mine, drept să spun. Dacă aș fi avut metabolismul ei, nu aș fi mâncat bulgur[1] și tempeh[2].

– Putem să ne uităm la altceva? am întrebat-o eu. Mă înfierbântă prea tare chestia asta.

– Jason, ești dezgustător.

Luă telecomanda și începu să schimbe mai multe canale până se opri la un show care îmi părea cunoscut. Am recunoscut actorii care-i jucau pe cei doi liceeni frumoși, frate și soră, și pe tatăl lor avocat specializat în divorțuri, divorțat la rândul său. Era serialul acela Fox, *S.B.* cu liceeni frumoși și bogați și familiile lor destrămate din Santa Barbara – baluri, accidente de mașină, divorțuri, droguri, mame înșelate. Devenise cel mai tare show TV al sezonului. Și era creat de către cumnatul meu, Craig Glazer, producătorul TV în vogă, care era însurat cu sora mai mare a lui Kate, Susie. Eu și cu Craig ne prefăceam că ne înțelegem bine.

– Cum poți să te uiți la prostia asta? am întrebat-o eu, smulgându-i telecomanda din mână și schimbând canalul pe un documentar în vechiul stil al celor de la National Geographic, despre un trib primitiv amazonian numit Yanomamo.

– Ai face bine să renunți la atitudinea asta ostilă până săptămâna viitoare, când vin în vizită Craig și Susie.

---

[1] Mâncare făcută din grâu fiert (n.tr.)

[2] Mâncare tradițională din Indonezia, făcută din boabe de soia (n.tr.)

– Dacă îmi iei și ostilitatea, ce îmi mai rămâne? Oricum, ei nu știu care e părerea mea despre el.

– O, Susie o cunoaște.

– Probabil și ea are aceeași părere despre el.

Kate ridică o sprânceană în mod provocator, dar nu spuse nimic.

Ne-am mai uitat puțin la documentar, fără prea mult interes. Naratorul declara, cu un accent britanic afectat, că Yanomami erau societatea cea mai violentă și agresivă din lume. Erau cunoscuți drept Fiarele. Întotdeauna porneau războaie împotriva altor triburi, de obicei din cauza femeilor, al căror număr era foarte redus.

– Fac pariu că îți place asta, nu-i așa? am spus eu. Să se bată pentru femei?

Ea scutură din cap în semn de dezaprobare.

– I-am studiat la unul dintre cursurile mele despre feminism. Bărbații își și bat soțiile. Acestea sunt de părere că soții lor le iubesc cu atât mai mult, cu cât au mai multe cicatrice de macetă.

Exista întotdeauna o carte despre feminism pe noptiera lui Kate. Cea pe care o citea acum se numea ceva de genul *Acest sex, care nu este unicul*[1]. Nu înțelegeam titlul, dar din fericire nu urma să îmi dea nimeni un test din așa ceva.

În ultimii ani, Kate devenise interesată de niște culturi obscure din Africa și America de Sud, cred că din cauza slujbei pe care o avea. Lucra la Meyer Foundation for Folk and Outsider Art din Boston. Le dădeau bani oamenilor străzii și celor săraci care făceau picturi și sculpturi pe care ar fi putut să le realizeze și nepotul meu de opt ani. În schimb nu le dădeau prea mulți bani angajaților. Kate primea de la fundație opt

[1] Colecție de eseuri feministe scrisă de Luce Irigaray, publicată în 1977 (n.tr.)

mii de dolari pe an și avea impresia că, pentru privilegiul de a lucra acolo, ea ar trebui să îi plătească. Cred că soția mea cheltuia pe benzină și parcare mai mult decât câștiga.

Ne-am uitat în continuare la show. Kate mânca popcorn, iar eu mâncam înghețată Oreo. Naratorul spunea că băieții Yanomami își dovedeau bărbăția „însângerându-și sulița", adică omorând pe cineva. Foloseau topoare, sulițe, arcuri și săgeți. Și arme făcute din lemn cu care suflau săgeți otrăvitoare.

– Foarte tare, am spus eu.

Membrii tribului Yanomami își incinerau morții, amestecau cenușa în supă de pătlagină și apoi o beau.

Poate nu era totuși atât de mișto.

Când s-a terminat documentarul, am pus-o la curent cu ultimele noutăți, anume faptul că vicepreședintele departamentului, Crawford, tocmai a părăsit compania, ca să plece la Sony, și, pe deasupra, a luat cu el și șase dintre cei mai buni angajați. Ceea ce lăsase o mare gaură în departamentul meu.

– E foarte nasol, am zis eu. E o mare harababură acum.

– Tu ai idee ce vorbești? spuse Kate, devenind brusc interesată. E minunat.

– Nu înțelegi. Entronics tocmai a anunțat că preia afacerea din SUA a unei companii olandeze numite Meister.

– *Am auzit* de Meister, spuse ea, părând ușor enervată. Și?

Royal Meister Electronics N.V. este un conglomerat imens de afaceri cu electronice, unul dintre principalii noștri rivali. Aveau o filială în Dallas care comercializa aceleași produse pe care le vindeam și noi – LCD-urile, ecranele cu plasmă, proiectoarele și toate tipurile de aparatură.

– Deci Crawford s-a cărat de la Dodge. Probabil că știe el ceva.

Kate se ridică în capul oaselor și își trase genunchii spre piept.

– Ascultă-mă, Jase, nu îți dai seama ce înseamnă asta? E *șansa* ta.

– Șansa mea?

– Stai blocat de ani de zile în postul ăsta de manager de vânzări la nivel regional. Parcă ai fi înghețat în chihlimbar.

Mă întrebam dacă încerca să treacă peste vestea proastă legată de sarcină băgându-și nasul în cariera mea.

– Nu e nici o poziție liberă.

– Fii *serios*, Jase, gândește-te doar un pic. Acum că a plecat Crawford împreună cu șase dintre oamenii lui cei mai buni, departamentul de vânzări nu are altă soluție decât să umple golurile cu oameni din interiorul companiei, nu-i așa? Asta e șansa ta să ajungi într-o poziție de conducere. Să îți începi cu adevărat ascensiunea profesională.

– Mai degrabă ar însemna să profit de circumstanțe. Katie, îmi place ceea ce fac. Nu vreau să fiu vicepreședinte.

– Dar salariul tău practic s-a plafonat acum, nu-i așa? Niciodată nu vei câștiga cu mult mai mult decât în acest moment.

– Ce vrei să spui? Mă descurc destul de bine. Îți aduci aminte ce mult am câștigat acum trei ani?

Încuviință din cap, cu privirea fixată asupra mea, cântărind dacă e cazul să spună mai multe. Apoi zise:

– Iubitule, acum trei ani a fost o situație excepțională. Apăruseră ecranele cu plasmă și Entronics monopolizase piața, nu-i așa? Asta nu se va mai repeta vreodată.

– Kate, uite cum stă treaba. Există această mașină corporatistă de sortat ouă pentru tipii de vârsta mea, OK? Pune ouăle în cofraje după dimensiuni: Mare, Foarte Mare și Gigant, da?

– Și tu unde intri?

– Nu intru la Gigant. Sunt doar un agent de vânzări. Sunt ceea ce sunt.

– Dar dacă ajungi într-o poziție de conducere, iubitule, abia atunci începi cu adevărat să faci bani.

Cu vreo doi ani în urmă, Kate îmi tot vorbise despre cum ar trebui să mă concentrez să avansez în interiorul corporației, dar credeam că renunțase la idee.

– Tipii aceia care au funcții de conducere stau toată ziua închiși în birou, îi spusesem. Nu se mișcă de pe scaune. Sunt mereu palizi, pentru că își petrec mai tot timpul în ședințe. Prea mult pupat în fund, prea multă politică. Nu e de mine. De ce vorbim totuși despre asta?

– Ascultă-mă. Devii manager regional, apoi vicepreședinte adjunct, mai apoi vicepreședinte și manager general, iar nu peste mult timp poți ajunge *să conduci* compania. În câțiva ani, poți să ajungi să câștigi *o avere.*

Am tras adânc aer în piept, având intenția să o contrazic, dar nu avea rost. Când se ambala așa, devenea ca un terrier care nu voia să renunțe la osul său.

Adevărul era că eu și Kate aveam păreri foarte diferite în legătură cu ceea ce înseamnă „o avere". Tatăl meu lucrase la o uzină metalurgică din Worcester care producea conducte și țevi pentru aparatele de aer condiționat și sistemele de ventilație. Cea mai înaltă poziție la care ajunsese fusese cea de maistru, fiind și un membru foarte activ al sindicatului din care făcea parte. Nu a fost un tip foarte ambițios – cred că a acceptat prima slujbă care i s-a oferit, a devenit bun în ceea ce făcea și cu slujba asta a și rămas până la sfârșit. Dar a muncit foarte mult, făcea schimburi și ore suplimentare de câte ori era posibil. Seara ajungea acasă complet epuizat, incapabil să facă ceva mai mult decât să stea în fața televizorului ca un zombi și să bea Budweiser. Îi lipseau buricele de la două dintre degetele de la mâna dreaptă, ceea ce îmi amintea întotdeauna

ce slujbă periculoasă avea. Când îmi spusese că voia să merg la facultate, să nu fiu nevoit să fac ceea ce făcea el, vorbise cât se putea de serios.

Locuisem în Worcester, pe Providence Street, la unul dintre cele trei etaje ale unei clădiri care avea pereții placați cu azbest și un gard de sârmă în jurul curții betonate. Plecând de acolo și ajungând să am propria mea casă în stil colonial în Belmont, ei bine, mă descurcasem destul de bine, mă gândeam eu.

În timp ce casa în care crescuse Kate, în Wellesley, era mai mare decât o întreagă clădire cu dormitoare pentru studenți de la Harvard. Odată trecusem cu mașina pe lângă casa ei. Era o vilă uriașă din cărămidă, cu un gard înalt de fier forjat și cu un teren cât vedeai cu ochii în jurul ei. Chiar și după ce alcoolicul de taică-su pierduse tot ce mai rămăsese din averea familiei în urma unor investiții complet neinspirate, pentru care a trebuit să își vândă casa de vacanță din Osterville, pe cea din Cape Cod, iar în cele din urmă și pe cea din Wellesley, locul în care s-au mutat tot era de vreo două ori mai mare decât casa în care locuim noi acum.

Făcu o pauză, apoi se bosumflă și-mi zise:

– Jason, nu vrei să ajungi precum Cal Taylor, nu-i așa?

– Asta e o lovitură sub centură.

Cal Taylor avea în jur de șaizeci de ani și toată viața a fost agent de vânzări pentru Entronics, de pe vremea când vindeau aparate de radio cu tranzistori și televizoare color la mâna a doua și încercau să concureze cu Emerson și Kenwood. Era un fel de baubau. Mă înfioram de fiecare dată când îl vedeam, fiindcă reprezenta ceea ce știam în sinea mea că eram în pericol să devin și eu. Cu părul cărunt și mustața îngălbenită de nicotină, cu respirația care îi duhnea a Jack Daniel's, cu horcăiturile provocate de fumat și repertoriul nesfârșit de glume răsuflate,

el era pur și simplu coșmarul meu. Ajunsese într-un punct mort, era un lingău care reușise cumva să reziste în companie datorită câtorva relații pe care reușise să și le facă de-a lungul anilor, cel puțin pe acelea pe care nu le neglijase. Divorțase, locuia singur, lua cina în fața televizorului și își petrecea aproape fiecare noapte într-un bar din cartierul unde locuia.

Apoi fața lui Kate păru să se însenineze și își atinse ușor capul.

– Iubitule, spuse ea cu blândețe, aproape mieros, uită-te și tu la casa asta.

– Ce-i cu ea?

– Nu putem să creștem copii într-un loc ca acesta, spuse ea. Își ținu respirația pentru o clipă. Dintr-odată, păru să se întristeze. Nu avem nici o cameră de joacă. Iar curtea e foarte mică.

– Urăsc să tund gazonul. Oricum, nu am avut o curte când eram copil.

Kate făcu o pauză și se uită în altă parte. Mă întrebam la ce se gândește. Dacă se aștepta să aibă o casă la fel ca aceea în care copilărise, cu siguranță nu se căsătorise cu persoana potrivită.

– Hai, Jason, unde s-a dus toată ambiția ta? Când te-am cunoscut, erai pus pe fapte mari. Îți aduci aminte?

– Asta a fost numai ca să te fac să te căsătorești cu mine.

– Știu că glumești. Ai ambiție în tine, *știi* că așa e. Pur și simplu ai devenit... avea de gând să spună „gras și fericit", fac pariu, dar în loc de asta a spus „prea comod". Asta e șansa ta. Acum e momentul să iei taurul de coarne.

Mă tot gândeam la documentarul acela cu Fiarele. Când s-a căsătorit cu mine, Kate probabil crezuse că sunt un războinic Yanomami pe care îl va putea transforma într-o căpetenie. Însă i-am spus:

– Voi vorbi cu Gordy.

Kent Gordon era vicepreședintele care conducea întregul departament de vânzări.

– Bine, spuse ea. Zi-i că ceri să fii intervievat pentru promovare.

– „Să cer" nu e chiar stilul meu.

– Ei bine, surprinde-l. Fii puțin agresiv. Îi va plăcea la nebunie. Ucizi sau ești ucis. Trebuie să îi arăți că ești un asasin.

– Da, sigur, i-am spus eu. Crezi că îmi pot lua una dintre acele arme de suflat ale războinicilor Yanomami de pe eBay?

3

– Am dat de dracu', spuse Ricky Festino. Chiar am dat de dracu'.

Ricky Festino era un membru a ceea ce noi numeam Gașca Fraților, un coleg de-al nostru, agent de vânzări la Departamentul de sisteme vizuale al Entronics SUA. Agenții de vânzări se presupune că sunt deschiși și amabili, prietenoși, entuziaști, dar nu și Festino. Nu se integra deloc în peisaj. Era morocănos, cinic, de o ironie mușcătoare. Singurul lucru care părea să îi facă plăcere era semnarea unui contract – renunțase la facultatea de Drept de la Boston College după primul an, iar cursul de contracte fusese singurul care îi plăcuse acolo. Asta ar trebui să spună câte ceva despre el.

Din câte reușisem să îmi dau seama, își ura slujba și nu îi agrea prea mult nici pe nevastă-sa și nici pe cei doi copii mici ai lor. Îl ducea în fiecare dimineață pe fiul lui cel mic cu mașina la o școală privată și antrena echipa de baseball a fiului său cel mare, ceea ce teoretic l-ar fi făcut un tată bun, dacă nu s-ar fi plâns tot timpul că făcea lucrurile acestea.

Nu-mi puteam da seama nici de ce mă plăcea așa de mult. Pentru Ricky Festino, eram enervant de optimist. Ar fi trebuit să mă disprețuiască profund. În loc de asta, mă trata ca pe un fel de animal de companie, singura ființă care îl înțelegea cu

adevărat, un golden retriever lipsit de orice griji, căruia i se putea plânge ori de câte ori îl scotea la plimbare. Câteodată îmi spunea Tigrilă, făcând referire la prietenul lui Winnie Ursulețul, cel plin de energie, dar practic retardat. Dacă eu eram Tigrilă, el era Aiurel[1].

– Și de ce zici că am dat de dracu'? l-am întrebat.

– Din cauza achiziției, de ce altceva? Rahat, mormăi el în timp ce stoarse o picătură de gel antibacterian dintr-o sticluță mică pe care o purta cu el peste tot. Își frecă violent mâinile una de cealaltă și am simțit mirosul de alcool. Festino avea o fobie față de microbi.

– Tocmai am dat mâna cu tipu' ăla de la CompuMax și tot strănuta pe mine.

CompuMax crea sisteme, era o companie care asambla și vindea societăților computere de o calitate îndoielnică. Era un client jalnic, mai ales fiindcă nu cheltuia bani pe componente create de către firme de renume, iar Entronics avea un renume prea bun pentru cei de-acolo. Festino încerca să le vândă niște monitoare LCD pe care Entronics nici măcar nu le făcea, pe care le luasem de la o firmă coreeană de mâna a doua și pe care doar pusesem logoul companiei noastre. Încerca să îi convingă că dacă vor avea numele Entronics pe cel puțin una dintre componente, sistemele lor vor da impresia că au clasă și vor fi mai dorite de către cumpărători. O idee bună, însă CompuMax nu mușca momeala. Aveam impresia că Festino nu știa exact cum să pună problema, însă nu mă puteam implica prea mult – era afacerea lui.

[1] Personaje create de către scriitorul englez A.A. Milne. Spre deosebire de Tigrilă, măgărușul Aiurel e morocănos, deprimat și pesimist. (n.tr.)

– Încep să înțeleg de ce cred japonezii că cei din Vest sunt așa de murdari, continuă Festino. Tot strănuta în palme, apoi a vrut să dea mâna cu mine. Ce era să fac, să refuz să îi strâng mâna aia împuțită? Tipul era un focar de infecție. Vrei și tu? Îmi întinse sticluța de plastic.

– Nu, mulțumesc, sunt OK.

– Mi se pare mie sau biroul tău e mult mai mic decât al meu?

– Ți se pare, din cauza decorului, i-am răspuns eu. Au exact aceeași dimensiune. De fapt, biroul meu părea să fie din ce în ce mai mic. Departamentul de vânzări al Sistemelor Vizuale Entronics SUA ocupa ultimul etaj al clădirii Entronics din Framingham, aflat la o distanță de aproximativ treizeci de kilometri vest față de Boston. Este de departe cea mai înaltă clădire din oraș, înconjurată de clădiri joase cu birouri. Acum zece ani sau mai bine, înainte să înceapă lucrările, localnicii au luptat cu îndârjire împotriva construirii ei. E o clădire frumoasă, însă toată lumea în Framingham o consideră a fi un afront. Unii au poreclit-o Falusul Framingham. Alții au numit-o Erecția Entronics.

Se cufundă înapoi în scaunul din fața biroului.

– Hai să-ți spun câte ceva despre afacerea asta cu Royal Meister. Japonezii întotdeauna au un plan cu care să dea lovitura. Niciodată nu îți spun despre ce e vorba, însă au mereu un plan bine pus la punct. Suntem doar niște piese mici și rotunde – cum se numește jocul de strategie pe care îl joacă japonezii?

– Go?

– Go, exact. Du-te[1]. Du-te și aruncă-te undeva. Du-te naibii. Vedeam pete de sudoare la subsuoara cămășii albastre deschise la gât a lui Ricky. Birourile de la Entronics aveau o temperatură constantă de douăzeci de grade, fie vară, fie iarnă, câteodată era chiar cam rece, însă Ricky transpira mult. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât mine și începuse să dea semne clare de îmbătrânire. Făcuse o burtă mai mare decât a mea, care îi atârna deasupra curelei pantalonilor, iar un strat de grăsime de la baza gâtului i se revărsa peste gulerul prea strâmt al cămășii. Începuse să își vopsească părul cu vreo doi ani în urmă, și vopseaua Just For Men pe care o folosea era prea închisă la culoare.

Am aruncat o privire la ceas pe ecranul computerului meu. Îi spusesem tipului de la Lockwood Hotel and Resorts că îl voi suna înainte de prânz, și era doisprezece și cinci deja.

– Hei, Rick...

– Vezi, tu nu înțelegi. Fiindcă ești prea *de treabă*. În timp ce spuse asta, buzele i se încrețiră într-un mod ciudat. Entronics achiziționează operațiunile lui Royal Meister SUA, da? Dar de ce? Crezi că ecranele lor cu plasmă sunt mai bune decât ale noastre?

– Nu, i-am răspuns eu, încercând să nu îl încurajez.

Îi spusesem tipului de la Lockwood că tocmai încheiasem o afacere de proporții, de aceea nu putusem să îl sun mai devreme. Nu voiam să îl mint, dar i-am dat de înțeles că un alt lanț hotelier de cinci stele al cărui nume nu îl puteam divulga punea ecrane cu plasmă în toate camerele. Dacă făceam aluzia cum trebuie, poate îl determinam să creadă că era vorba de

[1] În original, jocul de cuvinte se bazează pe omonimia cuvântului *go*, care reprezintă atât denumirea unui joc de strategie care provine din China antică, cât și verbul *a se duce*. (n.tr.)

Four Seasons sau o altă rețea hotelieră asemănătoare. Poate l-ar fi făcut să stea ca pe ace. Sau poate că nu.

– Exact, spuse Ricky. E vorba de *forța lor de vânzare.* Le înghițim praful. Băieții din Tokio stau pe tatami-urile lor în MegaTower, frecându-și mâinile de nerăbdare la gândul achiziționării unei forțe de cumpărare mai mari decât a noastră. Deci ce înseamnă asta? Înseamnă că scapă de toți, cu excepția a zece la sută dintre cei mai buni, poate, și îi mută în Dallas. Consolidează. Proprietățile în Dallas sunt mult mai ieftine decât în Boston. Vând clădirea asta și pe noi ne aruncă sub roțile unui autobuz. Este atât de evident, Jason. De ce crezi că a plecat Crawford la Sony, omule?

Festino era atât de mândru de mintea sa machiavelică, încât nu am vrut să îi spun că mă gândisem deja la teoria asta. Așa că am dat din cap, încercând să par de-a dreptul intrigat de ceea ce spunea.

Am observat un japonez suplu care trecea pe lângă biroul meu și i-am făcut cu mâna nonșalant.

– Hei, Yoshi, i-am spus eu.

Yoshi Tanaka, un tip fără pic de personalitate, cu ochelari cu rame groase, stilul aviator, era un *funin-sha*, un japonez expatriat, transferat în S.U.A. să învețe cum se mișcă lucrurile. Dar de fapt era mai mult decât atât. Oficial, avea funcția de manager pentru planificarea afacerilor, dar toată lumea știa că era de fapt un spion al celor de la conducerea Entronics din Tokio, care stătea în biroul său până noaptea târziu raportând totul la telefon sau prin e-mail. Era ochii și urechile celor din Tokio aici. Totuși, nu vorbea engleză mai deloc, ceea ce putea să îl cam încurce în munca lui de spionaj.

Băgase în sperieți pe toată lumea, dar eu nu îi dădeam prea multă importanță. Îmi părea rău de el. Să fii expediat

într-o țară a cărei limbă nu o știi, fără familie – cel puțin, eu presupuneam că avea o familie în Tokio – nu putea fi un lucru ușor. Nu îmi puteam imagina cum ar fi fost să lucrez în Japonia fără să vorbesc deloc japoneza. Întotdeauna să rămân în urmă cu toate. Niciodată să nu înțeleg nimic cu exactitate. Era izolat, ostracizat de către colegii săi, fiindcă nimeni nu avea încredere în el. Nu era o situație ușoară pentru el. Chiar dimpotrivă. Nu m-am alăturat niciodată celorlalți în aruncarea cu noroi în Yoshi.

Ricky se întoarse, îi aruncă lui Yoshi un zâmbet și îi făcu cu mâna, apoi, de îndată ce acesta dispăru din raza noastră vizuală, murmură:

– Spionu' naibii.

– Crezi că te-a auzit? l-am întrebat eu.

– Nici vorbă. Chiar dacă m-ar fi auzit, nu ar fi înțeles ce am zis.

Ascultă, Rick, trebuia să îl sun pe Lockwood și am întârziat deja.

– Distracția nu se termină niciodată. Încă te mai fac să pierzi vremea cu asta?

Am dat din cap cu părere de rău.

– S-a terminat, omule. Las-o baltă. Nu îi mai hărțui.

– O afacere de patruzeci de milioane de dolari, și tu îmi spui să o las baltă?

– Tipul vrea doar bilete la Super Bowl[1]. Orice afacere a cărei încheiere ia atât de mult timp e moartă din față.

Am oftat. Festino era expert la afaceri moarte de la bun început.

– Trebuie să îl sun.

[1] În fotbalul american profesionist, este finala campionatului în cadrul Ligii Naționale de Fotbal. (n.tr.)

– Ești ca un hamster care aleargă pe rotița lui, omule. Toți suntem hamsteri, în cele din urmă. În orice moment poate veni tipul în halat alb de la laborator să ne eutanasieze, iar tu încă alergi în jurul rotiței. Las-o baltă, omule.

M-am ridicat ca să îl determin să facă același lucru.

– Joci în seara asta?

Se ridică și el.

– Da, sigur. Carol face deja ca toți dracii că am ieșit cu niște clienți noaptea trecută. Ce mai contează încă o noapte petrecută în cușca câinelui? Cu cine jucăm în seara asta, cu Charles River?

Am dat din cap în semn de aprobare.

– Va fi o nouă înfrângere rușinoasă pentru Gașca Fraților. Nu avem aruncător. Trevor e varză.

Am zâmbit, amintindu-mi de șoferul camionului de tractări de seara trecută.

– Am găsit eu un aruncător.

– Tu? Nici tu nu ești în stare să arunci cum trebuie.

– Nu eu. Un tip care aproape a ajuns în liga profesionistă.

– Despre ce vorbești?

L-am pus repede la curent cu noutățile.

Ochii lui Rick se micșorară și îi apăru un zâmbet pe buze, pentru prima dată în ziua aceea.

– Le spunem băieților de la Charles River că e noul angajat de la aprovizionare sau ceva de genul acesta?

Am dat din cap.

– Deci va juca pe șest, zise Rich.

– Exact.

Ezită.

– Nu e același lucru să arunci la baseball sau la softball.

– Tipul e evident un atlet incredibil, Rick. Sunt sigur că se descurcă foarte bine și la softball.

Își lăsă capul pe o parte și îmi aruncă o privire plină de admirație.

– Știi, Tigger, sub aparența asta de om naiv, ai rezerve nebănuite de viclenie. Nu m-aș fi așteptat niciodată la asta. Sunt absolut impresionat.

4

Lockwood Hotel and Resort Group era unul dintre cele mai mari lanțuri de hoteluri de lux din lume. Proprietățile lor păreau ușor neîngrijite totuși și aveau nevoie de niște reparații generale. Pentru a rivaliza cu The Four Seasons și The Ritz-Carlton, unul dintre planurile conducerii era să pună în fiecare cameră aparate de radio Bose Wave[1] și ecrane cu plasmă cu diagonala de un metru și șase centimetri. Știam că sunt în tratative și cu cei de la NEC și de la Toshiba.

Eu fusesem cel care aranjase să fie trimise unul dintre ecranele noastre la Lockwood din White Plains New York, pentru ca cei de acolo să poată face o comparație cu NEC și Toshiba. Știam că produsul nostru era cel puțin la fel de bun ca al celorlalți competitori, fiindcă era încă foarte căutat. Dar vicepreședintele însărcinat cu managementul proprietăților de la Lockwood, Brian Borque, nu se putuse hotărî încă.

Mă întrebam dacă Ricky Festino avusese dreptate, iar Borque mă folosea doar pentru biletele de la Super Bowl și World Series sau pentru cinele de la Alain Ducasse în New York. Îmi doream să pună odată capăt agoniei mele.

– Bună, Brian, i-am zis în căști.

---

[1] Aparate de radio de ultimă generație, echipate cu un sistem care permite propagarea mult mai clară a sunetului. (n.tr.)

– În sfârșit! spuse Brian Borque. Întotdeauna părea fericit că îi telefonam.

– Trebuia să te fi sunat mai devreme. Îmi cer scuze. Era cât pe ce să-i spun minciuna cu celălalt lanț de hoteluri, dar nu m-a lăsat inima să merg până la capăt. Ședința a durat mai mult decât mă așteptam.

– Nu-ți face griji, omule. Hei, am citit ceva despre voi în *Journal* în dimineața asta. Sunteți preluați de către Meister?

– E exact invers. Entronics preia Meister SUA.

– Interesant. Am vorbit și cu ei, să știi.

Nu știam asta. Super, un alt factor în negocierile acestea nesfârșite. Toată situația îmi amintea de un film de acum mulți ani pe care îl văzusem în timpul facultății, numit *They Shoot Horses, Don't They?*[1], cu niște dansatori care intrau într-o competiție-maraton și dansau până ce cădeau lați.

– Ei bine, asta înseamnă un rival în minus, cred, i-am spus eu, încercând să mențin un ton de glumă. Cum a fost de ziua Marthei? Ai dus-o la Vienna, cum își dorea?

– Vienna, Virginia, tot aia e. Hei, trebuie să ajung în Boston săptămâna viitoare – ai chef să vedem un meci al celor de la Sox?

– Sigur.

– Voi încă primiți locurile acelea incredibile?

– Voi face tot ce îmi stă în putere. Am ezitat o clipă. Deci, ascultă-mă, Brian.

A simțit schimbarea din tonul meu și mi-a tăiat-o scurt.

– Aș vrea să îți pot da un răspuns, amice, dar, sincer, nu pot. Crede-mă, *eu* vreau să bat palma cu voi.

[1] *Și caii se împușcă, nu-i așa?*, film regizat de Sydney Pollack în 1969 (n.tr.).

– Problema e, Brian, că sunt foarte presat de către conducere. Afacerea asta e anticipată...

– Ești culmea, omule, niciodată nu am spus că încheierea afacerii e sigură.

– Știu, știu. Gordy e cel care pune presiune asupra mea. Vrea să aranjez o întâlnire cu președintele vostru.

– Gordy, rosti Brian dezgustat.

Kent Gordon era vicepreședintele și managerul general al departamentului de vânzări al Entronics SUA, avea centura neagră și era cel mai agresiv om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu avea nici un fel de scrupul, nu se dădea înapoi de la nimic, și întotdeauna conspira împotriva cuiva – nu că era ceva rău în asta –, iar întreaga mea carieră era în mâinile lui. Gordy conta foarte mult pe mine să închei afacerea asta. De fapt, se aștepta tot timpul ca albii din jurul lui să facă toată munca. Așa că era plauzibil faptul că voia să îi stabilesc o întâlnire cu președintele de la Lockwood Hotels. Numai că nu era adevărat. Gordy nu îmi ceruse asta. Poate că era doar o chestiune de timp până să o fi făcut, dar încă nu se întâmplase. Era un bluf de-al meu.

– Știu, i-am spus eu, însă nu pot controla ceea ce face el.

– Nici nu îți recomand să faci asta.

– Șefii mei chiar vor să încheie afacerea asta, care nu pare să ducă niciunde și...

– Jason, când aveam același statut pe care îl ai tu acum, am încercat și eu de multe ori trucul acesta vechi, spuse Brian, fără răutate.

– Poftim? am spus eu, însă nu m-a lăsat inima să merg cu bluful până la capăt. Mi-am atins coasta lovită. Aproape nu mă mai durea deloc.

– Uite care e treaba, aș vrea să îți pot spune ce se va întâmpla cu afacerea asta, dar nici eu nu știu prea multe. Oferta voastră e foarte competitivă, prețul e bun. Probabil nu ar trebui să spun asta, însă prețul e chiar *foarte* bun. Evident, există niște interese mai sus în conducerea companiei în culise la care eu nu am acces.

– Cineva din conducere are vreun preferat sau ceva asemănător?

– Ceva de genul acesta, exact. Jason, dacă aș ști întreaga poveste, ți-aș spune-o. Ești un tip pe cinste, și știu că ai muncit pe brânci pentru afacerea asta, iar dacă produsul vostru nu ar corespunde standardelor noastre, ți-aș spune în față asta. Sau dacă nu ne-ar conveni prețul. Dar nu e cazul. Nu știu care e adevăratul motiv.

Se lăsă un moment de liniște.

– Îți apreciez sinceritatea, Brian, i-am spus eu. M-am trezit că mă gândeam din nou la mașina de sortat ouă și mă întrebam cum funcționează exact. În ce zi vii aici săptămâna viitoare?

Șeful meu direct era o femeie, ceea ce era neobișnuit în domeniul în care lucram. Numele ei era Joan Tureck și era director regional pe toată zona New England. Nu știam prea multe despre viața ei personală, auzisem doar că era lesbiană și locuia cu o femeie în Cambridge, dar niciodată nu vorbea despre partenera ei și nici nu o aducea la evenimentele organizate în cadrul companiei. Era cam ștearsă, însă ne înțelegeam bine și întotdeauna mă sprijinise, în felul ei.

Vorbea la telefon când eu am intrat în biroul ei. Întotdeauna vorbea la telefon. Avea handsfree-ul și zâmbea. Toate birourile de la Entronics au ferestre înguste de-o parte și de cealaltă a ușii, în așa fel încât toată lumea să poată vedea înăuntru. Nu există nici un pic de intimitate.

Joan mă văzu în cele din urmă stând în fața ușii biroului și îmi făcu semn cu degetul să aștept un minut. Am așteptat afară până mi-a făcut semn să intru.

– Ai vorbit cu cei de la Lockwood Hotels în dimineața asta? mă întrebă Joan. Avea un păr brunet, scurt și creț, cu câteva șuvițe albe în zona tâmplelor. Nu se machia niciodată.

Am dat din cap în semn de confirmare în timp ce m-am așezat.

– Și nimic încă?

– Nimic.

– Crezi că e timpul să chemăm întăriri?

– Poate că da. Nu reușesc să înscriu cu ei.

Imediat am regretat folosirea metaforei cu conotații sexuale, până când mi-am amintit că termenul provenea din sport, de fapt.

– Avem nevoie de afacerea asta. Dacă te pot ajuta cu ceva...

Am observat că părea neobișnuit de obosită, aproape epuizată. Avea cearcăne adânci. Luă o gură zdravănă de cafea dintr-o ceașcă cu o pisică desenată pe ea.

– Despre asta voiai să vorbim?

– Nu, despre altceva, i-am spus eu. Ai câteva minute la dispoziție acum?

Aruncă o privire pe ceasul ei minuscul.

– Am o întâlnire pentru prânz în curând, însă putem discuta până apare cel cu care voi merge să mănânc.

– Mulțumesc. Deci Crawford a plecat de aici, am spus eu.

Ea doar clipi, ceea ce nu îmi era de nici un ajutor.

– Împreună cu toată gașca lui, am continuat eu. Tu probabil vei fi vicepreședinte acum, nu-i așa?

Ea clipi din nou și ezită înainte să spună:

– Nu uita că acum, cu preluarea celor de la Meister, se vor face reduceri de personal. Va zbura oricine nu dă un randament foarte bun.

Gândindu-mă la asta, mi-am mușcat buza de jos.

– Ar trebui să încep să îmi adun lucrurile din birou?

– Tu nu ai nici un motiv de îngrijorare, Jason. Ai ajuns în club patru ani la rând.

Clubul, sau Clubul 101, era format din acei reprezentanți de vânzări care făcuseră o treabă foarte bună, și obținuseră 101 la sută din veniturile firmei.

– Ai fost ales chiar și agentul anului.

– Nu și anul trecut, am subliniat eu. Anul trecut unsurosul de Trevor Allard a luat premiul, a primit și o excursie în Italia. A luat-o pe nevastă-sa cu el, iar acolo a înșelat-o cu o pipiță pe care a cunoscut-o la Harry's Bar în Veneția.

– Nu a fost cea mai bună perioadă a ta. Oricum, ideea e că oamenii cumpără de la cei pe care îi plac, iar pe tine te agreează toată lumea. Dar nu despre asta ai venit să vorbim.

– Joan, am vreo șansă să obțin postul de manager regional?

Mă privi surprinsă.

– Tu vorbești serios?

– Da, vorbesc serios.

– Trevor ține deja la postul ăsta, să știi. Și e foarte insistent.

Unii dintre colegi îl porecliseră Trevor Teflon, pentru că întotdeauna scăpa cu fața curată din orice. Îmi cam amintea de slinosul de Eddie Haskell din serialul acela vechi de televiziune *Leave It to Beaver*. Adevărul e că am pierdut o grămadă de timp uitându-mă la seriale redifuzate la televizor.

– Trevor ar fi potrivit pentru post. Dar la fel de potrivit aș fi și eu. Pot conta pe sprijinul tău?

– Eu... eu nu iau partea nimănui, spuse ea nemulțumită. Dacă vrei să îți pun o vorbă bună la Gordy, voi fi bucuroasă să fac asta; însă nu știu cât de multă atenție acordă el recomandărilor mele.

– Doar atât îți cer. Pune o vorbă bună pentru mine. Spune-i că vreau să îmi ia interviu pentru post.

– Așa voi face. Însă cred că Trevor e mai pe gustul lui Gordy.

– E mai agresiv?

– Cred că e ceea ce Gordy numește un *carnivor.*

Alții spuneau despre el lucruri mult mai puțin drăguțe.

– Și eu mănânc friptură.

– O să pun o vorbă bună pentru tine. Dar nu am de gând să iau partea nici unuia. O să rămân complet neutră în toată afacerea asta.

Cineva bătu la ușa biroului. Ea făcu din nou semnul acela cu degetele.

Ușa se deschise și intră un tip înalt, chipeș, cu un păr negru ciufulit și niște ochi căprui somnoroși, care îi aruncă un zâmbet larg perfect. Trevor Allard era înalt și suplu, musculos și arogant, și încă arăta ca atletul numărul unu de la școala catolică St. Lawrence, ceea ce și fusese până nu demult.

– Ești gata pentru prânz, Joan? o întrebă el.

– O, bună, Jason. Nu te văzusem.

5

Kate se întorsese deja de la lucru când am ajuns eu acasă. Stătea întinsă pe canapeaua de la bunica Spencer, deloc confortabilă, citind o colecție de povestiri de-ale lui Alice Adams. Era pentru clubul ei de lectură, nouă doamne care fuseseră colege de școală și care se întâlneau o dată pe lună să discute „literatură" scrisă exclusiv de către femei.

– Am meci în seara asta, i-am spus eu după ce ne-am sărutat.

– Da, bineînțeles. E marți. Aveam de gând să încerc rețeta asta cu tofu din cartea de bucate *Moosewood,* dar bănuiesc că nu ai timp, nu-i așa?

– O să înfulec ceva în drum spre teren, i-am spus grăbit.

– Ce zici de un Boca Burger[1]?

– Nu, sunt bine. Serios. Nu te deranja.

Kate nu era o bucătăreasă grozavă, iar noua ei obsesie cu tofu chiar nu mă încânta, dar o admiram că măcar se străduia să gătească. Răposata ei mamă nu avea deloc habar să gătească. Avusese un bucătar angajat cu normă întreagă până au rămas fără nici un ban. Mama mea venea acasă după o zi lungă de lucru ca recepționeră la biroul unui doctor și pregătea întotdeauna o masă copioasă pentru mine și tatăl meu – de obicei făcea *American chop suey* – adică macaroane cu

[1] Burger vegetarian făcut din proteine de soia și gluten din grâu (n.tr.)

carne tocată și sos de roșii. Nu mai cunoscusem pe cineva care să aibă bucătar, în afară de filme.

– Deci i-am spus lui Joan că vreau să candidez pentru post, i-am zis.

– Iubitule, e minunat. Și când e interviul?

– Ei bine, nu știu nici măcar dacă Gordy mă va intervieva. Sunt sigur că vrea să îi dea postul lui Trevor.

– Trebuie măcar *să-ți ia interviul*, nu-i așa?

– Gordy nu e obligat să facă nimic pentru mine.

– Te va primi pentru interviu, rosti ea cu convingere. Și atunci îi vei spune cât de mult îți dorești postul acesta și cât de bine te vei descurca.

– De fapt, i-am spus eu, *chiar încep* să mi-l doresc. Chiar dacă singurul motiv ar fi acela de a-l împiedica pe Trevor să devină șeful meu.

– Nu sunt sigură că acesta e cel mai bun motiv, iubitule. Pot să îți arăt ceva?

– Sigur.

Știam deja ce voia să îmi arate. Cu siguranță o operă de artă naivă pe care o descoperise la serviciu, a vreunui artist ajuns la sapă de lemn. Asta se întâmpla cel puțin o dată pe lună. Ea era fascinată, iar eu nu înțelegeam de ce.

Se duse în hol și se întoarse cu un pachet mare din carton, din care scoase o bucată de pânză. Mi-o arătă, cu ochii strălucind de încântare.

– Nu-i așa că-i uimitoare?

Părea să fie o imagine a unei clădiri uriașe de locuințe, iar niște omuleți erau striviți sub aceasta. Unul dintre acești omuleți se transforma într-o minge de flăcări albastre. Altuia îi ieșea o bulă din gura în care scria: „Sunt strivit de datoria societății capitaliste".

Apăreau și bancnote uriașe de o sută de dolari, care aveau aripi și pluteau pe un cer senin, și deasupra de tot cuvintele „Dumnezeu să binecuvânteze America!"

– Îți dai seama ce genială este această creație? Cu acest „Dumnezeu să binecuvânteze America" scris ironic? Și clădirea aceasta falică reprezentând îndatorarea, care îi strivește pe toți oamenii mărunți?

– Asta ți se pare ție a fi un falus?

– Hai, Jase. Prezența aceea masivă, actul acela ingineresc de sfidare.

– Da, așa e, am spus eu, încercând să par că vorbeam serios.

– Asta e o cuvertură pe care e pictată o poveste, creată de către o artistă din Haiti, pe nume Marie Bastien. Era o mare celebritate în Haiti și tocmai s-a mutat în Dorchester împreună cu cei cinci copii ai ei. Îi crește de una singură. Cred că ar putea fi o nouă Faith Ringgold[1].

– Chiar așa? am întrebat eu, deși nu aveam nici cea mai mică idee despre cine vorbea.

– Luminozitatea culorilor îmi amintește de Bonnard[2]. Dar cu stilul modernist, simplu, al pictorului american Jacob Lawrence.

– Hmm, am făcut eu, aruncând o privire la ceas. Am luat factura de la American Express de pe măsuța de cafea și am deschis-o. Foarte drăguț, am spus eu. M-am uitat la factură și dintr-odată am făcut ochii cât cepele. Iisuse!

– E de rău, nu-i așa? zise ea.

– Sunt strivit de datoria societății capitaliste, i-am răspuns eu.

---

[1] Artistă afro-americană, renumită pentru cuverturile ei care ilustrează câte o poveste. (n.tr.).

[2] Pierre Bonnard (1867-1947), pictor și litograf francez, celebru pentru folosirea unor culori intense (n.tr.)

– Cât de rău? continuă Kate.

– Rău, i-am spus eu. Dar nu o să mă vezi transformându-mă într-o flacără albastră.

6

Cu greu se putea aduna o gașcă mai competitivă decât cea a băieților de la departamentul de vânzări al companiei Entronics SUA. Toți fuseserăm recrutați pentru spiritul nostru de competiție, la fel cum unele specii de pitbulli sunt crescute ca să fie agresive. Pe cei din conducerea companiei nu-i interesa ca reprezentanții lor de la vânzări să fie deosebit de deștepți – în mod sigur nu erau membri Phi Beta Kappa[1] printre noi. Le plăcea să angajeze sportivi deoarece considerau că aceștia erau perseverenți și aveau spirit de competiție. Poate erau obișnuiți și cu pedepsele și abuzurile. Aceia dintre noi care nu eram atleți eram genul de tipi sociabili, binevoitori din fire, cei mai populari tipi ai colegiului și membri ai frățiilor. Acesta eram eu. Vinovat pentru toate capetele de acuzare. Fusesem în Comitetul Vesel al Universității Massachussets, pe care o numeam Zoo Massachussets[2]. S-ar fi zis că datorită tuturor tipilor atletici din departamentul de vânzări, echipa noastră de softball era una formidabilă.

De fapt, eram de râsul curcilor.

Majoritatea eram într-o formă jalnică. Mereu mergeam cu clienții la prânz sau la cină, mâncam bine, beam multă bere și nu aveam timp să facem exerciții fizice. Singurii care se

[1] Cea mai veche organizație studențească americană (n.tr.)

[2] În original joc de cuvinte între U.Mass și Zoo-Mass (n.tr.)

menținuseră în formă erau Trevor Allard, aruncătorul nostru, și Brett Gleason, interul, care era genul clasic de sportiv solid și prostovan. Allard și Gleason erau prieteni buni, petreceau mult timp împreună și jucau baschet în fiecare seară de joi.

Nu luam prea în serios meciurile de softball. Nu aveam uniforme, dacă nu se pun la socoteală tricourile cu ENTRONICS – GAȘCA FRAȚILOR pe care le făcuse cineva și pe care de-abia ne aminteam să le purtăm. Toți puneam bani să îl plătim cu cincizeci de dolari pe un arbitru, care era disponibil oricând. Erau certuri ocazionale legate ori de poziția liberă în teren, ori de faulturi, dar se terminau repede și noi continuam să jucăm.

Totuși, nimănui nu-i place să piardă, mai ales unor animale de pradă ca noi.

Meciul din seara aceea era împotriva campionilor *en titre* ai ligii noastre corporatiste, Charles River Financial, uriașa companie de fonduri mutuale. Echipa lor era alcătuită doar din afaceriști, proaspeți absolvenți de colegiu, toți aveau douăzeci și doi de ani și peste un metru nouăzeci înălțime, iar majoritatea jucaseră în echipa de baseball a câte unui colegiu din Ivy League[1]. Charles River îi angaja de tineri, îi exploata la maximum și apoi, când împlineau treizeci de ani, îi scotea din schemă. Dar între timp ei își trăgeau o echipă de softball pe cinste.

Întrebarea nu era dacă aveam să pierdem, ci cât de rău aveau să șteargă pe jos cu noi. Jucam în fiecare seară de marți pe terenul Stonington College, care era bine îngrijit, mult mai bine decât aveam nevoie sau meritam noi. Semăna cu cel de la Fenway. Iarba deasă din jurul terenului era turcoaz și bogată, perfect tunsă; pământul roșu din interiorul terenului, un fel de

[1] Rețea de opt universități din SUA Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania și Yale (n.tr.)

amestec de argilă și nisip, era bine greblat; liniile care demarcau terenul erau albe și clare.

Tinerii armăsari de la Charles River sosiră toți în același timp, în Porsche-urile, BMW-urile și Mercedesurile lor decapotabile. Purtau echipamente adevărate, jerseuri albe cu dungi fine, ca New York Yankees, cu cuvintele CHARLES RIVER FINANCIAL cusute pe partea din față cu litere în cerc. Aveau bâte identice, Vexxum-3 Long Barrel, din aliaj de aluminiu, mănuși Wilson, chiar și genți pentru echipament DeMarini identice. Arătau ca niște profesioniști. Simțeam față de ei ura pe care un fan Sox o simte față de Yankees, o ură profundă, iremediabilă și irațională.

Când a început meciul, uitasem deja de șoferul camionului de tractări. Aparent, și el uitase de mine.

Treaba a devenit repede urâtă. Allard a permis să se înscrie de șapte ori, de patru ori reușind să facă asta căpitanului echipei Charles River, un tip pe nume Mike Welch, care semăna cu Derek Jeter[1]. Oamenii noștri erau vizibil încordați, se străduiau prea tare, așa că în loc să țintească spre bază, încercau să obțină *home run-uri* pentru ca mingea să înconjoare terenul și se alegeau doar cu *pop-up*-uri[2]. În plus, era și parada obișnuită de greșeli – Festino s-a ciocnit cu un jucător de teren, ceea ce însemna un out, iar câteva aruncări ale lui Allard au fost declarate neregulamentare pentru că nu avea piciorul pe suprafața de cauciuc.

Potrivit regulilor noastre, dacă o echipă avea un avantaj de zece înscrieri după patru reprize complete, câștiga. La sfârșitul reprizei a treia, armăsarii de la Charles River conduceau cu 10–0. Eram nervoși și demoralizați.

---

[1] Jucător celebru al celor de la New York Yankees, echipă pentru care a jucat șaptesprezece ani. (n.tr.)

[2] Minge lovită tare care rămâne în interiorul terenului. (n.tr.)

Managerul nostru, Cal Taylor, stătea acolo și bea dintr-o sticlă mică de Jack Daniel's, ascunsă într-o pungă uzată de hârtie, fuma Marlboro și clătina din cap. Cred că era pe postul de manager doar ca să aibă companie în timp ce bea. Huruitul unei motociclete s-a auzit în apropiere, îndreptându-se spre noi, dar nu i-am dat prea multă atenție. Apoi, în lumina slabă, am observat intrând pe teren un tip înalt cu o geacă de piele și chică. Mi-au trebuit câteva minute să-l recunosc pe șoferul camionului de tractare din seara anterioară. A stat acolo câteva minute și ne-a urmărit cum mâncam bătaie, apoi, în timpul pauzei, m-am dus la el.

– Salut, Kurt, am zis.

– Salut.

– Ai venit să joci?

– Se pare că v-ar prinde bine încă un jucător.

Toți au fost de acord, bineînțeles cu excepția lui Trevor Allard. Am cerut time-out și ne-am îngrămădit cu toții în jurul lui Cal Taylor, în vreme ce Kurt păstră o anumită distanță.

– Nu e angajat la Entronics, zise Trevor. Nu poți să joci fără un număr de angajat valabil. Așa sunt regulile.

Nu eram sigur dacă Trevor se purta pur și simplu ca un dobitoc, ca de obicei, sau dacă auzise că mă băgasem în față pentru promovarea pe care probabil credea că scrie numele lui.

Festino, căruia-i plăcea să-l tachineze pe Trevor, zise:

– Și? Dacă-l întreabă cineva, zice că-i angajat cu contract de colaborare și nu știa că nu este eligibil. Profită de pauză ca să-și scoată discret sticla de Purell din buzunar și să-și curețe mâinile.

– Cu contract de colaborare? spuse Trevor cu dezgust. *Ăsta?* De parcă un vagabond, puțind a băutură ieftină și nespălat de

șase luni, nimerise din întâmplare din stradă pe teren. Trevor purta pantaloni cargo trei sferturi și o șapcă decolorată cu Red Sox, din aia pre-decolorată, pe care, desigur, o purta invers. Avea un colier din scoici și un ceas Rolex, același model pe care îl avea și Gordy, și un tricou pe care scria VIAȚA E FRUMOASĂ.

– Le ceri vreodată cărțile de identitate tipilor de la Charles River? întrebă Festino. De unde știm că n-au și ei oameni intoduși fraudulos în joc, din echipa-pepinieră a celor de la Yankees?

– Sau pe vreun tip pe nume Vinny de la corespondență, zise Taminek, un tip înalt și slăbănog care se ocupa de vânzări interne. Oricum cei de la Hewlett-Packard folosesc mereu oameni din aceștia.

– Băi, Trevor, tu nu te superi din cauză că tipu' acesta e aruncător, nu-i așa, amice? își tachină Gleason prietenul. Era un tolomac masiv cu urechi ca ale lui Dumbo, obrajii scofâlciți, părul blond tuns periuță și dinți albi strălucitori ce erau mult prea mari pentru gura lui. Își lăsase recent un cioc care arăta ca părul pubian.

Trevor se încruntă și clătină din cap, dar înainte să mai poată adăuga ceva, Cal Taylor spuse:

– Bagă-l în joc. Trevor, tu treci secund. Și trase un gât din punga de hârtie.

Tot ce s-a spus a fost „angajat nou" și nimeni n-a pus întrebări. Kurt nu arăta ca un membru al Găștii, dar putea fi inginer de software sau ceva de genul acesta, din câte știa echipa Charles River. Sau un tip de la corespondență.

Lui Kurt îi veni rândul să lovească al treilea – nu al patrulea, ca într-o echipă de baseball, ci al treilea deoarece, chiar așa îmbibat de Jack Daniel's cum era, Cal Taylor voia să-i

dea tipului nou ocazia să arate de ce e în stare. Și poate să ne salveze pielea.

Taminek era la prima bază și fu declarat un out când veni rândul lui Kurt să lovească cu bâta. Am observat că nu se încălzise, ci stătuse pe loc în liniște privindu-l pe Mike Welch, căpitanul și aruncătorul echipei Charles River, cum se descurcă. Parcă s-ar fi uitat la casete video în club.

Ieși pe platou, lovi de câteva ori în aer cu bâta lui veche de aluminiu ca să exerseze, apoi lovi cu putere, țintind spre centru-stânga. Mingea trecu peste gardul din spate. În timp ce Taminek, apoi Kurt fugeau spre bază, băieții aclamau.

Lovitura lui Kurt fu ca un șoc electric de la aparatul de resuscitare. Dintr-odată, am început să înscriem. La finalul reprizei a patra aveam cinci puncte. Apoi, Kurt alergă pe teren să-i arunce unui tip mare și musculos de la Charles River, pe nume Jarvis, unul din cei mai puternici dintre cei care loveau din echipa lor. Kurt se dezlănțui cu o minge lovită tare, rapidă ca un glonț, iar Jarvis lovi și rată, cu ochii măriți de uimire. Nimeni nu s-ar fi gândit că o minge de softball putea zbura atât de repede.

Kurt aruncă o minge care o luă uimitor în sus, apoi schimbă direcția, iar Jarvis fu eliminat.

Festino îmi atrase atenția. Avea un zâmbet până la urechi.

Kurt mai elimină doi tipi cu o serie uluitoare de aruncări în sus și în curbă descendentă, imposibil de lovit.

În repriza a cincea am reușit să asigurăm bazele și din nou a venit rândul lui Kurt să lovească. Lovi de data asta cu stânga și trimise din nou mingea undeva în următorul oraș, reducând avantajul celor de la Charles River la un punct.

Kurt elimină unu, doi, trei, jucători din echipa adversă în repriza a șasea, apoi veni rândul nostru să lovim. Am observat

că Trevor Allard nu se mai plângea de intrusul nostru. Înscrisese o dublă, apoi Festino a înscris și el o dată, iar după ce eu am eliminat un om, conduceam cu două puncte. Până la urmă, la începutul reprizei a șaptea, Kurt îl eliminase deja pe cel care lovea din echipa lor și ratase două lovituri din cauza pozițiilor noastre aiurea pe teren. În acel moment, omul lor, Welch, lovi ușor și fără boltă mingea. Kurt o luă de jos, o aruncă spre a doua bază, unde Allard o prinse, alergă și o aruncă spre prima bază. Taminek o prinse și o ținu sus pentru al treilea out. Dublu play și chiar câștigaserăm primul nostru joc din preistorie încoace.

Toți băieții făcură coadă în jurul lui Kurt, care dădu modest din umeri și zâmbi ușor fără să spună prea multe. Toți vorbeau și râdeau tare, exuberant, rememorând faze din meci, retrăind dublul play care pusese capăt meciului.

Tradiția era ca după fiecare meci adversarii să ni se alăture la masă, la o bere și la un shot de tequila la un bar sau restaurant din apropiere. Dar am observat că aceștia se îndreptau posomorâți spre mașinile lor germane. I-am strigat, dar Welch, fără să se întoarcă, zise:

– O să vă refuzăm.

– Cred că s-au ofticat, zise Cal Taylor.

– Cred că sunt în stare de șoc, fu de părere Festino.

– Șoc și groază, spuse Cal Taylor. Unde-i MVP[1]-ul nostru?

M-am uitat în jur și l-am văzut pe Kurt strecurându-se spre parcare. Am alergat după el și l-am invitat să vină cu noi.

–Nu, poate vreți să fiți doar voi, spuse el.

Îl vedeam pe Trevor cum stă în jeepul lui Wrangler Sahara decapotat.

[1] Most Valuable Player, cel mai bun jucător al meciului (n.tr.)

– Nu-i așa, am zis. E chiar în regulă. Crede-mă, băieților le-ar face mare plăcere să bea ceva cu tine.

– Eu nu mai pun gura pe alcool, omule. Îmi pare rău.

– Ei bine, ce-o fi, Cola dietetică. Haide.

Ridică din nou din umeri.

– Sigur nu vă deranjez?

7

Mă simțeam de parcă aș fi adus-o pe Julia Roberts să dea o probă pentru piesa liceului. Brusc, eram Domnul Popularitate și mă scăldam în glorie. Ne-am strâns cu toții în jurul unei mese mari la restaurantul Outback, la cinci minute de mers cu mașina, cu toții extaziați de victoria noastră miraculoasă. Unii comandară bere, iar Trevor ceru un whisky single malt Talisker, dar chelnerița nu știa despre ce vorbește, așa că el se mulțumi cu un Dewar's. Kurt îmi aruncă o privire ce-mi comunica în secret faptul că era amuzat de cât de cretin era Trevor. Sau poate că doar îmi închipuiam asta. Kurt nu știa că și Gordy bea whisky single malt, că Trevor nu făcea decât să-și pupe în fund șeful, chiar dacă acesta nu era acolo.

Kurt comandă apă cu gheață. Eu am ezitat, apoi i-am urmat exemplul. Cineva comandă două Bloomin' Onions[1] și niște aripi Kookaburra[2]. Festino se duse la WC și se întoarse, ștergându-și mâinile de cămașă.

– Dumnezeule, ce mă enervează prosoapele acelea de la toaletă, spuse tremurând de nervi. Cercul acela nesfârșit de

[1] Fel de mâncare tipic american constând în ceapă prăjită și dată prin ou, tăiată în formă de floare (n.tr.)

[2] Aripi de pui cu garnitură de țelină și brânză cu mucegai (n.tr.)

bacterii fecale. Cic-ar trebui să credem că prosopul acela e de unică folosință!

Brett Gleason ridică ceașca sa de Foster și propuse un toast pentru omul meciului, spunând:

– Nu mai trebuie să cumperi niciodată de băut în orașul ăsta.

Taminek întrebă:

– De unde vii?

– Michigan, răspunse Kurt cu un zâmbet viclean.

– Adică, vreau să zic, ai jucat în facultate sau ceva asemănător?

– N-am fost niciodată la facultate, spuse Kurt. Am intrat în schimb în armată, iar soldații nu joacă softball acolo. Cel puțin nu în Irak.

– Ai fost în Irak? întrebă unul din oamenii noștri de bază, Doug Forsythe, un tip înalt și slab, cu o coamă de păr castaniu cu vârtej.

– Da, spuse Kurt aprobând din cap. Și-n Afganistan. În toate destinațiile acestea turistice. Am fost în Forțele Speciale.

– Adică ai fost să omori oameni? întrebă Gleason.

– Doar personajele negative, zise Kurt.

– Și chiar ai omorât pe careva? întrebă Forsythe.

– Doar pe vreo doi care puneau prea multe întrebări, spuse Kurt. Toți râseră, în afară de Forsythe, apoi începu și el să râdă.

– Ce tare! zise Festino, trăgând de firul unei cepe prăjite, apoi înmuindu-l în sosul roz piperat înainte de a-l înghiți pe nemestecate.

– Nu chiar, spuse Kurt. Privi în jos spre paharul său cu apă și tăcu.

Trevor își scosese BlackBerry-ul și începu să își verifice mesajele în timp ce își sorbea Dewar's-ul. Apoi privi în sus și spuse:

– Și de unde vă știți voi?

Am tresărit. Telefonul mobil, autoturismul Acura lunecând în șanț – adevărata poveste putea să aducă prejudicii de durată reputației mele.

Kurt spuse:

– Ne interesează pe amândoi automobilele.

Îmi plăcea din ce în ce mai tare de tipul acesta.

– Mașinile? întrebă Trevor, dar în acel moment Cal Taylor ridică ochii din paharul de Jack Daniel's proaspăt turnat de la bar și spuse:

– În Vietnam vă ziceam mâncători de șerpi.

– Voi v-ați apropiat cel mai mult de ce-a fost în Vietnam la Fort Dix, New Jersey, zise Gleason.

– Te bag undeva, mârâi Taylor terminându-și paharul de Jack Daniel's. Mi-au crescut furunculi.

– Aceia sunt la fel ca pușcașii marini? întrebă Forsythe. Fu întâmpinat de un cor de râsete batjocoritoare, iar Cal Taylor începu să cânte, rar și cu triluri de tenor, Balada Beretelor Verzi.

– O sută de oameni azi vom încerca...

Dar unuia singur Bereta Verde i-o vom da.

– Ba la trei, îl corectă Gleason.

– Stai jos, Cal, spuse Trevor. Cred că e timpul să mergem acasă.

– Nu mi-am terminat cina, mârâi Cal.

– Hai, moșule, zise Forsythe, iar el împreună cu restul grupului îl târâră pe Cal afară spre parcare, acesta urlând în semn de protest în tot acest timp. Îi chemară un taxi și-i promiseră că avea să-i ducă cineva mașina acasă în Winchester.

În timp ce plecau, Kurt se întoarse spre mine și mă întrebă:

– De ce vi se zice Gașca Fraților? Unii dintre voi sunt veterani?

– Veterani? i-am zis. Noi? Tu glumești? Nu, e doar o poreclă. Nici măcar nu-i foarte inspirată. Nici nu mai știu cine-a scornit-o.

– Toți sunteți agenți de vânzări?

– Da.

– Te pricepi la ce faci?

– Cine, eu?

– Tu.

– Sunt bunicel, am spus.

– Cred că ești mai mult decât bunicel, îmi zise Kurt.

Am ridicat cu modestie din umeri, în felul în care el părea că ridică din umeri fără a zice nimic. Am tendința de a imita inconștient pe oricine se află în jurul meu. Atunci l-am auzit pe Trevor spunând:

– E bun Steadman. Doar că nu prea mai știe să încheie afaceri. Se așează înapoi la masă. Așa-i, Steadman? Cum decurge afacerea cu Lockwood? Am intrat în al treilea an? Ar putea fi cele mai lungi negocieri de la Tratatul de Pace de la Paris încoace.

– Arată bine, am mințit. Cum merge cu grupul Pavilion?

Grupul Pavilion avea un lanț de cinematografe care voiau să introducă LCD-uri în holuri ca să difuzeze trailere și reclame.

Trevor zâmbi satisfăcut.

– Șnur, spuse. Am făcut un test ROI[1] pentru ei, care indica o creștere de șaptesprezece la sută la vânzările de băuturi răcoritoare Slushies de lămâie.

Am încuviințat, încercând să nu-mi dau ochii peste cap. Slushies de lămâie.

– Mâine am o întâlnire cu președintele consiliului lor de administrație, dar e doar o formalitate. Vrea să-mi strângă mâna înainte să semneze înțelegerea. Dar e oficial.

– Bine, am spus.

[1] Return of Investment – rentabilitatea capitalului investit (n.tr.)

Trevor se întoarse spre Kurt:

– Deci, Kurt, voi săreați cu parașuta și alte chestii de genul acesta?

– Cu parașuta? repetă Kurt cu o nuanță ușoară de sarcasm în glas. Se poate spune și așa, cred. Săream, sigur.

– Ce tare e asta! zise Trevor. Am sărit de câteva ori cu parașuta. Eu și niște tipi din frăția mea am fost într-o tabără de parașutism în Brittany, în vara de după absolvire, și a fost așa de palpitant!

– Palpitant. Kurt rosti cuvântul de parcă îi lăsa un gust amar în gură.

– Nimic nu se compară cu asta, nu-i așa? zise Trevor. Ce senzație tare!

Kurt se lăsă pe spate în scaun și se întoarse cu fața spre Trevor.

– Când ești aruncat de la o înălțime de zece mii șase sute de metri dintr-un avion C-141 Starlifter direct în mijlocul teritoriului inamic, și invadezi o zonă aflată la șaptezeci și cinci de kilometri est-nord-est de Mosul, nu e chiar așa *tare*. Cari în spate șaptezeci și nouă de kilograme de echipament destinat telecomunicațiilor, arme și muniție, ai pe față o mască de oxigen care te împiedică să vezi ceva, și te îndrepți spre sol cu două sute patruzeci și unu de kilometri la oră. Luă o gură de apă. E atât de frig la altitudinea aceea că pot să-ți înghețe ochelarii și să-ți pice. Ți se pot închide ochii. Poți să faci hipoxie și să-ți pierzi cunoștința în câteva minute. Trauma reducerii bruște a vitezei. Mori la impact. Dacă nu-ți ții brațele și picioarele cum trebuie, poți să cazi brusc, să te rostogolești, să te învârți și să te faci praf. Sau ți se strică parașuta. Chiar și soldații realmente experimentați își rup gâturile și mor. Asta dacă nu te atacă

rachetele sol-aer sau artileria antiaeriană. Faci în pantaloni de frică, iar cel care zice că nu-i așa e un mincinos.

Trevor roși; privindu-l, ai fi zis că tocmai îl pălmuise cineva. Festino se uită la mine chiorâș cu o plăcere imensă.

– Cum ziceam, zise Kurt dându-și paharul cu apă pe gât, sunt sigur că v-ați distrat pe cinste în Brittany.

Kurt avu un succes foarte mare.

Forsythe spuse:

– Hei, mai poți veni și săptămâna viitoare?

– Nu știu, zise Kurt.

– Nu suntem suficient de buni pentru tine, nu-i așa?

– Nu e vorba de asta. Doar că lucrez mult noaptea.

– Cu ce te ocupi? întrebă Forsythe.

M-am pregătit – camionul cu remorcă, automobilul Acura din șanț... Dar el răspunse:

– Sunt șoferul unui prieten care are un magazin de piese auto.

– Trebuie să-i facem rost acestui tip de o slujbă la Entronics, spuse Taminek.

Kurt râse și spuse:

– Da, sigur.

Până la urmă restul băieților plecară acasă, lăsându-ne acolo doar pe mine și pe Kurt.

– Deci, zise el. Gașca Fraților.

Am încuviințat.

– Prieteni buni?

Am ridicat din umeri.

– Unii dintre ei.

– Par destul de competitivi.

Nu-mi dădeam seama dacă glumește.

– Pot fi, am spus. Cel puțin la serviciu.

– Frumușelul acela care stătea vizavi de mine – cum îl cheamă, Trevor? – pare un mare tâmpit.

– Cred că da.

– L-am văzut venind încoace cu Porsche-ul lui. Deci a fost și șeful vostru aici în seara asta?

– Nu. Majoritatea tipilor care sunt aici în seara asta sunt contributori individuali.

– Contributori individuali?

– Sunt agenți de vânzări. Eu sunt MD, manager districtual, la fel și Trevor, doar că răspundem de regiuni diferite.

– Dar concurează cu tine.

– Da, păi e complicată treaba. Amândoi vrem să promovăm pe același post. I-am explicat despre scandalul recent de la Entronics, despre postul care tocmai rămăsese liber și despre problemele pe care le aveam cu cei de la Lockwood.

El mă ascultă fără să spună nimic. Când am terminat, zise:

– Nu-i ușor să aveți coeziune în interiorul companiei dacă vă luptați toți între voi.

– Coeziune în companie?

– Vezi tu, în Forțele Speciale lucram în echipe de doisprezece oameni. Detașamente operaționale le zice. Echipe de elită. Fiecare are rolul lui – al meu era cel de sergent genist. Expert în demolări. Și trebuia să lucrăm toți în echipă, altfel nu eram niciodată gata de luptă.

– Gata de luptă, zici? am zâmbit, imaginându-mi corporația ca pe un câmp de luptă.

– Știi adevăratul motiv pentru care soldații sunt gata să moară în război? Crezi că-i patriotismul? Familia? Țara? Nici vorbă, frățioare. Totul ține de echipă. Nimeni nu vrea să fie primul care-o șterge. Așa că rămânem toți împreună.

– Cred că suntem ca scorpionii într-o sticlă.

Aprobă din cap.

– Fii atent. Eram într-o misiune armată de recunoaștere lângă Musa Qalay, în Afganistan, da? Urmăream un grup de luptători anticoaliție. O echipă împărțită, deci eu eram șeful. Aveam vreo două VNT-uri. Vehicule non-tactice, despre asta vorbesc.

– VNT-uri? Cei din armată vorbesc altă limbă. Îți trebuie un traducător simultan câteodată ca să vorbești cu ei.

– Humvee-uri modificate. Transportoare blindate.

– În regulă.

– Brusc, transportorul meu e lovit în plin de focuri de mitralieră și de AG-uri. Făcu o grimasă ușoară. Aruncătoare de grenade, OK? Arme antitanc cu care tragi de pe umăr. Era o ambuscadă. Vehiculul meu era lovit. Eram prinși într-o capcană mortală. Deci i-am ordonat șoferului, amicului meu Jimmy Donadio – s-o calce. Nu departe de ambuscadă, ci direct *spre* mitralieră. I-am zis tipului de deasupra să tragă cu arma de calibrul cincizeci în ei, s-o descarce în ei pur și simplu. Se vedea cum stau inamicii ghemuiți pe mitralieră. Apoi, vehiculul a fost lovit de un alt AG. L-a terminat. A luat foc, OK? Deci am sărit din el cu mitraliera M16 în mână și am început să trag în ei până am rămas fără muniție. I-am omorât pe toți. Cred că erau vreo șase.

Mă holbam la Kurt, fascinat. Cel mai înfricoșător lucru cu care mă confruntasem vreodată în domeniul meu era un raport de performanță.

– Deci să te întreb ceva, zise Kurt. I-ai face asta lui Trevor?

– Să trag cu mitraliera în el? am întrebat. Am fantezii din astea câteodată.

– Dar înțelegi ce vreau să zic, nu-i așa?

Nu eram sigur că înțeleg. Am înțepat Bloomin' Onion-ul cu furculița, dar n-am mâncat. Îmi era deja rău de la atâta grăsime.

Kurt părea că se pregătea să plece.

– Te superi dacă te întreb ceva?

– Dă-i înainte.

– Deci, când eram pe teren, cea mai importantă armă pe care o aveam erau de departe informațiile. Ceea ce știam despre inamici, corect? Puterea unităților, amplasamentul taberelor, toate acestea. Voi ce fel de informații adunați despre potențialii clienți?

Era deștept tipul. Foarte deștept.

– Ei nu sunt inamici, am spus, amuzat.

– Bun. Afișă un zâmbet timid. Dar înțelegi ce vreau să zic.

– Cred că da. Adunăm chestiile de bază... M-am oprit câteva secunde. Sincer, nu prea multe. Mergem pe risc, așa mi se pare uneori.

Aprobă din cap.

– Nu v-ar ajuta dacă ați săpa mai adânc? Să nu pățiți ca și cu cei de la Lockwood Hotels, care vă prostesc cum vor ei – ce se întâmplă de fapt acolo?

– Dacă ar ajuta? Sigur. Dar n-avem de unde să știm. Asta e treaba. Nu e bine, dar așa e.

Kurt tot dădea din cap, privind fix în față.

– Cunosc un tip care a lucrat în securitate pentru lanțul hotelier Lockwood. S-ar putea să mai fie acolo.

– Paznic?

Kurt zâmbi.

– E destul de bine înfipt în securitatea corporatistă, la sediul lor central – New York sau New Jersey, unde o fi.

– White Plains, New York.

– Mulți tipi de la Forțele Speciale merg să lucreze în securitate corporatistă. Așa că de ce nu-mi dai niște nume, niște informații? Zi-mi cu cine lucrezi. O să văd dacă pot să aflu ceva pentru tine, unele informații, bine?

Kurt Semko mă surprinsese deja de vreo câteva ori, deci poate nu era chiar așa de greu de crezut. M-am gândit că șoferul acesta, dat afară din Forțele Speciale, ar putea să afle câte ceva despre Brian Borque, vicepreședinte la Serviciul de management al proprietății la Lockwood. Era plauzibil să existe o rețea a foștilor membri ai Forțelor Speciale care să lucreze în sectorul privat. De ce naiba nu? I-am dat niște informații și i-am scris numele lui Brian Borque pe un șervețel. Kurt avea și adresă de e-mail – cred că toată lumea are în ziua de azi – și am notat-o.

– În regulă, omule, spuse Kurt ridicându-se și punându-mi mâna lui mare pe umăr. Nu-ți face probleme. Te sun dacă aflu ceva.

Era destul de târziu când am ajuns acasă, cu Geo Metro-ul pe care firma de închiriat mașini Enterprise îl adusese de dimineață. Kate dormea.

M-am așezat la calculatorul din biroul mic pe care-l foloseam amândoi ca să-mi verific e-mailurile de la birou, după cum obișnuiam să fac înainte să mă culc. Internet Explorer era deschis, ceea ce însemna că Kate folosise calculatorul, și din pură curiozitate am dat clic pe „Go“ ca să văd pe unde navigase. Mă întrebam dacă Kate se uita vreodată la site-uri porno, deși nu era deloc probabil. Nu. Ultimul site pe care fusese era unul imobiliar, Realtor.com, unde căutase case din Cambridge. Nu dintr-acelea ieftine. De un milion de dolari, de două milioane de dolari, în zona Brattle Street.

Porno imobiliar.

Se uita la case pe care nu ni le permiteam în veci, cel puțin cu veniturile mele. Mă simțeam prost față de ea și de mine.

Când am intrat pe e-mailul meu de la birou am găsit informațiile pe care le aveam despre Lockwood și i le-am trimis lui Kurt. Apoi am răsfoit rapid ce era de șters – notificări pentru asigurările de sănătate, liste de joburi, liste nesfârșite de personal, și am găsit un e-mail de la Gordy pe care-l trimisese după program.

Voia să „trec" pe la biroul lui a doua zi dimineață la ora opt.

8

Alarma porni la ora cinci dimineața, cu două ore mai devreme decât de obicei. Kate mormăi și se întoarse pe partea cealaltă, punându-și perna pe cap. M-am ridicat cât de încet am putut, am coborât scările, am pus de cafea și, până să fiarbă, am făcut un duș rapid. Voiam să intru în birou cu vreo oră înainte de întrevederea cu Gordy, ca să pot să-mi verific conturile și să fac ordine în cifre. Când am ieșit de la duș, am văzut că lumina era aprinsă în dormitor. Kate era jos în bucătărie în halatul ei roz și bea cafea.

– Te-ai trezit devreme, îmi zise.

I-am dat un sărut.

– Și tu. Scuze dacă te-am trezit.

– Ai ajuns târziu.

– Am avut meciul de softball, nu îți amintești?

– Ați ieșit la o băută după?

– Da.

–V-ați înecat amarul?

– Îți vine să crezi sau nu, am câștigat.

– Asta da premieră!

– Da, păi a jucat tipul acela, Kurt, cu noi. Ne-a dat pe spate pe toți.

– Kurt?

– Șoferul camionului de tractări.

– Poftim?

– Știi că ți-am zis de tipul acela care m-a adus acasă când a intrat automobilul Acura în șanț? A intrat singur, nu i-am făcut eu nimic, să știi.

– Pușcașul marin.

– Tipul de la Forțele Speciale, dar e tot pe-acolo. Tipul acesta însă e chiar pe bune. El este ceea ce Gordy și ceilalți așa-ziși duri *se prefac* a fi. Stând în scaunele lor ergonomice Aeron și vorbind despre „canibali" și despre „uciderea concurenței". Numai că el este adevărat. El chiar a ucis oameni.

Mi-am dat seama că-i ziceam tot cu excepția singurului lucru care mă stresa: interviul cu Gordy de peste câteva ore. Nici nu eram hotărât să-i spun. Probabil că ea m-ar fi făcut să mă simt și mai agitat.

– Nu uita, Craig și Susie vin la cină în seara asta.

– În seara asta?

– Ți-am zis doar de o mie de ori.

Am lăsat să-mi scape un oftat mârâit.

– Cât stau?

– Doar două nopți.

– De ce?

– De ce ce? De ce doar două nopți?

– De ce vin la Boston? Credeam că L.A. e Raiul pe pământ. Așa zicea Craig tot timpul.

– A fost ales în consiliul de administrație de la Harvard, și mâine are prima ședință.

– Cum poate fi în consiliul de administrație de la Harvard? E un șmecher de Hollywood acum. Probabil că nu mai are nici o cravată prin dulap.

– Nu-i doar un absolvent de top, ci și un contribuabil important. Lumea pune preț pe asta.

Când Susie îl cunoscuse pe Craig, acesta era un scriitoraș muritor de foame. Publicase câteva povestiri în reviste cu nume ca *TriQuarterly* și *Ploughshares*, și preda cursuri de scriere academică la Harvard. El era cam snob, iar lui Susie probabil că-i plăcea, dar asta nu însemna nicidecum că avea să trăiască într-o sărăcie lucie, și cred că el și-a dat seama rapid că nu-și va putea câștiga pâinea cu literatura.

Așa că s-au mutat în L.A., unde colegul de cameră de la Harvard al lui Craig i-a făcut lipeala, iar el a început să scrie sitcomuri[1]. Până la urmă, a primit un contract să scrie pentru serialul de comedie *Dragul de Raymond* și a început să facă bani grei. Apoi, a creat un serial de succes și a devenit incredibil de bogat.

Acum el și Susie mergeau în vacanță în St. Barths cu Brad și Angelina, iar Susie îi furniza regulat lui Katie bârfe despre orientările homosexuale secrete ale unor actori sau despre ședințele de dezintoxicare ale altora. Aveau o casă mare în Holmby Hills și ieșeau mereu la cină cu celebritățile. Iar el ținea să îmi aducă mereu aminte de asta.

Se ridică și-și mai turnă o ceașcă de cafea.

– Susie îl duce pe Ethan într-un tur prin Boston – Freedom Trail[2], și tot restul.

---

[1] Gen de serial TV de comedie (n.tr.)

[2] Cărarea Libertății, alee de cărămidă roșie din Massachusetts care duce la 16 locuri și monumente istorice. (n.tr.)

– Ea chiar nu pricepe, nu-i așa? Lui Ethan nu-i place luptătorul în Revoluția Americană Paul Revere. Poate Salem Witch Museum[1], dar nu cred că au chestiile bolnave care-i plac lui acolo.

– Tot ce-ți cer e să te porți frumos cu ei. Tu și Ethan sunteți foarte apropiați – o legătură pe care nu prea o înțeleg. Dar o apreciez.

– Cum de stau la noi? am întrebat.

– Pentru că ea este soră-mea.

– Știi că o să comenteze întruna despre baie și perdeaua de la duș și că apa de la duș curge pe pardoseală și că n-avem filtrul de cafea care trebuie și de ce nu avem cafea Peet's Sumatra.

– N-ai ce să le reproșezi, Jason. Sunt obișnuiți cu un nivel de trai ridicat.

– Atunci ar trebui să se ducă să stea la Four Seasons.

– Vor să stea la noi, spuse ea ferm.

– Probabil Craig vrea să țină legătura cu muritorii de rând din când în când.

– Foarte amuzant.

M-am dus la dulapul cu cereale și i-am inspectat conținutul deprimant, bogat în fibre și sărac în calorii. Fiber One și Kashi Go-Lean și alte cutii sinistre de ramuri și fâșii de iută.

– Iubito? am spus, cu spatele către ea. Tu te-ai uitat la imobiliare?

– Despre ce vorbești?

– Pe calculator. Am observat că ai urmărit un anumit site imobiliar.

Nu îmi răspunse. Am scos cutia cu cel mai puțin dezgustător aspect, alegere grea, și am dus-o șovăind la masă. În frigider

[1] Muzeul Vrăjitoarelor din Salem. Orașul Salem este celebru pentru procesele de vrăjitorie din secolul al XVII-lea. (n.tr.)

nu mai aveam decât lapte degresat, cu nici măcar unu la sută grăsime. Urăsc laptele degresat. Laptele n-ar trebui să fie albastru. Am dus și cutia de lapte la masă.

Kate se uita în ceașca de cafea, amestecând cafeaua cu linguriță, deși nu pusese nimic în ea.

– O fată are dreptul să viseze, nu-i așa? întrebă ea în sfârșit cu vocea ei senzuală ca a Veronicăi Lake[1].

Îmi părea rău pentru ea, dar nu i-am dat apă la moară. Adică ce puteam să-i zic? Probabil se aștepta la mai mult când s-a căsătorit cu mine.

Ne-am cunoscut la nunta unui prieten comun, când amândoi eram destul de beți. Un tip pe care-l știam din Delta Kappa Epsilon, frăția mea, se căsătorea cu o fată care fusese colegă cu Kate la Exeter. Kate fusese nevoită să plece din Exeter în anul întâi de facultate, când familia ei ajunsese falită. A mers la Harvard, dar cu bursă. Familia ei a încercat să țină totul secret, cum făceau de regulă elitiștii[2], dar toată lumea și-a dat seama de adevăr. Sunt clădiri în Boston cu numele familiei ei pe ele, iar ea a trebuit să sufere umilința de a merge la o școală publică în Wellesley în ultimii doi ani. (În timp ce eu eram un băiat din Worcester, primul din familie care mergea la facultate, al cărui tată lucra la o uzină metalurgică, și habar n-am avut ce era aceea școală privată până când am ajuns la facultate.)

La nuntă stăteam unul lângă celălalt și imediat mi-a sărit în ochi; era o tipă tare, foarte sexy. Părea a fi un pic cu nasul pe sus: se specializase în literatură comparată la Harvard, citise toate cărțile feministe franțuzești – desigur, în franceză. Mi se părea clar că nu-i de nasul meu. Poate dacă nu am fi fost

[1] Actriță și fotomodel american (1922–1973)

[2] În original WASPs (White Anglo Saxon Protestants), termen peiorativ folosit la adresa bogaților din America, văzuți ca fiind protestanți albi (n.tr.)

amândoi beți nu m-ar fi băgat în seamă, deși mai târziu mi-a spus că după părerea ei eram cel mai arătos tip de-acolo, și eram și amuzant și fermecător. Cine putea să o condamne? Părea amuzată de toate întâmplările mele de la serviciu – tocmai debutasem ca agent de vânzări la Entronics și încă nu obosisem. Îi plăcea faptul că eram atât de dedicat muncii mele. Zicea că sunt ca o gură de aer proaspăt, că ieșeam în evidență față de toți prietenii ei de sex masculin, cinici și fumători de țigări de foi.

Probabil că am impresionat-o cu planul meu măreț, despre câți bani aveam să câștig în cinci, în zece ani. Iar ea a fost fascinată. Mi-a spus că mă credea mai „autentic" decât tipii cu care ieșea de obicei.

Nu păreau s-o deranjeze greșelile mele tâmpite, faptul că am băut din greșeală din paharul ei cu apă. Mi-a explicat regula „de la uscat la ud" de așezat masa, cu apa și vinul la dreapta farfuriei și pâinea și uscăturile la stânga. Nici faptul că eram un dansator penibil n-o deranjase – zicea că-s simpatic. La a treia întâlnire a noastră am pus *Boleroul* compozitorului francez Ravel și ea a râs, a crezut că era doar o ironie de-a mea. Ce știam eu? Eu credeam că *Bolero* e coloana sonoră ideală pentru sărutat, ca și muzica lui Barry White[1].

Deci nu m-am născut sub o stea norocoasă. Evident, Kate nu s-a căsătorit cu mine pentru bani – cunoștea destui tipi bogați din anturajul ei –, dar cred că se așteptase ca eu să am grijă de ea. Când am cunoscut-o, tocmai pusese capăt unei relații pe care o avusese cu un profesor de franceză din facultate, imediat după absolvire. Era genul acela de profesor plin de sine, dar chipeș și distins. Preda literatură franceză la Harvard. S-au despărțit

[1] Cântăreț și compozitor american de muzică soul, funk și disco (1944–2003) (n.tr.)

fiindcă îl prinsese că se culca și cu alte două femei. Mi-a spus mai târziu că eram „cu picioarele pe pământ" și nu eram cu „nasul pe sus", exact opusul profesorului ei de franceză cărunt, care purta beretă, se purta cu ea ca un tată și ieșea cu trei femei. Eram un om de afaceri charismatic, care era nebun după ea și avea s-o facă să se simtă în siguranță, măcar să-i dea stabilitatea financiară pe care și-o dorea. Putea să-și întemeieze astfel o familie și să facă ceva cu tentă artistică, de genul grădinăritului decorativ sau al predatului literaturii la Colegiul Emerson. Așa stătea treaba. Visam să avem trei copii și o casă mare în Newton, Brookline sau Cambridge.

Planul nu era ca ea să locuiască într-o casă în stil colonial de cinci sute de metri pătrați în partea săracă a Belmontului.

– Auzi, Kate, am zis în sfârșit după un moment de tăcere. Am un interviu cu Gordy în dimineața asta.

I se lumină fața. N-o mai văzusem de săptămâni întregi zâmbind așa.

– Deja? O, Jason. E foarte tare!

– Dar cred că o să ia Trevor postul.

– Jason, aceasta este o mostră de gândire negativă.

– Ba e o gândire realistă. Trevor și-a tot făcut reclamă. Și-a pus oamenii să-l sune pe Gordy și să-i zică cât de tare vor ca Trevor să ia postul.

– Dar Gordy ar trebui să vadă dincolo de asta.

– Poate. Dar îi place să fie periat. Nu se mai satură de asta.

– Și tu de ce nu faci același lucru?

– Pur și simplu urăsc asta. E penibil. Și nu ar fi cinstit.

Aprobă din cap.

– Nu trebuie să faci asta. Doar arată-i cât de mult îți dorești slujba. Vrei omletă?

– Omletă?

Exista omletă cu tofu? Probabil că da. Cu brânză tofu și ouă jumări probabil, puteam să pun pariu. Asta putea ieși nasol.

– Da. Ai nevoie de proteine. Îți pun bacon canadian în ea. Lui Gordy îi plac carnivorii, nu-i așa?

9

În drum spre serviciu, am pus un CD în CD-player-ul din bordul automobilului închiriat. Era unul din vasta mea colecție de casete și CD-uri cu discursuri motivaționale ale zeului venerat de toți agenții de vânzări, marele speaker motivațional și guru al trainingului Mark Simkins.

Ascultasem probabil CD-ul acesta – *Fii un câștigător* – de cinci sute de ori. Puteam spune pe de rost porțiuni lungi, cuvânt cu cuvânt, imitând vocea cântată, care accentua fiecare cuvânt, a lui Mark Simkins, accentul lui nazal de Midwest[1], stilul ciudat, întrerupt de a vorbi. El m-a învățat să nu folosesc niciodată cuvântul „cost" sau „preț" în fața unui client. Termenul corect era „investiție totală". De asemenea, „contract" era un cuvânt de speriat; trebuia să spunem „document" sau „acord". Și niciodată nu trebuia să cerem unui client să „semneze" un acord – se „oficializau" exemplarele sau se „dădea OK-ul" pentru acord. Dar cel mai mult insista pe ideea că trebuie să crezi în tine.

Uneori ascultam discurile doar ca să mă motivez, să prind curaj, să-mi iau porția de încredere. Parcă Mark Simkins ar fi fost antrenorul meu personal, care mă încuraja în intimitatea mașinii mele, și aveam nevoie de toată încrederea pe care o puteam căpăta pentru interviul cu Gordy.

---

[1] Grupare de 12 state din partea nord-centrală și nord-estică a SUA (n.tr.)

Când am ajuns în Framingham, înotam în cofeină – dusesem cu mine termosul mare pentru drum – și eram foarte bine pregătit. Am ieșit din parcare recitând ca pe o poezie câteva dintre replicile mele favorite spuse de Mark Simkins.

„Crede în tine sută la sută și toți cei din jur nu vor avea de ales decât să te urmeze."

„Așteaptă-te să se întâmple lucruri bune."

Și „Tot ce contează e de câte ori reușești. De fiecare dată când eșuezi și continui să încerci, îți cresc șansele de reușită". Aceea era ca o învățătură zen[1] pentru mine. Mi-o repetam în cap iar și iar, încercând să-i pătrund esența. Încă nu eram sigur ce însemna, dar mi-o repetam de fiecare dată când mă enerva câte un apel legat de vânzări, și mă simțeam mai bine.

Sunt bune și acestea la ceva.

Gordy mă făcu să aștept la ușa biroului vreo douăzeci, douăzeci și cinci de minute bune. Mereu făcea lumea să aștepte. Era o chestie care-i conferea putere și până la urmă te obișnuiai cu ea, pur și simplu. Îl vedeam prin geam plimbându-se înainte și înapoi, cu căștile în urechi, gesticulând nebunește. M-am așezat la un birou neocupat, lângă secretara lui, Melanie, care era o femeie drăguță, înaltă, cu părul lung și șaten, cu câțiva ani mai în vârstă ca mine. Își ceru repetat scuze – asta părea să fie principala cerință în fișa postului ei, să-și ceară scuze celor pe care el îi făcea să aștepte – și se oferi să-mi aducă o cafea. Am refuzat-o. Dacă mai luam multă cofeină ajungeam pe o orbită spațială.

Melanie m-a întrebat cum decursese meciul de seara trecută și i-am spus cum câștigasem, fără să intru în detalii despre

[1] Sectă budistă din China (n.tr.)

omul nostru. M-a întrebat ce făcea Kate, iar eu m-am interesat de soțul ei Bob și de cei trei copii drăguți pe care-i aveau. Am făcut conversație câteva minute până când i-a sunat telefonul.

Aproape de opt și jumătate, ușa lui Gordy se deschise, iar el ieși ca din pușcă. Ambele lui brațe scurte și îndesate erau întinse în semn de bun venit, parcă voia să mă prindă într-o îmbrățișare ca de urs. Gordy, care seamănă oarecum cu un pui de urs, doar că nu e atât de simpatic, e un om căruia îi plac foarte mult îmbrățișările. Dacă nu te îmbrățișează, îți pune mâna pe umăr.

– Steadman, îmi spuse. Ce faci, amice?

– Salut, Gordy, i-am răspuns.

– Melanie, adu-i prietenului meu Steadman o cafea, vrei?

– I-am oferit deja, Kent, spuse Melanie, întorcându-se cu spatele la birou. Era singura de la birou care-i spunea pe numele mic. Noi ceilalți uitaserăm că are și un nume mic.

– Apă? întrebă el. Cola? Whisky? Dădu capul pe spate și râse, un râs zgomotos, cu gura larg deschisă.

– Whisky cu gheață sună bine, i-am zis. Micul dejun al campionilor.

Râse din nou, îmi puse mâna pe umăr și mă trase după el în biroul lui spațios. Prin ferestrele uriașe până în tavan se vedeau oceanul turcoaz și palmierii, și valurile care se loveau de nisipul de un alb perfect. Priveliștea era cu adevărat minunată, te făcea să uiți că ești în Framingham.

Gordy se afundă în scaunul lui ergonomic și se lăsă pe spate, iar eu m-am așezat pe scaunul de vizavi de el. Biroul lui era ridicol de mare și alungit, făcut din marmură neagră, iar el îl păstra în perfectă ordine. Singurele lucruri de pe el erau un monitor Entronics LCD uriaș, cu diagonala de 78,6 cm cu

ecran plat și un dosar albastru, în care bănuiam că se afla fișa mea personală.

– Deci, omule, vrei o promovare? mă întrebă cu un oftat lung și mulțumit.

– Da, vreau, i-am spus, și cred că i-aș rupe pe toți.

„Crede sută la sută în tine și ceilalți nu vor avea de ales decât să te urmeze", mi-am repetat în gând.

– Pariez că așa ai face, spuse el, fără ironie în voce. Părea că vorbește serios, iar asta m-a surprins. Mă fixă cu ochii lui mici și căprui. Unii dintre noi, cei din Frăție – în afară de Trevor și Gleason, lingăii notorii –, ziceam că ochii lui Gordy sunt „ca mărgelele" sau „de dihor", dar în momentul de față, păreau calzi, umezi și sinceri. Erau înfundați adânc în orbite, sub o frunte joasă de om preistoric de Cro-Magnon. Avea capul mare, bărbia dublă, iar fața lui îmbujorată, cu urme adânci de acnee pe obraji, îmi amintea de o felie de șuncă. Părul castaniu-închis – altă victimă a vopselei de păr Just For Men, bănuiam, era tuns pompadour[1] în scări. Câteodată îmi închipuiam ce grăsuț trebuia să fi fost când era în școala primară.

Se aplecă în față și-mi examină dosarul. Buzele i se mișcau un pic când citea. În timp ce întorcea paginile cu mâna lui scurtă și groasă, se vedea strălucirea butonului marcat cu monogramă. Tot ce purta el avea monograma KG scrisă cu litere mari.

N-avea alt motiv să-mi citească dosarul de față cu mine decât ca să mă neliniștească. Știam asta. Așa că mi-am repetat în gând „*Așteaptă-te* să se întâmple lucruri bune".

M-am uitat prin încăpere. Într-un colț avea o crosă de golf pe un suport de mahon, lângă un mic petic din material artificial care imita porțiunea cu gaură a unui teren. Pe un raft în

[1] Coafură voluminoasă făcută celebră de Jeanne Antoinette Poisson, marchiză de Pompadour, dar purtată și de bărbați precum Elvis Presley (n.tr.)

bufetul său scund era o sticlă de Talisker de optsprezece ani, single malt, cu care-i plăcea să se laude că e singurul soi de whisky pe care îl bea. Dacă era așa, asta însemna că făcuse o gaură destul de mare în rezervele mondiale pentru că bea foarte mult.

– Rapoartele tale anuale nu sunt rele deloc, spuse el.

Din partea lui Gordy, asta însemna enorm.

– Mersi, i-am spus. Am privit valurile lovindu-se de nisipul alb-strălucitor, palmierii legănându-se în briza blândă, pescărușii zburând în cercuri și plonjând în apa azurie. Gordy își instalase ultimul prototip de monitor PictureScreen QD-OLED de la Entronics, iar rezoluția și culorile erau perfecte. Montajul de imagini de înaltă definiție avea douăsprezece scene, toate mai frumoase decât priveliștea parcării. Gordy iubea oceanul – avea un catamaran[1] Slipstream de 13,4 metri pe care-l ținea în portul de agrement Quincy –, deci pe fundal avea mereu imagini din Oceanul Atlantic, Pacific sau din Caraibe. PictureScreen era o adevărată inovație în tehnologia video, iar noi îl dețineam. Putea fi fabricat în orice dimensiune, iar ecranul era flexibil, putând fi rulat ca un poster, și nu exista imagine mai bună și mai clară altundeva. Clienții și potențialii clienți care intrau în biroul lui Gordy rămâneau cu gura căscată, și nu doar din cauza atitudinii lui de nesimțit arogant. Era ciudat să vezi lumina soarelui din Caraibe la miezul zilei când intrai în biroul lui Gordy la șapte sau opt dimineața.

– Ai fost Agentul Anului acum trei ani, Steadman, spuse. Clubul e deschis de patru ani. Fluieră ușor. Îți place Grand Cayman[2]?

---

[1] Ambarcațiune cu pânze alcătuită din două părți (n.tr.)

[2] Cea mai mare insulă din arhipelagul Cayman, din vestul Mării Caraibilor (n.tr.)

Insulele Cayman erau una din destinațiile de vacanță unde era trimis Agentul Anului.

– E un loc grozav pentru scufundări, am spus.

– Ne scufundăm pentru dolari. Dădu capul pe spate, deschise gura și râse ușor. Sunt impresionat că ai reușit să vinzi acele proiectoare la UPS. Voiau tehnologie de compresie, iar noi nu facem așa ceva.

– Le-am vândut pe baza compatibilității viitoare.

– Exact, spuse el dând din cap.

Acesta era felul lui Gordy de a felicita oamenii. Era prea amabil, ceea ce mă făcea să devin nervos. Mă așteptam la obișnuitul lui atac direct.

– Morgan Stanley? întrebă el.

– Au lansat o cerere de propunere, dar nu vor să vorbească cu mine. Cred că-i o chestie din interior. Eu sunt doar un cobai.

– Așa s-ar părea, spuse el. Speculează competiția. Trimite-le înapoi propunerea lor aiurită.

Îi apăru un zâmbet în colțul gurii, care îi dădea un aer diabolic.

– Și se pare că Fed-Ex nu s-au hotărât, nu-i așa?

– Fed-Ex vor niște proiectoare LCD pentru centrul lor de logistică, să arate vremea și toate celelalte non-stop. Le-am făcut o demonstrație în Memphis.

– Și?

– Își bat joc de mine. Analizează Sony, Fujitsu, NEC și pe noi. Fac o analiză paralelă.

– Decid în funcție de preț, în mod sigur.

– Încerc să le vând pe baza calității și a fiabilității. E o investiție mai bună pe termen lung. Aș spune că avem șanse de treizeci la sută să câștigăm.

Era numai o aberație de-a mea.

– Așa mari?

– Asta e părerea mea. Nu sunt sigur totuși.

– Nu ne-am înțeles cu Albertson's, spuse el dând trist din cap. Albertson's este al doilea ca mărime dintre lanțurile de supermarketuri din țară. Au mii de supermarketuri, farmacii și benzinării, și voiau să pună indicatoare digitale la câteva magazine. Asta ar fi însemnat LCD-uri cu ecran plat de 38 cm la fiecare casă – probabil ca să nu fii nevoit să citești tabloidul *National Enquirer* și să-l pui la loc pe stand – și plasme cu diagonala de 106 cm prin tot magazinul. Ziceau că vor să creeze o rețea de plasme în cadrul magazinului, care să „ofere clienților informații relevante și soluții practice în timpul petrecut în magazin". Adică reclame. Idee genială – nici nu trebuia să plătească pentru echipament. Urma să fie instalat de un intermediar, o companie numită SignNetwork, care cumpără și instalează chestiile acestea în magazine. Pe ecrane urmau să ruleze reclame la casetele video Walt Disney, la Kodak și la scutece Huggies. Negociasem și cu Albertson's și cu SignNetwork, încercând să le explic avantajele pe care le-ar fi avut dacă ar fi plătit puțin mai mult pentru calitate și toate celelalte. N-a mers.

– Au semnat cu NEC, am spus.

– De ce?

– Vrei să-ți zic adevărul? Jim Letasky. El e cel mai bun agent de vânzări de la NEC, și practic deține contul SignNetwork. Ei nu vor să aibă de-a face cu altcineva. Le place tipul acesta.

– Îl știu pe Letasky.

– E de treabă, am spus. Din păcate, îmi doream să îl urăsc pe acest individ, fiindcă pierdeam contracte din cauza lui, dar îl cunoscusem la show-ul Consumer Electronics în urmă cu câțiva ani, și trebuie să recunosc că era foarte bun în ceea ce făcea. Se zice că lumea cumpără de la oamenii pe care-i

place; după un pahar de băutură împreună, *eu* eram gata să cumpăr câteva plasme NEC de la Jim Letasky.

Tăcu din nou.

– Și Lockwood se ține ca râia de tine. Și acolo ești cobai?

– Nu știu.

– Nu o să renunți la acest control totuși, nu-i așa?

– Să renunț? Eu?

Zâmbi.

– Nu îți stă în caracter, nu-i așa?

– Nu.

– Să te întreb ceva, Steadman. Sper să nu te superi dacă întrebările sunt prea personale. Ai probleme în căsnicie?

– Eu? Am dat din cap, roșind, deși mă străduiam să nu o fac. Suntem în regulă.

– Nevastă-ta este bolnavă sau ceva?

– Nu are nimic. Ca și cum aș fi zis: „ce dracu'?"

– Poate că ai cancer?

Am zâmbit forțat și i-am spus încet:

– Sunt sănătos, Gordy, dar mersi de întrebare.

– Atunci care dracu' este problema ta?

Am tăcut, gândindu-mă ce să răspund ca să nu mă concedieze.

– Patru ani la rând ești în clubul de elită. Apoi, cine ești? Ești Festino.

– Ce vrei să zici?

– Nu poți să închei înțelegeri.

– Nu așa stau lucrurile, Gordy. Am fost Agentul Anului.

– Pe o piață foarte bună a plasmelor și LCD-urilor. Fluxul în creștere ajută toate bărcile să plutească.

– A mea a plutit mai puternic.

– Barca ta mai e bună de dus la apă? Asta este întrebarea. Uită-te la ultimul an. Încep să mă întreb dacă nu cumva te

lovești de un obstacol. Se întâmplă cu agenții de vânzări în această etapă a carierei. Pierd scânteia aceea. Tu mai ai focul acela în tine?

Se numește acid la stomac, și-l simțeam chiar în acel moment.

– Da, încă îl am, am spus. Știi cum se zice, singurul lucru care contează este de câte ori ai reușit. Cu cât eșuezi și continui să încerci, îți cresc șansele de reușită.

– Să nu te-aud cu rahaturile acelea ale lui Mark Simkins aici, spuse el. L-am auzit și eu. Vorbește doar porcării. De fiecare dată când eșuezi pierzi bani.

– Nu cred că la asta se referă, Gordy, am început eu.

– *„Așteaptă-te* să se întâmple lucruri bune în viața ta", zise el imitându-l neașteptat de bine pe Mark Simkins, undeva între domnul Rogers[1] și reverendul neoprotestant Billy Graham, dacă vă puteți închipui așa ceva. În viața reală, mă aștept oricând la o situație de rahat, așa că vin cu pelerine mexicane *poncho* și cizme de cauciuc, pricepi? Așa stă treaba în lumea reală, nu în Țara Dulcegăriilor. Deci vrei să facem o paralelă între tine, Trevor Allard și Brett Gleason, să vedem cine scoate bani mai mulți? Să vedem cine-i pe val și cine-i pe ducă?

„Pe ducă."

– Trevor a avut noroc anul trecut. Lanțul hotelier Hyatt a început să cumpere masiv.

– Steadman, ascultă-mă bine: norocul ți-l faci singur.

– Gordy, i-am spus, tu i-ai dat lui clienții mai buni în anul care a trecut, da? I-ai dat lui Trevor toate bomboanele de ciocolată bune și mi le-ai lăsat mie pe acelea umplute cu cocos roz.

Mă privi brusc, cu ochii de dihor sclipindu-i.

---

[1] Fred Rogers, prezentator american de emisiuni pentru copii (n.tr.)

– Și e o gaură în stratul de ozon și te-au schimbat la naștere și mai ai și *alte* scuze, dacă tot ți-ai dat drumul? Vocea i se ridică treptat, până când începu să țipe: Să-ți zic ceva. O să plouă cu rahat din Tokio peste noi, și nici nu știm ce soi de rahat e acela! Și dacă promovez pe cine nu trebuie, pielea *mea* e-n joc!

Am vrut să-i spun: „Nici nu vreau slujba asta tâmpită. Vreau doar să merg acasă să mănânc o friptură și să fac dragoste cu nevastă-mea". Dar brusc mi-am dat seama că, de fapt, chiar îmi doream slujba asta, la naiba. Poate că nu voiam atât slujba, cât urmăream să o *obțin*.

– Nu ai să greșești, am spus.

Zâmbi iar, și chiar începeam să urăsc zâmbetele acelea abia schițate și malefice.

– Aici supraviețuiește cel mai puternic, știi asta.

– Da, la naiba.

– Dar uneori evoluția are nevoie de puțin ajutor. Asta este treaba mea. Promovarea celor mai puternici. Uciderea celor slabi. Iar dacă obții slujba asta, trebuie să fii în stare să concediezi oameni. Să tai uscăturile. Să arunci balastul peste bord până nu ne scufundă. Ai putea să-l concediezi pe Festino?

– I-aș trasa întâi un plan.

Un plan de performanță era felul în care compania îți spunea să îți intri în formă sau să te cari. De regulă era un mod diplomat de a crea un motiv ca să te dea afară, dar uneori situația se putea schimba.

– Deja are trasat un plan, Steadman. El este o uscătură, și știi asta. Dacă ai primi slujba, l-ai putea da afară în șuturi?

– Dacă ar trebui, da, am spus.

– Dacă vreun membru al echipei nu lucrează, *tu* nu faci bani. O verigă slabă ne face pe toți să suferim pierderi. Inclusiv pe mine. Ține minte: nu există „eu" în „echipă".

M-am gândit: „Ei bine, există *i* în «idiot». Și un *u* în «stupid»".

Dar am dat doar din cap, dus pe gânduri.

– Vezi tu, Steadman, nu-ți poți permite să fii sentimental. Ca să faci bani, trebuie să fii în stare s-o împingi pe bunică-ta sub autobuz. Allard ar face-o. E în stare de asta. Și Gleason la fel. Dar tu?

Sigur, aș fi în stare s-o împing pe bunica lui Allard sub autobuz. Și pe Allard la fel. Și pe Gleason.

– Bunică-mea este moartă, i-am spus eu.

– Știi tu ce vreau să zic. A motiva oamenii să urce dealul pentru tine nu-i același lucru cu a căra o geantă.

„A căra o geantă" – acesta era jargonul pentru a vinde.

– Știu.

– Chiar așa? Ai foc în tine? Ai instinct de ucigaș? Poți să-ți stabilești un nivel? Poți să motivezi oameni?

– Știu să fac ce trebuie, am spus.

– Să te întreb ceva: cu ce mașină ai venit la lucru azi, Steadman?

– Păi, e închiriată...

– Răspunde la întrebare. Ce mașină?

– Un Geo Metro, dar asta pentru că...

– Un Geo Metro, spuse el. Un Geo Metro.

– Gordy...

– Vreau s-o zici cu voce tare, Steadman. Spune: „Am venit cu un Geo Metro azi la lucru".

– Bine.

– Spune, Steadman.

Am expirat zgomotos.

– Am venit cu un Geo Metro azi la lucru, pentru că...

– Bun. Acum spune: „Iar Gordy a venit cu un Hummer". Pricepi?

– Gordy...

– Spune, Steadman.

– Gordy a venit cu un Hummer.

– Corect. Bagi ceva la cap? Ia arată-mi ceasul, Steadman.

Fără să vreau, m-am uitat la el. Era un Fossil decent, care costase o sută de dolari la chioșcul de la Prudential Mall. Mi-am întins timid mâna stângă.

– Uită-te la al meu, Steadman. Făcu o mișcare rapidă din încheietura mâinii stângi, își desfăcu butonul și-mi arătă un Rolex enorm, grosolan, din aur incrustat cu diamante, cu trei subcadrane. Mi-am zis în gând că arăta vulgar.

– Fain ceas, am zis.

– Acum uită-te la pantofii mei, Steadman.

– Cred că înțeleg care e ideea, Gordy.

Am observat că se uita la ușă. Făcu un semn cu degetul mare persoanei de afară. M-am întors și l-am văzut pe Trevor trecând. Îmi zâmbi, iar eu i-am răspuns tot cu un zâmbet.

– Nu prea sunt sigur că m-ai înțeles, spuse el. Șaizeci la sută dintre cei mai buni agenți își ating targeturile. Apoi sunt cei care fac prea mult, OK? Clubul. *Apoi* vine elita, cei mai tari. Carnivorii. Ca Trevor Allard. Ca Brett Gleason. Tu ești carnivor, Steadman?

– Mănânc friptură în sânge, i-am spus.

– Ai instinct ucigaș?

– Chiar mai e nevoie să întrebi?

Mă privi fix.

– Demonstrează-mi, spuse Gordy. Data viitoare când ne vedem vreau să aud cum ai încheiat una dintre afacerile mari.

Am dat din cap.

Vocea îi deveni liniștită, încrezătoare.

–Vezi tu, Steadman, eu am numai SMGT-uri în cap. Pronunță „semegeteuri". Venea de la Scopuri Mari, Greu de atins și Tupeiste[1]. Citise undeva un articol care avea un citat din nu știu ce carte. Ești în stare să vii cu un SMGT?

– Foarte mare și foarte greu de atins, am spus doar ca să-i arăt că știam ce înseamnă. Bineînțeles.

– Joci de dragul jocului sau ca să câștigi?

– Să câștig.

– Care-i mottoul companiei noastre, Steadman?

– „Inventăm viitorul".

Cine naiba știa ce înseamnă asta? De parcă noi, agenții de vânzări, trebuia să inventăm viitorul? Cei din Tokio inventau chestii în secret pe care ni le trimiteau să le vindem.

Se ridică, pentru a-mi da de înțeles că mica noastră întâlnire luase sfârșit, iar eu m-am ridicat la rândul meu. Dădu ocol biroului și-mi puse mâna pe umăr.

– Ești un băiat bun, Jason. Foarte bun.

– Mulțumesc.

– Dar ești suficient de bun ca să fii în echipa G?

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că G venea de la Gordy.

– Știi că da, am spus.

– Arată-mi acel instinct de ucigaș, spuse el. Ucide, puiule, ucide.

Melanie îmi zâmbi înțelegător când am ieșit din biroul lui Gordy în lumina naturală a zilei. Ei bine, de fapt, cerul era

[1] Big Hairy Audacious Goals (BHAG) (în lb. eng. în orig.)

întunecat și înnorat și părea că va începe în curând să plouă. Era mai frumos în Caraibe, dar mie-mi plăcea lumea reală.

În drum spre biroul meu mi-am pornit telefonul mobil. A început să sune cu tonul de alarmă care indica primirea unui mesaj. Am verificat apelurile primite și n-am recunoscut numărul. Am sunat la căsuța vocală și am auzit un mesaj de la cineva a cărui voce n-am recunoscut-o din prima.

– Salutare, Jason, spuse o voce răgușită. Am niște informații pentru tine despre tipul de la hotelurile Lockwood.

Kurt Semko.

Când am ajuns la birou l-am sunat.

10

– Pe tip îl cheamă Brian Borque, nu-i așa? întrebă Kurt.

– Da. Încă resimțeam bătaia pe care-o încasasem cu bastonul de cauciuc imaginar al lui Gordy.

– Prietenul meu încă lucrează în securitate corporatistă la Lockwood și l-am rugat să facă niște săpături, zise Kurt. Deci fii atent. Omul tău, Brian Borque, și logodnica lui tocmai s-au întors din insula caraibiană Aruba, nu-i așa?

– Da. Îmi aminteam vag că spusese că urma să lipsească de la birou o săptămână sau zece zile. A spus că și-a dus soția în Vienna, Virginia, țin minte.

– Bilete dus-întors la clasa întâi, hotel de cinci stele, toate cheltuielile plătite, ghici de cine?

– De cine?

– De Hitachi.

Am tăcut câteva momente în timp ce îmi dădeam seama de situație.

– Fir-ar să fie! am spus.

Kurt răspunse cu un râs rar și răgușit.

– Poate asta explică de ce te tot ia pe ocolite.

– Asta zic și eu. Și a tot tras de mine un an cu contractul acesta. Băi, ce mă seacă chestia asta!

– E un nehalit, așa-i?

– Trebuia să-mi dau seama. Trăgea de mine pentru bilete la Super Bowl și tot ce mai putea scoate de la mine, și în tot timpul acesta eu eram omul lui de rezervă, el fiind aliat cu Hitachi. N-ar fi cumpărat oricum de la noi. În regulă. Mersi, omule. Măcar acum știu.

– Stai liniștit. Deci... ce o să faci în legătură cu asta?

– Încheie afacerea sau las-o moartă, aceasta este e regula aici. O s-o las moartă și o să îmi văd de treabă.

– Nu cred. Nu înțeleg de ce trebuie s-o lași moartă. Vezi tu, există ceva ce s-ar putea să nu știi.

– Adică?

– Se pare că hotelurile Lockwood au o politică de a nu accepta cadouri mai scumpe de o sută de dolari de la un client sau de la un vânzător.

– Au o astfel de politică?

– Iată de ce știe amicul meu de la securitate corporatistă de ea.

– Adică Borque a intrat în belea, asta vrei să spui?

– Încă nu. S-a deschis un dosar. Mica lui excursie în Aruba a costat cam cinci-șase mii bune de dolari. Aș zice că a cam încălcat politica companiei, tu nu crezi asta?

– Și ce să-i fac eu? Să-l șantajez?

– Nu, omule. Să-l ajuți să iasă din dilema etică în care s-a băgat. Să-l ții departe de ispite. Să-l... întorci pe Borque[1]. Apoi totul va fi în regulă.

– Cum? am întrebat.

L-am sunat pe Brian Borque, dar mi-a răspuns căsuța vocală, așa că l-am rugat să mă sune cât de repede poate.

[1] În original, joc de cuvinte: „you torque Borque" (n.tr.)

Între timp mi-am verificat e-mailul și am aruncat o privire rapidă peste rahaturile fără sens tipice pentru companie, dar un subiect mi-a sărit în ochi. De regulă nu bag în seamă anunțurile pentru joburi – până la urmă am deja unul, și aud orice se întâmplă în departamentul meu înainte de a fi postat. Dar acesta era un anunț pentru un ofițer de securitate corporatistă care tocmai fusese postat. L-am răsfoit rapid.

„Să se ocupe de diverse sarcini, cum ar fi siguranța fizică a instituției și acționarea în caz de urgență, incluzând atentate la siguranța clădirii, urgențe medicale, bombe și incendii", scria acolo. „Candidații trebuie să aibă diploma de absolvire a liceului sau GED-ul[1], abilități de comunicare și experiență fizică în securitate". În continuare scria: „de preferat: experiență militară recentă, cum ar fi poliția militară... Abilitățile de lider și experiența cu armele constituie un avantaj".

Mi-am amintit ce zisese Taminek la Outback: „Trebuie să-i găsim omului acestuia o slujbă la Entronics".

Interesantă idee.

Am salvat anunțul. În timp ce așteptam ca Brian să mă sune, am început să devin cam agitat, așa că m-am ridicat ca să îmi dezmorțesc picioarele. Am străbătut rapid holul ca să vorbesc cu Phil Rifkin, inginerul pentru marketing tehnic, despre o demonstrație pe care urma s-o am în câteva zile.

Phil Rifkin era genul clasic de obsedat de audiovizual, Tocilarul Suprem al diviziei noastre. Era de profesie inginer, cunoștea foarte bine toate proiectoarele, LCD-urile și plasmele Entronics. Ajuta departamentul de vânzări, răspundea

[1] General Educational Development – serie de teste folosite în Statele Unite și Canada pentru a verifica nivelul de pregătire al elevilor de liceu. (n.tr.)

la întrebări tâmpite, ne prezenta caracteristicile ultimelor produse și avea grijă ca variantele demonstrative să nu trebuiască să fie reparate de noi. Uneori însoțea câte un agent de vânzări la o demonstrație dacă acesta nu era sigur cum să umble cu vreunul dintre produsele noastre sau clientul era de elită. Tot el era și gurul nostru tehnic când clienții aveau întrebări la care nu puteam răspunde.

Rifkin lucra în ceea ce noi numeam Laboratorul Plasmelor, deși nu era doar pentru plasme. Era o încăpere lungă, îngustă, fără ferestre. Pereții erau plini de plasme și LCD-uri. Podeaua colcăia de cabluri și mosoare de care toată lumea se împiedica. Am bătut la ușă, iar el mi-a deschis-o repede, ca și cum mă aștepta tocmai pe mine.

– A, salut, Jason.

– Salut, Phil. Am o demonstrație cu 42MP5-ul vineri dimineață în Revere.

– Și? Clipi ca o bufniță.

Rifkin era un ins mărunțel, slab, cu o claie de păr șaten ciufulit ca o figurină Chia. Purta ochelari cu ramă de baga și cămăși cu mânecă scurtă, de culoare albă, cu buzunare duble. Avea obiceiuri ciudate, tindea să lucreze noaptea și trăia din produsele oferite de tonomate.

Phil nu avea deloc abilități sociale. Din fericire, nu avea nevoie de ele în slujba lui. În mica sa lume, el era extrem de puternic, un adevărat țar al tuturor plasmelor. Dacă nu îl avea la suflet pe vreunul dintre noi, pur și simplu nu îi punea la dispoziție plasma pe care trebuia să o prezinte noilor clienți. Sau n-o avea pregătită la timp. Trebuia să te porți frumos cu tipul acesta, iar eu așa făceam mereu. Nu sunt idiot.

– Poți să te asiguri că ajung și toate cablurile?

– Cablurile componente sau RGB-urile, sau ambele feluri?

– Doar cele componente.

– Vezi să încălzești unitatea câteva minute mai întâi.

– Sigur. Crezi că poți reajusta totul la standardele tale?

Dădu din umeri, mulțumit, dar nu lăsă să i se vadă mulțumirea. Se întoarse, iar eu l-am urmat înăuntru. Se opri în fața unui ecran cu o diagonală de 106 cm montat pe perete.

– Nu înțeleg ce-i atât de greu, spuse el. Lasă claritatea la 50%. Îmi place să cresc nuanțele de roșu și albastru și să le scad pe cele de verde. Contrast la 80%. Luminozitate la 25%. Tentă la 35%.

– Am înțeles.

– Vezi să arăți că funcția de zoom este mult superioară altor plasme. Mult mai clară. La ce-ți trebuie asta totuși?

– La pista de ogari din Revere. Țara Minunilor.

– De ce mă faci să pierd vremea cu așa ceva?

– Nu las nimic la voia întâmplării.

– Dar o pistă de câini, Jason? Ogari care fug după un iepuraș mecanic?

– Chiar și cei care abuzează de animale vor monitoare bune, cred. Mersi. Poți să pregătești toate acestea și să le pui în camion până vineri la ora opt dimineața?

– Jason, e adevărat că o să ne facem bagajele și o să ne mutăm în Orașul Urii?

– Poftim?

– Dallas. Nu asta se întâmplă de fapt cu achizițiile celor de la Royal Meister?

Am scuturat din cap.

– Nimeni nu mi-a zis nimic.

– Nici n-ar face-o, nu-i așa? Nimeni nu spune nimic celor de nivelul nostru. Mereu aflăm când e prea târziu.

Când m-am întors la birou, suna telefonul. Numele apelantului era Hotelurile Lockwood.

– Salut, Brian, am zis.

– I-auzi cine e, spuse Brian, părând ca de obicei, plin de viață. Ai luat biletele la Sox, nu-i așa?

– Nu de aceea am sunat, i-am zis. Voiam să vorbesc cu tine în legătură cu propunerea.

– Știi că fac tot ce pot, spuse el cu o voce imediat schimbată și fără inflexiuni. Sunt mulți factori care mă depășesc aici.

– Înțeleg perfect, am spus. Inima începu să-mi bată tare. Știu că faci tot ce poți ca lucrurile să fie în favoarea mea.

– Fii sigur de asta, zise Brian.

– Și știi că Entronics vă va face o ofertă mai bună decât a altora.

– Fără nici un dubiu.

Inima îmi bubuia puternic, iar gura-mi era uscată. Am luat o sticlă aproape goală de apă Poland Spring și am dat-o pe gât. Apa era caldă.

– Desigur că nu am putea să vă punem la dispoziție unele avantaje pe care alții ar putea să le ofere, am continuat. Cum ar fi excursia în Aruba pe care ai făcut-o cu Martha.

Tăcea. Așa că am continuat:

– Nu poți să concurezi cu cei care oferă chestii gratis, nu-i așa?

Încă tăcea. Pentru o clipă am crezut că se întrerupsese legătura.

Apoi Brian spuse:

– Trimite-mi documentele. O să le semnez și o să ți le trimit până vineri la sfârșitul zilei.

Eram uluit.

– Mersi, Bri... e grozav. Ești cel mai tare.

– N-ai de ce, spuse el liniștit.

– Apreciez tot ceea ce ai făcut...

– Serios, spuse el, cu o nuanță de ostilitate în voce. Pe bune. N-ai de ce.

Telefonul sună din nou. Era un număr privat, ceea ce însemna că putea fi Kate. Am răspuns.

– Aici sunt călătoriile navei spațiale *Enterprise*, spuse o voce pe care am recunoscut-o imediat.

– Graham! am exclamat. Ce faci?

– J-man. Pe unde umbli?

Graham Runkel era un drogat notoriu care locuia în Central Square, Cambridge, într-un apartament la etajul întâi care mirosea a apă de bong[1]. Fuseserăm colegi în liceu, iar când eram tânăr și iresponsabil, cumpăram din când în când un săculeț de marijuana de la el. Treceam pe la el – lucru pe care în ultimii ani nu prea l-am mai făcut – în Bârlogul Pierzaniei, așa își numea apartamentul, și fumam o țigară cu el. Kate nu era de acord, desigur, zicea că mă comport infantil, ceea ce era adevărat. Ganja[2] îți afecta creierul. În urmă cu câțiva ani, Graham își anulase abonamentul la *High Times*[3] pentru că era convins că revista era de fapt condusă de Agenția

[1] Dispozitiv cu ajutorul căruia se consumă marijuana, asemănător cu o pipă cu apă. (n.tr.)

[2] Nume jamaican pentru marijuana (n.tr.)

[3] Revistă americană dedicată pasionaților de marijuana și legalizării acesteia (n.tr.)

Națională Anti-Drog ca să îi atragă și să-i prindă pe drogații care nu bănuiau nimic din ceea ce li se întâmpla. Odată mi-a mărturisit după câteva fumuri trase că Agenția punea un mic dispozitiv digital de urmărire în legătura fiecărei reviste, pe care îl localizau printr-un sistem complex de sateliți.

Graham era un om care avea multe talente. Mereu reconstruia motoare și meșterea la Volkswagen Beetle-ul său din 1971 în curtea din spatele blocului. El lucra la un magazin de discuri care vindea doar viniluri. De asemenea, era Trekker, fan al serialului original *Star Trek*, care pentru el reprezenta apogeul culturii. Doar serialul original – *Trekul* Clasic, așa cum îi ziceau ei; orice altceva era o prostie totală. Știa toate episoadele pe de rost și toate numele personajelor, chiar și ale celor lipsite de orice importanță, care nu apăreau în fiecare episod. Odată mi-a spus că prima oară se îndrăgostise nebunește de locotenentul Uhura[1]. Mergea la o grămadă de convenții Star Trek și-și făcuse un bong dintr-o machetă a navei *Enterprise*.

Graham făcuse și pușcărie, ca și unii dintre prietenii mei din vechiul cartier unde locuisem. Pe la douăzeci de ani, avusese o perioadă grea și spărsese câteva case ca să facă rost de bani pentru marijuana, dar fusese prins.

Practic, Graham ajunsese unde m-aș fi aflat eu dacă părinții mei n-ar fi fost atât de insistenți în privința facultății. Părinții lui considerau facultatea o risipă de bani și refuzaseră să i-o plătească. El se supărase și se lăsase de liceu în anul terminal.

– Scuze, omule, am spus. E o nebunie totală la serviciu.

– De săptămâni întregi nu mai știu nimic de tine, omule. Săptămâni întregi. Hai în Bârlogul Pierzaniei, facem niște cuie,

[1] Personaj principal feminin din serialul *Star Trek*, interpretat de actrița de culoare Michelle Nichols (n.tr.)

le fumăm, și-ți arăt ce am mai făcut cu Gândacul Dragostei. El Huevito[1].

– Îmi pare tare rău, Graham. Altă dată, bine?

Pe la prânz, Festino apăru în ușa biroului meu.

– Ai auzit de Trevor Teflon? Avea o expresie inconfundabilă de veselie pe chip.

– Ce?

Chicoti.

– Avea programată o întâlnire cu președintele consiliului de administrație de la Pavilion Group în Natick, o chestie legată de un acord, să-și strângă mâna și să semneze contractul. Președintele este genul acela de om pe care nu-l faci să te aștepte nici cinci secunde, știi? E obsedat de control. Și ce crezi că s-a întâmplat? Lui Trevor i s-a spart un cauciuc de la Porsche. A pierdut întâlnirea, iar președintele s-a enervat foarte tare.

– Și? Toți am avut probleme cu mașina. Putea să-i sune pe cei de la Pavilion să le spună, și ei reprogramau. Mare chestie! Se mai întâmplă.

– Asta-i partea tare, Tigger. I-a murit bateria de la telefon. Nu avea cum să sune. Deci, practic, șeful și toți ceilalți stăteau și îl așteptau pe Trevor, iar el n-a mai ajuns.

Scoase niște soluție de curățat mâinile și se uită zâmbind la mine.

– E nasol când pățești așa, am spus. I-am povestit despre cum întorsesem afacerea cu Lockwood în favoarea noastră și despre trucul cu Aruba. Îl puteai vedea pe Festino că mă privește cu totul altfel.

– Ai făcut *tu* așa ceva, Tigger? întrebă el.

– Asta ce mai vrea să însemne?

[1] Oușorul, în spaniolă (n.tr.)

– A, nimic, doar că – uau, sunt impresionat, asta-i tot. Nu știam că ești în stare de asta.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, i-am șoptit eu pe un ton misterios.

După plecarea lui Festino, l-am sunat pe Kurt.

– Bună treabă, spuse el.

– Mersi, omule, i-am zis.

– Stai liniștit.

Am dat clic pe inboxul meu de la Entronics.

– Auzi, i-am spus. E o slujbă disponibilă aici, de ofițer de securitate corporatistă. Cică preferă să ai experiență militară recentă. Experiență cu armele de foc. Ai o astfel de experiență, nu-i așa?

– Ba bine că nu, zise el.

– Te interesează? Salariul e bunicel. Mai bun decât cel de șofer pe camion de tractări, fac pariu.

– Ce zice de cazier?

M-am uitat pe ecran.

– Scrie că nu ai voie să ai cazier, să te droghezi sau să fii șomer.

– Asta e, zise el. Dacă văd că am fost eliberat în condiții dezonorante din armată, nu mai citesc scrisoarea de aplicație.

– Nu și dacă le explici circumstanțele.

– Nu obții asta, zise Kurt. Dar apreciez faptul că te-ai gândit la mine, omule.

– Îl cunosc pe directorul pe probleme de securitate corporatistă, am spus. Dennis Scanlon. E de treabă. Mă place. Aș putea să-i zic de tine.

– Nu-i așa ușor, amice.

– Merită încercat, nu crezi? Stai să-i zic de meciul de softball. Trebuie să te angajăm legal la Entronics. O să înțeleagă.

– Caută un ofițer de securitate, nu un aruncător.

– Adică nu ești calificat?

– Nu-i chestia de calificare, amice.

– Lasă-mă să sun să te recomand, am zis. Chiar în momentul ăsta voi și suna.

– Apreciez gestul.

– Măcar atât pot face, i-am răspuns eu.

Am ridicat receptorul și l-am sunat pe Dennis Scanlon, directorul pe probleme de securitate. I-am spus pe scurt despre Kurt. Că lucrase în Forțele Speciale, că părea un tip deștept și de treabă, că fusese dat afară din armată, dar nu din motive grave.

Scanlon se arătă interesat imediat. Zise că-i plac militarii.

11

Nu mă interesau lingăul de cumnatu-meu, Craig Glazer, și parvenita aceea de nevastă-sa, Susie; dar mi se rupea sufletul când mă gândeam la bietul lor fiu de opt ani, un geniu neadaptat, Ethan.

Să începem cu numele pușiului. Ethan e numele pe care l-ai da unui copil de la care te aștepți, încă dinainte de a se naște, s-o încaseze pe terenul de joacă, să-i fie furați banii de prânz, să-i fie rupți ochelarii în două și să fie împins cu fața în noroi. Mai e și faptul că, în același timp, Susie și Craig erau prea protectori, în felul acela arogant al lor și total dezinteresați față de fiul lor. Nu-și petreceau mai deloc timpul cu el. Când Ethan nu o încasa la școala aceea privată de fițe sau nu i se întâmpla una dintre chestiile obișnuite pe care le pățesc tocilarii în școlile private, era crescut acasă, izolat de alți copii care l-ar fi putut ajuta să intre într-o lume normală, de o bonă filipineză pe nume Corazon. În consecință, creșteau un copil deștept, creativ și dereglat și îmi părea rău de el. Nu-mi plăcea când alții se luau de asemenea copii.

Se zice că viața e ca o școală cu bani, nu-i așa? Probabil ați cunoscut tipi ca mine. Nu am fost niciodată nesimțitul care să-i bată pe alții și să le ia banii de prânz. Nici fundașul echipei de fotbal care fugea cu fata altuia. Nu eram suficient de atletic

ca să joc în vreo echipă de colegiu. Nu eram deșteptul care le făcea altora temele și în mod sigur nu eram vreun fiu de bogătaș. Dar mai exista un alt soi, vă mai amintiți?

Dacă erai genul de tocilar cu pantofi sport demodați și cu blugi mulați care juca Dungeons & Dragons[1] nu aveai șanse să fii prietenul meu. Dar spre deosebire de colegii care te batjocoreau, eu te salutam și-ți zâmbeam când treceai pe hol. Dacă te agresau bătăușii, eu eram cel care încerca să rezolve situația spunându-le că ar trebui să se poarte frumos, căci peste zece ani, când vei fonda o companie uriașă de software, toți vor lucra pentru tine.

Deci în ciuda sentimentelor mele față de Craig Glazer, m-am atașat de fiul lui. Preferam să discut cu Ethan, să intru în ciudata lui lume a camerelor de tortură medievale – obsesia lui din prezent – decât să-l ascult pe Craig lăudându-se cum episodul lui pilot îi dăduse pe toți pe spate la avanpremiera din New York.

În drum spre casă am oprit la o librărie Borders Books, aflată într-un mall care avea și un magazin cu discount Kmart și un Sports Authority. Voiam să-i iau bietului Ethan un cadou. Am parcat mașina și am încercat din nou s-o sun pe Kate. Ultimele trei încercări eșuaseră; îmi răspunsese căsuța vocală. Știam că azi ea plecase mai devreme de la serviciu ca să poată fi acasă când soseau sora ei și Craig. Nu-mi dădeam seama de ce nu răspunde la telefon, dar poate ieșise la cumpărături sau ceva de genul acesta.

De data asta însă răspunse.

– Bună, iubire, spuse ea cu vioiciune în glas. Ești pe drum? Craig și Susie tocmai au ajuns.

---

[1] Celebru joc de strategie american, cu personaje aparținând genului *fantasy* (n.tr.)

– O, ce bine, am spus cu mult sarcasm. Abia aștept.

Se prinse, dar nu îmi mergea cu ea.

– Și ei abia așteaptă să te vadă. Auzeam râsete în fundal și clinchetul paharelor. Pregătim cina.

– La plural?

– Nu fi așa îngrijorat! spuse ea. Un hohot puternic care părea că vine de la Craig. Susie tocmai s-a specializat în resuscitare.

Mai multe râsete în fundal.

– Am luat o fleică de mușchi de vită Porterhouse de la John Dewar's, zise ea. De 4 centimetri grosime.

– Mișto, am spus. Auzi, am vorbit cu Gordy.

– Nu, o să sparg puțin boabele de piper. *Au poivre*[1], spuse ea cuiva. Apoi către mine. A fost în regulă?

– M-a făcut cu ou și cu oțet, i-am răspuns.

– O, Doamne.

– A fost un coșmar, Kate. Dar am aflat ceva despre tipul de la Lockwood...?

– Nu pot vorbi acum, scumpule, îmi pare rău. Hai acasă. Toți suntem morți de foame. Vorbim acasă.

Enervat, am închis telefonul și am intrat în librărie. Am scanat rapid cu privirea secțiunea pentru copii, am trecut la cea pentru adolescenți și am găsit două variante. Ca majoritatea băieților, Ethan trecuse prin faza dinozaurilor, apoi a planetelor, iar apoi, brusc, devenise obsedat de Evul Mediu. Și nu vorbesc de regele Arthur, Merlin și Cavalerii Mesei Rotunde și Sabia din Stâncă. Instrumentele medievale de tortură îi plăceau lui. Asta te punea pe gânduri în legătură cu căsnicia părinților săi.

---

[1] Friptura *au poivre* este condimentată cu piper negru și servită de obicei cu sos de coniac. (n.tr.)

Deci acesta eram eu, unchiul Jason, furnizorul. Nu mă puteam hotărî între o carte despre Turnul Londrei și una despre azteci, însă în final m-am decis asupra celei despre azteci. Avea ilustrații mai bune și mai înspăimântătoare.

Pe drumul către casa de marcat, trecând pe lângă secțiunea de business și cărți motivaționale, mi-a atras atenția o carte. Se numea *Afacerile înseamnă război!* Coperta avea o culoare verzuie, cu tentă de camuflaj. Mi-am amintit cum își bătea Gordy joc de Mark Simkins: „Dulcegării de rahat!"

Asta nu era o dulcegărie. Cartea asta promitea să-l învețe pe omul de afaceri „secrete eficiente, demonstrate, de leadership militar". Suna promițător.

M-am gândit la Kurt și la felul cum mă ajutase cu un singur apel telefonic să închei afacerea cu Lockwood.

Apoi am mai găsit o carte, intitulată *Secretele victoriei lui Attila Hunul,* apoi încă una, cu titlul *Patton[1] despre leadership,* și încă una, *Managerul Beretelor Verzi*, și mi-am dat seama curând că aveam un teanc de cărți cartonate și CD-uri.

La casă am înghițit în sec – cărțile cartonate costau foarte mult, iar CD-urile și mai mult, dar m-am gândit că investesc în viitorul meu – și i-am rugat pe cei de-acolo să-mi împacheteze cartea despre azteci pentru Ethan.

Adulții erau adunați în bucătăria noastră mică și înghesuită, iar tânărul Ethan nu era de găsit. Râdeau tare și beau Martini din pahare grotesc de mari, distrându-se atât de bine, încât nici nu mă observară intrând. Deși Susie era cu patru ani mai mare, ea și Katie semănau perfect. Pleoapele lui Susie erau puțin mai pronunțate, iar gura ei era un pic lăsată în jos. Trecerea

[1] George S. Patton (1885-1945), celebru general american din al Doilea Război Mondial (n.tr.)

timpului și viața de huzur păreau s-o fi schimbat puțin. Avea mai multe riduri fine în jurul ochilor și pe frunte decât Kate, fără îndoială datorită statului la plajă în insula Saint Barths. Părul îi arăta ca și cum ar fi fost tuns și șuvițat săptămânal la un salon din acela din Beverly Hills cu opt sute de dolari ședința.

Cumnatul meu, Craig, gesticula cu mâna liberă.

– Beton, zicea el. Lasă granitul. Granitul e expirat.

– Beton? am întrebat când am intrat în bucătărie și mi-am sărutat nevasta. Șeful meu tot încearcă să mă zidească în beton. Nu îmi dau seama de ce.

Chicoteli politicoase. Craig participase cândva la jocul de cultură generală *Jeopardy*!, deci, oficial, le știa pe toate. Nu-i plăcea să vorbească despre cum o dăduse în bară la cea mai ușoară întrebare din istoria concursului – răspunsul era „cartof" – și câștigase doar ceară de mașină Turtle Wax pe un an de zile.

– Salut, Jason, spuse Susie, sărutându-mă frățește pe obraz și aproape îmbrățișându-mă. Ethan de-abia așteaptă să te vadă, cred că o să sară în sus de bucurie.

– Jason! exclamă Craig, de ziceai că suntem prieteni la catarama. Mă cuprinse cu brațele sale osoase. Parcă era mai slab de fiecare dată când îl vedeam. Purta o pereche de blugi ce păreau noi-nouți, o cămașă înflorată hawaiiană nebăgată în pantaloni și tenișii albi Converse All Stars. Am mai observat și că se răsese în cap. Evident, nu funcționa soluția contra căderii părului minoxidil. Înainte avea o claie de păr creț care se rărise în creștet și-l făcea să semene cu clovnul Bozo[1]. Avea și ochelari noi. Ani de zile, pe vremea când scria povestiri pentru reviste literare, purtase ochelari cu ramă de baga. Când se

[1] Personaj făcut celebru de Pinto Colvig (1892–1967) și de Larry Harmon (1925–2008), ambii comedianți americani (n.tr.)

îmbogățise, trecuse printr-o fază a lentilelor de contact până descoperise că i se uscau ochii. Apoi începuse să poarte orice gen de ochelari care erau „ultimul răcnet". Câțiva ani la rând purtase ochelari cu ramă mare, de tocilar, în stilul anilor 1950. Acum revenise la rama de baga.

– Ochelari noi, am spus. Sau nu?

– Ba da. Johnny mi i-a ales. Știam din întâmplare că el și Susie fuseseră în vacanță în Saint Vincent și Insulele Grenadine din Marea Caraibilor cu Johnny Depp. Kate decupase un articol din revista *People* și mi-l arătase.

– Johnny? l-am întrebat, doar ca să-l fac să spună. Carson[1]? N-a murit?

– Depp, preciză Craig, cu un ridicat din umeri plin de falsă modestie. Măi, îmi cam place viața bună, nu-i așa? Mă bătu ușor pe burtă, și-am crezut că mor. O săptămână într-un ashram și scapi numaidecât de burta asta. Drumeții, Bikram[2], o mie două sute de calorii pe zi – e o tabără de instrucție pentru vedete. O să-ți placă la nebunie.

Kate văzu că mă pregăteam să-i zic ceva ce s-ar fi putut să regret, așa că mă întrerupse repede:

– Să-ți aduc un martini. Ridică un shaker argintiu pentru martini și turnă într-unul din paharele uriașe.

– Nici nu știam că avem pahare de martini, am spus. De la bunica Spencer?

– De la Craig și Susie. Nu-s deosebite?

– Deosebite, am aprobat eu.

---

[1] Celebru om de televiziune american (1925–2005), cunoscut mai ales ca prezentator al bine-cunoscutului „Tonight Show" preluat de Jay Leno (n.tr.)

[2] Yoga într-o cameră încălzită la 40 de grade Celsius (n.tr.)

– Sunt din Austria. Făcute la aceeași fabrică unde se fac paharele acelea uluitoare Bordeaux[1].

– Ai grijă, spuse Kate, dându-mi un pahar. Unul costă o sută de dolari.

– A, mai sunt destule acolo de unde provin, spuse Craig.

– Ai observat broșa lui Susie? întrebă Kate.

Observasem o chestie mare, urâtă, vulgară și diformă pe bluza lui Susie, dar am considerat că nu era politicos s-o scot eu în evidență.

– E o stea-de-mare? am întrebat.

– Îți place? se interesă Susie.

Mda, stea-de-mare de aur și plină de safire și de rubine. Trebuia să fi costat o avere. N-am înțeles niciodată de ce femeilor le plac broșele atât de tare. Dar asta era o porcărie.

– O, Suze, e *superbă!* zise Kate. De unde o ai?

– Mi-a luat-o Craig, răspunse Susie. De la Harry Winston sau Tiffany?

– Tiffany's, spuse Craig. Am văzut-o și mi-am spus că e *atât de Susie* că trebuie să ți-o iau.

– Jean Schlumberger[2], spuse Susie. N-aș fi cheltuit atâția bani pe o bijuterie. Mai ales că nici măcar nu era ziua mea sau aniversarea căsătoriei noastre, sau altă ocazie specială.

– Fiecare zi în care îți sunt soț e specială pentru mine, spuse Craig, cuprinzând-o cu brațul, iar ea îl sărută, în timp ce mie îmi venea să vărs.

Trebuia să schimb subiectul, pentru că nu mai suportam mult, așa că am întrebat:

– De ce vorbeați de beton?

---

[1] Pahar înalt cu cupă largă special creată pentru cabernet sau merlot (n.tr.)

[2] Designer francez de bijuterii (1907–1987) (n.tr.)

– Vor să ne punem blaturi noi, spuse Kate. Îmi aruncă rapid o privire complice.

– Noi le-am dat jos pe acelea de granit la casa noastră din Marin County după ce am fost la Steven, zise Craig.

Nu l-am mai întrebat dacă era vorba de Steven Spielberg sau de Steven Seagal.

– Da, mereu am vrut ca bucătăria mea să arate ca un apartament comun al muncitorilor socialiști din Berlinul de Est, am spus.

Craig îmi arătă zâmbetul lui de porțelan. Mă privi cu un dispreț blând, de parcă eram vreun copil de la Fresh Air Fund[1].

– Cum e lumea corporatistă?

– E OK, am spus, dând din cap. Câteodată e cam agitată, dar e OK.

– Șeful tău, Dick Hardy, m-a invitat anul trecut la turneul anual de golf Entronics Invitational de la Pebble Beach. Tare de treabă e tipul. Frate, am jucat golf cu Tiger Woods și cu Vijay Singh[2] – a fost senzațional!

Am înțeles unde bătea. Era prieten cu președintele consiliului de administrație al companiei mele, pe care nu-l întâlnisem niciodată și care socializa cu toate celebritățile pentru că, ei bine, el însuși era o persoană renumită. Nu mi-l imaginam pe Craig jucând golf.

– Tare, a fost tot ce am avut de comentat.

– Aș putea să-ți pun o vorbă bună la Dick, zise Craig.

– Nu-ți bate capul. Nici nu știe cine sunt.

– E în regulă. Îi spun doar să se asigure că ești bine tratat.

– Mersi, dar nu, Craig. Apreciez că te-ai gândit la asta totuși.

---

[1] Organizație non-profit care organizează excursii gratuite la țară pentru copiii săraci din New York (n.tr.)

[2] Jucător de golf din Insulele Fiji, poreclit Marele Fijian (n.tr.)

– Muncești din greu, omule. Chiar te admir pentru asta. Eu sunt plătit cu o căruță de bani doar ca să muncesc, pe când tu lucrezi până cazi lat. Nu-i așa, Kate?

– Da, așa face, zise Kate.

– Nu știu dacă aș putea să fac ce faci tu, continuă Craig. Trebuie să-nghiți o tonă de măgării, nu-i așa?

– Habar n-ai câte, am spus.

Nu mai suportam, așa că le-am spus că vreau să mă schimb din hainele purtate la serviciu. În schimb l-am căutat pe Ethan și l-am găsit în camera de oaspeți de sus, viitoarea cameră a bebelușului. Stătea pe burtă pe covorul albastru care se întindea de la un perete la altul și citea o carte. Când am intrat, a ridicat privirea.

– Salut, unchiule Jason, zise el. Ethan era sâsâit – încă un motiv de batjocură din partea colegilor, de parcă ar mai fi avut nevoie – și purta ochelari.

– Salutare, amice, i-am spus, așezându-mă lângă el. I-am dat cartea împachetată. Probabil nu-ți mai trebuie încă o carte, nu-i așa?

– Mersi, zise el ridicându-se și desfăcând-o imediat. Asta e excelentă, spuse el.

– Deci o ai deja.

Dădu din cap cu gravitate.

– Cred că e cea mai bună din serie.

– Nu eram hotărât între asta și una despre Turnul Londrei.

– Ai ales bine. Oricum îmi mai trebuia una pentru casa din Marin.

– OK, bun. Dar spune-mi și mie un lucru, Ethan. De ce le plăceau atât de mult sacrificiile umane aztecilor?

– E destul de complicat.

– Sunt sigur că-mi poți explica.

– Păi, ca să țină tot universul în mișcare. Credeau că în sângele omului era un fel de spirit, dar mai ales în inimă. Și trebuia să îl tot dai zeilor, altfel se oprea universul.

– Înțeleg. Are logică.

– Deci când se complicau lucrurile, ei făceau mai multe sacrificii umane.

– Asta se întâmplă și la mine la serviciu.

Își înclină capul.

– Da?

– Într-un fel.

– Aztecii jupuiau, găteau și mâncau oameni.

– Lucruri din acestea nu facem.

– Vrei să vezi o poză cu Scaunul cu Ghimpi?

– Bineînțeles, am spus, dar cred c-ar trebui să coborâm la cină, nu-i așa?

Se strâmbă și scutură din cap.

– Nu trebuie, să știi. Le zicem să ne aducă mâncare aici, sus. Eu așa fac foarte des.

– Hai, i-am spus, săltându-mă și ridicându-l și pe el. Mergem amândoi. Ne ținem de urât.

– Eu rămân aici, zise Ethan.

Adulții trecuseră pe vin roșu, un Bordeaux pe care-l adusese Craig. În mod sigur era extrem de scump, deși avea gust de pantofi sport murdari. Din cuptor venea miros de friptură. Susie vorbea despre o vedetă TV care era la dezintoxicare, dar Craig o întrerupse ca să mi se adreseze:

– Te-a torturat suficient, nu-i așa?

– E grozav, am spus. Mi-a zis că în vremurile de cumpănă aztecii făceau sacrificii umane.

– Mda, zise el. Vorbește ca o moară stricată. Sper să nu vă descurajeze de la a face copii. Nu ies toți ca Ethan.

– E un copil bun, am zis.

– Și-l iubim la nebunie, spuse Craig pe o voce ștearsă, ca acelea din reclamele la medicamente. Vreau să aud despre munca ta. Serios.

– A, e plictisitor, am zis eu. Fără vedete.

– Vreau să aud, spuse Craig. Serios, trebuie să știu cum e munca oamenilor obișnuiți, mai ales dacă vreau să scriu despre asta. Consider că mă documentez.

L-am privit și mi-au trecut prin minte câteva replici urâte și sarcastice, dar din fericire exact în acel moment îmi sună telefonul. Uitasem că îl aveam prins la curea.

– Uite, zise Craig. Acest apel trebuie să fie de la birou, nu-i așa? Se uită de la nevasta lui la Kate. Șeful sau ceva de genul acesta. Ceva trebuie făcut *chiar acum*. Doamne, ce-mi place cum se impun acești tipi din lumea corporatistă!

M-am ridicat și am mers în sufragerie să răspund la telefon.

– Salut, se auzi o voce. L-am recunoscut imediat pe Kurt.

– Ce faci? am spus, bucuros că scăpasem de lămpile Klieg[1] ale lui Craig.

– Te-am deranjat de la cină?

– Da' de unde! am spus.

– Mersi că ai vorbit cu tipul de la departamentul de securitate corporatistă. Am descărcat scrisoarea de aplicație, am completat-o, am trimis-o pe mail, și m-a sunat tipul. Mi-a zis că vrea să vin mâine după-amiază la un interviu.

– E în regulă, am zis. Se pare că este interesat de tine.

[1] Lampă folosită în industria filmului, caracterizată de intensitatea mare (n.tr.)

– Sau disperat, cred. Auzi, putem să ne vedem mâine-dimineață timp de câteva minute? Să mă informezi în legătură cu Entronics și problemele de securitate. Îmi place să fiu pregătit.

– Ce zici dacă aș veni chiar acum? am întrebat.

12

Ne-am întâlnit în Harvard Square, într-un local numit Charlie's Kitchen, unde aveau un cheeseburger dublu excelent. Nu mâncasem mult la cină: Craig îmi stricase pofta de mâncare, iar Kate prăjise prea tare carnea. Băusem prea mult martini. La început nu-i prea convenise că plecam de la mica ei serată, dar i-am spus că aveam o problemă urgentă la serviciu, și asta păru să-i ajungă. De fapt, părea ușurată, pentru că vedea direcția în care mergea cina, și nu era una plăcută.

Nu l-am recunoscut la început, pentru că renunțase la cioc și la chică. Părul grizonant îi era tuns scurt, dar nu periuță. Avea cărare pe o parte, arăta mișto. Mi-am dat seama că era un tip arătos, iar acum arăta ca un om de afaceri de succes, doar că purta blugi și tricou cu mâneci lungi.

Kurt comandă ce-și lua de obicei, un pahar de apă cu gheață. Îmi zise că atunci când fusese în Irak și în Afganistan, apa proaspătă, curată și rece era un lux. Dacă beai apa de-acolo, spunea el, făceai diaree zile în șir. Acum bea această apă de câte ori putea.

Zise că luase deja cina. Când sosi platoul meu, un cheeseburger dublu, mare, un munte de cartofi prăjiți și o doză de bere apoasă, Kurt aruncă un ochi și se strâmbă.

– N-ar trebui să mănânci porcăria aia, spuse el.

– Vorbești ca nevastă-mea.

– Să nu mi-o iei în nume de rău, dar ar trebui să te gândești să slăbești un pic. O să te simți mai bine.

Și el începea?

– Mă simt bine.

– Nu faci mișcare, nu-i așa?

– Cine are timp?

– Îți faci timp.

– Eu îmi fac timp să dorm până târziu, am spus.

– Trebuie să mergem la o sală, să facem niște exerciții și să ridicăm greutăți. Tu n-ai abonament la nici o sală?

– Ba da, am spus. Plătesc cam o sută de dolari pe lună pe un abonament la CorpFit, deci cred că nu trebuie neapărat să merg.

– CorpFit? Acesta este unul din locurile acelea pentru fătălăi, la care servesc apă Evian, nu-i așa?

– Din moment ce n-am fost, nu am de unde să știu.

– Nuu. Te duc eu la o sală adevărată. Unde merg și eu.

– Sigur, am spus, sperând să uite că am vorbit vreodată de antrenamente, dar el nu părea să fie genul de om care să uite ceva. Am aruncat o privire în halba de bere și am chemat chelnerul să comand o Cola dietetică.

– Tot cu mașina aceea închiriată mergi? întrebă Kurt.

– Da.

– Când îți primești mașina înapoi?

– Cred că au zis că la mijlocul săptămânii viitoare.

– Prea mult. Îi sun eu.

– Ar fi foarte bine.

– Ai cardul de membru Entronics la tine?

L-am scos și l-am pus pe masă. El îl examină atent.

– Frate, tu știi ce ușor poți să falsifici unul din-ăsta?

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Mă întreb dacă șeful vostru de la securitate s-a gândit vreodată la asta.

– Nu vrei să-l scoți din sărite, i-am spus, apucându-mă să mănânc burgerul. Ai un CV?

– Pot să fac unul.

– În formatul care trebuie și tot tacâmul?

– Nu știu.

– Uite care-i treaba. Trimite-mi pe mail ce ai, și eu o să verific să văd dacă este bun.

– Măi, ar fi foarte tare.

– Nici o problemă. Dacă ar fi să fac predicții, aș zice că Scanlon e exigent la interviuri. Deși probabil că o să te întrebe chestiile standard, cum ar fi care e punctul tău cel mai slab sau când ai luat inițiativa ca să rezolvi o problemă. Ceva de genul acesta. Cum lucrezi în echipă.

– Cred că o să mă descurc, zise el.

–Vezi să ajungi la timp. De fapt, chiar mai devreme.

– Sunt militar, ai uitat? Punctualitatea este esențială pentru noi.

– Nu te îmbraci așa la interviu, nu-i așa?

– Ai idee câte inspecții de uniformă a trebuit să îndur? întrebă el. Nu-ți face griji pentru mine. Nu există corporație mai a dracului în întreaga lume decât Armata Statelor Unite. Dar vreau să știu niște detalii despre sistemul vostru de acces.

– Știu doar că fluturi cardul acesta lângă unul dintre aparate și intri.

Mă mai întrebă câteva lucruri și i-am răspuns atât cât știam.

– Nevastă-ta nu se supără că ești plecat atâta timp? vru el să știe.

– Eu sunt șefu-n casă, i-am zis, cu fața lipsită de expresie. De fapt cred că s-a bucurat să scape de mine.

– Tot te mai lupți cu tipul acela Trevor pentru promovare?

– Da. I-am spus de „interviul" cu Gordy. Nu mă promovează, pot să fac pariu. Face mișto de mine.

– De ce zici asta?

– Zice că n-am instinct ucigaș. Iar Trevor e un superstar. Mereu îi ies calculele, dar anul acesta i-a mers bine de tot. E un agent de vânzări dat dracului de bun. Mai e și Brett Gleason. Cam prostălău, dar are agresivitatea aceea de animal, care îi place lui Gordy. Gordy zice că unul dintre noi trei va fi promovat, dar eu pariez pe Trevor. Luni are o mare demonstrație cu mahării de la Fidelity Investment și, dacă monitoarele noastre câștigă analiza – și o vor face –, el doboară Fidelity. Ceea ce înseamnă enorm. El câștigă. Iar eu mă duc dracului.

– Uite, eu nu știu nimic despre cum merg afacerile, dar crede-mă că am fost în multe situații care păreau fără scăpare. Și ce știu sigur e că războiul este imprevizibil. E aprins. E complex. Cauzează confuzie. De aceea vorbesc toți despre „ceața războiului". Nu-ți vine să crezi ce vezi de multe ori și nu poți să fii sigur de ce planuri și abilități are inamicul.

– Și ce legătură are asta cu promovarea?

– Ce vreau să zic e că singura garanție a înfrângerii e neparticiparea la luptă. Trebuie să intri în fiecare luptă sigur de victorie. Luă un gât zdravăn de apă. Pricepi?

13

Dimineața m-am ridicat în liniște din pat la ora șase, înainte să pornească deșteptătorul. După mai mulți ani în care mă tot trezisem la șase, corpul mi-era programat. Auzeam respirația grea a lui Kate, de la prea multă băutură consumată în seara precedentă. Am coborât în bucătărie să fac cafea, pregătindu-mă sufletește pentru întâlnirea cu Craig, în cazul în care era genul matinal. Apoi mi-am amintit că ora șase însemna ora trei dimineața în California, iar el probabil dormea încă, mai ales că se culcase târziu.

Bucătăria și sufrageria erau pline de resturi de la cină, farfurii, platouri și tacâmuri peste tot. Kate și Susie crescuseră cu menajere care strângeau totul după ele, iar Susie încă avea pe cineva care gătea și făcea curat după aceea. Kate... ei bine, Kate se purta uneori ca și cum ar fi fost așa. Nu că aș avea eu dreptul să mă plâng, pentru că n-am motive. Nu-mi place să spăl vasele și sunt un leneș din fire. O scuză diferită.

Pahare de vin, cele de martini și paharele decorative ale bunicii Spencer erau împrăștiate peste tot în bucătărie și nu găseam filtrul. În sfârșit l-am găsit și am pus niște cafea în el, vărsând din greșeală niște boabe măcinate pe marmura Corian verde. Beton, peste cadavrul meu!

Am auzit un clinchet și m-am întors. La masa din bucătărie, ascuns după un teanc de oale și tigăi, era micul Ethan. Părea

mic și fragil, ca un copil de opt ani ce era, nu ca puștiul precoce care de obicei îi ținea pe toți la distanță. Mânca cereale colorate cu aromă de fructe Froot Loops dintr-un bol uriaș de supă pe care probabil îl găsise în dulapul cu porțelanuri. Pe post de lingură folosea un polonic argintiu.

– 'Neața, Ethan, am spus încet, ca să nu-i trezesc pe petrecăreții de sus.

Ethan nu răspunse.

– Salut, amice, am zis un pic mai tare.

– Scuze, unchiule Jason. De regulă, nu sunt foarte matinal, răspunse Ethan.

– Da, păi nici eu. M-am dus spre el, gata să-i ciufulesc părul, dar m-am oprit când mi-am amintit că nu-i plăcea deloc asta. Dacă mă gândesc bine, nici mie nu-mi plăcea. Nici în ziua de azi nu-mi place. L-am bătut ușor pe umăr și mi-am făcut loc, dând la o parte o grămadă de farfurii de porțelan albastru de la bunica Spencer, murdare de grăsime de la friptura prea prăjită.

– Te superi dacă iau și eu niște Froot Loops?

Ethan ridică din umeri.

– Poți să iei. Doar sunt ale voastre.

Probabil Kate i le cumpărase lui Ethan când ieșise în ziua precedentă la cumpărături. Bărbatu-său mănâncă fulgi și uscături. Mi-am spus în gând că aveam să fac o plângere mai târziu. Am luat un bol obișnuit de cereale din dulap și am turnat o grămadă generoasă de cercuri colorate în el, peste care am pus niște lapte gras de contrabandă din cutia lui Ethan. Speram să mai rămână și după plecarea musafirilor.

Am ieșit pe verandă să iau ziarele de dimineață. Primeam două – *Boston Globe* pentru Kate și *Boston Herald* pentru mine,

cel pe care-l citea tata mereu. Când m-am întors în bucătărie, Ethan zise:

– Mami zice că ai ieșit aseară ca să-l eviți pe tati.

Am râs sec.

– Am avut treabă.

Dădu din cap de parcă vedea prin mine. Băgă în guriță o cantitate imensă de cereale.

– Tata e enervant câteodată. Dacă aș ști să conduc, n-aș sta nici eu prea mult pe-acasă.

Am dat peste Ricky Festino când eram pe cale să intru în biroul meu.

– Au venit, spuse el.

– Cine?

– Echipa de la morgă. Domnul Wolf[1] din *Pulp Fiction.*

– Ricky, e prea devreme și habar n-am ce tot spui tu acolo.

Am aprins luminile din birou.

Festino mă apucă de umăr.

– Echipa de integrare, dobitocule! Consultanții aceia duri. Au fost aici încă dinainte să intru eu. Șase inși, patru de la firma de consiliere în management McKinsey și doi din Tokio. Au planșete cu clamă pentru hârtii și calculatoare și afurisitele de *camere digitale!* Au venit de la sediul Royal Meister din Texas și au făcut măcel în Dallas. Am auzit de la un amic de-acolo, m-a sunat aseară să-mi zică.

– Calmează-te, i-am spus. Probabil că sunt aici doar ca să își dea seama cum să unească cele două organizații.

– Băi, băiatule, trăiești cu capu' în nori! Am observat că începea deja să transpire. Cămașa lui albastră cu nasturi era

[1] Personajul mafiot interpretat de Harvey Keitel (n.tr.)

leoarcă la subraț. Caută *redundanțe*, omule. Identifică *activități care scad din profit*, frate. Adică eu. Și nevastă-mea zice că n-aduc nici un profit.

– Ricky.

– Ei hotărăsc cine rămâne și cine pleacă. E ca un reality-show *Survivor* corporatist, dar cine pierde nu merge la Jay Leno. Scoase sticla de soluție pentru mâini din buzunar și începu să se joace agitat cu ea.

– Cât stau aici? am întrebat.

– Nu știu, probabil o săptămână. Amicul meu din Dallas mi-a zis că s-au uitat mult peste rapoartele de performanță. Cei mai buni douăzeci la sută dintre angajați și-au păstrat slujbele. Restul e format din uscături gata să fie aruncate.

Am închis ușa biroului.

– O să fac tot ce pot să te protejez, am spus.

– Dacă ești aici, spuse el.

– De ce să nu fiu? am întrebat.

– Pentru că Gordy te urăște.

– Gordy îi urăște pe toți.

– În afară de lingăul acela de Trevor. Dacă mai lucrez aici și ajunge gunoiul ăla să-mi fie șef, jur că fac ca elevii de la Columbine[1]. Iau un pistol-mitralieră Uzi, intru aici și le arăt eu „raport de performanță".

– Cred că ai exagerat cu cofeina, am spus.

Fu o zi lungă și obositoare. Zvonuri despre un dezastru iminent începură să curgă pe holuri. La sfârșitul zilei, pe când coboram cu liftul spre hol, eu și ceilalți pasageri ne-am uitat la monitorul cu ecran plat de pe perete. Difuza știri din sport

[1] Liceu cunoscut pentru masacrul cauzat în 1999 de doi elevi în an terminal (n.tr.)

(Red Sox îi conduceau detașat pe cei de la Yankees în Liga Estică), principalele știri ale zilei (alt atentat cu bombă sinucigaș în Irak) și fragmente de știri despre bursă (Entronics scăzuse cu un dolar). Cuvântul zilei era „sapient". Celebrițile sărbătorite ale zilei erau Cher și Honoré de Balzac. Mulți cred că televizorul în lift e enervant, dar pe mine nu mă deranjează. Îmi ia gândul de la faptul că sunt într-un sicriu sigilat din oțel, cu cabluri care se pot rupe în orice clipă.

Când se deschiseră ușile liftului, am fost surprins să-l văd pe Kurt stând în hol și vorbind cu directorul departamentului de securitate, Dennis Scanlon. Kurt purta un costum albastru-deschis, o cămașă albă și o cravată cu dungi argintii și arăta ca un vicepreședinte. Pe partea stângă a reverului avea o insignă albastră de vizitator Entronics. Centrul de securitate corporatistă era în capătul holului clădirii – cred că pentru că acolo era și centrul de comandă și toate celelalte secții de securitate.

– Salut, omule, i-am spus. De ce mai ești încă aici? Credeam că ai avut interviu de dimineață.

– Păi, am avut, spuse el și zâmbi.

– Ți-l prezint pe noul nostru ofițer de securitate, interveni Scanlon.

Acesta era un om scund, ca o broască, fără gât și cu un corp îndesat.

– Serios? am întrebat. Asta-i foarte bine. Ai făcut bine că l-ai angajat.

– Toți suntem încântați să-l avem printre noi, spuse Scanlon. Kurt a făcut niște propuneri istețe pentru îmbunătățirea securității – chiar cunoaște tehnologia.

Kurt ridică din umeri cu modestie.

Scanlon plecă, iar eu și Kurt am stat câteva momente acolo.

– Deci ți-ai găsit repede de lucru, am zis.

– Încep luni. Sunt chestii orientative și o căruță de hârțoage de completat, toate porcăriile acelea. Dar e o slujbă adevărată.

– Mă bucur mult, am spus.

– Auzi, omule, îți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pe bune. Îți sunt dator. Nu mă cunoști tu prea bine, dar ai să vezi că eu nu uit când cineva îmi face o favoare.

M-am băgat în pat cu Kate după ce mi-am verificat e-mailul ultima oară înainte de culcare. Purta îmbrăcămintea ei obișnuită de noapte – pantaloni foarte largi și un tricou foarte mare – și se uita la televizor. Într-o pauză publicitară îmi spuse:

– Îmi pare rău că n-am avut ocazia să te întreb de interviul cu Gordy aseară.

– E în regulă. A fost OK. Pe cât de OK poate fi un interviu cu Gordy. Practic și-a bătut joc de mine, m-a amenințat și a încercat să mă motiveze și să mă demoralizeze în același timp.

Își dădu ochii peste cap.

– Ce tâmpit! Crezi că o să fii promovat?

– Cine știe? Probabil că nu. Ți-am zis că Trevor e mai pe gustul lui Gordy – agresiv și nemilos. Gordy crede că sunt un pămpălău. Un tip de treabă, dar un pămpălău.

O reclamă foarte enervantă apăru pe ecran, iar ea opri sonorul televizorului.

– Dacă nu o să fii, asta e. Măcar ai încercat.

– Așa zic și eu.

– Atâta timp cât i-ai dat de înțeles că vrei slujba, e bine.

– I-am dat.

– Dar o vrei cu adevărat?

– Dacă o vreau? Da, cred că da. E mai mult de lucru și mai mult stres, dar cred că dacă ții capul plecat nu ajungi nicăieri.

– Cred că așa este.

– Tata zicea mereu vorba aceea: „Capul plecat sabia nu-l taie".

– Tu nu ești taică-tău.

– Nu. El lucra zilnic într-o fabrică și ura chestia asta. M-am pierdut în gânduri un moment, amintindu-mi de umerii aplecați ai tatălui meu când stătea la masă, de buricele degetelor mâinii drepte care-i lipseau. De perioadele lui lungi de tăcere și de privirea resemnată din ochii lui, de parcă era gata să accepte orice rahat i-ar fi aruncat soarta-n față. Uneori îmi aducea aminte de un câine al cărui stăpân îl bătea zilnic, iar el se retrăgea de fiecare dată când se apropia cineva de el, vrând să fie lăsat în pace. Dar era un tip de treabă taică-meu. Niciodată nu mă lăsa să chiulesc de la școală și se asigura întotdeauna că îmi fac temele și nu voia să trăiesc în același fel ca el, iar eu abia acum îmi dădeam seama cât de mult îi datoram bătrânului.

– Jason? Știi, ești foarte bun cu Ethan. Îmi place la nebunie cum te porți cu el. Cred că ești singurul adult care-l bagă în seamă. Și chiar apreciez asta.

– Îmi place săracul copil. Chiar îmi place. E cam dereglat, știu, dar în adâncul sufletului, cred că știe că părinții lui sunt niște dobitoci.

Dădu din cap și zâmbi trist.

– Poate te regăsești în felul lui de-a fi?

– Eu? El e total opusul copilului care am fost eu. Eu am fost Domnul de Gașcă.

– Adică, vreau să zic că și tu ai fost singur la părinți, iar ei nu petreceau prea mult timp cu tine.

– Asta din cauză că părinții mei munceau de-i lua naiba. Craig și Susie sunt prea ocupați să meargă în Majorca cu Bobby De Niro. Nu vor să fie în preajma fiului lor.

– Știu. Nu-i corect.

– Nu-i corect? M-am uitat la ea.

Avea lacrimi în ochi.

– Noi am da orice să avem un copil, iar ei au unul pe care-l ignoră sau îl tratează ca pe... Clătină din cap. Ce ironie, nu-i așa?

– Pot să le spun ce cred eu despre cum îl cresc ei pe Ethan?

– Nu. N-o să faci decât să-i scoți din sărite, o să zică că tu nu știi nimic despre asta, că n-ai copii. Și oricum n-o să conteze. În plus, legătura ta cu Ethan va face diferența în viața puștiului.

– Dar tot ar fi distractiv să-i zic lui Craig vreo două.

Zâmbi, dar își scutură iar capul.

– A, am zis, i-am găsit de lucru lui Kurt la Entronics.

– Kurt?

– Kurt Semko. Tipul acela din Forțele Speciale pe care l-am cunoscut.

– Da, Kurt. Șoferul de camion de tractări. Ce slujbă are?

– La departamentul de securitate corporatistă.

– E paznic?

– Nu, paznicii din clădire sunt polițiști care lucrează aici cu contracte de colaborare. El se ocupă de chestiile din interior: depistează eventualele probleme, verifică cine intră și iese, și așa mai departe.

– Nu prea știi tu ce fac ei, nu-i așa?

– N-am idee. Dar directorul securității s-a arătat încântat să-l angajeze.

– Păi atunci înseamnă că a fost bine pentru toți. Toată lumea a ieșit în câștig, nu-i așa?

– Da, am spus. Toată lumea.

14

În dimineața următoare am despachetat setul de CD-uri cu *Afacerile înseamnă război!* și am băgat primul CD în CD-player-ul din Geo Metro. Ai fi zis că naratorul e George C. Scott[1] în rolul lui Patton. Dădea ordine răstite legate de „planul de luptă" și zicea că „unitățile bine antrenate și care dau dovadă de coeziune suferă cele mai mici daune".

Eram atât de băgat în priză după ce îl ascultasem pe Bătrânul Blood and Guts[2], după cum mi-l imaginam pe narator – deși probabil era un tocilar idiot, scund și burtos, care nu avusese șansa să prindă o slujbă la un matinal de la un radio – că eram gata să dau buzna în biroul lui Gordy și să-i ordon să mă promoveze. Eram gata să-i rup în bătaie pe toți.

Dar până când am ajuns la birou, mi-am revenit. În plus, trebuia să merg până la Revere să fac o demonstrație cu un ecran cu o diagonală de 91,6 cm pentru Parcul de Ogari Wonderland – pista de curse. Deși nu cred că tipilor care merg la curse de câini le-ar fi păsat de diferența dintre un ecran obișnuit de televizor și o plasmă cu ecran plat. M-am întors din Revere

[1] Actor american (1927–1999) cunoscut pentru rolul din filmul biografic „Patton" (1970) (n.tr.)

[2] În original, Old Blood and Guts, porecla dată generalului George S. Patton (n.tr.)

abia pe la mijlocul după-amiezii, ceea ce era bine. Gordy este de obicei într-o dispoziție mai bună după prânz.

L-am târât pe Festino în biroul meu și i-am dat să citească câteva contracte la care lucrasem. Nimeni nu era mai bun decât Festino la partea teoretică a unui contract. Partea proastă era că nu semna aproape nici unul. Îmi amintea de felul în care Ethan, când avea câțiva anișori, memorase DVD-ul care-l învăța să facă la oliță pe care i-l puneau în mod constant părinții. Memorase fiecare cuvânt și cântecel. Devenise expert în teoria oliței. Dar refuzase ani de zile s-o folosească. Așa era Festino. Era un geniu al contractelor, dar nu putea să le încheie.

– Ă, Houston, avem o problemă, spuse Festino. Pe contract scrie „destinație FOB"[1], dar ei vor ca marfa să fie dusă în Florida, nu-i așa? Nu există nici o șansă să ajungă echipamentul în portul lor până se închide firma.

– Ce porcărie! Ai dreptate.

– În plus, nu cred că ar fi o idee bună să ne asumăm responsabilitatea pentru echipamentul aflat în tranzit.

– În nici un caz. Dar își vor schimba atitudinea dacă le spun să modifice documentele.

– Nici o problemă. Sună-i, zi-le să autorizeze o modificare, schimbă în „origine FOB". Astfel, primesc echipamentul cu șase săptămâni mai devreme – reamintește-le că pachetele cu „origine FOB" pleacă primele.

– Exact, am zis. Ai făcut o treabă bună, omule. Ești un as.

Mergeam să mă întâlnesc cu Gordy când l-am observat pe Trevor ieșind din biroul lui Joan Tureck. Părea neobișnuit de abătut.

---

[1] Free On Board, clauză potrivit căreia vânzătorul și-a îndeplinit obligația de livrare doar când marfa a trecut balustrada vasului în portul convenit. (n.tr.)

– Cum îți merge, Trevor? l-am întrebat.

– Grozav, răspunse el cu o voce seacă. De-a dreptul grozav.

Înainte să-i transmit condoleanțele mele sincere pentru că o dăduse-n bară cu președintele consiliului de administrație al unuia dintre cele mai mari lanțuri de cinematografe din America, dispăru, fără să-mi dea șansa asta, iar Joan mă chemă în biroul ei cu un gest făcut cu mâna.

Am intrat imediat în alertă. Trevor îmi lăsase impresia că a primit un șut în bijuteriile familiei. Bănuiam că Joan îi dăduse o veste proastă și mă gândeam că eu urmez.

– Ia loc, Jason, îmi spuse ea. Felicitări pentru afacerea cu Lockwood. Nu m-am gândit niciodată că o s-o închei, dar cred că nu trebuia să te subestimez.

Am dat din cap și am zâmbit modest.

– Uneori trebuie doar să rostești cuvintele potrivite, și totul merge de la sine, am spus. Cred că asta ar trebui să-i demonstreze lui Gordy abilitățile mele de carnivor.

– Dick Hardy a dat deja un comunicat de presă în legătură cu afacerea Lockwood, spuse ea. Credeam că știi.

– Încă nu.

Joan se ridică și închise ușa biroului. Se întoarse cu fața spre mine. Oftă lung și greu. Nu era semn bun. Cearcănele din jurul ochilor ei erau mai negre decât le văzusem vreodată. Se întoarse la birou.

– Gordy nu o să mă pună pe poziția lui Crawford, spuse ea anevoie.

– Ce vrei să zici?

– E ceva ce nu-i place la mine.

– E ceva ce nu-i place la *toți*. Mai e și faptul că ești femeie.

– Și nu sunt una cu care să vrea să se culce.

– O să zici că sunt naiv, dar nu e ilegal?

– Da, ești naiv, Jason. E o tradiție veche de când lumea să te folosești de fuziune pe post de scuză ca să scapi de angajații pe care nu-i placi.

– N-are cum să fie atât de ostentativ.

– Sigur că nu. Gordy e deștept. Mereu există o cale de-a justifica disponibilizarea cuiva. Nu mi-au ieșit cifrele pentru că voi nu v-ați realizat planul în ultimul trimestru. Echipa de fuziune crede că eu sunt doar o cantitate neglijabilă în management. De aruncat. Deci Gordy o să umple golul lăsat de Crawford cu altcineva. Cu tine, Trevor sau Brett. Ceea ce înseamnă că oricine ia postul va fi supus unei presiuni foarte mari. E o slujbă foarte importantă.

– Vrea să te dea afară? Acum chiar mă simțeam prost. Eu căutam o promovare, iar ea era pe cale să-și piardă slujba. Îmi pare foarte rău să aud asta! Apoi, îmi trecu prin minte un gând care mă făcu să îmi fie rușine de mine – eu tocmai o rugasem să pună o vorbă bună pentru mine, iar ea purta ghinion. Oare avea să mi se transmită și mie?

– E în regulă, chiar e-n regulă, zise ea. Tot negociez cu FoodMark de o vreme.

– Asta este compania aia care are restaurante fast-food în malluri? Am încercat s-o zic pe un ton neutru, dar cred că n-am reușit să ascund ceea ce gândeam.

Zâmbi slab și cu o ușoară jenă.

– Nu e rău locul și e mult mai puțină presiune decât aici. Plus că eu și Sheila am tot vrut să ieșim mai mult prin lume. Să ne bucurăm de viață împreună. E la fel totul, până la urmă. Plasme sau burritos[1], ce contează?

[1] Fel de mâncare tipic mexican, asemănător cu shaorma și comercializat masiv și în America (n.tr.)

N-am vrut să-mi exprim regretele, dar nici felicitările nu erau la locul lor în acel context. Ce naiba se putea spune?

– Păi, cred că e totul bine atunci.

– Ei, făcu ea. Ți-am zis vreodată că sunt vegetariană?

– Poate acesta este adevăratul motiv atunci, am spus eu, cu o tentativă slabă de umor negru. M-am gândit la friptura lui Kate din urmă cu câteva seri, o grămadă de carne arsă, iar imaginea era de ajuns cât să devii vegetarian.

– Poate, spuse ea cu un zâmbet trist. Dar fii blând cu Trevor Allard. Îi e greu.

– Ce-a pățit?

– A pierdut cea mai mare afacere a vieții lui.

– Cea cu Pavilion?

Aprobă din cap strângându-și buzele.

– Pentru că a lipsit de la o întâlnire fiindcă a avut pană de cauciuc?

– Ar fi fost acceptabil dacă era o dată. Dar a doua oară nu.

– A doua oară?

– Azi-dimineață se ducea la întâlnirea reprogramată cu Watkins, președintele consiliului de administrație al companiei Pavilion. Ei bine, ghici ce s-a întâmplat? I-a murit Porsche-ul pe drum iarăși.

– Glumești.

– Aș vrea eu. I s-a defectat sistemul electric. A naibii coincidență, să-i moară mașina în două zile consecutiv. Nici nu și-a înlocuit telefonul mobil, deci n-a putut să sune la birou la Watkins la timp. Și asta a fost tot. Au semnat cu Toshiba.

– Iisuse! am spus. Pur și simplu?

– Înțelegerea era deja trecută ca și încheiată în registrele ultimului trimestru. Ceea ce înseamnă dezastru pentru noi toți, acum că echipa de integrare umblă peste tot. Adică pentru *voi*

toți, ar trebui să spun, pentru că eu nu mai lucrez aici. Deși sunt convinsă că tu te concentrezi mai mult pe cum îți afectează asta șansele la promovare.

– Nu, deloc, am protestat slab.

– Se pare că s-a întors roata. Acum tu ești mai valoros decât oricare dintre ei.

– Chestie temporară, da.

– Gordy se lasă influențat de chestii de moment, iar acum norocul e de partea ta. Să-ți zic un lucru totuși. Știu cât vrei slujba asta. Dar ai grijă ce-ți dorești. Nu poți să știi niciodată în ce te bagi.

Zece minute mai târziu, îmi verificam e-mailul, încă năucit, când l-am văzut pe Brett Gleason stând în pragul biroului meu.

Asta nu era de bine.

– Salut, Brett, am spus. Credeam că ai o prezentare la Banca Americii.

– M-am rătăcit, zise el.

– Nu știi unde-i Banca Americii? Pe Federal Street, știi asta.

– Multe etaje. Multe birouri.

– Nu poți să-ți suni omul de legătură?

– Tipu-i nou și nu-i listat pe site, și oricum nu îi mai știu numele de familie.

– N-ai numărul lui?

Oare ce căuta în biroul meu? Gleason vorbea foarte puțin cu mine și nu-mi cerea niciodată ajutorul.

– Și acela s-a dus.

– Cum adică s-a dus?

– Ți se pare amuzant?

– Nu râd, Brett. Ce tot vorbești acolo?

– Ecranul Albastru al Morții[1].

– Ți-a picat hardul sau ceva?

– Eroare fatală și permanentă. Cineva și-a băgat nasul în computerul meu. M-a privit pieziș. Acea persoană mi-a șters și Palm Pilot-ul[2] când am încercat să-l conectez la net de dimineață. Toate contactele, toate înregistrările – s-a dus tot. Tocilarii ăia de la IT zic că-i irecuperabil. Ce mai farsă, nu? Se întoarse să plece.

M-am gândit, dar n-am mai zis nimic, că dacă Brett și-ar fi printat programul, n-ar mai fi avut problema asta, dar m-am abținut.

– Doar nu crezi că cineva ți-a făcut asta, nu-i așa, Brett? m-am adresat eu spatelui lui Gleason.

Dar el nu se opri.

Un mesaj instant apăru pe ecranul calculatorului meu. Era Gordy și voia să mă vadă imediat.

---

[1] Mesaj care anunță o eroare gravă de sistem în majoritatea sistemelor de operare. (n.tr.)

[2] Model de asistent digital personal (n.tr.)

15

Gordy purta o cămașă albă apretată cu o monogramă KG mare și albastră pe buzunar. Nu mi-a întins mâna când am intrat. A rămas așezat în spatele biroului.

– Ai bătut palma cu Lockwood.

– Așa e.

– Felicitări.

– Mersi.

– Nu îmi dau seama totuși cum i-ai făcut să semneze, dar sunt impresionat. Aveam nevoie de contractul acesta. Cu disperare. Mai ales după toate rateurile lui Allard și ale lui Gleason.

– Nu le-au ieșit afacerile? Îmi pare rău să aud asta.

– Te rog, spuse Gordy. Iisuse. Nu încerca să îmi vinzi mie rahaturi din acestea. Gleason a dat-o în bară cu o prezentare la Banca Americii. Le-a și băgat o scuză jalnică cum că i-au fost șterse niște date din computer sau ceva de genul acesta. E sărit din schemă, în ceea ce mă privește. Și acum și Trevor. Dădu din cap. Adevărul e că și mie îmi place golful – făcu un gest către crosa sa –, dar nu dai cu piciorul unui client de șaptezeci de milioane de dolari pentru nouă găuri la Myopia Hunt Club.

– Glumești, i-am spus eu, realmente surprins gândindu-mă că nu îi stătea în fire lui Trevor să facă așa ceva.

– Aș vrea eu. Nu știe că eu știu, dar eu am fost informat de Watkins de la Pavilion Group. Am încercat să o dau la întors, dar Watkins n-a mușcat momeala.

– Trevor juca *golf?*

– Credea că o să scape basma curată. I-a tras țeapă lui Watkins două zile la rând, pretinzând că are probleme cu mașina. Într-o zi a zis că a avut pană, a doua zi că i s-a stricat alternatorul sau ceva de genul acesta, și în ambele zile a spus că nu i-a mers telefonul mobil.

– Da, dar toate acestea chiar s-au întâmplat, i-am spus eu.

– Da, da. Știi de unde a sunat idiotul la biroul lui Watkins? Chiar de pe terenul de golf. A apărut ID-ul pe ecranul telefonului secretarei. A dat din cap cu dezgust. Nu îl pot apăra în aceste condiții. Bineînțeles că el neagă toate acestea, dar... Ei bine, oricum cred că o să îi mai dau o șansă lui Allard. E un adevărat carnivor. Dar am ceva pentru tine.

– Spune-mi.

– Cine e tipul acela de la NEC pe care îl place toată lumea?

– Te referi la Jim Letasky? Cel care a semnat cu SignNetwork?

– Da, exact. Vreau să pun mâna pe SignNetwork. Și se pare că singura modalitate e să îl aduc pe Letasky în echipa noastră. Crezi că ești destul de versat încât să îl recrutezi? Să îl furi?

– De la NEC? Locuiește în Chicago, are soție și copii și în plus, probabil câștigă deja o sumă frumușică.

– Mi se pare că te dai bătut înainte ca măcar să fi încercat, spuse Gordy. Credeam că vrei slujba lui Crawford.

– Nu, doar că... nu va fi ușor. Dar voi încerca.

– Vei încerca? Ce ai zice de „s-a făcut, Gordy"?

– S-a făcut, Gordy, i-am răspuns eu.

N-am pierdut prea mult timp încercând să dau de James Letasky. I-am găsit numărul de la birou pe site-ul NEC, dar

am vrut să îl sun acasă – mi s-a părut mai discret așa. Numărul de acasă al lui Letasky nu era însă în cartea de telefoane, din păcate. Am așteptat până când Gordy a plecat la o întâlnire și m-am dus la secretară. Avea o bază de date enormă plină cu nume și contacte și m-am gândit că poate știe cum aș putea obține numărul de acasă al lui Letasky.

– Jim Letasky? spuse Melanie. Sigur. Imediat.

– Vorbești de parcă l-ai cunoaște.

A dat din cap că nu. A strâmbat puțin din buza de jos în timp ce scria la tastatură cu viteza luminii.

– Poftim.

– Cum ai reușit să faci asta?

– Prin magie.

– Ai numerele de acasă ale tuturor agenților de vânzări de la NEC?

– Nuuu. Kent încearcă să îl recruteze pe Letasky de ani buni. Îi tot trimit soției sale flori. Părea inocentă. Habar n-avea că șeful ei se prefăcea că nu știe cine era Letasky. Dar Letasky se ține tare. Vrei numărul florăresei ei preferate? Îl am și pe acela.

– Nu, mulțumesc, Mel, am spus. N-am de gând să-i trimit flori.

16

După orele de lucru am condus până la service-ul auto Wilkie să-mi ridic Acura. Pe drum, l-am mai ascultat pe Bătrânul Blood and Guts. Răgea ceva despre cum „Singurul mod de a supraviețui într-o ambuscadă este să întorci focul și să fugi printre inamici, forțându-i să se adăpostească".

Am lăsat Geo Metro-ul la service-ul auto ca să îl ridice o firmă de închiriat mașini. Am avut norocul să mă uit prin portbagaj unde era să uit un sac plin de cărți de autoajutorare în lumea corporatistă.

Există și un avantaj când vine vorba de accidentele de mașini: când îți iei mașina înapoi de la service arată ca nouă. Acura arăta ca scoasă din cutie. Când l-am băgat pe general în CD-player, el suna chiar mai bine cu sistemul surround al mașinii.

După aceea l-am sunat pe Kurt Semko pe celular și l-am anunțat că sunt la vreo opt kilometri de casa lui – îmi spusese că a închiriat o casă în Holliston – și că aveam un cadou pentru el. A zis că nu e nici o problemă, că pot să trec pe la el.

I-am găsit fără probleme locuința. Trăia în suburbii, într-o fermă mică și construită recent, din cărămizi roșii, șindrile albe, jaluzele negre, așa cum vezi în fiecare suburbie din America. Era foarte mică, dar foarte îngrijită, proaspăt vopsită. La ce era să mă aștept, la o veche colibă Quonset[1], poate?

[1] Structură de oțel având o formă semicirculară (n.tr.)

Am parcat pe șosea, care era neagră ca smoala, evident proaspăt turnată. Am luat maldărul de cărți din portbagaj și am sunat la ușa lui Kurt. Le terminasem de citit și, pe lângă asta, am crezut că el avea mai multă nevoie de ele decât mine.

A apărut la ușă îmbrăcat într-un tricou alb.

– Bine ai venit în Fortăreața Solitudinii, a zis și mi-a deschis ușa de la intrare. Îmbunătățesc serviciul electric.

– Faci asta de unul singur?

A dat din cap că da.

– E închiriată, dar m-am săturat să tot sară siguranța. O sută de amperi nu ajung. Plus că firele sunt vechi. Așa că pun o cutie de patru sute de amperi. M-am gândit că dacă tot fac asta, poate ar fi cazul să scap și de firele vechi de aluminiu.

Observase cărțile pe care le țineam în brațe.

– Acelea sunt pentru mine?

– Ei bine, da, am spus.

A privit rapid coperțile.

– *Peștele mare îl mănâncă pe cel mic: Cum să supraviețuiești în lumea afacerilor*, a citit. *Cum să nu iei prizonieri în corporații.* Ce-i cu toate astea?

– Niște cărți care m-am gândit că o să îți folosească, am spus, așezându-le pe masă. Acum că lucrezi într-o corporație.

– *Secretele unei echipe SEAL: Principiile forței militare de elită în lumea afacerilor*, a spus. Părea amuzat. *Războinicul corporatist.* Toate par de armată, șefu'. N-am nevoie să le citesc. Am văzut destule.

M-am simțit ca un idiot. Aveam în față un tip care știa toate chestiile acestea din experiența reală, iar eu voiam să îi dau o groază de cărți pentru războinici corporatiști. În plus, dacă era genul acela de om care nu citea cărți?

– Da, dar, vezi, sunt despre cum poți să aplici ceea ce știi într-o lume despre care nu știi.

A dat din cap și a spus:

– Înțeleg. M-am prins.

– Vezi și tu ce e cu ele, am spus. Poate o să îți placă.

– Da, șefu', să trăiți. Sunt fanul autoajutorării.

– Mișto. Hei, ascultă aici. Am nevoie de o favoare.

– Orice. Hai înăuntru. Îți aduc și ceva de băut. Îți arăt și niște trofee din războaie.

Pe dinăuntru casa lui era la fel ca pe dinafară. Curată, ordonată și banală. Dădea impresia că se locuia acolo temporar. În frigider nu avea decât sticle de apă Poland Spring, niște Gatorade[1] și ceva shake-uri proteice. Era clar că nu o să îmi dea o bere.

– Gatorade?

– Apă ar fi OK, am spus.

Mi-a aruncat o sticlă de jumate de apă, și-a luat și el una și am mers în sufrageria lui – o canapea, un fotoliu și un televizor vechi – și ne-am așezat.

I-am povestit câte ceva despre cursa pentru postul de vicepreședinte, despre cum Gleason a lăsat baltă o prezentare importantă la Banca Americii și cum Trevor a ratat afacerea Pavilion. Dar Trevor face și un demo la Fidelity luni, i-am spus. Asta urma să încheie afacerea. O să reintre în grațiile lui Gordy.

După asta i-am spus cum Gordy voia să îl recrutez pe Jim Letasky de la NEC.

– E ca și cum m-ar fi trimis după cai verzi pe pereți, am zis.

– Adică?

– E o sarcină imposibilă. Vrea să dau greș. Ca să poată să îl promoveze pe Trevor.

[1] Băutură consumată mai ales de către sportivi, bogată în săruri minerale (n.tr.)

– De ce ești atât de sigur că nu o să reușești?

– Pentru că am aflat de la secretara lui Gordy că el a mai încercat asta de o groază de ori, și că tipul trăiește în Chicago cu nevasta și copiii, și că nu are nici un motiv să se mute în Boston și să înceapă un nou job la Entronics.

– Ai o poziție suficient de avansată încât să îl poți recruta?`

– Teoretic, da, cred. Sunt manager local. Dar l-am întâlnit pe tip și ne simpatizăm.

– Îl și cunoști bine?

– Nu, asta-i faza. Absolut deloc. Am făcut investigația de rutină, am dat o groază de telefoane, dar nu am dat de nimic pe care să mă bazez. Se întâmplă să cunoști pe cineva care lucrează la securitate la NEC?

– Îmi pare rău. Zâmbea. De ce, vrei să îl verifici?

– Poți să faci așa ceva?

– Tot secretul e să știi unde să cauți.

– Crezi că poți să afli ce pachet salarial are la NEC?

– Pun pariu că pot să fac chiar mai mult.

– Ar fi super!

– Așteaptă câteva zile. O să văd ce pot să încropesc. „Informații pe baza cărora se poate acționa" așa obișnuiam să îi spunem.

– Mulțumesc, omule.

A ridicat din umeri.

– Pentru nimic. Și tu te-ai pus la bătaie pentru mine, frate.

– Eu?

– Atunci, cu Scanlon. Ai garantat pentru mine.

– La chestia aceea te referi? O nimica toată.

– Nu e nimic, Jason, zise. Nu e o nimica toată.

– Bine, atunci a fost plăcerea mea. Deci ce trofee de război ai?

S-a ridicat și a deschis ușa către ceea ce părea a fi o cameră de oaspeți. Mirosea a praf de pușcă și alte chestii, a acru și mucegăit în același timp. Niște arme care arătau ciudat erau aranjate pe o bancă lungă în rânduri ordonate. A luat o pușcă veche cu un pat de lemn fin.

– Ia uită-te la asta. Un Mauser K98 din al Doilea Război Mondial. Arma standard în infanteria *Wehrmacht*. Am cumpărat-o de la un fermier irakian care susținea că a doborât cu ea unul dintre elicopterele noastre Apache. Zâmbi. Elicopterul nu avea nici o zgârietură.

– Și funcționează?

– N-am nici cea mai vagă idee. Nici nu aș vrea să o încerc. A luat un pistol și mi l-a arătat. Părea că vrea să mi-l dea, dar eu doar mă uitam la el. Arată ca modelul Beretta din 1934, nu-i așa?

– Absolut, am spus. Fără îndoială.

– Dar uită-te pe margini. A ținut-o aproape de mine. E făcută în Pakistan, vezi? În atelierele din Darra Adam Khel.

– Unde?

– E un oraș între Peshawar și Kohat. Faimos pentru că acolo se imită toate tipurile de arme din lume. Ei le produc pentru paștuni – triburile de talibani războinici din Stan.

– Stan?

– Așa numim noi Afganistanul. Poți să îți dai seama că e făcut la Darra după cât de prost sunt aliniate urmele de pe margini. Vezi?

– E o imitație?

– E uimitor câte lucruri poți să faci când ai timp nelimitat, o cutie plină cu dosare și nouă fii. Și uită-te la asta. Mi-a arătat un dreptunghi negru cu o gaură de glonț în mijloc. Aceasta e o placă SAPI. Se introduce în vesta antiglonț.

– Ori e folosită, ori e stricată.

– Mi-a salvat viața. Stăteam pe turela unui tanc pe autostrada unu din Irak și, dintr-odată, sunt aruncat în față. M-a nimerit lunetistul. Am avut noroc că am pus asta în vestă. Poți să vezi ce gaură a lăsat glonțul. Mi-a trecut și prin haine. Mi-a lăsat o vânătaie urâtă. Mi-a ratat coloana totuși.

– Și ați avut voie să le luați cu voi?

– Majoritatea au făcut asta.

– Legal?

A pufnit în râs.

– Mai funcționează ceva?

– Majoritatea sunt copii. Falsuri. Nu sunt de încredere. Nu ar trebui să le folosești. Ți-ar putea exploda în față.

Am observat niște tuburi care semănau cu cele cu vopsea folosite de pictori. Am ridicat unul. Pe el scria Agent metalic lichid pentru fragilizare (AMLF) – Amestec de mercur și indiu. Mai scria „ARMATA SUA" pe el. Voiam să îl întreb ce era, când mi-a spus:

– Știi să folosești o armă?

– Ochești și tragi, nu-i așa?

– A, nu e chiar așa simplu. Lunetiștii studiază asta ani de zile.

– Dobitoci care stau în rulote și sunt căsătoriți cu verișoarele lor le folosesc fără probleme fără a avea cine știe ce antrenament.

– Știi ce e acela recul?

– Sigur. Arma te împinge în spate. Am văzut *Băieți răi* de vreo douăzeci de ori. Tot ce știu am învățat din filme.

– Vrei să înveți să tragi cu arma? Știu pe cineva care are un poligon și nu e foarte departe.

– Nu e pentru mine.

– Ar trebui, să știi. Orice bărbat ar trebui să învețe cum să tragă cu arma. În zilele noastre... Ai o soție de protejat.

– Când vor veni teroriștii, te sun.

– Serios acum.

– Nu, mulțumesc. Nu mă interesează. Mă cam sperie armele. Fără supărare.

– Nu mă supăr.

– De ce am senzația că ți-e dor de Forțele Speciale?

– Mi-au schimbat viața, frățioare.

– Cum așa?

– Am avut o copilărie jalnică.

– Unde ai crescut?

– Grand Rapids, Michigan.

– Un oraș fain. Am făcut afaceri cu Steelcase.

– Nu în partea fainâ a Grand Rapids. În partea cealaltă.

– Parcă ai vorbi despre cartierul meu din Worcester.

El încuviință.

– Eu totdeauna eram implicat în ceva aiurea. Nu credeam că o să ajung să fac ceva cu viața mea. Chiar și când am fost recrutat de Tigers, am crezut că nu o să ajung niciodată printre primii. Că nu sunt destul de bun. După aceea m-am înscris în armată și în sfârșit eram și eu bun la ceva. Mulți bărbați se oferă voluntari pentru Forțele Speciale, dar majoritatea nu rezistă. Când am promovat cursul C, am știut că sunt potrivit pentru asta. Două treimi din grupă au picat examenul.

– Care curs?

– Cursul C. Cursul de calificare. Acolo se face trierea celor nepotriviți – e o tortură constantă, douăzeci și patru de ore pe zi. Te lasă să dormi o oră, apoi te trezesc la două dimineața și te trimit la groapa de lupte. De fiecare dată când cineva renunță, pun melodia formației Queen – *Another One Bites the Dust* să se audă în boxe, indiferent dacă e zi sau noapte.

– Acum știu de unde își ia Gordy tehnicile de management.

– N-ai idee, omule. Ultima parte a cursului se cheamă Robin Sage, și te aruncă în mijlocul a opt mii de kilometri pătrați de pădure, în Carolina de Nord, și unde trebuie să te ghidezi după teren. N-ai voie să mergi pe drumuri. Trebuie să te hrănești cu nuci și mure, iar la început îți dau și ceva carne – de iepure sau de pui – și acelea îți sunt proteinele. La sfârșitul săptămânii, trebuie să le înapoiezi labele. Cei care rezistă până la final sunt cei care nu renunță. Așa ca mine.

– Sună ca și Outward Bound[1].

Scoase un sunet gen *pffft*.

– Și dacă ești norocos, ajungi într-una din veritabilele gropi de rahat ale universului, gen Afganistan sau Irak. Și dacă ești cu adevărat norocos, așa ca mine, în ambele.

– Amuzant.

– Aha. Ești în Irak, în mijlocul unei furtuni de nisip care pur și simplu nu se mai termină, deșertul e al naibii de rece noaptea, ceea ce nu te aștepți să fie, iar mâinile îți sunt atât de amorțite că nici cafea nu poți să faci. Rațiile ți-au fost reduse la o masă pe zi. Nu ai destulă apă să te speli sau să te bărbierești. Sau ești într-o nenorocită de tabără în Basra, cu tot felul de muște în jurul tău târându-se și pișcând, și mai sunt și țânțari cu malarie, și ai tot felul de urme roșii pe piele, și indiferent cu cât de mult insecticid dai pe tine și în aer, tot nu are un efect.

Am dat din cap și nu am mai zis nimic câteva momente.

– Omule, am zis în cele din urmă. O să ți se pară teribil de plictisitoare slujba.

A ridicat din umeri.

– Hei, e bine să am și eu o slujbă adecvată, în sfârșit. Să fac niște bani. Pot să cumpăr o mașină acum. Scanlon vrea să îmi

[1] Organizație internațională cu aproximativ patruzeci de școli în lumea întreagă, care ajută oamenii să își descopere potențialul și să aibă grijă de ei înșiși. (n.tr.)

iau una, pentru întâlniri cu clienții și altele asemenea. Poate îmi iau și o motocicletă Harley nouă. Strâng suficient încât să îmi cumpăr o casă. Și poate într-o bună zi o să întâlnesc o gagică și o să mă hotărăsc să mă căsătoresc din nou.

– Cu cea dinainte nu a mers?

– Nu a durat nici măcar un an. Nu cred că sunt făcut pentru căsnicie. Majoritatea băieților din Forțele Speciale sunt divorțați. Dacă vrei o familie, Forțele Speciale nu sunt pentru tine. Deci tu ce vrei?

– Ce vreau eu?

– În viață, vreau să zic. La serviciu.

– Bilete la meciurile Red Sox. Pace pe pământ.

– Vrei copii?

– Sigur.

– Când?

Am ridicat din umeri, schițând un zâmbet.

– O să vedem.

– Ah, a zis. O problemă delicată pentru tine.

– Nu e o problemă.

– Ba da. Tu și soția ta nu vă puneți de acord pe tema asta. Sau încercați și nu se întâmplă. Pot să îmi dau seama după fața pe care o faci.

– Ai și un glob de cristal în camera aceea?

– Serios acum. Nu vrei să vorbești despre asta – e în regulă –, dar pot să o citesc pe fața ta, e ceva care te trădează. Știi la ce mă refer, nu-i așa?

– Ca la poker, nu? Mici semnale după care îți dai seama dacă cineva e sincer sau nu.

– Exact. Majoritatea oamenilor nu se simt confortabil mințind. Deci atunci când nu spun adevărul, zâmbesc. Sau rămân împietriți. Sau se scarpină la nas. Unii dintre noi, din

Forțele Speciale, am făcut cursuri cu un psiholog celebru, despre expresii faciale și evaluare a pericolului. Să înveți cum să detectezi înșelăciunea. De multe ori vrei să știi dacă tipul urmează să scoată o armă sau doar un pachet de Wrigley's.

– Eu pot să îmi dau seama întotdeauna când Gordy minte, am spus.

– Da?

– Da. Strâmbă din buze.

– Da, da. Nu râde. Deci vrei copii. Vrei o casă mai mare, o mașină mai tare. Mai multe jucării.

– Nu uita de pacea în lume. Și de biletele la meciurile Red Sox.

– Vrei să ajungi șef la Entronics?

– Ultima oară când am verificat, nu eram japonez.

– Dar vrei să ajungi șeful unei companii, nu-i așa?

– Mi-a trecut prin minte. De obicei după ce am băut cel puțin trei beri.

A dat din cap.

– Ești un tip ambițios.

– Nevastă-mea crede că sunt la fel de ambițios ca o țestoasă.

– Te subestimează.

– Poate.

– Omule, eu nu te subestimez. Am spus-o înainte și o mai zic încă o dată. Nu uit niciodată o favoare. O să vezi.

17

Sâmbătă dimineață l-am sunat pe Jim Letasky la el acasă.

A fost surprins să mă audă la telefon. Am vorbit puțin. L-am felicitat pentru că a reușit să ne sustragă afacerea Albertson, după care am trecut direct la subiect.

– Gordy te-a pus să faci asta? m-a întrebat Letasky.

– Am pus ochii pe tine de ceva vreme, am zis.

– Nevastă-mea iubește orașul Chicago.

– O să iubească Bostonul și mai mult.

– Sunt flatat, a spus. Pe bune. Dar am refuzat deja de două ori o ofertă de-a lui Gordy. De trei ori, dacă stau să mă gândesc. Fără supărare, dar îmi place aici. Și îmi place locul unde lucrez.

– Ai fost vreodată la Boston cu afaceri? l-am întrebat.

– Tot timpul, a spus. O dată pe săptămână. Face parte din teritoriul meu.

Ne-am înțeles să ne întâlnim peste câteva zile când avea să vină în Boston. Nu a vrut să ne întâlnim la sediul Entronics, unde putea da peste oameni pe care îi cunoștea, riscând să se audă la NEC. Am hotărât să ne întâlnim pentru micul dejun la el la hotel.

Luni dimineața Kurt m-a dus la sală în Somerville. Nu erau femei în costume lycra mulate exersând pe aparate de ultimă generație. Nu erau nici baruri de fițe cu apă din Fiji.

Asta era o sală serioasă unde se ridicau greutăți care miroseau a transpirație, a piele și adrenalină. Podeaua era veche și crăpată. Erau locuri pentru mingi-viteză, erau și saci grei și mingi medicinale și saci cu prize duble, și mai era și un ring de box în mijlocul camerei. Băieții săreau coarda. Toți păreau că îl cunosc pe Kurt și că îl plac. Toaleta avea o cisternă din lemn de modă veche deasupra și, ca să tragi apa, trebuia să tragi de lanț. Era și un semn cu NU SCUIPAȚI. Vestiarul era scârbos.

Dar îmi plăcea. Era pe bune, mult mai real decât CorpFit sau orice alt club de fitness unde avusesem abonament, dar unde nu prea mersesem.

Eram amândoi pe bicicletă și ne făceam încălzirea, eu și Kurt, la cinci și jumătate dimineața. Zece sau cincisprezece minute de pedalat din greu ca să ne punem sângele în mișcare, insistă Kurt, înainte să ne facem exercițiile la podea. Kurt purta tricou de sport mulat, negru. Tipul avea niște bicepși imenși și niște deltoizi care îi ieșeau din tricoul fără mâneci ca niște grepfruturi.

Am schimbat câteva vorbe în timp ce exersam. Mi-a spus că urmează să îmbunătățească sistemul de supraveghere cu circuit închis cu unul digital.

– Toate înregistrările vor fi digitale, a spus. Și conectate la internet. După care trebuie să fac din nou ceva legat de accesul la sistemul de control.

– Dar toți avem acele ecusoane de proximitate, am zis.

– Și cei care fac curat au aceste ecusoane. Pot să intre în orice birou. Și cât de mult crezi că te costă să-l mituiești pe unul dintre imigranții aceia și să îi iei cardul? O sută de dolari, poate? Trebuie să trecem pe biometric. Cititoare de amprente.

– Și chiar crezi că Scanlon o să fie de acord cu asta?`

– Nu încă. În principiu vrea, dar costă prea mult.

– Scanlon a vorbit și cu Gordy despre asta?

– Cu Gordy? Nu, Scanlon spune că așa ceva trebuie aprobat la nivelul lui Dick Hardy. Vrea să aștepte câteva luni. Vezi, nimeni nu vrea să cheltuie pe securitate până nu apare o problemă. Banii încep să vină abia după ce a curs sânge.

– Tu ești nou, am spus. Nu ar trebui să îl presezi prea mult pe Scanlon.

– Nu am de gând să îl presez deloc. Trebuie să știi când să lupți și când să te retragi. A zâmbit. Unul din primele lucruri pe care le înveți la cutie. Apare și în cărțile acelea pe care mi le-ai dat.

– Cutie?

– Scuză-mă. Țară.

– Aha. Pare logic. Nu prea mai aveam aer și încercam să nu folosesc multe cuvinte.

– Hei, îmi plac cărțile acelea de război corporatist. Le pricep, omule. Chiar le înțeleg.

– Da, am spus. Probabil într-un fel... majoritatea directorilor executivi nu le înțeleg.

– Am priceput. Toate aceste aiureli despre războinici corporatiști cu toate cretinismele lor despre anihilarea competiției. E amuzant. A sărit de pe bicicletă. Ești pregătit pentru niște abdomene?

După ce am făcut duș și ne-am schimbat, Kurt mi-a dat un dosar. Am stat afară în stradă în lumina dimineții, cu mașini trecând pe lângă noi, și l-am citit.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce făcuse, dar reușise să obțină venitul exact până la virgule al lui Jim Letasky pe ultimii patru ani – salariu, comisioane și bonusuri. Avea până și suma ipotecii lui Letasky, valoarea ratei lunare și ce mai rămânea, plus cât a plătit pentru casă, în Evanston, și cât valorează acum.

Ratele la mașină. Numele soției și al celor trei copii. Faptul că Letasky s-a născut și a crescut în Amarillo, Texas. Kurt notase că soția lui Letasky nu lucrează – nu în afara casei, cum s-ar spune – că cei trei copii ai săi merg la școli private, și cât îl costă. Extrasul de cont, cât de mulți bani ține pe card și care sunt cheltuielile lui majore. Era de speriat cât de multe descoperise Kurt.

– Cum ai obținut toate informațiile acestea? am întrebat în timp ce mergea spre motocicletă.

Kurt zâmbi.

– Asta e CTST, omule.

– Poftim?

– Cât trebuie să știi. Și ceea ce *tu* trebuie să ții minte întotdeauna este că tot timpul vrei să ai informații mai bune ca dușmanul.

Fiindcă era prima zi a lui Kurt la lucru, m-am oferit să mergem împreună la prânz și să sărbătorim. Dar era prins în tot felul de hârțogării și sesiuni de orientare și lucruri de acest fel. Când Trevor Allard s-a întors la birou de la Fidelity, pe la prânz – mai devreme decât mă așteptam –, m-am dus până la el și am zis cât am putut de normal:

– Cum ți-a mers?`

Nu ne prea plăceam, dar ne pricepeam să ne citim reciproc, cam în felul în care se măsoară din priviri doi lupi în câteva secunde. Nu era nimic fățiș competitiv în ceea ce spusesem, dar a priceput ce întrebam eu de fapt – „Ai reușit să obții afacerea? O să devii șeful meu acum?"

S-a uitat la mine cu un chip lipsit de orice expresie.

– Prezentarea, i-am zis. Din această dimineață. De la Fidelity...

– Da, răspunse el.

– Trebuia să prezinți varianta de 155 de centimetri, nu-i așa?

A dat din cap că da, uitându-se la mine tot timpul, cu nările lărgindu-se.

– Prezentarea s-a dus.

– S-a dus?

– Mhm. Monitorul nici măcar nu a pornit. Aiureală totală.

–Tu glumești.

– Nu, Jason, nu glumesc. Vocea lui era rece și dură. Nu glumesc deloc.

– Desigur. La naiba, îmi pare rău. Deci ce s-a întâmplat – ai ratat afacerea Fidelity?

A dat din cap din nou, uitându-se la mine atent.

– Evident. Nimeni nu vrea să dea zece mii de dolari pe bucată pentru niște plasme a căror calitate poate fi pusă la îndoială. Deci da, am ratat afacerea Fidelity.

– Rahat. Și ai zis că afacerea Fidelity e ca și încheiată… Cam garantase că o să o obțină.

Și-a strâns buzele.

– Deci așa stă treaba, Jason. Eu și cu Brett am avut numai ghinioane în ultima vreme. Mi s-a dezumflat o roată la mașină, după care a apărut nu știu ce problemă electrică. Toate informațiile de pe computerul lui Brett au fost șterse. Acum am un monitor prost, după ce l-am testat. Drept urmare, amândoi am ratat afaceri importante.

– Da?

– Ce am eu și cu Brett în comun? Ambii țînteam postul lui Crawford. Împotriva ta. Și ție nu ți se întâmplă nimic. Așa că nu pot să nu mă întreb cum și de ce s-au întâmplat toate lucrurile acestea.

– Cauți un motiv? O explicație? Îmi pare rău, e cam aiurea, dar amândoi ați avut ghinion în ultimul timp. Atâta tot.

Poate nu era doar o problemă de noroc. Doi tipi competitivi, Gleason și Allard. Rivali pentru un post mult mai bine plătit, și de acolo spre managementul de top. E posibil să se fi sabotat reciproc? Tipii își mai fac lucruri din astea unii altora. Chiar dacă sunt amici ca aceștia doi. Scorpioni într-o sticlă. Poate era ca un test într-o frăție? Se pot produce lucruri foarte ciudate în companii unde se pune atât de multă presiune asupra angajaților, cum se întâmplă în firma noastră. Mi-am pus în gând să nu uit să îmi copiez toate fișierele și să iau copiile acasă.

– A fost pur și simplu ghinion, a repetat el. Nările i s-au dilatat din nou. Vezi tu, eu întotdeauna am fost un om norocos.

– Aha, înțeleg acum ce vrei să spui. Ai ratat afacerea, și acum e vina *mea*. Îmi pare rău să aud că tu crezi așa ceva. Ascultă-mă, Trevor. Norocul ți-l faci singur.

Mai aveam puțin și izbucneam – eram deja sătul – când am auzit un țipăt de pe coridor. Ne-am uitat unul la celălalt surprinși.

Încă un țipăt, de femeie de data aceasta, după care a mai strigat cineva, și am mers amândoi să vedem ce se întâmplă.

Un mic grup se adunase lângă Plasma Lab. Femeia care țipase, un administrator tânăr, urla acum și mai tare și strângea clanța ca și cum încerca să nu se cufunde în podea.

– Ce este? am întrebat. Ce s-a întâmplat?

– Meryl a tot bătut la ușă, iar Phil nu a răspuns, așa că a deschis ușa să vadă dacă e înăuntru, a spus Kevin Taminek, managerul de la vânzări. Adică, el e întotdeauna acolo, și e deja sfârșitul dimineții. Și, o, *Doamne!*

Gordy a venit sus, cu respirația tăiată și strigând:

– Ce se întâmplă *aici?*

– Să cheme cineva paza, a spus un altul care se ocupa de vânzări interne cu Taminek. Sau poliția. Sau amândouă.

– Oh, Doamne, spuse Gordy, cu o voce puternică însă tremurândă.

M-am apropiat ca să pot vedea la ce se uitau toți și mi s-a tăiat respirația. Philip Rifkin se balansa în aer, atârnând de tavan.

Ochii îi erau larg deschiși și îi ieșeau din orbite. Nu avea ochelarii puși. Gura îi era parțial deschisă și vârful limbii îi ieșea afară. Fața îi era de un negru-albăstrui. O funie neagră îi era înfășurată în jurul gâtului, înnodată la ceafă. Am recunoscut-o ca fiind un cablu, unul dintre cele pe care el le ținea în grămezi. Un scaun era trântit la pământ puțin mai încolo. Dăduse jos unul dintre panourile de pe tavan și legase cablul de o bârnă de oțel.

– Dumnezeule, a spus Trevor, fugind și gâfâind.

– Iisuse, am spus, s-a spânzurat.

– Chemați paza! a țipat Gordy. A apucat clanța și a închis ușa. Și plecați naibii de aici, toți. Înapoi la muncă.

18

Mușchii îmi ardeau, dar Kurt nu voia să mă lase să mă opresc. Mă făcea să fug în sus și în jos pe scările de la stadionul Harvard. Le numea „Scările spre Rai".

– E timpul să mă odihnesc, am spus.

– Nu. Continuă. Cu corpul relaxat. Dă-ți brațele în spate, îndreaptă-ți umerii.

– Mor. Îmi simt mușchii în flăcări.

– Acid lactic. Senzațional.

– Și nu e de rău?

– Continuă.

– Tu nici măcar nu ai obosit.

– E nevoie de mai mult de atât ca să obosesc eu.

– Gata, am spus, ai câștigat. Mă predau. Mărturisesc.

– Încă două.

Când am terminat, am început să ne plimbăm în pas vioi pe malul râului Charles ca să ne mai tragem suflul. Mie mi se părea că un frappuccino de la Starbucks ar fi mers mai bine.

– A fost la fel de bine pentru tine cum a fost și pentru mine? am întrebat, încă gâfâind.

– Durerea e doar slăbiciunea care părăsește corpul, a spus Kurt, lovindu-mă ușor cu pumnul peste umăr. Ați avut un incident urât ieri, din câte am auzit. Cineva s-a spânzurat?

– Oribil, am spus, dând din cap.

– Scanlon mi-a zis că a folosit un cablu sau ceva de genu'.

– Da. Unul din cablurile din tavan.

– Trist.

– Ți-a spus Scanlon și dacă Rifkin a lăsat vreun bilet?

Kurt ridică din umeri.

– Nu am idee.

Am mai mers câteva minute până am putut să vorbesc aproape normal.

– Trevor crede că eu încerc să îl sabotez. Să îi trag țeapă. Ții minte prezentarea aceea importantă pe care a avut-o? În fața celor de la Fidelity – una dintre plasmele noastre cu o diagonală de 155 de centimetri? Nu a pornit când a încercat să îi dea drumul. Evident, a ratat afacerea.

– Rău pentru el, bine pentru tine.

– Poate. Dar el crede că i-am sabotat monitorul.

– Și ai făcut-o?

– Fii serios, nu e stilul meu. În plus, nu aș ști cum să o fac nici dacă aș vrea.

– Nu putea monitorul să se strice în camion?

– Ba da. Sunt tot felul de moduri în care un monitor cu plasmă se poate strica. Acum câteva luni Circuit City au spus că șase dintre televizoarele noastre cu ecran plat au ajuns defecte. Se pare că un dobitoc de îngrijitor de la depozitul din Rochester curățase toaletele cu un amestec toxic de detergent de WC și Clorox. Nu știa că eliberase clor sub formă de gaz. Care distruge microcipurile sau circuitele sau așa ceva – și a prăjit monitoarele. Deci, practic, putea fi de la orice.

– Nu poți decât să îl ignori pe tip. Nimeni nu o să îi ia acuzațiile în serios, nu-i așa? Încearcă doar să iasă basma curată.

Am dat din cap aprobator. Ne-am mai plimbat o vreme.

– O să ratez antrenamentul nostru de joi dimineață, am spus. O să iau micul dejun cu Letasky.

– Ai de gând să îi faci o ofertă de nerefuzat?

– O să fac tot ce pot. Mulțumită ție.

– Îmi pare bine că ți-am fost de ajutor. Dacă mai pot face ceva, spune-mi.

Am rămas pe loc.

– Ascultă, m-am uitat prin dosarul pe care mi l-ai dat. Acele informații o să mă ajute enorm. Imens.

A ridicat din umeri cu modestie.

– Și apreciez toată munca pe care ai depus-o ca să mi-l obții. O parte din el – bine, nu vreau să știu cum le-ai obținut –, dar trebuie să ai mare grijă cu lucrurile acestea. O parte din ele depășesc limita legalului. Și dacă vreunul din noi este prins cu ele, putem avea probleme serioase.

A rămas tăcut. Se încălzea afară și tricoul lui începea să fie ud. Al meu la fel.

Un minut nu a spus nici unul nimic. Un stol de gâște a trecut pe lângă noi în timp ce traversam podul Lars Anderson. La fel și un cuplu care făcea jogging, un bărbat și o femeie.

– Tu ai fost cel care mi-a cerut să obțin informații despre Letasky, a spus, sunând aproape defensiv.

– Știu că eu ți-am cerut. Ai dreptate. Nu ar fi trebuit. Dar nu mă simt în largul meu cu toate informațiile astea.

Încă un minut de tăcere. O mașină a trecut în viteză pe Storrow Drive.

– Deci să presupun că nu ești interesat de niște informații suplimentare despre James Letasky pe care tocmai le-am obținut.

Mă uitam la trotuar. Am expirat încet. Am vrut să spun da, însă pur și simplu nu reușeam să o fac. Kurt a continuat, fără să aștepte vreun răspuns.

– În ultimii câțiva ani familia Letasky și-a petrecut vacanța cu cortul. Wisconsin, Indiana, Michigan, locuri de genul acesta. Dar locul în care le-a plăcut cel mai mult lui James și soției sale a fost Martha's Vineyard. Acolo au fost în luna de miere. Tot vor să se întoarcă, dar e mult prea departe de Chicago.

– Interesant, am spus.

Martha's Vineyard era mult mai aproape de Boston decât de Chicago.

– Și cum... Am văzut expresia de pe fața lui Kurt și m-am oprit. Da. CTST.

Kurt s-a uitat la ceas.

– Amândoi trebuie să ajungem la serviciu, a spus.

– Joci softball deseară?

– Nu l-aș rata pentru nimic în lume, spuse Kurt.

19

Vedeta de la NEC, Jim Letasky, era un tip rotofei de vreo treizeci și ceva de ani, cu fața rotundă și părul blond tuns în stilul călugărilor franciscani. Avea un zâmbet forțat și nu putea fi mai charismatic și victorios decât atât. Era direct și dintr-o bucată – fără jocuri ale minții, fără rețineri – și îmi plăcea asta. Știa că vrem să îl angajăm, și știa și de ce, și nu a făcut nici un secret din faptul că nu îl interesa. Cu toate acestea, nu a închis ușa de tot, fiindcă era totuși cu mine la Hyatt Regency, pe Memorial Drive în Cambridge, și luam micul dejun împreună.

Am schimbat obișnuitele păreri despre afaceri, l-am felicitat din nou pentru că reușise să încheie afacerea Alberson's, iar el se arătă destul de modest. I-am pus câteva întrebări indiscrete despre legăturile sale la acea companie de intermediari, SignNetwork, dar a devenit dintr-odată evaziv. Secrete comerciale și chestii de genul acesta. Am discutat despre Amarillo, Texas, orașul în care a crescut, și i-am spus despre slăbiciunea mea pentru sucul Big Red care îi plăcea și lui.

Când am terminat a treia ceașcă de cafea, Letasky mi-a zis:

– Jason, mă bucur întotdeauna să te văd, dar putem să vorbim pe șleau? Entronics nu își permite să mă angajeze.

– Oamenii de valoare costă, am spus.

– Habar n-ai cât câștig.

Am încercat să nu zâmbesc.

– Pachetul de bază e doar o mică parte din ceea ce îți putem oferi, am spus.

A râs.

– Sper că nu prea mică, a replicat.

I-am spus cât aveam de gând să îi oferim. Era cu exact douăzeci și cinci la sută mai mult decât câștiga la NEC și nici nu trebuia să își toace nervii în halul acela. Știam din plângerile pe care le făcea regulat către șeful său – dosarul de la Kurt conținea și unele e-mailuri private de-ale lui Letasky – că el încerca să mai reducă din călătorii, să stea mai mult timp cu copiii. Ținând cont de asta și de primele pe care i le-am fi oferit, Entronics era în avantaj.

– Vezi, noi vrem ca agenții noștri de vânzări să aibă și o viață personală, am spus. Era atât de aiurea ce spuneam, încât îmi venea greu să cred ce îmi ieșea pe gură. După cum e structurat pachetul, poți să câștigi mai mult decât acum fără să muncești atât de mult. Ceea ce vreau să spun este că tot o să ai de călătorit, dar cel puțin în felul acesta o să îți vezi și copiii crescând. O să poți merge și la antrenamentul de hochei al lui Kenny și la recitalurile de balet ale gemenelor.

– Dar de unde știi...? a început el.

– Mi-am făcut temele. Îți spun, ordinele mele sunt să nu te las să pleci de la masa asta până nu spui da.

A clipit, rămânând tăcut pentru un moment.

– Aceștia sunt ani prețioși din viața copiilor tăi, am spus. Repetam aproape cuvânt cu cuvânt ce scrisese în mailul către șeful său. Și trec mult prea repede. Sigur, tu aduci pâinea în casă, dar chiar vrei să ajungi în fiecare seară atât de târziu, când ei dorm deja? Vreau să te gândești la ce ratezi.

– M-am gândit la asta, a recunoscut cu o voce slabă.

– Vezi, poți să câștigi mai mult și să și stai mai mult cu nevasta și copiii. Nu ar fi bine să poți petrece trei săptămâni la Grand Tetons, și nu doar una? Asta sigur și-a nimerit ținta, am știut. Și asta îi scrisese și șefului în e-mail.

– Da, a spus, ridicând din sprâncene, și dispărându-i zâmbetul de pe față. Ar fi.

– Și de ce să îți ia patruzeci și cinci de minute să ajungi la serviciu? Poți să petreci acel timp cu copiii. Să îi ajuți cu temele.

– Avem o casă frumoasă.

– Ai văzut vreodată Wellesley? l-am întrebat. Nu a fost Gail acolo la școală? Gail era soția lui și făcuse facultatea la Wellesley. Îți ia cincisprezece minute să ajungi acolo de pe Framingham, mergând drept de pe 135th Street.

– E atât de aproape?

– Cu banii pe care îi poți obține vânzând casa din Evanston poți să cumperi o casă acolo. Am scos o fotografie pe care o printasem de pe un site de imobiliare din Wellesley în dimineața aceea. Are peste două sute de ani. O fermă veche inițial, care s-a extins în timp. Arată bine, nu-i așa?

Se holba la fotografie.

– Omule...

– Cliff Road e cel mai exclusivist cartier din Wellesley. Vezi mărimea proprietății? Copiii tăi se pot juca în grădină, iar tu și Gail nu trebuie să vă faceți griji în legătură cu mașinile. E o școală Montessori extraordinară nu foarte departe – gemenele nu merg deja la o școală Montessori?`

Își eliberă aerul din plămâni...

– E cam aiurea să te muți așa, dintr-odată, începu el.

I-am mai arătat o altă bucată de hârtie.

– Acestea sunt bonusul pentru relocare și bonusul la semnătură pe care suntem pregătiți să ți le oferim.

A citit cifrele și a clipit de două ori.

– Scrie că oferta expiră astăzi.

– Vreau să îți las timp să discuți asta cu Gail. Dar nu vreau să ai suficient timp să te folosești de asta ca să negociezi un pachet salarial mai bun cu cei de la NEC.

– Nu ar fi în stare să îmi ofere atât, a spus.

Mi-a plăcut sinceritatea lui. Îmi dădea o stare de bine.

– Nu mi-ar folosi la nimic.

– Nu ești cel mai bun agent de vânzări de acolo. Aici, ai fi. Deci suntem dispuși să plătim pentru asta.

– Și am timp până azi la ora cinci să iau o decizie?

– După ceasul din Boston, am spus. Asta înseamnă ora patru la Chicago.

– Uau, omule. Nu pot să... asta e atât de brusc.

– Te-ai tot gândit la asta de ceva timp, am spus. Știam că tocmai refuzase o ofertă de la Panasonic. Uneori trebuie pur și simplu să închizi ochii și să sari.

Se uita la mine, dar ochii lui erau ațintiți în nu știu ce punct nu foarte departe. Vedeam că se dădea o luptă în mintea lui.

– În plus, știi cât de aproape suntem de Vineyard? am zis. Un hop, un pas și-o săritură. Ai fost vreodată acolo? Familiei tale sigur o să îi placă.

I-am sugerat să se întoarcă în camera de hotel și să își sune soția. I-am spus că îl aștept în hol, iar între timp voi da niște telefoane și voi trimite e-mailuri de pe BlackBerry. I-am spus că are tot timpul din lume să se hotărască, ceea ce nu era adevărat.

După patruzeci și cinci de minute s-a întors în hol.

Lui Gordy i-a picat fața. Adică auzim tot timpul expresia asta, dar cât de des chiar vedem cum îi pică fața cuiva? Gordy a rămas cu gura căscată și pentru câteva secunde a amuțit.

– Fir-ar să fie! a spus. Se uita fix la semnătura lui Jim Letasky de pe contract, după care la fața mea. Cum naiba ai reușit asta?

– Ai aprobat pachetul salarial, am zis.

– I-am mai oferit pachete al naibii de bune și înainte. Tu ce i-ai promis? a întrebat suspicios.

– Nimic din ce tu să nu știi. Presupun că până la urmă nu a mai opus rezistență.

– Ei bine, a zis el, ai făcut o treabă bună. Și-a pus ambele mâini pe umerii mei și a strâns tare. Nu știu cum ai reușit asta, dar sunt impresionat.

Totuși, nu părea fericit.

20

Când m-am întors la firmă după prânzul de vineri, aveam un mesaj vocal de la Gordy. Voia să trec pe la biroul lui la ora trei.

L-am sunat imediat, am vorbit cu Melanie și am confirmat.

În următoarea oră și jumătate am vorbit la telefon și m-am ocupat de hârțogărie, iar în acest timp îmi tot derulam mesajul lui Gordy în minte, încercând să îmi dau seama dacă urma să primesc vești bune sau proaste.

Cu câteva minute înainte de ora trei m-am dus în biroul său.

– Intră, a spus Gordy cu entuziasm. Chiar era în picioare când am intrat în birou. Lângă el stătea Yoshi Tanaka, cu ochii împietriți în spatele unor lentile groase. Cel mai bun a câștigat. Noul nostru vicepreședinte de la vânzări. Felicitări.

Gordy mi-a întins mâna și mi-a strâns-o într-un fel care mie mi s-a părut că îi trăda resentimentele. Manșetele uriașe cu monogramă aurie îi străluceau. Yoshi nu mi-a strâns mâna. S-a aplecat ușor spre mine. Nu știa cum se dă mâna, dar nici eu nu știam cum să fac plecăciuni. Nici unul din ei nu zâmbea. Yoshi nu părea să știe să facă nici asta, dar Gordy mi s-a părut neobișnuit de supus, de parcă cineva îl amenința cu un pistol de la spate.

– Mulțumesc, am spus.

– Stai jos, m-a îndemnat Gordy. Ne-am așezat toți trei.

– Aș vrea să pot spune că asta se datorează doar succesului tău, a spus Gordy, dar e doar parțial adevărat. Ai avut câteva realizări bune. Unele *foarte* bune. Chiar ai început să îți dai seama cum merge treaba. Că l-ai adus aici pe Letasky a fost o lovitură importantă și, sincer să fiu, nu credeam că o să reușești. Dar esențial este faptul că nu pot avea pe oricine pe postul acesta. Am nevoie de cineva de încredere. Nu ca Gleason, care tot amână programările. Nici măcar ca Trevor, care a dat-o în bară cu Fidelity. Juca golf și a ratat afacerea Pavilion.

– Ei bine, abia aștept provocările, am spus eu, și când mi-am auzit propriile cuvinte ieșind din gură, parcă mi-a venit să vomit.

– Și vor fi o mulțime de provocări, a zis Gordy. N-ai idee. De acum înainte o să faci și treaba lui Joan *și* pe cea a lui Crawford. Și cred că și Yoshi-san vrea să spună câteva cuvinte.

Tanaka și-a plecat capul în mod solemn.

– Sincere felicitări sincere... către tine.

– Mulțumesc.

– Ai o treabă foarte... impota... de făcut.

– Ce fel de treabă?

– Impota... impo... ntă.

– Importantă, da.

– Nu vremuri bune pentru... afacerea noastră.

Am dat din cap în semn de aprobare.

– Vremuri... foarte grele.

– Înțeleg.

– Cred că nu știi ce vreme grele, rosti Tanaka aproape în șoaptă.

– Mulțumesc, Yoshi-san, spuse Gordy. Acum aș vrea să discut despre salariu cu Steadman. Yoshi-san, poate poți să ne lași puțin singuri.

Tanaka se ridică, își aplecă capul în semn de despărțire și plecă.

– Poți să închizi ușa? strigă Gordy. Mulțumesc, Yoshi-san.

Eram hotărât să preiau inițiativa, să nu îl las pe Gordy să mă vadă ca pe un pămpălău. Kurt ar fi fost mândru.

– Am o idee destul de clară legată de pretențiile mele financiare... am început.

– *Pretențiile* tale, a spus Gordy cu scârbă. Ia mai scutește-mă. Noi nu negociem aici. Pachetul tău salarial ori îl accepți, ori îl refuzi. Am zis asta ca să scap de japonez.

M-am uitat în ochii lui și am dat din cap, așteptând. S-a terminat cu Tipul De Treabă, se pare.

Mi-a comunicat valoarea pachetului salarial și am încercat să nu zâmbesc. Era mai mult decât mă așteptam. Mult mai mult.

– Nu ai fost prima mea alegere și cred că și tu știi asta, a precizat Gordy.

Acum înțelegeam de ce fusese Yoshi aici: ca să se asigure că se întâmplă ce s-a decis la Tokio, sau cel puțin că Gordy nu a uitat cine trage sforile. Gordy sigur ura asta – un tip care lucra pentru el, care abia vorbea engleza și care îi spunea ce să facă.

– Sper să îți demonstrez că te-ai înșelat, i-am zis.

Se holbă la mine cu răutate.

– Ți-am spus deja că plouă cu rahat pe noi de la MegaTower din Tokio. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun și cine produce rahatul acesta. Ai auzit numele lui Hideo Nakamura, presupun.

– Sigur că da.

Cu câteva săptămâni în urmă se dăduse un comunicat de presă care informa că președintele consiliului de administrație de la Entronics, un tip numit cumva –Ikehara, a fost „promovat" și înlocuit de tipul acesta Nakamura. Nimeni nu știa nimic despre Nakamura, ceea ce era foarte ciudat, de parcă tipul s-ar fi aflat în stratosferă. Dar se spune că bătrânul, Ikehara, devenise ceea ce japonezii numesc un *madogiwa-zoku*, „unul care se uită pe geam". Practic, asta înseamnă că ai fost trimis la plimbare. În Japonia, nimeni nu e concediat; în schimb, ești supus umilinței de a fi pus pe liber, nedându-ți-se altceva de făcut decât să te holbezi pe geam. Primești la propriu un birou lângă geam, ceea ce în Japonia nu reprezintă un lucru bun, cum e aici. În Japonia, un birou pe colț înseamnă că îți aștepți rândul să fii executat în stil corporatist.

– Am zburat până la Santa Clara ca să mă întâlnesc cu Nakamura ăsta și e foarte cizelat. Foarte fin. Vorbește engleza bine. Îi plac golful și scotch-ul. Dar tipul acesta e un călău. Ar putea la fel de bine să poarte glugă neagră și să aibă o coasă. L-au adus pentru că tipii de la vârf din MegaTower sunt foarte nemulțumiți. Nu le plac cifrele noastre. De aceea au cumpărat afacerea din State a celor de la Royal Meister – pentru că vor să se extindă pe piața din Statele Unite.

– Înțeleg.

– Deci trebuie să îi arătăm lui Nakamura din ce suntem făcuți. Poți să faci asta?

– Pot.

– Poți să îi determini pe băieți să muncească mai mult? Să îi stimulezi cu biciul?

– Pot.

– Poți să scoți un iepure din joben?

Aproape că mi-a ieșit pe gură: „Voi face tot ce îmi stă în putință". Sau: „Cu siguranță voi încerca." Dar în loc de asta, am spus:

– Știi că pot.

– O să aștept multe de la tine. O să te storc fără milă. Acum pleacă de aici. Trebuie să ne pregătim pentru teleconferința săptămânală.

M-am ridicat.

Și-a întins mâna.

– Sper că nu am făcut o greșeală, a zis el.

Am încercat să nu zâmbesc.

– Nu ai făcut, i-am răspuns eu.

Melanie mi-a zâmbit în timp ce plecam.

– Salută-l pe Bob din partea mea, am spus.

– Mulțumesc. Salut-o și tu pe Kate.

M-am îndreptat către biroul meu. Cal Taylor tocmai ieșea de la toaletă. Mi-a aruncat un rânjet și s-a șters la gură cu dosul palmei. Știam că avusese parte de niște încurajări la mijlocul zilei – biroul lui era mult prea expus.

– Salut, a spus Cal, făcându-mi cu mâna.

– Salut, Cal, am răspuns cu veselie și am continuat să merg.

– Arăți ca șoarecele care a ajuns la cașcaval, a spus. Chiar și în situația lui, aproape permanentă de altfel, tot era înspăimântător de perspicace.

Am râs politicos și i-am făcut cu mâna prietenește, zâmbind până am ajuns în biroul meu. Acolo am închis ușa și am dat cu pumnii în aer.

Am sunat-o pe Kate pe celular.

– Ce faci, iubito? am întrebat-o eu. Ești la lucru?

– Sunt la Starbucks și beau niște cafea cu Claudia.

Claudia și Kate au fost colege de școală generală și de facultate, Claudia avea un cont în bancă enorm și nu făcea altceva decât să iasă în oraș cu prietenii. Nu înțelegea de ce Kate insista să muncească la fundație.

– Tocmai vin de la Gordy, am spus cu o voce neutră.

– Și? Nu pari foarte încântat. Nu ai obținut postul?

– Ba da.

– Poftim?

– Am obținut promovarea, am spus, ridicând tonul. Vorbești cu noul vicepreședinte. Merit puțin respect.

A scos un țipăt puternic.

– Oh, Dumnezeule. Jason! E minunat!

– Știi ce înseamnă asta? O creștere enormă a salariului. Și o primă *serioasă*.

– Trebuie să sărbătorim, a spus ea. Hai să ieșim în oraș la cină. Fac eu rezervările la Hamersley's.

– Sunt cam frânt, am zis. A fost o zi lungă.

– Bine, scumpule. Pregătim ceva acasă.

Zvonul s-a răspândit destul de repede. Reacția celor din Gașca Fraților a fost interesantă și nu total neașteptată. Ricky Festino nu putea fi mai fericit de atât pentru mine. Se purta de parcă aș fi fost ales drept președinte al Statelor Unite, și nu vicepreședinte la vânzări. Brett Gleason a făcut ceva total neobișnuit pentru el, a recunoscut faptul că exist spunând:

– Să ai un weekend plăcut.

Ceea ce era o mare realizare pentru el, ținând cont de faptul că tocmai pierduse postul pe care îl voia. Trevor Allard m-a ignorat, ceea ce mă și așteptam să facă, lucru care mi-a dat o imensă satisfacție pentru că părea incredibil de enervat de situație. Totul părea în regulă acum. În lift, pe ecran, vorba

zilei era „felicitări", ceea ce părea un lucru pozitiv. Acțiunile de la Entronics crescuseră. Toți cei din lift arătau bine și miroseau bine. M-am oprit la cei de la pază când am coborât în hol și l-am găsit pe Kurt acolo. I-am dat vestea cea bună.

– Hai pe bune, a spus el. Tu ești acum? Tu ești omul zilei?

– Da.

S-a ridicat și m-a îmbrățișat bărbătește.

– Ești tare. Acum ai dungile, omule. Bravo, Zulu.

– Poftim?

– Cuvinte folosite în armată. Felicitări, frate.

21

Pe drumul spre mallul Atrium de pe Chestnut Hill l-am ascultat din nou în mașină pe Bătrânul Patton. „Când ești la pământ și ești atacat, răgea, o să trebuiască să acționezi imediat. Inamicul te poate împușca în spate atunci când fugi de el la fel de ușor ca atunci când te împușcă în față în timp ce fugi spre el. În timpul în care tu citești acest paragraf, unul dintre membrii echipei tale va muri. Așa că trebuie să dai un ordin, și repede. Nu ezita. Dar ia naibii odată o *decizie!*"

Pe jumătate ascultam, pe jumătate visam la noua mea slujbă. Cât de fericită urma să fie Kate, acum că în sfârșit câștigam și eu bani frumoși. Ne puteam muta. Puteam să cumpărăm o casă așa cum visa ea.

Am urcat pe scara rulantă ce ducea la Tiffany's și am cerut să văd broșele. Nu mai fusesem până acum la Tiffany's, dacă îți vine să crezi, și am descoperit că bijuteriile lor nu sunt organizate pe categorii, coliere într-o parte, cercei în alta, ci pe categorii de preț. Într-o parte a magazinului se aflau lucrurile pe care și le permit oamenii care o duc bine de obicei, argint și pietre semiprețioase. În cealaltă parte a magazinului se aflau cele din aur și diamante, unde nu îndrăznești să pășești dacă nu administrezi un fond de investiții.

Când i-am descris ce fel de broșă caut, vânzătoarea m-a condus într-o altă parte a magazinului, la cele scumpe. Mi s-a blocat respirația. După care s-a dus în spatele vitrinei și a scos dintr-o cutie de sticlă o bijuterie în formă de stea, a pus-o pe pânza neagră și s-a uitat la ea.

– Asta e, am spus. Am întors-o pe cealaltă parte, pretinzând că mă uit la spate, când de fapt căutam să văd prețul, iar când l-am observat, iarăși mi s-a blocat respirația. Era mai mult decât dădusem pe inelul ei de logodnă. Dar mi-am reamintit că tocmai primisem o mărire considerabilă de salariu și că voi încasa și o primă mare, așa că am scos cardul Visa și i-am spus că poate să o împacheteze.

Când am ajuns acasă, eram mulțumit de viață. Tocmai fusesem promovat, iar pe scaunul de lângă mine se afla o punguță albastră de la Tiffany's. E adevărat, mașina era o Acura, și nu una nouă, dar totuși. Eram *bun*, ce naiba, și lucram pentru o companie mare. Eram un carnivor.

Kate a venit să mă întâmpine la ușă. Purta un tricou alb și niște jeanși, arăta și mirosea minunat. Și-a aruncat brațele în jurul meu, m-a sărutat direct pe buze și eu am sărutat-o la rândul meu, și am tot continuat. M-am excitat imediat.

Când ești căsătorit de ceva timp, genul acesta de combustie internă nu se întâmplă foarte des, dar am simțit dintr-odată fluxul acela de testosteron. M-am simțit ca eroul cuceritor care se întoarce acasă pentru niște tăvăleală. Eu eram Og, omul Cro-Magnon, întorcându-se în grotă la femeia lui, după ce a doborât cu sulița un mamut blănos.

Am scăpat geanta și punguța albastră de la Tiffany's pe covor și mi-am vârât mâinile pe sub cureaua de la blugii ei. I-am simțit pielea caldă și fină ca mătasea și am început să o mângâi pe fund.

A zâmbit și s-a lăsat puțin pe spate.

– Care e ocazia specială? m-a întrebat ea.

– Fiecare zi în care sunt căsătorit cu tine e o ocazie specială, i-am răspuns, și am continuat să o sărut.

Ne-am dus în sufragerie și am împins-o pe canapeaua de la bunica Spencer, tare ca piatra. Până și podeaua ar fi fost mai confortabilă.

– Jase, a zis. Uau!

– Putem să facem asta și fără prezervativ, știi, am spus în timp ce îi dădeam jos tricoul.

– Stai, a spus. Așteaptă. S-a eliberat din brațele mele și s-a dus să tragă draperiile ca să nu beneficieze vecinii de un spectacol gratuit și să nu aibă copiii lor nevoie de terapie pentru următoarele decenii.

Când s-a întors, i-am dat jos tricoul. Nu mă mai uitasem atât de atent la sânii ei de mult timp, așa că am fost pe dată la fel de excitat ca atunci când am făcut-o prima dată.

– Ești o femeie frumoasă, ți-a spus vreodată cineva asta? am întrebat-o în timp ce îi deschideam fermoarul de la blugi. Era deja excitată și am fost surprins să văd asta.

– Ar trebui – crezi că ar trebui să mergem în dormitor? a vrut ea să știe.

– Nu, am spus eu, mângâind-o acolo jos.

Chiar în acel moment mi-a sunat BlackBerry-ul – era legat de cureaua mea, undeva în grămada de pe podea –, dar l-am ignorat. M-am pus deasupra ei și, fără nici un preludiu, am penetrat-o cu o ușurință delicioasă.

– Jase, a spus. Uau.

– Nu te mișca de acolo, a spus ea după consumarea actului sexual.

A fugit până la baie, după care s-a dus în bucătărie, unde am auzit că a deschis frigiderul, apoi clinchetul unor pahare și după câteva minute s-a întors cu o tavă. S-a întins peste canapea, goală, și a așezat-o pe măsuța de cafea. Pe ea se afla o sticlă de șampanie Krug, două pahare și niște caviar negru într-un vas de argint unde erau și două linguriță și un bol mic și rotund. De asemenea, era și un pachet dreptunghiular învelit în hârtie elegantă.

Urăsc caviarul, dar cum nu mâncam foarte des așa ceva, probabil a și uitat. Am spus-o, cu toată bucuria pe care am putut-o simula:

– Caviar!

– Vrei să faci tu onorurile?

Mi-a dat sticla rece de șampanie. Obișnuiam să cred că atunci când deschizi o sticlă de șampanie vrei să se audă pocnitura aceea festivă și să curgă pe lângă. Kate m-a învățat că nu așa se face. Am dat jos învelitoarea și cușca de metal de pe dop și am scos dopul ca un expert, întorcând sticla. Dopul a ieșit doar cu un pocnet discret. Fără să curgă pe lângă. Am turnat încet în pahare, am lăsat bulele să se așeze, apoi am turnat din nou, după care i-am dat și ei un pahar și am ciocnit.

– Așteaptă, m-a oprit ea când am dus paharul spre buze. Un toast.

– Pentru lucruri clasice, am zis eu. Șampanie, caviar și sex.

– Nu, a spus ea râzând. „Pentru dragoste și dorință – aripile spiritului spre fapte măreț.“ Goethe.

– Dar eu nu am făcut cine știe ce fapte măreț.

– După cum spunea Balzac: „Nu există un talent extraordinar fără o voință extraordinară“.

Am ciocnit paharele din nou și am adăugat:

– În spatele fiecărui bărbat extraordinar se află o femeie extraordinară.

– Dându-și ochii peste cap, a spus Kate. Și scoțând limba. A zâmbit. Dragă, tu îți dai seama ce ai realizat? Cum ai reușit să îți întorci cariera la o sută optzeci de grade?

Am dat din cap, dar nu am putut să mă uit la ea. Tata a avut un serviciu. Eu am o *carieră*. Și dacă ar fi știut ce fel de ajutor primeam.

– Vicepreședinte. Sunt atât de mândră de tine!

– Ei lasă, am spus eu.

– Tu chiar rupi gura târgului când îți pui mintea la contribuție.

– Da, dar tu ești cea care mă tot împinge de la spate. Care m-a determinat să fac primul pas.

– Ești un dulce. A luat pachetul de pe tavă și mi l-a întins. *Un petit cadeau.*

– *Moi?* am spus. Stai puțin. M-am ridicat și m-am dus să iau punga de la Tiffany's de unde o scăpasem. I-am întins-o. Facem schimb.

– De la Tiffany's? Jason, ești atât de rău.

– Hai. Tu prima.

– Nu, tu. E doar o mică atenție.

Am rupt hârtia în care era împachetat în timp ce ea spunea:

– Ceva nou să asculți în timp ce mergi la serviciu.

Era un audio-book numit *Acum tu ești șeful – Acum ce faci? Un plan în 10 pași.*

– O, ce mișto! am zis. A și sunat convingător. Mulțumesc. Nu aveam de gând să îi spun că am ajuns să ascult lucruri mult mai tari, bunăoară pe generalul cu patru stele.

Știam că lumea mea i se părea plictisitoare și că nu o prea înțelegea. Dar dacă tot era căsătorită cu un războinic Yanomami,

de ce să nu fie măcar o căpetenie? Așa că se asigurase că o să am fața pictată cel puțin. Nu prea pricepea ce făceam eu toată ziua, dar, la naiba, avea de gând să se asigure că îmi stau drept penele pe cap.

– Lovește pământul în fugă, a spus. Și ceva în care să îl cari. S-a întins sub canapea și a scos o cutie mult mai mare.

– Stai, știu ce e înăuntru, am spus.

– Nu știi.

– Știu. E una dintre acele suflători Yanomami. Dintre acelea cu săgeți otrăvite. Nu-i așa?

Mi-a aruncat unul dintre acele zâmbete ale ei, îngrozitor de sexi. Iubeam zâmbetul acela. Întotdeauna mă făcea să mă topesc.

Am desfăcut cutia. Era o servietă frumoasă de piele de culoare castanie cu fitinguri de aramă. Trebuie să fi costat o avere.

– Iisuse, am spus eu. E uimitoare.

– A fost făcută pe St James Street din Londra de către Swaine Adeney Briggs and Sons. M-a ajutat Claudia să o aleg. Spune că e un fel de Rolls-Royce al servietelor.

– Și poate într-o zi vom avea și un Rolls-Royce în care să punem asta, am spus. Iubito, e un gest incredibil de dulce din partea ta. E rândul tău.

Ochii îi străluceau larg deschiși de emoția așteptării, în timp ce desfăcea cu grijă hârtia albastră și deschidea cutia. Apoi am văzut cum strălucirea din ochi i-a dispărut.

– Care e problema?

A întors cu suspiciune steaua de aur încrustată cu nestemate, căutând prețul la fel cum am făcut eu în magazine.

– Nu îmi vine să cred, a spus, pe un ton sec. Dumnezeule!

– Nu o recunoști?

– Ba da. Doar că...

– Pe Susie nu o să o deranjeze dacă o să ai și tu una.

– Nu, nu cred... Jason, cât a costat asta?

– Ne-o putem permite.

– Ești sigur?

– Sunt sigur, am spus. Tocmai mi-am obținut dungile.

– Dungile?

– Termeni militari, am spus.

A luat o gură de șampanie și s-a întors la măsuța de cafea. A întins o parte din icrele acelea negre uleioase pe un biscuit și mi l-a oferit cu un zâmbet larg.

– Sevruga?

Partea a doua

22

Două săptămâni mai târziu am aflat că soția mea rămăsese însărcinată. Mersese la clinica IVF cu o și mai mare hotărâre decât de obicei să treacă din nou prin procesul acela oribil, cu toate injecțiile, termometrele, aparatele reci și speranțele care urmau să ne fie probabil din nou distruse. I-au făcut aceleași analize de sânge ca de fiecare dată, și toate chestiile acelea pe care nu le-am prea înțeles niciodată legate de nivelul unui hormon care le indica doctorilor când avea să aibă următoarea ovulație. Dar nu era necesar ca eu să pricep. Pur și simplu am făcut ce m-au pus ei să fac, am intrat când mi-au spus ei și mi-am făcut datoria patriotică. A doua zi doctorul DiMarco a sunat-o pe Kate să îi spună că apăruse o complicație interesantă și că s-ar putea să nu mai fie nevoie de intervenția IVF în cele din urmă. Nu părea foarte încântat, mi-a zis Kate. Concepuserăm un copil prin metoda tradițională. Nu trebuia să se întâmple asta.

Aveam eu teoria mea secretă, pe care nu i-aș fi spus-o niciodată lui Kate. Cred că rămăsese însărcinată pentru că lucrurile începuseră să îmi iasă așa cum voiam. Puteți să spuneți că sunt nebun, dar știți că unii părinți încearcă ani la rând să aibă un copil, apoi imediat după ce adoptă unul, soția rămâne însărcinată? Blocajul lor biologic este spulberat de

simpla decizie de a adopta. Ușurarea, poate. Există și studii care arată faptul că bărbații care au un nivel ridicat al stimei de sine tind să fie mai fertili. Sau cel puțin cred că am citit ceva despre asta.

Și totuși, e posibil să fi rămas însărcinată din simplul motiv că am făcut în sfârșit sex adevărat, după ce luni de zile am făcut-o numai într-un pahar de plastic într-un laborator.

Oricare ar fi fost motivul, amândoi eram în culmea fericirii. Kate a insistat să nu spunem nimănui până nu îi auzim inima cum bate, la șapte sau opt săptămâni. Doar după aceea avea de gând să le spună tatălui ei – mama îi murise cu mult timp înainte să o cunosc pe Kate – și surorii ei, și tuturor prietenilor. Părinții mei muriseră – fuseseră fumători, deci s-au stins devreme – și nu aveam frați sau surori cărora să le dau vestea, oricum.

Întotdeauna am avut mulți prieteni, însă apoi m-am însurat, am început să ieșim doar cu alte cupluri căsătorite, și bărbații nu au voie să iasă fără soțiile lor decât dacă poartă o brățară electronică la gleznă, și apoi fac copii și după un timp te trezești că nu mai ai chiar atât de mulți prieteni. Păstrasem legătura cu câțiva prieteni din liceu. Câțiva dintre cei din frăție. Dar nu aveam de gând să spun nimănui nimic până nu îi auzeam bătăile inimii.

Oricum, nu era cel mai important lucru pentru mine să dau sfoară-n țară. Ce era cu adevărat important era faptul că eram îndrăgostit de cea mai frumoasă femeie din lume și urma să avem un copil și începeam să am încredere în perspectivele de viitor legate de munca mea. Totul mergea ca pe roate.

După douăsprezece săptămâni, am început să le spun celor de la serviciu. Lui Gordy nici că ar fi putut să îi pese mai puțin. Avea patru copii și îi evita cât de mult putea. Chiar îi plăcea să se

laude cât de puțin timp petrecea împreună cu familia. I se părea că e un adevărat *macho*.

Festino mi-a strâns mâna și părea să fi uitat pentru moment de Purell.

– Felicitări pentru moartea vieții tale sexuale, Tigger, îmi spuse el.

– Nu e complet moartă încă, i-am zis.

– Da, bine, așteaptă numai să vezi. Bebelușii înșiși sunt cea mai bună metodă contraceptivă. Așteaptă și-o să vezi.

– Dacă spui tu...

– O, da. Eu și soția mea o facem câinește[1] . Eu stau în două labe și cerșesc, ea se întoarce pe partea cealaltă și face pe moarta.

Am mimat că băteam o tobă.

– Vă mulțumesc, sunteți un public minunat. Sunt aici toată săptămâna, am zis eu. Încercați cotletul de vită, e delicios.

– Așteaptă până nu îți mai poți scoate din minte cântecul lui Barney[2], spuse Festino. Un cântec diabolic. Sau până ce singurul show TV pe care mai ai voie să îl urmărești e *The Wiggles*[3]. Și mai ieși la cină doar la Chuck E. Cheese[4] la ora cinci. Și când mergeți să faceți o amniocenteză?

– Amniocenteză?

– Știi tu, testul acela pentru boli congenitale.

– Măi, tu chiar vezi numai partea întunecată a lucrurilor, nu-i așa? l-am întrebat eu. Kate nu e nici măcar pe aproape de vârsta de treizeci și cinci de ani.

---

[1] Doggie-style (în lb. eng. în orig.)

[2] Dinozaur-mascotă dintr-o emisiune din S.U.A. pentru copii cu vârste cuprinse între 1 și 8 ani (n.tr.)

[3] Show TV având drept protagoniști un grup de copii din Australia (n.tr.)

[4] Lanț de spații de divertisment pentru întreaga familie (n.tr.)

– E așa cum spun doctorii întotdeauna. Pregătește-te pentru ce e mai rău și toate celelalte.

Era o întrebare personală, dar eram mai ales surprins că lui Festino îi păsa.

– *Speră că va fi bine și așteaptă-te la ce e mai rău*, am zis eu. Ai omis prima parte.

– Am trecut direct la subiect, a spus Festino.

Sarcina a fost cel mai important lucru care ni s-a întâmplat în primele luni după promovarea mea, dar nu a fost singurul. Ne-am mutat din micuța noastră casă din Belmont într-una mai mare în Cambridge. Tot nu ne puteam permite una dintre acele case de pe Brattle Street la care visa ea, dar am cumpărat una frumoasă în stil victorian pe Hilliard Street, mai jos de Brattle, care fusese renovată acum câțiva ani de către un profesor de la Harvard care tocmai primise o ofertă mai bună de la cei de la Princeton. Erau unele obiecte pe care voiam să le schimbăm – carpeta de pe treptele care duceau la al doilea etaj era foarte uzată, de exemplu –, dar ne gândeam că vom ajunge să le facem pe toate până la urmă.

Probabil am vândut la un preț prea mic casa din Belmont, deoarece Kate nu mai avea răbdare să se mute odată în Cambridge. Am reușit să o vindem chiar după două zile de la scoaterea ei pe piață. Nu o mai văzusem atât de fericită de ani de zile, iar asta mă făcea și pe mine fericit.

Pe aleea din fața casei – nu existau garaje în partea asta de lux a Cambridge-ului dacă vă vine să credeți – erau cele două mașini noi-nouțe ale noastre. Îmi schimbasem Acura mea complet reparată cu un Mercedes SLK 55 AMG Roadster nou și Kate renunțase cu greu la vechiul ei Nissan Maxima pentru un Lexus SUV hibrid, doar fiindcă mașina consuma mai

puțin și nu polua atât de mult. Eu mi-am luat Mercedesul pur și simplu fiindcă era deosebit.

Totul se întâmplase repede – poate prea repede.

Acum, cam în fiecare dimineață, mă antrenam cu Kurt la sala lui de forță sau la Stadionul Harvard, sau făceam jogging pe malul râului Charles. Kurt devenise antrenorul meu personal. Mi-a spus că trebuie să scap de burtă, trebuia să devin suplu și al naibii[1], și odată ce voi începe să mă simt mai bine în pielea mea, fizic vorbind, toate celelalte vor urma.

A avut dreptate, bineînțeles. Am slăbit vreo patru kilograme și jumătate în câteva săptămâni, iar după câteva luni slăbisem deja aproape paisprezece kilograme. A trebuit să îmi cumpăr haine noi, ceea ce a încântat-o pe Kate. A privit-o ca pe o ocazie să îmi reînnoiască garderoba, să mă facă să scap de costumele Men's Warehouse și să îmi iau altele de la magazinul de lux Louis Boston, cu măsuri europene care mă induceau în eroare și cu etichete cu numele imposibil de pronunțat ale unor designeri italieni.

Kurt protesta vehement împotriva alimentației mele – zicea că era otravă curată – și mă punea să mănânc doar alimente bogate în proteine, cu conținut scăzut de grăsimi și doar carbohidrați „buni". Mult pește, multe legume și chestii de genul acesta. Renunțasem deja la sendvișurile cu vinete și parmezan și la cele făcute cu franzelă cu măsline de la prânz. Am încetat să îl mai vizitez pe Graham, prietenul meu care fuma iarbă, de fapt am renunțat complet la obiceiul de a fuma așa ceva, deoarece Kurt mă convinsese că era dăunător, că trebuia

[1] Lean and mean (în lb. eng. în orig.)

să îmi păstrez toate simțurile ascuțite. Minte sănătoasă în corp sănătos, despre asta era vorba.

A insistat ca la serviciu să merg pe scări cel puțin o dată pe săptămână, în loc să iau liftul. „Douăzeci de etaje?" am protestat eu. „Cred că ești nebun!" Într-o dimineață am încercat sugestia lui și a trebuit să îmi schimb cămașa de îndată ce am ajuns în birou. Dar după un timp nu îmi mai era așa de greu să urc sau să cobor douăzeci de etaje. Când ai o fobie legată de lift, suporți multă durere doar ca să eviți riscul de a rămâne blocat într-un sicriu pe verticală.

Kate era încântată de ceea ce numea Schimbarea mea Extremă. Era hotărâtă să mănânce sănătos pe durata sarcinii, iar acum eram și eu alături de ea în această inițiativă. Niciodată nu îl cunoscuse pe tipul acesta Kurt, dar îi plăcea ceea ce făcea el pentru mine.

Nu știa nici jumătate din cele întâmplate, bineînțeles.

În noul meu birou, mai mare decât cel anterior, am înrămat și pus pe pereți postere motivaționale corporatiste cu imagini din lumea armatei. O poză era cu un lunetist în haine de camuflaj și pictat pe față, întins pe sol, țintind cu arma spre noi. Scria, cu litere mari, CURAJ, și apoi „Doar o persoană extraordinară poate înfrunta pericolul și își poate păstra sângele-rece". Într-o altă poză erau niște tipi pe un tanc și cuvintele „AUTORITATE: cel mai puternic supraviețuiește". Aveam și „TĂRIE DE CARACTER și RĂBDARE". Ușor penibile? Desigur. Dar simplul fapt că mă uitam la ele mă motiva.

Mai ales la serviciu, totul părea să se așeze la locul potrivit pentru mine. De parcă fiecare aruncare devenea un home run, fiecare minge intra în gaură, fiecare coș era de trei puncte, totul

era așa cum trebuia să fie. Aveam o mână de aur. Înregistram succes după succes.

Chiar și faptul că am cumpărat Mercedesul a dus la o lovitură majoră în vânzări.

Într-o dimineață ședeam în sala luxoasă de așteptare a reprezentanței Harry Belkin Mercedes în Allston, așteptând să fie gata noua mea mașină. Am stat acolo mai mult de o oră pe o canapea de piele, bând un cappuccino luat de la un tonomat și urmărind spectacolul TV Live with Regis and Kelly la televizorul lor cu sunet surround.

Și în acel moment m-am gândit: cum de nu au plasme Entronics aici, pe care să apară clipuri și reclame ale celor mai recente modele Mercedes? Știți, prim-planuri. Mercedes ar plăti pentru asta. Apoi am început să reflectez asupra ideii. Compania Harry Belkin era cel mai mare dealer auto din New England. Vindeau BMW-uri, Porsche-uri și Maybach-uri. Și multe alte mărci de automobile pe lângă acestea. De ce să nu le sugerez ideea? Ce naiba, supermarketurile fac asta – de ce să nu procedeze la fel și comercianții de automobile de primă clasă?

Am căutat pe internet și am identificat persoana cu care trebuia să vorbesc. Era vicepreședintele departamentului de marketing, iar numele lui era Fred Naseem. L-am sunat, i-am expus ideea mea și a fost imediat interesat de ea. Bineînțeles, prețul era o problemă, dar nu e întotdeauna așa? Mi-am pus la bătaie întregul arsenal de trucuri de marketing. I-am spus cât venit suplimentar adunau lanțurile de supermarketuri folosind ecranele cu plasmă pentru a-și face reclamă, în zona unde se fac cozile la casă. Sălile de așteptare sunt exact ca și cozile de la casă, i-am zis eu. Toată lumea urăște să aștepte. Este o risipă de timp. Dar oamenilor le place să primească tot timpul informații noi. Și să aibă parte de divertisment. Așa că oferiți-le divertisment

și educați-i – și vindeți-le cele mai interesante îmbunătățiri și accesorii ale noilor voastre modele de mașini.

Apoi i-am detaliat costurile, deși bineînțeles că nu am folosit denumirea de „cost" sau „preț", ci i-am spus „investiție". I-am calculat câți dolari ar trebui „să investească" în fiecare zi și câți bani ar câștiga. Era la mintea cocoșului. Apoi am făcut schema clasică cu setul de întrebări la care nu putea răspunde decât cu „da". Clienții dumneavoastră știu să facă diferența, nu-i așa? Fac pariu că apreciază toate facilitățile pe care li le puneți la dispoziție în sala de așteptare, precum cafeaua și brioșele, nu-i așa? Nu credeți că li s-ar părea că ar arăta deosebit niște ecrane Entronics pe perete? Bum bum bum. Da da da. Apoi: e adevărat că șeful dumneavoastră, Harry Belkin, ar dori o creștere a încasărilor în fiecare dintre reprezentanțe? Ei bine, ce era să spună? Că nu? Apoi lovitura fatală. I-am pus Marea Întrebare: Sunteți gata să începeți să realizați încasările suplimentare pe care ecranele Entronics cu siguranță le vor genera?

Apoi Marele Da.

Când păru să ezite spre sfârșitul conversației, cum fac de obicei toți clienții, l-am lovit cu o serie de trucuri legendare pe care le furasem de pe CD-urile mele cu Mark Simkins. Cred că era setul numit *The Mark Simkins College of Advanced Closing*[1]. Strângerea lor cu ușa, când îi manipulezi să facă o cerere pe care știi că o poți satisface.

I-am spus că pentru o comandă atât de mare, livrarea va dura probabil în jur de șase luni. Ei bine, după ce s-a perpelit să primească ecranele cu plasmă în reprezentanțele lui, voia totul chiar în acel moment. Voia ca livrarea să aibă loc în jumătate din acest interval de timp. Trei luni.

[1] *Școala pentru Încheieri Avansate a lui Mark Simkins* (n.tr.)

Puteam să fac asta. Aș fi putut chiar și în două luni dacă ar fi insistat. Dar voiam ca el să îmi ceară ceva ce puteam face. De îndată ce am fost de acord, am știut că afacerea fusese încheiată.

Apoi am aruncat în joc și vechiul truc final cu „concluzia greșită". Spui ceva ce știi din start că e greșit, ca ei să trebuiască să te corecteze.

– Deci șase sute de monitoare cu diagonala de nouăzeci și unu de centimetri și încă o sută douăzeci de monitoare cu diagonala de o sută cincizeci de centimetri?

– Nu, nu, nu, spuse Freddy Naseem. Invers. Șase sute de o sută cincizeci de centimetri și o sută douăzeci de nouăzeci și unu de centimetri.

– Aha, am spus eu. Greșeala mea. Am înțeles acum.

Picase în plasă. Îmi plăcea la nebunie ironia faptului că vindeau unui tip care lucra în vânzări auto. Nimeni nu era în siguranță.

Era entuziasmat la culme. De fapt, devenise ideea lui – așa știam că aveam succes. A vorbit cu domnul Harry Belkin însuși, m-a sunat și mi-a spus că domnul Belkin era încântat de idee și că mai rămânea doar să negociem prețul.

Câteodată mă uimesc pe mine însumi.

M-a sunat iar după o zi.

– Jason, începu el, plin de entuziasm. Am pus pe hârtie niște cifre, și sper că și tu ai făcut același lucru. Mi-a spus câte plasme voiau – din cele uriașe pentru pereții celor patruzeci și șase de reprezentanțe, și din cele mai mici pentru a le atârna de tavan. Nu m-am prins care era faza. Comanda era mult mai mare. Și apoi mi-a explicat: nu voia plasme doar pentru reprezentanțele BMW și Mercedes. Voia și pentru cele Hyundai și Kia. Și Cadillac. Și Dodge. Pentru toate.

Aproape rămăsesem mut de uimire. Și asta nu mi se întâmpla prea des.

Când mi-am revenit, i-am spus:

– Pun niște cifre pe hârtie și vă contactez eu mâine. Nu vă fac să pierdeți vremea. Vă voi oferi cel mai bun preț pe care îl pot obține.

Totul părea să îmi meargă ca pe roate.

Cu excepția lui Gordy. Nu se schimbase deloc. El era cea mai mare nemulțumire a mea legată de noul job. Mă punea să vin la ora șapte dimineața și dădea buzna în biroul meu în mod regulat, cu tot felul de plângeri. Îmi trimitea mesaje pe messenger, care sunau ca și cum ar fi fost vreo urgență, mă chema de îndată în biroul lui și în cele din urmă reieșea că nu era nici o urgență. Schema unei prezentări la care voia să mă uit. Foi de calcul. Orice prostie care lui i se părea importantă în acel moment.

Mă tot plângeam lui Kate în legătură cu el. Ea mă asculta cu răbdare. Într-o noapte când m-am întors de la serviciu mi-a dat o pungă albă de plastic de la o librărie. Erau CD-uri pe care să le ascult pe drum spre slujbă și înapoi spre casă: *Cum să lucrezi pentru oameni agresivi și tiranici la birou* și *Strângerea de gât nu e o soluție.*

– Gordy nu pleacă niciunde, dragule, zise ea. Pur și simplu va trebui să înveți să te descurci cu el.

– Să-l strâng de gât, am spus eu. Asta da idee bună.

– Iubitule, cum se face că niciodată nu mă întrebi ce am făcut *eu toată* ziua?

Avea dreptate; rareori o făceam și acum mă simțeam foarte vinovat.

– Pentru că sunt bărbat?

– Jason!

– Îmi pare rău. Ce ai făcut toată ziua?

Când afacerea cu Harry Belkin părea să fie aproape încheiată, m-am oprit pe la biroul lui Gordy să îi dau vestea cea bună. A dat din cap, mi-a pus câteva întrebări, nu a părut foarte interesat. Mi-a înmânat rapoartele cu cheltuielile lunare și mi-a spus să arunc o privire pe ele.

– Două luni, spuse el. Două luni până la finalul celui de-al doilea trimestru.

Entronics lucra după anul fiscal japonez, ceea ce ne făcea să fim confuzi uneori.

Am aruncat o privire asupra raportului de cheltuieli și am spus:

– Iisuse, Gașca Fraților cheltuie o grămadă de bani pe C&D, nu-i așa? Mă refeream la Călătorii și Distracție – hoteluri, călătorii, dejunuri.

– Vezi? zise el. E o nebunie. Am vrut să pun capăt acestor abuzuri față de cărțile de credit ale companiei. Dar acum că am pe cine mă baza, vreau ca *tu* să creezi o nouă politică a firmei pentru C&D.

Voia ca eu să devin lupul cel rău. „De ce să nu faci tu asta? mă gândeam eu. Oricum toată lumea te urăște."

– Am înțeles, i-am spus eu.

– Încă un lucru. E vremea să separăm grâul de neghină.

Știam ce voia să spună – să le evaluăm performanțele tuturor angajaților și să îi concediem pe cei cu performanțe mai slabe –, dar îmi sugera să fac *eu* asta?

– Glumești.

– Nimeni nu a spus că va fi ușor. Noi doi trebuie să le dăm note pe o scară de la unu la cinci, apoi tu o să scapi de cei cu performanțe slabe. Afară cu ei.

– Cei cu performanțe slabe? l-am întrebat eu, vrând să îl aud cum o spune cu voce tare.

– Da, trebuie concediați.

– Cei mai slabi zece la sută?

– Nu, spuse el cu un licăr de cruzime în privire. O treime din ei.

– *O treime?*

– Nu ne mai permitem să îi păstrăm. Este o luptă în lanțul trofic. Doar cei mai puternici supraviețuiesc. Vreau ca la Tokio să se vadă o schimbare imediată a cifrelor noastre.

– Cât de urgent e?

S-a holbat la mine pentru câteva secunde, apoi s-a ridicat și a închis ușa biroului. S-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat brațele.

– Deci fii atent cum stau lucrurile, Steadman, și să nu cumva să sufli un *cuvânt* despre asta cuiva din Gașca Fraților aceea a ta. Până la sfârșitul celui de-al doilea trimestru – care va fi abia peste două luni – Dick Hardy și băieții care lucrează în Mega-Tower vor lua o decizie. Vom rămâne ori noi, ori cei de la departamentul de vânzări de la Royal Meister. Framingham sau Dallas. În nici un caz amândouă.

– Vor elimina pe toată lumea în afară de cei cu performanțe excelente în vânzări, am spus eu, dând din cap. Consolidare. Supraviețuirea celui mai puternic.

Mi-a aruncat zâmbetul lui de rechin.

– Tot nu pricepi, nu-i așa? Tipii aceștia sunt lipsiți de milă. Unul trăiește, celălalt moare. Aici nu culegem cireșe. Cel care are cele mai bune cifre de vânzări supraviețuiește. Celălalt birou se închide. Nu mai poate fi tolerat un trimestru „blând". Ar fi o afurisită de condamnare la moarte. Dacă vom mai avea

un trimestru ca acesta, toată lumea din clădirea asta zboară. Acum ești pregătit pentru veștile proaste?

– Astea vrei să zici că au fost veștile bune?

– Toate atârnă de tine, amice. Trebuie să scoți un afurisit de iepure din pălărie în următoarele două luni sau toți cei de la Entronics Framingham, inclusiv tu și așa-numita Gașcă a Fraților, suntem eliminați. Totul depinde de tine. Nu-ți poți permite să faci un singur pas greșit.

– Nu crezi că ar trebui să le spunem și celorlalți care e miza? l-am întrebat.

– În nici un caz, Steadman. Agenții de vânzări speriați nu pot să vândă. Clienții le citesc starea. Le simt panica. Oricum situația e destul de gravă cu toate zvonurile acestea care circulă, cu toată starea de neliniște creată printre angajați. Deci rămâne micul nostru secret. Noi doi. Lucrezi direct pentru mine acum. Și dacă o dai în bară, va trebui să îmi caut și eu un nou loc de muncă. Diferența dintre noi doi e că pentru mine s-ar bate angajatorii. Tu, în schimb, nu îți vei mai găsi vreun loc de muncă de aici până la Tokio. Mă voi ocupa personal de asta.

Îmi stătea pe limbă să îi spun ceva și despre faptul că panica nu era bună nici în cazul managerilor, dar am tăcut.

– Știi, îmi spuse Gordy, nu am vrut să îți dau jobul acesta la început. Dar acum mă bucur că am făcut-o. Și știi de ce?

Am încercat să înghit, dar gura mi se uscase.

– De ce, Gordy?

– Pentru că îl plac pe Trevor mult mai mult decât pe tine și nu aș fi vrut să îl pun pe el într-o situație ca asta.

Pe drumul înspre biroul meu, am trecut pe lângă Cal Taylor. Venea de la toaletă și părea să fie puțin cam distrat. Ora zece dimineața, bietul de el.

– Bună, șefu', zise el. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic.

– Arăți de parcă ai mâncat ceva stricat, spuse Cal.

„Nici nu-ți imaginezi", m-am gândit eu.

23

Restul dimineții mi l-am petrecut analizând cheltuielile cu C&D și am început să schițez noua politică mai dură legată de acestea, pe care o dorea Gordy. Eram conștient că reputația mea de „Tip Simpatic" se va duce de râpă. Prevederile erau destul de drastice, trebuie să recunosc. Se terminase cu zborurile la clasa business: economie până la ultimul bănuț, asta dacă nu erai dispus să îți folosești propriile reduceri la biletele de avion. Fără hoteluri de fițe: acum limita era de o sută șaptezeci de dolari pe noapte. Toate călătoriile de afaceri trebuiau planificate cu cel puțin șapte zile înainte, pentru că era mai ieftin așa; orice călătorie de ultim moment trebuia să primească autorizație dinainte din partea mea. A trebuit să scad diurna la cincizeci de dolari pe zi, ceea ce era destul de mult, dar tot se puteau descurca, mă gândeam eu. Nu li se mai decontau alte mese decât cele la care mergeau cu clienții. Și fără ieșiri la un pahar cu clienții, decât dacă se servea și mâncare. Se cheltuia prea mult cu întâlniri în afara biroului, așa că am redus bugetul și pentru acelea, de asemenea. O grămadă de bani erau aruncați pe catering pentru ședințele de la prânz care aveau loc la birou, dar se terminase și cu asta. Acum trebuia să îți aduci prânzul de acasă.

Am tot făcut calcule și m-am tot gândit în ce măsură ar putea această politică nouă să salveze compania și i-am trimis un memo lui Gordy pe adresa de mail.

Imediat după prânz m-a sunat și mi-a spus: „Îmi place la nebunie".

Am luat o pauză, am dat o mulțime de telefoane, apoi am citit din nou memo-ul. Am încercat să mai înmoi limbajul, să nu mai sune atât de dur. Apoi i l-am trimis pe mail lui Franny să arunce o privire și să corecteze eventualele greșeli de scriere.

Franny – Frances Barber – era secretara care îmi fusese dată de către conducere. Lucra pentru companie de mai bine de douăzeci de ani, iar singurul ei defect era faptul că ieșea în pauză de țigară la fiecare jumătate de oră. Lucra într-o încăpere minusculă de lângă noul meu birou meu. Franny părea foarte serioasă, avea o gură mică, încrețită, cu riduri fine deasupra buzei de sus. Avea patruzeci și cinci de ani, dar părea cu zece ani mai bătrână, se dădea cu un parfum puternic, neplăcut, care mirosea ca spray-ul pentru gândaci și era destul de intimidantă pentru cei care nu o cunoșteau. Dar eu m-am înțeles bine cu ea chiar din prima zi. A început chiar să-și dezvăluie un simț al umorului sec, deși i-a luat o vreme să facă asta.

M-a sunat și mi-a spus:

– Vă caută un domn Sulu? Nu părea foarte sigură de ceea ce spunea. Din cauza țigărilor, vocea ei era mai groasă decât a mea. Deși vocea nu îi sună ca aceea a unui japonez. Sună mai degrabă ca a unui surfer.

Evident că nu auzise de Classic *Trek*[1].

[1] Comunitate de fani a serialului *Star Trek* (n.tr.)

– Graham, i-am spus eu, imediat ce am ridicat receptorul. A trecut mult timp de când nu te-am mai auzit.

– Nu pari a fi în apele tale.

– E o nebunie pe aici.

– M-ai cam evitat în ultima vreme, J-man? Încep să mă simt ca un klingonian[1].

– Îmi pare rău, Graham, sunt – ei bine, sunt absorbit de alte chestii în momentul de față.

– *Alte chestii?* E vorba de Kate, nu-i așa? A reușit, în cele din urmă.

– E vorba și despre altele. Kate e însărcinată, ai aflat vestea cea bună?

– Hei, felicitări! Nu? Sau condoleanțe. Ce să-ți transmit?

– Voi accepta felicitările.

– Un bebe Steadman. Mi se pare incredibil. Mult prea ciudat. Un urmaș al unui Tribble[2], nu-i așa?

– Un Tribble nu poate avea urmași, i-am spus eu.

– M-ai prins, zise Graham. Și eu care ziceam că sunt un fan adevărat. Ei bine, hai să trec la subiect. Am niște marfă a-ntâia. Am Văduva Albă.

– Acesta e un tip de heroină ?

Răspunse cu accent jamaican:

– Ganja, omule. Singurele chestii care merită sunt cele care cresc în pământ. Apoi adăugă: Și nu e orice ganja, omule. Vorbim despre câștigătoarea cupei cannabisurilor. Un amestec de Indica și Sativa[3], mai mult Sativa însă. Te umple de energie. E de legendă, J-man.

– Nu prea cred.

---

[1] Specie războinică din *Star Trek* (n.tr.)

[2] Specie de animale asexuate din *Star Trek.* (n.tr.)

[3] Spccii de cannabis (n.tr.)

– Vino numai în Central Square. Pregătesc un cui și mergem la o tură cu Love Bug[1].

– Ți-am spus doar, Graham, nu mă mai ocup cu lucruri din astea, i-am răspuns eu cu o voce fermă.

– Omule, nu ai încercat niciodată Văduva Albă.

– Îmi pare rău, Graham. Pur și simplu lucrurile s-au schimbat.

– Asta din cauza micului Jason care e pe drum? Ai ajuns în lesă?

– Ești culmea, omule. Nu e vorba de asta.

Tonul vocii îi deveni mai slab.

– OK, omule, cred că m-am prins. Ești vicepreședinte acum, nu-i așa? Scrie pe site-ul companiei tale. Ai propria secretară și o casă mare și mișto. Cred că trebuie să pui o anumită distanță între locul de unde ai plecat și locul în care te afli acum, nu-i așa?

– Așa mă știi tu pe mine, Graham?

– Nu știu, spuse el. Nu sunt sigur că mai știu cine ești.

– Hai că e prea de tot. Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat, că nu ține.

– Îți spun doar ceea ce gândesc, omule. Știi că întotdeauna am fost așa.

– Scutește-mă de chestiile astea, bine ? Nu îmi mai văd capul de cât de mult am de lucru. Ieșim de îndată ce voi fi mai liber. Fac eu cinste cu cina. În regulă.

– Mda, spuse Graham cu jumătate de glas. Aștept să mă suni.

– Graham, i-am zis eu, dar închisese și am început să mă simt prost.

Franny intră în birou.

---

[1] Mașină dintr-o serie de filme de comedie făcute de către Walt Disney în anii 1960 (n.tr.)

– Ăă, Jason, spuse ea, în timp ce balansa ușa într-un mod ciudat și își aranja ochelarii. Ești sigur că vrei să faci publică chestia asta?

– De ce nu?

– Fiindcă am început să te agreez și nu știu dacă îl voi plăcea la fel de mult pe cel care te va înlocui.

Eu am zâmbit.

– Gordy a aprobat modificările, am zis.

– Bineînțeles că le-a aprobat, spuse Franny apoi râse cu o oarecare nervozitate. Te-a făcut să îți asumi tu toate acestea, ca să pice capul tău, nu al lui.

– E o treabă murdară, dar cineva trebuie să le facă și pe astea, i-am răspuns eu, întorcându-mă spre computer.

– Scuză-mă, trebuie să ies la o țigară și să îmi cumpăr o vestă antiglonț, spuse Franny și se întoarse în biroul ei.

M-am uitat încă o dată peste memo. Măsurile erau dure. Cu siguranță că nu vor fi deloc bine primite, ceea ce însemna că și autorul lor își va pierde popularitatea. Gordy însuși ar fi trebuit să se ocupe de asta, nu eu. Lucrurile nu puteau să sfârșească decât prost.

Am dat click pe „trimite".

Și așa informațiile neplăcute au ajuns la toată lumea.

După nici cinci minute, Ricky Festino intră în biroul meu cu o falcă-n cer și cu una-n pământ.

– Ce naiba e asta? spuse el. Nu avea nimic în mână și nici nu arăta spre ceva.

– Care asta? am spus eu făcând pe prostul.

– Știi al dracului de bine despre ce vorbesc. Rahatul ăsta cu C&D.

– Acum și tu, Rick. Știi bine că toată lumea abuzează de sistem, așa că încercăm să reducem costurile...

– Jason. Trezirea! Ai uitat cu cine vorbești. Mie nu ai de ce să îmi vinzi gogoși. Suntem prieteni.

– Nu îți vând gogoși, Rick.

– Tocmai ai bătut în cuie cele Nouăzeci și Șase de Teze[1]. Asta îmi pare a fi mâna lui Gordy, nu a lui Jason Steadman. Ce naiba ai de gând să faci?

– Întotdeauna am avut impresia că sunt doar Nouăzeci și Cinci de Teze, am zis eu.

Se holbă la mine.

– Te-a obligat Gordy să îți pui numele pe chestia asta?

Am scuturat din cap în semn de dezaprobare.

– El le-a aprobat, dar munca a fost a mea.

– Vrei să fii linșat? Nu ești în siguranță.

– Așa stau lucrurile de azi înainte, i-am spus eu. Așa e și normal.

– Bătăile vor continua până când oamenii își revizuiesc atitudinea, nu-i așa? Acestea sunt idei demne de căpitanul Queeg[2].

– Care căpitan?

– Nu ai văzut *Revolta de pe Caine*?

– Am văzut doar *Revolta de pe Bounty*.

– Da, bine, nu contează. Cu asta te vei confrunta. Crezi că Trevor și Gleason și toți ceilalți se vor conforma să stea la *Motel Six* și să meargă cu clienții la *Applebee's*[3]?

---

[1] Cele Nouăzeci și Cinci de Teze elaborate de Martin Luther în cadrul Reformei protestante și afișate pe ușa bisericii din Wittenberg (n.tr.)

[2] Personaj fictiv din romanul *Revolta de pe Caine* (1951), scris de către Herman Wouk; cartea a fost ecranizată în anul 1954. (n.tr.)

[1] Lanț american național de restaurante accesibile clasei de mijloc a societății (n.tr.)

– Nu am spus nimic despre Motel Six sau Applebee's. Fii serios.

Exagera, dar nu foarte mult.

– Băieții nu vor tolera asta.

– Nu vor avea de ales.

– Nu fi așa de sigur, puștiule, spuse Festino.

Mă pregăteam de plecare – Kate voia să mergem să cumpărăm lucruri pentru copil, ceea ce nu aveam deloc chef să fac – când Trevor Allard mă opri în mijlocul drumului în timp ce mă pregăteam să ies.

– Mișto memo, spuse el.

Am dat din cap în semn de aprobare.

– Ai pus la punct o strategie strălucită, să ne lași fără nici un fel de privilegii. Trebuie să recunosc că ți-ai folosit din plin talentul.

– Ai de gând să îți cauți o altă slujbă? l-am întrebat eu.

– Nu e nevoie. E suficient să aștept să te duci la fund. Ceea ce pare să se întâmple chiar mai repede decât speram.

– Nu există „eu" în echipă, Trevor, am zis.

– Mda. Dar există un „Me" în Mesia.

În drum spre BabyWorld, eram frământat de gânduri legate de afurisitul acela de memo pe care îl trimisesem. Toată lumea îi spunea Memo-ul lui Queeg. Oameni care nici nu știau cine e Queeg îi spuneau Memo-ul lui Queeg. Mă întrebam dacă Gordy se așteptase la o reacție imediată de genul acesta. Nu era de mirare că voise ca eu să fiu tipul cel rău.

– Jason, spuse Kate, întrerupându-mi șirul gândurilor.

M-am uitat înspre ea. Avea un aer grav. Părul îi era dat pe spate și avea o cordeluță elastică. Fața ei ascuțită începuse să

devină mai cărnoasă, tenul căpătase o culoare rozalie. Îi prindea bine sarcina.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

– M-am împiedicat pe scări din nou.

– Eşti bine?

– Sunt bine, dar sunt însărcinată, îţi aduci aminte, nu-i aşa? Trebuie să am mare grijă.

– Exact.

– Carpetele sunt foarte uzate. E o adevărată aventură să cobor scările.

– OK.

Nu aveam starea de spirit necesară să vorbesc despre modificările care trebuiau făcute prin casă. Simţeam nevoia să vorbesc despre Gordy, despre Trevor şi despre Memo-ul Queeg, dar ştiam că nu o interesau toate acestea.

– Ce înseamnă „OK"? Poţi să faci ceva în privinţa asta?

– Am eu faţă de tipul din *This Old House*[1]? Cheamă pe cineva, Kate.

– Pe cine?

– Kate, i-am răspuns, de unde naiba să ştiu eu?

Se holbă la mine câteva secunde, cu răceală în privire. Eu mă holbam la drum la rândul meu, însă puteam să îi simt privirea aţintită asupra mea. Apoi dădu din cap cu tristeţe.

– Mulţumesc pentru ajutor, spuse ea.

– Uite, îmi pare rău. Sunt pur şi simplu preocupat de...

– Lucruri mai importante. Ştiu.

– Mă gândesc la Gordy iar.

– Sunt şocată, ce să mai zic. Ei bine, sper că poţi să nu te mai gândeşti la el atât cât să alegi pătuţul copilului tău.

---

[1] *Casa asta veche*, emisiune TV care prezintă diverse idei pentru amenajări interioare (n.tr.)

Câteodată nu o înţelegeam deloc pe soţia mea. Într-o zi voia să fiu Napoleon Bonaparte. Ziua următoare voia să fiu Domnul Mămică.

Cu siguranţă era din cauza hormonilor. Dar nu aveam de gând să scot vreun cuvânt legat de asta.

BabyWorld era din cale-afară de enervant. Era un depozit uriaş, cu o lumină fluorescentă, plin cu lucruri pentru copii, de la A la Z. Sloganul lor era: „Nu merită copilul vostru tot ce e mai bun?" Pentru mine ar fi fost un motiv destul de bun să plec din locul acela, dar Kate era pornită să aranjeze camera copilului. În plus, o muzică ce îţi dădea fiori se auzea încontinuu, melodia companiei respective, vocile unor copilaşi şi un xilofon. Începea să mă doară capul.

Trecea dintr-un sector în altul ca un tanc, alegând o măsuţă de schimbat copilul, un suport pentru schimbat scutecele şi o jucărie de pus deasupra pătuţului de care atârnau animale domestice şi care cânta muzică clasică, pentru a ajuta la dezvoltarea abilităţilor cognitive.

Între timp, îmi tot verificam pe ascuns BlackBerry-ul şi mobilul. Telefonul mobil nu avea semnal – un alt motiv să urăsc BabyWorld – în timp ce pe BlackBerry îmi tot intrau mesaje. Erau furnizori diferiţi, probabil acesta era motivul. Aveam multe mailuri pe BlackBerry din partea unora care se plângeau de Memo-ul Queeg.

Kate îmi arăta un pătuţ Bellini[1].

– Sally Wynter a cumpărat unul pentru Anderson, spuse ea, şi crede că e cel mai bun. A auzit vibraţiile BlackBerry-ului şi mi-a aruncat o privire exasperată. Eşti aici sau eşti la lucru?

[1] Firmă care creează mobilier de designer pentru copii, la preţuri foarte ridicate. (n.tr.)

Aș fi preferat să fiu oriunde altundeva.

– Îmi pare rău, i-am răspuns eu, și l-am pus pe silențios, ca să nu îl mai audă. Îl putem cumpăra direct asamblat?

– Scrie că trebuie să mai facem și noi niște asamblări. Nu cred că e foarte complicat.

– Dacă ai terminat MIT-ul[1], am spus eu.

Ne-am mutat apoi într-un raion plin de scutece, cu munți de Huggies și Pampers de la podea până în tavan, care te zăpăceau pur și simplu. Deveneam și mai confuz decât fusesem atunci la sectorul de șervețele igienice de la farmaciile CVS, unde mă trimisese Kate odată. Ieșisem de acolo urlând de groază.

– Nu pot să mă hotărăsc între scutece Genie și scutece Champ, spuse ea. Acesta folosește pungi de gunoi normale.

– Dar aceștia se leagă și se fac ca un cârnat, am zis eu. Mi se pare mișto ideea.

Ne-am mutat la aparate electronice de mici dimensiuni. Kate luă o cutie de pe raft și o aruncă în căruciorul de cumpărături.

– E genial, spuse ea. E un monitor pentru scaunul din spate al copilului.

– Pentru mașină?

– Îl conectezi la brichetă, camera video merge în spatele scaunului meu, iar monitorul vine pe bord. Așa că poți fii cu ochii pe bebe fără să te mai tot întorci în spate.

„Exact de asta aveam nevoie, mă gândeam eu. Și mai multe chestii care să îmi distragă atenția în timp ce conduc."

– Mișto, am spus eu.

– Uite un sistem de monitorizare video, spuse ea, luând o altă cutie de pe raft și arătându-mi-o. Vezi monitorul acela

[1] Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai bine cotate universități la nivel mondial (n.tr.)

mic portabil pe care îl poți lua peste tot cu tine? În felul acesta niciodată nu scapi bebelușul din priviri. În plus, are infraroșu pentru a-l vedea și în timpul nopții.

„Iisuse, mă gândeam eu, copilul ăsta va fi mai supravegheat decât Patrick McGoohan în serialul acela TV vechi, *The Prisoner*."

– E o idee foarte bună, i-am zis eu.

– O, am ajuns, spuse Kate. Cea mai bună parte a magazinului. Am urmat-o în sectorul cu cărucioare pentru bebeluși, unde s-a repezit imediat asupra unui cărucior negru, mare și înfricoșător, cu roți mari, având un aspect antic. Părea scos din filmul *Rosemary's Baby*[1].

– Dumnezeule, Jason, uită-te și tu la acest *S*ilver Cross Balmoral[2], spuse ea. Este incredibil de elegant, nu-i așa?

– Care era filmul acela în care cărucior copilului o ia la vale pe trepte?

– *Potemkin*, îmi răspunse Kate, cu un gest care trăda enervarea.

M-am uitat la etichetă.

– Scrie 2 800 sau am deja nevoie de ochelari de citit?

– Așa mult costă?

– Poate e în lire italiene.

– Nu mai folosesc lire. Folosesc euro acum.

– Două mii opt sute de dolari?

– Las-o baltă, spuse Kate. E prea de tot. Îmi pare rău.

– Cum vrei tu, Kate.

– Putem lua mult mai ieftin *Stokke Xplory*, spuse ea. Bebelușul va fi la o înălțime mai mare față de pământ. Se dezvoltă legătura părinte –copil. Totuși, nu e prea mult spațiu de depozitare

[1] *Copilul lui Rosemary*, film horror regizat în 1968 de către Roman Polanski, după romanul omonim al lui Ira Levin (n.tr.)

[2] Cel mai scump model de cărucior pentru bebeluși (n.tr.)

dedesubt. Dar arată destul de macho, nu-i aşa? Cu mânerul acela telescopic?

Am surprins-o aruncând o privire întristată căruciorului Silver Cross Balmoral când credea că mă uit în altă parte.

– E destul de macho, clar, i-am zis eu. Am aruncat o privire pe furiş BlackBerry-ului meu şi am văzut un e-mail de la Gordy. Scria că e URGENT!

– Bineînţeles, putem lua şi un Bugaboo Frog[1].

Am accesat e-mailul şi am citit:

„Am încercat să te sun pe mobil, dar nu ai răspuns. Sună-mă IMEDIAT."

– Nu ţi se pare că seamănă cu o bicicletă? întrebă Kate.

– Poftim? Cu o bicicletă?

– Am tot auzit despre căruciorul Bebe Confort Lite Chassis, zise Kate. Costă puţin mai mult decât Bugaboo, dar tot e doar un sfert din preţul lui Silver Cross.

– Trebuie să dau un telefon, i-am spus eu.

– Nu poate să aştepte?

– E important.

– Şi ce facem noi e important.

– Gordy a tot încercat să dea de mine şi zice că e urgent. Îmi pare rău. Nu ar trebui să dureze mai mult de un minut.

M-am grăbit pe culoare spre parcare, unde am prins semnal la telefon. Am căutat numărul lui Gordy, am format un număr greşit, apoi am încercat din nou.

– Ce naiba faci? lătră Gordy când răspunse la telefon.

– Cumpărături pentru bebe.

– Afurisitul acesta de memo cu C&D al tău. Despre ce naiba e vorba?

[1] Model de cărucior accesibil ca preţ, uşor de folosit (n.tr.)

– Gordy, l-ai aprobat înainte să îl fac public.

Ezită doar o secundă.

– Nu am intrat în detalii. Te-am lăsat pe tine să te ocupi.

– E vreo problemă?

– Mă întrebi dacă e vreo *problemă*? Trevor tocmai a fost în biroul meu şi mi-a spus cum întreg departamentul de vânzări este pe punctul de a începe o revoltă.

– Trevor? l-am întrebat eu. Nenorocitul de Trevor vorbea cu Gordy pe la spatele meu. Trevor nu vorbeşte în numele întregului departament de vânzări, i-am zis eu.

– Ei bine, am să-ţi dau o veste. Tocmai l-am pierdut pe Forsythe din cauza asta.

– Cum adică, l-am „pierdut" pe Forsythe?

– A fost picătura care a umplut paharul în ceea ce îl priveşte. Se pare că avea o ofertă de la vechiul nostru prieten Crawford de la Sony şi ghici ce? În după-amiaza asta l-a sunat şi le-a acceptat oferta. Şi ştii de ce? Din cauza atitudinii tale tiranice. Îi faci pe băieţi să mănânce la Deny's şi să stea în moteluri de doi bani, şi acum tocmai l-am pierdut pe cel mai bun agent al nostru.

Atitudinea *mea*?

– Acum cine mai urmează? Gleason? Allard? Şi toate acestea din cauza acelui Memo Queeg.

– Şi ce ai vrea să fac?

– M-am ocupat eu de asta, spuse Gordy. Tocmai am trimis un e-mail prin care ţi-am revocat noile măsuri. Le-am spus că totul se datorase unei erori de comunicare.

Am strâns din dinţi. „Naiba să-l ia."

– Şi cum rămâne cu Forsythe? Nu s-a răzgândit în privinţa plecării? l-am întrebat.

Dar Gordy îmi închisese deja.

Am intrat înapoi în BabyWorld, unde afurisitul de xilofon și vocile copiilor mă zgâriau pe nervi, ca o unghie pe o tablă. Kate se holba la mine în timp ce mă îndreptam spre ea.

– Totul e în regulă? mă întrebă ea. Arăți de parcă tocmai ai fi primit una în stomac.

– În boașe, mai degrabă. Kate, e foarte nasol ce se întâmplă la serviciu.

– Ei bine, oricum mă pregăteam să merg la casă. Nu ar fi trebuit să vii în seara asta. Trebuia să fi stat la serviciu.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ești complet distras din cauza slujbei. Nu ești obligat să vii la cumpărături cu mine, Jase.

– Am vrut să fac asta, i-am zis eu.

– O spui de parcă ar fi o sarcină care ți s-a trasat.

– Nu e corect. Cumpărăm lucruri pentru copilul nostru. Cred că e important să facem asta împreună.

– Da, dar tu nu prea ești cu mintea aici, nu-i așa? Mintea ta e la serviciu.

– Și eu care întotdeauna am crezut că mă iubești pentru corpul meu.

– Jason!

Împinse căruciorul spre casa de marcat, iar eu am urmat-o. Nici unul din noi nu zicea nimic, fiecare fierbea în suc propriu. Stăteam la coadă. În cele din urmă, i-am spus:

– De ce nu te duci să iei modelul acela de cărucior ca și cel din *Copilul lui Rosemary*?

– Silver Cross Balmoral? întrebă Kate. Dar e ridicol de scump.

– Pe acesta îl vrei. Pe acesta îl luăm.

– Jason, nu e nevoie să cheltuim o groază de bani pe un cărucior.

– Hai, Kate. Ar fi de-a dreptul iresponsabil din partea noastră să ne punem bebelușul într-un cărucior care nu are antișoc sau bare laterale antiimpact. M-am oprit pentru o secundă. Uite, chiar vreau să facem lucrurile ca la carte. Bebelușul Steadman va avea un cărucior stilat. Are și servodirecție, nu-i așa?

Când casierul a făcut totalul, m-am holbat la bon pentru câteva secunde. Dacă tatăl meu ar fi văzut cât de mult cheltuiam pe niște lucruri pentru un bebeluș, ar fi făcut un atac de cord în fotoliul său chiar în fața televizorului.

Am scos MasterCardul meu auriu strângând din dinți.

– Sunt oprimat de datoria societății capitaliste, am spus eu.

24

De îndată ce Doug Forsythe a ajuns la lucru în dimineața următoare, m-am dus la el în birou și l-am bătut ușor pe umăr.

– Ai un minut? l-am întrebat eu.

S-a uitat la mine și mi-a răspuns:

– Sigur, șefu'.

Știa despre ce era vorba și nici măcar nu se străduia să disimuleze ceva.

M-a urmat în biroul meu.

– Doug, aș vrea să te întreb ceva. E adevărat că tocmai ai acceptat o ofertă pe care ți-au făcut-o cei de la Sony?

Nu zise nimic preț de o secundă.

– Verbal, da, spuse el. Nu vreau să te mint. Crawford mi-a făcut o ofertă de nerefuzat.

„Verbal," avusese grijă să menționeze. Ceea ce însemna că încerca să lase o cale de întoarcere.

– Lucrezi aici de opt ani. Nu ești mulțumit cu ce primești aici?

– Nemulțumit? Nu, nici nu se pune problema de așa ceva. Sigur că sunt mulțumit.

– Atunci de ce ai negociat cu Crawford?

A ridicat din umeri și și-a deschis palmele.

– Fiindcă mi-a făcut o ofertă.

– Nu ți-ar fi făcut o ofertă dacă nu ar fi știut că te gândești să îți schimbi locul de muncă.

Forsythe făcu din nou o pauză.

– Uite care e treaba, Jason, nu știu dacă anul viitor voi mai fi aici.

– Ești nebun, Doug. Nu se atinge nimeni de tine. Cu cifrele tale de vânzări, nu trebuie să îți faci nici cea mai mică grijă.

– Nu vorbesc despre mine în special. Mă refer la noi toți.

– Nu înțeleg la ce te referi.

– Ei bine, acel memo cu reducerea cheltuielilor chiar a băgat frica-n oase în mulți dintre noi. Entronics probabil că e într-o situație foarte dificilă.

– Nu suntem într-o situație dificilă, am replicat. Însă trebuie să fim mai competitivi. Să reducem costurile. Sincer să fiu, multe dintre cheltuielile noastre cu călătoriile sunt exagerate. Oricum, Gordy a zis că nu va rămâne valabil. Eram tentat să îi spun adevărul – că Gordy voise să fiu eu țapul ispășitor, că îmi spusese să lansez acel memo și apoi dăduse înapoi când a văzut ce efecte a avut asupra angajaților –, dar am decis să tac și să înghit în sec.

– Știu, spuse Forsythe. Dar am sentimentul că e doar vârful bătrânului iceberg.

– Cum adică?

Coborî tonul vocii.

– Am auzit niște zvonuri, atâta tot.

– Ce fel de zvonuri?

– Cum că Entronics plănuiește să se descotorosească de întreaga divizie de vânzări a sistemelor vizuale. Acum că îi au pe cei de la Royal Meister, nu mai au nevoie de noi.

– De la cine ai auzit așa ceva?

– Am auzit, pur și simplu.

– Dar e absolut ridicol.

– Nu e adevărat? Mă privi drept în ochi de data asta.

Am scuturat din cap. Mințeam ca un copil prins cu mâna în borcanul cu dulciuri.

– E o mare minciună, i-am spus eu.

– Pe bune? Părea de-a dreptul nedumerit.

– Nu vrei să te muți în New Jersey, i-am spus eu.

– Am fost născut și crescut în Rutherford.

– Nu am spus-o în sensul acesta, i-am tăiat eu vorba repede. Bineînțeles, îți vom face o ofertă mai bună decât orice ofertă îți fac cei de la Sony. Nu vrem să te pierdem, o știi bine.

– Știu.

– Hai, Doug, i-am zis. Avem nevoie de tine aici. Entronics este casa ta.

Nu mai spuse nimic.

– Așa că uită toate acele zvonuri. Nu poți să apleci urechea la orice prostie.

Clipi și dădu din cap încet.

– Ne vedem la meci diseară, nu-i așa? i-am spus.

Eram pe cale să plec de la birou pe la ora șase, când dintr-odată mi-a sunat telefonul. Apelurile de după ora cinci vin de obicei din partea celor care nu vor să vorbească cu o ființă umană, ci vor să le răspundă căsuța vocală. Noi numim asta dodgeball[1]. De fapt, e tot mai greu să joci dodgeball în zilele noastre, când există mobile și adrese de e-mail, așa că atunci când cineva încearcă să facă asta, e bătător la ochi.

Franny nu plecase încă și am auzit-o spunând la telefon:

[1] Joc în care încerci să îți lovești cu mingea adversarul și eviți să fii lovit, la rândul tău. (n.tr.)

– Un moment, domnule Naseem. Aveți noroc. Tocmai voia să pleca.

Am spus:

– Răspund eu. M-am întors la birou.

„Asta ar putea să fie șansa mea", m-am gândit. Tot ezitase din cauza prețurilor, iar ultima dată când am vorbit, Freddy Naseem îmi spusese că era pe punctul să primească undă verde de la însuși domnul Belkin. Ar fi fost cea mai importantă afacere pe care aș fi încheiat-o în ultimele șase luni.

– Hei, Freddy, i-am zis eu. Cum merge treaba?

– Jason, spuse el, și după tonul lui mi-am dat seama că nu avea să îmi dea vești bune. Au apărut niște complicații.

– Nu-ți face griji, i-am răspuns eu. Le rezolvăm noi.

Tăcu un moment.

– Nu, vezi tu... Tocmai am primit niște vești foarte proaste.

– OK...

Nu era ceea ce mă așteptasem să aud.

– Tocmai am fost informat că vom cumpăra plasmele de la Panasonic.

– Ce? am izbucnit eu. Apoi mai calm: Dar nici măcar nu erați în negocieri cu cei de la Panasonic.

– Mi-e teamă că nu am avut de ales. Domnului Belkin i-a plăcut așa mult ideea ta, încât s-a hotărât să nu mai aștepte, ci să instaleze plasmele în trei sau patru dintre reprezentanțe în două săptămâni.

– Două săptămâni? Dar am căzut de acord asupra a trei luni...

– Și cei de la Panasonic au în stoc suficientă marfă încât să le livreze săptămâna viitoare. Așa că nu am avut de ales.

Nu aveam de unde să scoatem sute de plasme nici măcar într-o lună, ce să mai vorbim de o săptămână. Cei de la

Panasonic probabil că aveau un stoc mare în depozitul lor din nord-est.

– Dar... dar a fost ideea mea! am răbufnit eu. În secunda imediat următoare mi-a părut rău că am spus asta. Parcă eram un puşti de zece ani, răsfăţat. Îmi dai măcar ocazia să verific cât de multă marfă avem în stoc?

– Cred că lucrurile au progresat dincolo de acest punct. Vocea lui suna rigidă şi formală.

– Freddy, trebuie să îmi dai ocazia să văd ce pot să rezolv. Dat fiind faptul că eu am fost cel care v-a sugerat ideea asta.

– Nu pot face nimic. Uneori domnul Belkin ia decizii fără să mă consulte. El este şeful. Şi ştii vorba aceea: „Şeful nu are mereu dreptate, dar întotdeauna e şef". Apoi râse sec.

– Freddy...

– Îmi pare rău, Jason. Îmi pare extrem de rău.

M-am dus să vorbesc cu Gordy, să văd dacă poate să intervină în vreun fel, să facă unele combinaţii şi să putem livra câteva sute de plasme imediat.

Melanie plecase acasă deja, dar Gordy era încă în birou, vorbea la telefon. Stătea în picioare şi se holba la ecranul cu imagini al computerului său. Valurile oceanului se spărgeau de nisipul cristalin. Era ciudat: prin geamul de la biroul lui Melanie vedeam cum pălea lumina zilei de vară şi imediat lângă era apusul de soare artificial de pe ecranul lui Gordy. Lumea lui imaginară.

Am aşteptat câteva minute în faţa biroului. S-a întors cu faţa şi m-a văzut. Totuşi, continua să se poarte ca şi cum nu aş fi fost acolo. Începu să râdă, făcu gesturi ample cu mâinile. În cele din urmă, închise telefonul, iar eu am intrat în biroul lui.

Avea o privire triumfătoare.

– O, da, Steadman. *O, da!* Era Hardy. Mi-a trimis o Hardygramă *și* m-a și sunat. *Și* m-a invitat la o plimbare cu noul lui iaht.

– Cu ce ocazie?

– A fost încântat când i-am spus despre ideea mea legată de Harry Belkin, Steadman. Să punem plasma în patruzeci și șase de reprezentanțe auto – îmi place la nebunie.

Am dat din cap. Nu i-am mulțumit, fiindcă nu mie îmi făcea complimente. Se felicita pe el însuși, întrucât devenise cumva ideea lui. A arătat cu degetul spre mine:

– Vezi, asta e ceea ce Hardy numește poziționarea pe pista de bowling, OK? Poziționează cum trebuie bila de bowling și primul popic le doboară și pe celelalte.

– Nu înțeleg.

– Acesta e primul pas. Odată ce Harry Belkin semnează, fiecare reprezentanță auto din țară va spune: „Oare cum de nu ne-am gândit la asta înainte? Dați-ne și nouă". Doamne, e genial.

– Genial, am repetat eu. Voiam să ies din biroul acela și să plec acasă.

– Care sunt ultimele noutăți legate de afacerea asta?

– Încă mai sunt detalii de pus la punct, i-am spus eu.

– Pentru numele Domnului, încheie odată afacerea, omule. *Încheie-o.* Nu vreau să o pierd. Pune-o la punct pe asta, mai fă rost de câteva contracte importante și suntem în siguranță. Cum stăm cu afacerea cu Chicago Presbyterian?

– Sunt pe punctul de a o încheia și pe aceea.

– Și cea cu aeroportul din Atlanta? Bagă-ți bine în cap, e uriașă. *Uriașă!*

– Lucrez și la asta.

Cei de la aeroportul din Atlanta voiau să schimbe toate monitoarele folosite pentru afișarea informațiile legate de zboruri, ceea ce însemna sute și sute de ecrane.

– Și?

– Încă nu știu nimic sigur. E prea devreme.

– Vreau să faci orice e nevoie ca să închei afacerea din Atlanta, m-ai înțeles?

– Am înțeles, i-am răspuns eu. Fac tot posibilul. Ascultă, vreau...

– Ai vorbit cu Doug Forsythe? Își aranjă gulerul sacoului și își îndreptă cravata.

– Cred că e o cauză pierdută, Gordy. Deja are o înțelegere verbală...

– O *ce?* O cauză pierdută? Poți să îmi traduci asta, te rog? Nu cunosc limbajul acesta. Nu există așa ceva în vocabularul meu. Deci, dacă ești în Echipa G, nu accepți nici o înfrângere. Ai face bine să te asiguri că Forsythe nu pleacă niciunde. Ne-am înțeles?

– Da, Gordy.

– Ești sau nu ești în Echipa G?

– Da, Gordy, i-am spus eu. Sunt în Echipa G.

25

Am condus spre casă cu viteză foarte mare, înfuriat la culme și confuz. Freddy Naseem îmi trăsese țeapă, Gordy făcuse la fel, iar acum afacerea al cărei succes și-l revendica se dusese naibii. Poate că era o ironie a sorții, dar nu eram capabil să o gust în acel moment. Eram prea nervos.

La CD-player, generalul Patton vorbea despre „mentalitatea prădătorului". Începu să mârâie: „Este exact ca în regatul animalelor. Nouăzeci la sută dintre noi reprezentăm prada. Ceilalți zece la sută sunt prădătorii. Tu în ce categorie te afli?"

Când am ajuns acasă, am observat un Mustang negru care arăta aproape ca nou parcat pe aleea noastră îngustă pavată. Era al lui Kurt. Îl cumpărase de la prietenul său, proprietarul atelierului auto.

Am intrat repede în casă, întrebându-mă ce căuta acolo.

Kurt stătea în sufrageria noastră, pe care nu o foloseam niciodată, și vorbea cu Kate. Amândoi râdeau. Kate îi adusese o tavă pe care erau prăjiturele cu unt.

– Bună, i-am salutat. Îmi pare rău că am întârziat, i-am spus eu lui Kate. S-au întâmplat o grămadă de chestii la birou.

– Jason, zise Kate, nu mi-ai spus niciodată ce meșter priceput e Kurt.

– Sunt doar un amator, spuse Kurt.

– Salut, Kurt. Ce surpriză!

– Salut, frate. A trebuit să mă întâlnesc cu un furnizor din Cambridge. Am primit în cele din urmă aprobarea pentru sistemul de verificare cu amprentă biometrică și a trebuit să pun la punct ultimele detalii. M-am gândit că dacă tot sunt prin zonă, să te duc cu mașina la meciul de softball.

– OK, sigur, i-am spus eu.

– Deși ți-am văzut noul Mercedes în fața casei. Faine roți. O bijuterie demnă de un rege, nu-i așa?

– Uită-te puțin la scări, îmi zise Kate. Uită-te ce a reușit să facă Kurt.

– Acum și tu, spuse Kurt. Nu e mare brânză.

Am urmat-o spre scările care duceau la al doilea etaj. Covorul vechi, de culoarea ovăzului dispăruse și se vedea lemnul lucios. Covorul era acum tăiat în bucăți dreptunghiulare, care erau aranjate într-o grămăjoară, alături de niște fâșii de lemn care rămăseseră, aranjate de asemenea cu grijă. O rangă de fier și un cuțit se aflau lângă ele, pe podea.

– Îți vine să crezi ce frumos e lemnul acesta? spuse Kate. Nici nu ne-am fi dat seama cu covorul acela gros deasupra.

– Nu erați în siguranță, zise Kurt. Puteați să vă rupeți gâtul. Trebuie să aveți mare grijă cu așa ceva, mai ales că acum Kate e însărcinată.

– Foarte drăguț din partea ta, i-am spus eu.

– Mă gândesc că ar trebui să vă puneți un covoraș pe trepte, de sus până jos, zise Kurt.

– O, dar îmi place la nebunie lemnul, îi spuse Kate.

– Oricum se va vedea și lemnul, de ambele părți ale treptelor, rosti Kurt. Poate un covoraș oriental Axminster. Cu căptușeală groasă dedesubt. E mai sigur așa.

– Și ce zici de tije de alamă pentru fixarea covorului de pe trepte? spuse Kate entuziasmată.

– Floare la ureche, îi răspunse Kurt.

– Vorbește în numele tău, i-am spus eu, cu o ușoară iritare în glas. Habar nu aveam că te pricepi la toate astea. Ești capabil să ucizi oameni *și* să scapi de covoare vechi.

Kurt îmi ignoră comentariul răutăcios. Sau poate nici măcar nu îl percepuse ca atare.

– Demolările sunt cea mai ușoară treabă, spuse el și râse cu modestie. Am lucrat pentru un antreprenor după ce am terminat liceul, am făcut o grămadă de chestii ciudate.

– Crezi că ai putea să te ocupi de toate astea? îl întrebă Kate. De covor și de tije și de tot ce trebuie? O să te plătim, bineînțeles. Insistăm.

– Nici nu se pune problema. Soțul tău mi-a făcut rost de slujba asta. Îi sunt dator.

– Nu îmi datorezi nimic, i-am zis eu.

– Kurt e de părere că avem prea multe lucruri băgate în priza din sufragerie.

– Accident electric, spuse Kurt. Mai aveți nevoie de o altă priză pe peretele ăla. Nu e greu de montat.

– Ești și electrician? îl întrebă Kate.

– Nu trebuie să fii maestru electrician ca să montezi o priză. E foarte simplu.

– Tocmai și-a făcut instalația electrică în toată casa, am spus eu, și nici măcar nu e casa lui.

– Doamne, îi zise Kate lui Kurt, există ceva pe lumea asta ce *nu* poți face?

Kurt își conduse Mustangul cu viteză și măiestrie. Eram de-a dreptul impresionat. Cei mai mulți oameni care nu

crescuseră în împrejurimile Bostonului erau intimidați de agresivitatea șoferilor din această zonă. Kurt, care crescuse în Michigan, se descurca în trafic ca unul de aici.

Nu am scos nici unul vreun cuvânt preț de vreo zece minute, însă apoi Kurt m-a întrebat:

– Hei, omule, te-am călcat pe nervi?

– Să mă calci pe nervi? De ce spui asta?

– Acasă la tine. Mi s-a părut că te-a deranjat să mă vezi acolo când ai ajuns acasă.

– Nu, i-am spus eu pe acel ton care făcea mai mult decât o mie de cuvinte – *despre ce naiba vorbești?*

– Încercam doar să te ajut, amice. Cu scările. M-am gândit că dacă tot știu să repar chestii, și cum tu ești un director ocupat...

– Nu-ți face griji, i-am zis eu. Vreau să spun că apreciez ceea ce faci. Și Kate la fel. Ai avut dreptate – e însărcinată, așa că trebuie să fim atenți la chestii de genul acesta.

– În regulă. Atâta timp cât nu e nici o supărare.

– Da, nici o problemă. Pur și simplu am avut o zi proastă la lucru. I-am spus despre ideea mea legată de reprezentanța auto și cum Gordy își însușise ideea, și cum Harry Belkin hotărâse să lucreze cu cei de la Panasonic.

– E ca un șarpe, spuse Kurt.

– Cine, Gordy?

– Amândoi tipii aceia. Despre Gordy știam deja. Dar despre Harry Belkin – dacă are de gând să schimbe termenii înțelegerii, nu ar trebui măcar să îți dea șansa să le faci o ofertă mai bună? De vreme ce a fost ideea ta?

– Așa ar fi trebuit. Dar i-am spus deja că nu îi putem livra marfa decât în vreo două luni. Asta e procedura. Panasonic probabil că avea marfă în exces. Știi, e ca și atunci când îi faci

un test auto unei mașini, ajunge să îți placă la nebunie, și apoi vânzătorul îți spune că îi pare rău, că trebuie să aștepți două luni să o poți cumpăra. Și apoi tu îi spui: „Două luni? O vreau azi!“ Ei bine, cei de la Panasonic probabil că i-au spus: „Asta e ziua voastră norocoasă. Întâmplarea face să avem câteva chiar în depozit. Le puteți avea chiar azi!“

– Nu e corect. E chiar nasol.

– Da, așa e.

– Trebuie să faci ceva în legătură cu asta, omule.

– Nu e nimic de făcut. Asta e problema. Cel puțin o lună – trebuie să aducem marfă din Tokio.

– Nu închide ochii la așa ceva, frate. Acționează.

– Cum? Ce ar trebui să fac, să iau unul dintre pistoalele tale de jucărie și să i-l pun la tâmplă lui Freddy Naseem?

– Ceea ce vreau să spun este că uneori cel mai bine este să acționezi din umbră. Ca atunci când eram în Stan și am găsit o bază aeriană lângă Kandahar, cu un elicopter rusesc mare și vechi. Unul dintre informatorii noștri locali ne-a spus că unul dintre liderii talibani folosea elicopterul pentru a ajunge în bazele lor secrete din munți. Și atunci ne-am gândit noi că am putea distruge drăcia aceea sau am putea fi isteți. Așa că am așteptat până la patru dimineața, când mai rămăsese doar o santinelă TB în rond.

– TB?

– Taliban, îmi pare rău. M-am strecurat în spatele lui și l-am strangulat ca să nu facă nici un fel de zgomot. Apoi am intrat în bază și am pus niște FML pe coadă lângă motor și pe palele rotorului. Complet invizibil.

– FML?

– Agent de topire sub formă de metal lichid. Îți aduci aminte de tubul acela la care te uitai din colecția mea de trofee de război?

– Cred că da.

– E foarte tare. Tehnologie secretă. Un amestec de un metal lichid, la fel ca și mercurul, cu alt metal. Pudră de cupru sau indiu sau așa ceva. Pune-l pe oțel și formează o reacție chimică. Oțelul devine fragil ca un biscuit.

– Tare.

– Așa că talibanii probabil au făcut controlul de rutină înainte de zbor, s-au uitat să nu fie bombe sau rahaturi de-astea, dar nu au văzut nimic, nu-i așa? În noaptea respectivă, a avut loc un accident și elicopterul pur și simplu s-a dezintegrat în aer. Șase generali talibani au fost făcuți terci. A fost mai bine decât să aruncăm în aer un elicopter gol, nu-i așa?

– Și ce are asta de-a face cu Entronics?

– Ceea ce voiam să spun e că uneori ceea ce se face din umbră reprezintă adevărata forță. Astea aduce victoria într-o luptă. Nu armele, bombele sau muniția.

– Aș prefera totuși să nu îl strangulezi pe Freddy Naseem. Nu ar da bine la imaginea corporației.

– Uită de Freddy Naseem. Spun doar că vine o vreme când sunt necesare acțiuni făcute din umbră.

– Precum?

– Nu știu. Aș avea nevoie să știu mai multe detalii. Doar sunt aici să te ajut cu orice e nevoie.

Mi-am scuturat capul.

– Nu fac chestii pe la spate.

– Și cum rămâne cu faptul că ai vrut să obțin informații confidențiale despre Brian Borque de la Lockwood Hotels? Sau despre Jim Letasky?

Am ezitat.

– Nu mă simt foarte bine din cauza a ceea ce am făcut, sincer să fiu.

– Și nu crezi că Panasonic... te-a lucrat pe la spate, așa cum zici tu, prin faptul că ți-au furat afacerea cu Harry Belkin?

– Ba da, așa a făcut, dar nu cred în ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Nu vreau să devin și eu un șarpe.

– Hai să te întreb ceva: dacă omori un tip pe o alee undeva, e considerată o crimă, da? Dar dacă omori un tip în mijlocul câmpului de luptă e considerat eroism. Care e diferența?

– E simplu, am spus eu. Într-o situație e război, în cea-laltă nu.

– Credeam că afacerile înseamnă război, rânji Kurt. Așa scrie în toate cărțile acelea pe care mi le-ai dat. Le-am citit din scoarță-n scoarță.

– E o figură de stil.

– Ciudat, spuse el. Nu mi-am dat seama.

În seara aceea am jucat împotriva celor de la EMC, o companie uriașă care producea componente de stocare de date pentru computere, cu sediul în Hopkinton, și am câștigat din nou. Tipii de la EMC probabil că aflaseră că eram o echipă complet schimbată, așa că veniseră la meci ca și cum ar fi avut un antrenament înainte. Eram mai puțini cu un jucător, din păcate. Doug Forsythe nu mai apăruse, ceea ce nu era un semn bun.

Chiar și felul în care jucam eu se îmbunătățise, fără să-mi dau seama care era motivul. Când am ajuns pe teren, nu mi-a mai tresărit nici un mușchi. M-am balansat mai tare și cu mai multă încredere. Eram mai relaxat și am lovit mult mai bine. Și jocul de câmp mi se îmbunătățise.

Dar de câteva ori Trevor Allard a aruncat intenționat mingea spre mine sau în zona în care mă aflam eu și de mai multe ori mi-a luat fața, de parcă nu se putea avea încredere în mine când venea vorba de minge. Singura dată când a aruncat mingea înspre mine a fost când nu eram pregătit – eram pe jumătate întors cu spatele – și aproape că mi-a ras urechea.

După meci, eu și Kurt am mers împreună spre parcare. Trevor era în Porsche-ul lui, ascultând un cântec de-al lui Kanye West, *Gold Digger*[1], în timp ce treceam pe lângă el – „Are ambiție în el, iubito, uită-te în ochii lui" – și nu părea să fie o coincidență.

I-am spus lui Kurt că voiam să merg direct acasă, dacă nu îl deranja să mă ducă.

– Deci nu vrei să ieși cu băieții? întrebă Kurt.

– Nu. Am avut o zi lungă. În plus, i-am promis lui Kate că merg acasă imediat după meci. Nu prea îi place să fiu plecat până târziu în perioada asta.

– Femeile însărcinate au nevoie să se simtă protejate, spuse Kurt. Instinct primar. Ascultă-mă, știu ce vorbesc. E o tipă de treabă. Și arată bine, pe lângă asta.

– Și e a mea.

– Totul merge bine pe frontul de acasă?

– Binișor, i-am mărturisit eu.

– Căsătoria asta e o mare responsabilitate.

Am dat din cap în semn de aprobare.

– E important să ai grijă de frontul de acasă, spuse el. Dacă acesta nu e într-o formă bună, toate celelalte aspecte ale vieții au de suferit.

– Mda.

[1] Căutător de aur (n.tr.)

– Hei, ce s-a întâmplat cu Doug Forsythe în seara asta?

– Cred că e pe cale să plece la Sony.

– Din cauza memo-ului tău dur?

– Memo-ul s-ar putea să fi fost picătura care a umplut paharul. Gordy e obsedat ca eu să încerc să îl păstrez în companie. I-am forțat mâna, am încercat să îl conving și cu vorba bună, dar nu am obținut nici un rezultat. Mai mult de atât nu pot să fac. E evident că tipul vrea să plece. Și nu pot să îl învinovățesc. Nu e foarte distractiv să lucrezi pentru Gordy.

– Fac pariu că există un Gordy în fiecare companie.

– Nu aș vrea să cred asta, i-am spus eu. Dar ce știu eu? Am lucrat pentru o singură companie.

– Ascultă, spuse Kurt. Nu e treaba mea, însă nu poți să îi permiți lui Trevor să fie lipsit de respect față de tine.

– E doar un joc.

– Nimic nu e doar un joc, ripostă Kurt. Dacă el crede că poate da dovadă de o asemenea lipsă de respect pe teren fără să i se întâmplă nimic, o să aibă atitudinea asta și la locul de muncă.

– Nu e mare brânză.

– Ba este, spuse Kurt. E o problemă mare. Și pe mine, unul, mă deranjează.

26

Era șapte și jumătate dimineața și Gordy era deja la a treia ceașcă uriașă de cafea. Gordy cu o supradoză de cofeină nu reprezenta o priveliște foarte plăcută. Părea că îi vine să sară pe pereți.

– Trebuie să îți spun că rapoartele de performanță pe care le-ai făcut unora dintre acești tipi au fost îngrozitor de generoase. Nu uita că îi cunosc destul de bine. Își întoarse încet capul spre mine.

Nu am spus nimic. Avea dreptate. Fusesem generos cu evaluările. Mai și băgasem de la mine în cazul unora cu performanțe mai modeste, precum Festino sau Taylor. Nu voiam să îi ofer lui Gordy carne de tun.

– E timpul ca Taylor și Festino să-și facă bagajele, zise el.

Atunci care fusese scopul „rapoartelor de performanță" pe care mă pusese să le fac? Să îi notez pe o scară de la unu la cinci pe fiecare pentru tot felul de chestii, când de fapt un singur lucru conta?

– Cal Taylor mai are doi ani până la pensie, i-am zis eu.

– S-a pensionat de mult, doar că nu a spus nimănui.

– Festino pur și simplu are nevoie de mai multă îndrumare.

– Festino e deja băiat mare. O ține tot așa de ani de zile. Dă-i omului ore în particular după școală. Ține-l de mână.

– Ce-ai zice dacă l-am muta la vânzări interne?

– De ce, ca să o dea în bară și acolo? Taminek s-a descurcat foarte bine la vânzări interne până acum. Festino a avut parte de asistență socială prea mult timp deja. Ar fi trebuit să termine facultatea de drept. E momentul să îl deconectăm de la aparate. Zboară-l de aici.

– Gordy, i-am spus eu, omul are familie, rată la bancă și un copil într-o școală privată.

– Nu înțelegi. Nu îți ceream sfatul.

– Nu pot să fac asta, Gordy.

Se holbă la mine.

– Oare de ce nu mă surprinde? De ce am senzația că nu ești făcut pentru echipa G?

Nu mai concediasem în viața mea pe cineva și trebuia să încep cu un bătrânel de șaizeci și trei de ani.

Cal Taylor începu să plângă în biroul meu.

Nu știam cum să reacționez. I-am întins o cutie de șervețele și l-am asigurat că nu era nimic personal. Deși, într-un fel, era strict personal. Totul se datora neputinței sale de a lăsa deoparte sticla de Jack Daniel's suficient de mult cât să pună mâna pe telefon și să facă ceva în privința refuzurilor constante cu care noi, agenții de vânzări, ne confruntam în fiecare zi.

Nu voi pretinde că a fost mai dificil pentru mine decât a fost pentru el. Dar nici bine nu mi-a picat. Stătea în fața mea în costumul lui gri ieftin pe care îl purta tot timpul și pe care îl cumpărase probabil într-un acces de optimism în timpul administrației Lyndon Johnson. Gulerul cămășii arăta foarte uzat. Părul lui cărunt era dat pe spate cu gel, iar mustața îngălbenită din cauza nicotinei era aranjată cu grijă. Tusea lui tabagică părea mai urâtă ca niciodată.

Și nu se mai oprea din bocit.

Entronics avea un „scenariu de concediere" care trebuia folosit de câte ori cineva era dat afară. Nu era permisă adăugarea nici unui cuvânt în plus. După ce pleca de aici, trebuia să meargă la resurse umane și apoi la serviciul de consiliere. I se vor da explicații despre asigurarea medicală și despre cât timp va mai primi salariu. Apoi un ofițer de la pază îl va escorta afară din clădire. Asta era umilința finală. După patruzeci de ani în slujba acestei companii erai gonit ca un hoț.

Și după ce am încheiat ce aveam de spus, s-a ridicat și a zis:

– Și cum rămâne cu tine?

– Cu mine?

S-a uitat la mine cu o privire tristă.

– Ești fericit? Acum că ești mâna dreaptă a lui Gordy? Când ești călăul-șef?

Era o întrebare retorică, deci nu i-am răspuns. Mă simțeam ca și cum mi s-ar fi tras una în punctul sensibil. Îmi imaginam cum se simțea. Am închis ușa, m-am cufundat în scaun și l-am privit în timp ce se îndrepta cu umerii aplecați în față spre micul său birou.

Prin jaluzele, l-am văzut vorbind cu Forsythe și cu Harnett. Mi-a sunat telefonul, însă am lăsat-o pe Franny să răspundă. M-a întrebat apoi dacă vreau să vorbesc cu Barry Ulasewicz de la Spitalul Prezbiterian din Chicago, și i-am spus că eram într-o ședință. Știa că nu vorbesc la telefon și că nu am pe nimeni în birou, așa că m-a întrebat:

– Ești în regulă?

– Îmi voi reveni, mulțumesc. Am doar nevoie de câteva minute.

Cineva adusese câteva cutii de carton ca să aibă Taylor în ce să își pună lucrurile. Câțiva s-au adunat în jurul biroului lui în timp ce acesta își aranja obiectele personale. Trevor îmi arunca niște priviri ucigătoare.

Părea un spectacol de pantomimă: puteam să văd ce se întâmpla, dar nu puteam să aud nimic. Vestea se răspândise cu viteza luminii. Oamenii veneau la el și îi spuneau câteva cuvinte în încercarea de a-l consola, apoi plecau repede. Alții treceau pe lângă birou și făceau gesturi ample, însă nu se opreau. Este ciudat felul în care oamenii reacționează în preajma unei persoane care a fost concediată. Să fii dat afară e ca și cum ai avea o boală serioasă care se transmite prin vorbe; pentru fiecare persoană care se oprea să îi împărtășească supărarea, erau alte două care nu voiau să se apropie prea mult și să se molipsească. Sau nu voiau să pară că sunt de partea bietului Cal Taylor și complotează împreună cu el. Voiau să își demonstreze neutralitatea.

În timp ce ridicam receptorul să îl rog pe Festino să intre, se auzi o bătaie în ușă.

Era Festino.

27

– Steadman, spuse Festino, spune-mi că nu i-ai dat un șut în fund lui Cal Taylor.

– Stai jos, Ricky, am spus.

– Nu pot *să cred.* Cioclii aceia sunt în spatele concedierii? Echipa care coordonează fuziunea? Ei au dat ordinele astea?

– Am vrut să îi spun: „Nu a fost ideea mea", dar era o lașitate prea mare din partea mea. Deși era adevărat.

– Ia loc, Ricky.

Se așeză.

– Cum de nu a făcut asta Gordy însuși? Mă gândeam că nu va rata plăcerea. Îi plac la nebunie genul ăsta de chestii.

Nu i-am răspuns nimic.

– Trebuie să îți spun, în calitate de prieten, că nu îmi place ce se întâmplă cu tine. Tot timpul ai fost un om corect, și acum ai ajuns în tabăra întunecată.

– Ricky, am încercat eu să îl întrerup.

Dar își dăduse drumul.

– Întâi acel ridicol Queeg Memo. Acum ești călăul lui Gordy. Nu e deloc bine. Îți spun asta ca prieten.

– Ricky, taci o secundă.

– Deci Taylor e primul care s-a dus la fund, nu-i așa? Primul votat să plece de pe insulă? Cine urmează, eu?

L-am privit fix câteva secunde, înainte să îmi întorc privirea în altă parte.

– Glumești, nu-i așa? Nu vinde castraveți grădinarului, Jason.

– Treizeci la sută dintre angajați sunt concediați, cei care au cele mai slabe cifre de vânzări, Ricky, i-am spus eu încet.

Vedeam cum începea să devină palid. Își scutură capul:

– Cine o să se uite peste contractele tale dacă eu plec? spuse el cu o voce pierită.

– Chiar îmi pare rău.

– Jason, spuse el, cu o nuanță de lingușeală în glas, am o familie de hrănit.

– Știu. Urăsc că trebuie să fac asta.

– Nu, nu ai de unde să știi. Entronics acoperă asigurările de sănătate ale soției și ale copiilor mei.

– Nu ți se vor tăia brusc toate beneficiile, Ricky. Te vei bucura de ele cam încă optsprezece luni.

– Am o *taxă de școlarizare* de plătit, Jason. Știi cât mă costă școala aceea? Vreo treizeci de mii de dolari *pe an.*

– Poți să...

– Nu oferă ajutor financiar. Nu unora ca mine, oricum.

– Școlile de stat sunt foarte bune în zona în care locuiești tu, Ricky.

– Nu și pentru un copil cu sindromul Down, Steadman. Avea o privire înverșunată, și ochii i se umeziseră deja.

Nu am fost în stare să mai zic nimic câteva secunde.

– Habar n-am avut de asta, Ricky.

– Tu ai luat decizia asta, Jason?

– Nu eu, Gordy, i-am spus în cele din urmă, simțindu-mă ca lașul care de altfel eram.

– Și tu doar urmezi niște ordine. Ca la Nürnberg.

– Cam așa ceva, i-am spus eu. Îmi pare rău, știu ce nasoală e situația.

– Și cu cine să vorbesc despre asta? Cu Gordy? Vorbesc cu el dacă tu crezi că mă ajută cu ceva.

– Nu te va ajuta cu nimic. A luat deja decizia.

– Poți să vorbești tu pentru mine, atunci. Nu-i așa? Ești favoritul lui acum. Pe tine te va asculta.

Nu i-am răspuns nimic.

– Jason, te rog.

Tăceam în continuare. Muream pe dinăuntru.

– Chiar tu să îmi faci asta, dintre toți oamenii, spuse el. Se ridică încet și se îndreptă spre ușă.

– Ricky, așteaptă.

Se opri, cu spatele spre mine și mâna pe clanță.

– Lasă-mă să vorbesc cu Gordy, i-am zis.

Melanie m-a oprit în fața biroului lui Gordy.

– Vorbește la telefon cu Hardy, mă anunță ea.

– Mă întorc.

Aruncă o privire prin jaluzelele lui Gordy.

– Gesturile lui îmi dau de înțeles că aproape a terminat convorbirea.

Am vorbit puțin cu Melanie despre planul soțului ei, Bob, de a se asocia cu niște tipi ca să cumpere o franciză pentru un fast-food chilean din centrul Bostonului care era foarte popular. Nu îmi dădeam seama cum reușise să adune bani. Bob lucra pentru o companie de asigurări.

În cele din urmă, Gordy termină de vorbit la telefon și am intrat la el în birou.

– Trebuie să vorbim despre Festino, i-am spus eu.

– Dacă se comportă urât, chemi paza. S-ar putea să facă asta. Să încerce să recurgă la orice. Mi se pare că ar fi genul acela de om.

– Nu, nu e vorba despre asta.

I-am spus atunci despre copilul lui Festino și despre școala specială la care mergea, despre care toți presupuseserăm că era o școală de fițe, unde băieții purtau sacouri albastre cu blazon.

Gordy făcu ochii cât cepele. M-am uitat la frizura lui pentru că nu puteam să îl privesc în ochi. Părea mai înfoiată decât de obicei. Arăta ca și cum și-ar fi vopsit părul de curând.

– Mă doare în cot de ce îmi spui, îmi zise el.

– Nu-i putem face asta.

– Crezi că asta e o fundație caritabilă? O afurisită de agenție care se ocupă de servicii sociale?

– Nu o voi face, i-am spus eu. Nu-l voi concedia pe Festino. Nu-i pot face asta bietului om.

Își lăsă capul într-o parte, într-un mod ciudat.

– Adică *refuzi?*

Am înghițit în sec, sperând că nu se auzise. Aveam senzația că tocmai încălcam niște reguli de bază ale companiei.

– Da, i-am zis.

Se lăsă o tăcere lungă, lungă. Privirea lui nu mă slăbea. Apoi spuse încet:

– OK. O lăsăm așa pentru moment. Dar după TechComm, noi doi trebuie să avem o discuție serioasă.

TechComm era un târg uriaș cu vânzare de produse, unde întotdeauna organizam o cină de fițe pentru cei mai importanți clienți ai noștri. Anul trecut avusese loc în Las Vegas. Anul acesta era organizată în Miami. Gordy era întotdeauna maestru de ceremonii și îi plăcea să țină secretă tematica petrecerii până în momentul în care ajungeam acolo.

– Nu vreau să îmi fie distrasă atenția înainte de TechComm.

– Sigur, i-am spus eu.

– Știi ceva? Nu cred că ai calitățile necesare.

De data asta nu i-am mai răspuns nimic.

28

Îmi propusesem să nu stau azi peste program la birou. Kurt luase bilete la meciul celor de la Red Sox. Trebuia să ajung acasă, să mă schimb, să o sărut pe Kate și să ajung la Fenway Park până la ora șapte.

Îmi închideam servieta elegantă de piele, când l-am văzut pe Doug Forsythe stând în ușa biroului meu.

– Salut, Doug, i-am spus eu. Intră.

– Sigur.

Se așeză încet, cu o privire suspicioasă.

– Îți aduci aminte ce mi-ai spus ieri? Nu pot să afirm că nu m-a afectat.

Am dat din cap. Habar n-aveam unde voia să ajungă.

– M-am tot gândit. Și ai dreptate. Entronics este casa mea.

Eram absolut uimit.

– Serios? Hei, e minunat.

Chiar atunci pe ecranul computerului meu apăru un mesaj. Era din partea lui Gordy. „SUNĂ-MĂ ACUM", scria în mesaj.

– Da, spuse el. Pur și simplu cred că acesta e cel mai bun lucru pe care pot să îl fac.

– Doug, sunt atât de fericit să aud asta! Toată lumea va fi încântată că ai decis să rămâi.

Un alt mesaj instant: „UNDE NAIBA EȘTI? MIȘCĂ-TE LA MINE ÎN BIROU!"

M-am răsucit spre tastatură și i-am scris: „ÎNTR-O ÎNTÂLNIRE, VIN ÎNTR-UN MINUT".

– Ei bine, da, spuse el. Nu părea fericit, ceea ce era foarte ciudat. Cred că așa e cel mai bine.

– Doug, te rog să spui asta ca și cum ai crede-o cu adevărat.

– Chiar cred asta. Este ceea ce trebuie să fac. Așa că... Așa că... asta e.

– Vrei să îți înaintam o ofertă pe măsura celor de la Sony, i-am spus eu direct. Și așa vom și face. Trimite-mi e-mailul de la ei sau scrisoarea, și mă voi ocupa imediat de asta.

Trase aer în piept încet și adânc.

– Nu e nevoie să faci asta, spuse el. Nu vreau să îmi dați mai mulți bani.

Nici un agent de vânzări în istoria civilizației occidentale nu spusese vreodată așa ceva. Sau cel puțin o spusese și chiar vorbise serios. Am început imediat să îmi fac griji. Ce se întâmpla?

– Doug, ți-am făcut o promisiune. Nu mă face să te rog.

Forsythe se ridică în picioare.

– Pe bune, e în regulă, spuse el. Aici sunt și aici voi rămâne. Mi-e bine așa. Chiar mi-e bine.

Plecă și timp de câteva secunde nu am reușit să îmi revin din uimire. M-am întors înapoi spre ecran și am văzut un alt mesaj de la Gordy care spunea: „ACUM! CE NAIBA??!!"

I-am scris înapoi: „ACUM VIN".

În timp ce îl conduceam pe Forsythe afară din birou, am observat că Trevor Allard mă urmărea cu o privire întunecată. Fundalul de pe ecranul computerului său era o poză cu adoratul său Porsche Carrera. Mă întrebam cât de multe știa Trevor despre oferta pe care o primise Forsythe și cât se străduise să îl

convingă să plece, turnându-i vorbe otrăvite în urechi. Și ce știa despre decizia lui Forsythe de a rămâne.

Gordy era întins pe spate în scaunul de la birou, cu brațele la spate, rânjind ca un nebun.

– De ce ți-a trebuit atâta timp până să vii? întrebă el.

– Doug Forsythe tocmai a fost la mine în birou, i-am spus eu. Nu mai pleacă.

– O, chiar *așa?* rosti el cu o doză de ironie. Ei bine, mă întreb de ce.

– Despre ce vorbești, Gordy?

– Dintr-odată Forsythe și-a pierdut interesul față de oferta celor de la Sony? Adică așa *dintr-odată?*

– Într-adevăr, e ciudat, i-am răspuns eu.

– Mă întreb cum s-a putut întâmpla așa ceva. Ce naiba l-ar fi putut face pe un tip atât de competitiv precum Doug Forsythe să renunțe la un loc de muncă unde i se oferea cu cel puțin treizeci la sută mai mult decât aici, ia zi?

– Poate că nu voia să se mute la New Jersey?

– Ți-a cerut să îi faci o ofertă mai bună decât a celor de la Sony?

– De fapt, nu mi-a cerut asta.

– Și nu ți s-a părut ciudat?

– Ba da, chiar mi s-a părut.

– I-ai spus să îți arate oferta primită de la Sony?

– Ce insinuezi, că Forsythe a inventat totul sau ceva de acest gen?

– O, nu. Nu e dus cu pluta.

– Atunci?

Veni cu scaunul în față, își puse coatele pe birou și îmi spuse triumfător:

– *Afurisita aia de ofertă a expirat.*

– Cum adică a expirat?

– Sony a retras-o.

– Imposibil.

– Nu fac mișto. Tocmai am primit un telefon de la un amic de-al meu de la Sony. Ceva s-a întâmplat. Cineva din conducere s-a răzgândit în privința lui Doug Forsythe. Un superior de-al lui Crawford, bănuiesc. A fost anunțat în după-amiaza asta că oferta e revocată.

– Dar de ce?

Scutură din cap.

– Nu am nici cea mai mică idee. Nimeni nu știe. Ceva trebuie să fi intervenit. Nu îmi pot da seama ce. Dar s-a terminat povestea. Forsythe se întoarce la vasul-mamă.

Râse înfundat.

– Îmi place la nebunie când se întâmplă rahaturi din astea.

În drum spre casă, pusesem CD-ul cu generalul Patton, intitulat *Afacerile înseamnă război!,* dar nu prea ascultam ceea ce spunea. Îmi venea în minte imaginea lui Cal Taylor, în timp ce era escortat afară din clădire de către un tip de la pază, altul decât Kurt. Îmi veneau în minte Festino și Doug Forsythe, în legătură cu care mă întrebam de ce își retrăseseră oferta cei de la Sony, situație de care nu mai auzisem până atunci.

Naratorul spunea: „Un rechin-tigru de obicei face un singur pui în timpul sezonului de împerechere. De ce? Fiindcă în pântecele mamei, rechinul cel mai mare își devorează frații și surorile. Sau să luăm exemplul hienei cu pete. Au caninii complet dezvoltați la naștere, iar dacă doi pui sunt de același sex, unul îl va omorî pe celălalt imediat după naștere. Acvila de munte face două ouă, dar adeseori puiul mai puternic îl

mănâncă pe cel mai slab în primele săptămâni după ce ies din ou. De ce? *Supraviețuirea celui mai puternic!*"

L-am închis.

Până am ajuns acasă mă calmasem deja. Am intrat fără să fac zgomot. Kate se hotărâse să vină acasă mai devreme și să doarmă un pic după-amiaza, în camera de zi. Nu mai avea grețuri dimineața, dar obosea foarte repede.

Podeaua din holul de la intrare era din travertin antic și se auzea ecoul pașilor atunci când călcai pe ea. Așa că mi-am dat jos pantofii și am traversat sufrageria în șosete. Aerul condiționat era dat la maximum.

– Ai ajuns acasă devreme azi.

Kate stătea pe canapeaua incomodă de la bunica Spencer. În sfârșit, mobila bunicii Spencer părea să își fi găsit locul potrivit.

M-am apropiat de ea și am sărutat-o. Citea o carte, o ediție cu copertă neagră a povestirilor lui Alice Munro.

– Bună, scumpo, cum te simți? Se schimbase din ținuta de serviciu în hainele de casă.

Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul ei și am mângâiat-o pe burtică.

– Nu știu. Puțin ciudat.

– Ciudat? am întrebat-o eu alarmat.

– Nu, mi-e doar puțin greață. De la stomac. Nimic ieșit din comun.

– O, OK.

– Hei, Jason, putem să stăm de vorbă?

– Da, sigur. *Putem să stăm de vorbă,* alături de *am depistat un nodul* sunt cuvintele care bagă cel mai repede un om în sperieți.

Îmi făcu semn să mă așez pe canapea lângă ea.

– Nu vrei să stai jos?

M-am conformat.

– Ce s-a întâmplat? Am aruncat o privire la ceas. M-am gândit că aveam maximum zece minute să îmi iau blugii și jerseul cu Red Sox ca să ajung la Fenway la timp.

– Ascultă-mă, iubitule, vreau să îmi cer scuze. Te-am tot bătut la cap cu faptul că lucrezi prea mult și cred că nu am fost dreaptă cu tine.

– Nu-ți face griji, i-am spus eu. Îți accept scuzele. Nu voiam să pară că mă grăbeam undeva, dar nici nu puteam începe o discuție interminabilă.

– Știu cât de mult te pune Gordy să muncești și vreau doar să știi cât de mult îți apreciez toate eforturile. M-am purtat aiurea la BabyWorld.

– Nu-ți face griji, i-am zis eu.

– Să nu-mi fac griji? repetă ea. De când spui tu așa ceva?

– Cine știe?

– Adică, uită-te la locul acesta. Își desfăcu larg brațele. Avem o casă superbă și asta doar datorită ție. Datorită faptului că ai muncit atât de mult. Numai și numai datorită ție. Și să știi că nu uit o clipă asta.

– Mulțumesc, i-am spus eu. M-am ridicat și am sărutat-o. Trebuie să plec.

– Unde mergi?

– La Fenway. Ți-am spus deja.

– Da?

– Cel puțin așa am impresia. Sunt destul de sigur că ți-am spus.

– Cu Kurt?

– Da, i-am spus eu. Trebuie să urc să mă schimb.

Când m-am întors jos, Kate era în bucătărie și își pregătea un burger Boca și niște broccoli. Am sărutat-o de rămas-bun, iar ea mi-a zis:

– Nu mă întrebi cum mi-am petrecut ziua?

– Îmi pare rău. Cum *ți*-ai petrecut ziua?

– Am avut o zi incredibilă. Marie a inaugurat o galerie din South End, iar eu am mers în calitate de reprezentantă a fundației. Și a venit cu trei dintre copiii ei – nu are nici o dădacă sau rude pe aici. Așa că m-am oferit să am grijă de copii în timp ce ea vorbea cu criticul de artă de la *Boston Globe.*

– *Tu* ai avut grijă de trei copii?

Dădu din cap.

– Timp de o oră.

– O, Doamne!

– Știu la ce te gândești. Că trebuie să fi fost un dezastru, nu-i așa?

– Și nu a fost?

– La început doar. În primele zece minute am crezut că o să înnebunesc cu ei. Dar apoi – nu știu, am reușit. Și chiar a fost bine. Am fost chiar bună. Și mi-am dat seama, știi – că pot să fac asta, Jase. Chiar pot să o fac.

Avea lacrimi în ochi, și eu la fel. Am sărutat-o și i-am spus:

– Îmi pare rău că trebuie să plec.

– Du-te, zise ea.

29

Fenway Park era la fel de aglomerat ca de obicei, cu bișnițari care mă întrebau dacă am nevoie de bilet sau dacă nu am vreunul în plus și cu vânzători de cârnați, hotdogi sau programe. Kurt stătea lângă bariera de la poarta A, după cum ne înțeleseserăm. Am fost surprins să văd că mâna lui era în jurul taliei unei femei.

Avea un păr roșu ca arama, care cădea într-o cascadă de bucle, și purta un top de culoarea piersicii mulat pe sânii ei enormi. Avea o talie subțire și un fund mișto, care era scos în evidență de o pereche de pantaloni scurți minusculi. Era fardată strident, avea niște gene mari și ruj de un roșu-aprins pe buze.

Imediat ce am depășit momentul animalic la vederea gagicii, am fost dezamăgit. Nu era genul de femeie cu care mă așteptam să iasă Kurt. Nu menționase vreodată să aibă vreo prietenă, și nu aduci pe oricine la un meci al celor de la Red Sox. Biletele sunt mult prea greu de obținut.

– Salut, șefu', spuse el, întinzând spre mine mâna stângă și atingându-mă pe umăr.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, am zis.

– Nu a început încă meciul, spuse el. Jason, fă cunoștință cu Leslie.

– Bună, Leslie, am zis eu. Ne-am strâns mâna unul celuilalt. Avea niște unghii roșii foarte lungi. Mi-a zâmbit, eu i-am zâmbit înapoi și ne-am uitat unul la celălalt preț de câteva secunde, neștiind ce să spunem.

– Să-i dăm bice, spuse Kurt.

Mergeam alături de ei, căutând sectorul unde aveam noi bilete. Mă simțeam ca a cincea roată la căruță.

Când am ajuns în dreptul scărilor în sectorul unde trebuia să stăm, Leslie ne-a anunțat că trebuia să meargă la „încăperea fetițelor". Așa îi spunea ea. Cu siguranță aveam să ratăm începutul meciului.

– E drăguță, i-am spus lui Kurt, după ce Leslie plecase la „încăperea fetițelor".

– Da.

– Care e numele de familie al lui Leslie?

Ridică nedumerit din umeri.

– Întreab-o pe ea.

– De cât timp ieși cu ea?

Aruncă o privire la ceas.

– De aproximativ optsprezece ore. Am cunoscut-o într-un bar aseară.

– Cred că o să îmi iau un sendviș cu carne și brânză. Vrei și tu unul?

– Nu vrei să mănânci porcăria aceea, spuse Kurt. Uită-te și tu la toate progresele pe care le-ai făcut. Nu vrei toate mizeriile acelea în corpul tău.

– Ce zici de un Fenway Frank?

Aceștia sunt hotdogi pe care îi vând pe stadion. Unul dintre secretele pe care le afli dacă mergi des la Fenway este că dacă vrei să fie pregătit bine hotdogul, nu îl iei de la standuri, unde adeseori ți-l dau călduț sau chiar rece. Oribil.

– Nu, mulțumesc.

M-a făcut să îmi piară pofta de mâncare.

– Cum îți merge la lucru?

– Bine, spuse el. Am făcut niște investigații despre trecutul unor persoane și am înlocuit niște ecusoane. A trebuit să conduc până la Westwood azi. Chestii de rutină. Deși a trebuit să încep o investigație asupra cuiva.

– Da? Asupra cui?

– Nu pot să-ți spun. Nu îl cunoști. Tipul fură monitoare LCD și le vinde pe eBay. A trebuit să mai pun o cameră video în plus și să verific hardul tipului.

– O să-l prinzi?

– Mă bazez pe asta. Și am început să folosim aparatura biometrică pentru că citește amprentele, așa că toată lumea va trebui să se oprească pe la departamentul de securitate în următoarele zile, să luăm amprentele.

Se uită la mine.

– Nu dormi. Ce se întâmplă?

– Ba da, dorm.

– Nu destul. Probleme acasă?

– Nu chiar. Gordy îmi tot face probleme, am zis eu.

– Tipul acela e un dobitoc sinistru, spuse el. Parcă ar fi instructor la un curs de calificare pentru Forțele Speciale.

– Da, singura diferență e că Gordy nu încearcă să mă transforme într-un soldat mai bun.

– Așa e. Încearcă să te elimine definitiv. I s-a pus pata pe tine. Trebuie să faci ceva în privința asta.

– Cum adică i s-a pus pata pe mine? Ai aflat ceva ce eu nu știu?

Făcu o pauză suficient de lungă încât să îmi dau seama că într-adevăr știa ceva.

– Una dintre responsabilitățile mele este să monitorizez e-mailurile.

– Faceți așa ceva?

– Trebuie. Scanăm cuvinte-cheie și chestii de acest gen.

– Dar tu îi verificai e-mailurile din alte motive, am zis eu.

Clipi involuntar.

– Nu ar fi trebuit să faci asta.

– Face parte din îndatoririle mele, explică el.

– Ce spune despre mine?

– Ești evident o amenințare pentru el. Trebuie să facem ceva în privința lui.

– Nu îmi răspunzi la întrebare.

– Clar. Vezi tu, ceea ce nu înțelege Gordy e că slujba lui nu e chiar așa de sigură cum crede el.

– Ce înseamnă asta?

– Japonezilor nu le place stilul lui. Felul în care ia în batjocură orice. Grosolănia lui.

– Nu știu ce să zic despre asta, i-am spus eu. Atâta vreme cât obține rezultate, sunt mulțumiți. Și are rezultate foarte bune. Așa că e în siguranță.

Își scutură capul.

– E rasist. Urăște japonezii. Și japonezilor nu le place asta. Am citit câte ceva despre asta. Japonezii admiră stilul hotărât al managerului american. Dar nu tolerează rasismul antijaponez. Crede-mă, în secunda imediat următoare după ce și-a manifestat rasismul în public, a dispărut. Cât ai bate din palme.

– E prea deștept pentru asta.

– Poate, spuse Kurt.

Apoi Leslie se întoarse, învăluită într-un nor toxic de parfum ieftin. Își trecu brațul pe după Kurt, prinzându-l de fund.

– Haideți să ne găsim locurile, spuse el.

Fusesem la Fenway de nenumărate ori, poate de vreo sută de ori, dar întotdeauna mă trecea un fior când urcam scările și terenul apărea dintr-odată în fața mea, de un verde care strălucea în lumina soarelui, cu toate acele lumini, pământ roșu și înghesuială.

Aveam niște locuri foarte bune, chiar în spatele băncii celor de la Red Sox, la două rânduri distanță față de teren. Puteam să vedem cum schimba obiectivele cameramanul de la ESPN[1] și cum se ruja reporterița lor blondă.

Leslie nu știa prea multe despre baseball și voia să îi explice Kurt regulile. I-a spus că îi va explica mai târziu.

– Totuși, e și o veste bună pe ziua de azi. Doug Forsythe s-a decis să rămână.

– A, da?

Asta e o chestie fainâ legată de baseball: există numeroase momente când poți să vorbești cu cei de lângă tine.

– Da. Ceva s-a întâmplat cu oferta din partea celor de la Sony. Cineva a dat înapoi – oferta a fost retrasă. Nu am mai auzit vreodată să se fi întâmplat așa ceva.

– Kurt, spuse Leslie, nu știu nici măcar în ce zodie ești.

– Sunt în zodia lui NU MĂ DERANJA, îi spuse Kurt întorcându-se spre ea.

---

[1] *Entertainment and Sports Programming Network*, televiziune prin cablu care transmite evenimente legate de lumea sportului. (n.tr.)

Am vorbit atât de mult, încât am ratat un meci grozav, așa că amândoi ne-am uitat la tabela electronică uriașă unde era afișat scorul și unde dădeau reluări ale unor faze din meci.

– Nici nu pot să văd ce s-a întâmplat, se plânse Kurt.

– E un ecran de doi bani, am spus eu.

– Trebuie să avem ceva mai bun decât ăsta. Se referea la Entronics și era ciudat că deja se includea și pe el prin folosirea acelui „noi".

– O, Doamne, da. Ăsta e un model vechi RGB LED cu display video. E de acum șase sau șapte ani, dar tehnologia avansează repede. Avem un ecran video HD în format mare la care se vede cât se poate de clar.

– Ei bine?

– Ei bine ce?

– Îl știu pe asistentul managerului care se ocupă cu echipamentul. Poți discuta cu el. Va ști cu cine trebuie să vorbească mai departe.

– În legătură cu înlocuirea tabelei de marcaj? Interesant.

– Exact.

– Ce idee bună, omule!

– Am vreun milion de idei.

Deodată cei de la Sox marcară și toată lumea sări în picioare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Leslie. E bine sau rău?

30

Am ajuns la birou chiar la ora șapte, revigorat și ușor amețit după o sesiune destul de dură de exerciții fizice la sala lui Kurt. Mi-am făcut loc printre dosare și rapoarte, am jucat puțin dodgeball, eu însumi lăsând mesaje pe robot unor tipi cu care nu voiam să vorbesc. Din cele treizeci și ceva de afaceri în care eram implicat, de departe cele mai importante – acum că Freddy Naseem îmi trăsese țeapă în afacerea cu Harry Belkin – erau proiectul cu Spitalul Prezbiterian din Chicago și, cel mai semnificativ dintre toate, aeroportul din Atlanta. Am trimis câteva e-mailuri legate de aceste investiții. Apoi am căutat informații legate de alte reprezentanțe auto mari din țară. Și chiar erau câteva foarte mari. AutoNation, la ieșire din Fort Lauderdale, și United Auto Group, la ieșire din Secaucus, ambele îl făceau pe Harry Belkin să arate ca un magazin de cartier. Belkin era abia numărul paisprezece pe lista marilor dealeri. Ce mă râcâia pe mine era că lucrasem atât de mult pentru afacerea aceea și ajunsesem atât de aproape.

Și tabela de marcaj pentru Red Sox îmi ocupa tot mai mult gândurile. Pe măsură ce mă gândeam mai mult la ea, deveneam tot mai curios. Tabela de la Fenway era practic un ecran video de șapte pe nouă metri care folosea o tehnologie ce emitea lumina pe baza unei diode semiconductoare – adică LED. O

grămadă de pixeli mici aranjați cam la doi centimetri distanță, fiecare pixel fiind format dintr-o grămadă de LED-uri mici care conțin un compus chimic ce capătă culori diferite atunci când trece curentul electric prin el. Toată chestia e manevrată de un driver video digital. De la distanță arată grozav, ca un ecran TV uriaș. Doar de la distanță.

Au aceste semnale electronice digitale prin toată lumea în momentul de față. Cercetarea mea online mi-a indicat faptul că cel mai mare era în Berlin, pe Kurfürstendamm. Apoi sigla mare Coca-Cola din Times Square, și sigla NASDAQ, și mai e unul mare în vârful clădirii Reuters în Londra și în Piccadily Circus, și bineînțeles că se află peste tot în Las Vegas.

Remarcabil în legătură cu aceste semnale e că apăsând câteva taste ale unui computer poți schimba întregul display. Nu ca în trecut, când trebuiau să urce niște tipi ca să smulgă posterele vechi și să le lipească pe cele noi. Acum toată treaba asta se făcea în câteva secunde.

Sunt deosebite, dar sunt și cam aspre, cam grosolan lucrate. Se pot vedea punctele mici colorate. Tehnologia asta fusese dezvoltată acum zece ani. Entronics nu crease aceste ecrane uriașe pentru exterior. Tehnologia era prea specializată și, pe de altă parte, LCD-urile și plasmele noastre nu avuseseră niciodată culori suficient de deschise pentru a fi folosite în exterior.

Dar acum situația se schimbase. Acum aveam ceva și mai deschis la culoare, de o calitate superioară. Aveam prototipul noului OLED PictureScreen, mult mai flexibil, ca și cele din ferestrele biroului lui Gordy. Era high-definition, reflecta foarte puțin lumina, cu protecție împotriva oricărui tip de vreme și era mult mai bun decât orice altceva exista pe piață.

Fenway Park era doar începutul. Fenway era primul popic care avea să cadă. Odată ce instalam un PictureScreen Entronics

deasupra stadionului central din Boston, puteam să încep să le instalez și în alte locuri cu terenuri de baseball, și apoi în stadioane unde se joacă fotbal. Apoi în Times Square și în Piccadily Circus și în Kurfürstendamm și în Las Vegas. Trailere din filme vor rula pe panouri exterioare. Și concerte rock. Turul Franței. Formula Unu. Și Festivalul de Film de la Cannes.

Vaticanul. Aveau acele proiecții uriașe în jurul Pieței Sfântul Petru să îl poată urmări oamenii pe papă în timp ce oficiază slujba, sau când are loc înmormântarea acestuia, sau orice alt eveniment. Nu ar trebui ca Vaticanul, cu tot aurul pe care îl deține, să aibă cea mai bună tehnologie care există?

Cum se face că nimeni de la conducerea Entronics din Tokio nu se gândise la așa ceva? Ar fi revoluționar. Ar fi *uriaș*.

Și de ce să ne oprim la semne exterioare? De ce nu și panouri exterioare – în aeroporturi, malluri, magazine mari, holurile companiilor...

Câteodată mă uimesc pe mine însumi.

Într-o stare de delir total, am scris un plan de afaceri, o schemă a modului în care Entronics PictureScreens ar putea cuceri lumea. Am făcut o cercetare rapidă asupra problemelor pe care le aveau tehnologiile existente momentan pe piață. Am aflat care erau cele mai mari companii care ofereau semnale digitale în oricare parte a lumii, întrucât trebuia să facem un parteneriat cu acestea – nu aveam infrastructura necesară să facem totul singuri. Era o aplicație mortală.

Până la ora nouă, schițasem un plan despre care eram convins că va transforma Entronics, ne va salva divizia și mă va catapulta direct în fruntea companiei. Ei bine, nu chiar în fruntea ei. Nu în Tokio – întrucât nu eram japonez. Dar aproape în frunte, oricum.

Și acum? Și acum ce ar trebui să fac cu ideea mea? Să i-o spun lui Gordy ca să mi-o fure și să zică apoi că a fost ideea lui? Dar nu puteam pur și simplu să o trimit pe mail la MegaTower în Tokio. Compania nu funcționa în felul acesta.

M-am uitat cum trecea cineva pe lângă biroul meu, un japonez slab cu ochelari de aviator.

Yoshi Tanaka.

Spionul, ambasadorul, omul de legătură al conducerii de la Tokio.

Yoshi era lozul meu câștigător. Cu el trebuia să vorbesc. I-am făcut cu mâna, invitându-l în biroul meu.

– Jason-san, spuse el. Bună.

– Yoshi, am ideea asta mortală despre care vreau să discut cu tine, să văd ce crezi.

Își ridică sprâncenele. I-am spus despre memo-ul pe care îl scrisesem. Despre cât venit credeam că putea aduce companiei. Deja dezvoltasem tehnologia necesară – eventualele pierderi fuseseră deja calculate. Nu mai existau cheltuieli cu C&D adiționale.

– Vezi tu, nu mai trebuie să prindem panouri mici unul de celălalt ca să facem unul uriaș, i-am spus eu. PictureScreen-urile noastre vor face tehnologia LED existentă pe piață să pară complet demodată. Profiturile pe care le-am putea obține sunt imense.

Pe măsură ce mă auzeam vorbind, suna tot mai bine.

Apoi l-am privit pe Yoshi cum se holba la mine, cu fața lipsită de expresie. Omul nu înțelesese un cuvânt din ceea ce îi spusesem. Tocmai risipisem cinci minute dând din gură degeaba.

Puteam la fel de bine să îi vorbesc în... ei bine, în engleză.

După prânz m-am oprit unde erau cei de la securitatea corporatistă și am petrecut aproximativ treizeci de secunde cu

degetul într-un aparat biometric care citea amprentele. Când m-am întors sus, am mers la biroul lui Gordy și i-am spus că aveam nevoie să îmi acorde câteva minute să vorbesc cu el despre o idee care îmi venise.

Mi-am dat seama că trebuia să primesc undă verde din partea lui Gordy pentru ideea mea cu panourile electronice uriașe, fie că acest lucru îmi plăcea, fie că nu. Fără aprobarea lui, nimic nu se putea materializa.

Se lăsă pe spate în scaun, cu brațele duse la spate, luându-și postura aceea de „impresionează-mă".

I-am expus ideea mea. I-am și dat o copie a planului de dezvoltare a acestei afaceri.

– O, deci acum te ocupi și de marketingul produselor, spuse el. Noi ne ocupăm de vânzări, îți aduci aminte? Vrei să te muți în Santa Clara? Sau în Tokio?

– Avem voie să prezentăm idei originale.

– Nu-ți pierde vremea.

M-am dezumflat imediat.

– Și de ce ar fi o pierdere de vreme?

– Crede-mă, ideea e cât se poate de veche. A fost discutată la ultima întâlnire de la Tokio legată de planificarea produselor, iar inginerii japonezi au spus că nu are nici o șansă de reușită.

– De ce nu?

– Nu are ce îi trebuie pentru a fi folosit în exterior.

– M-am uitat peste specificațiile tehnice ale PictureScreen-urilor și au la fel de multă luminozitate ca și un LED.

– Strălucesc prea tare.

– Chiar nu strălucesc deloc. Chiar asta e și inovația.

– Uite ce e, Jason, las-o moartă, bine? Nu sunt inginer, dar pur și simplu nu va funcționa.

– Nu crezi că merită să le scriem un e-mail celor de la Tokio?

– Jason, rosti el cu răbdare în glas. Începu să bată cu degetele pe planul meu de afaceri. Sunt un agent al schimbării. Am centura neagră Six Sigma. Am fost școlit în mijlocul unui proces accelerat de schimbare, OK? Dar știu când e cazul să renunț la luptă, și tu trebuie să înveți acest lucru.

Am ezitat, îmi tăiase tot elanul.

– OK, i-am spus eu. M-am ridicat și am vrut să îmi iau planul de afaceri, dar Gordy a fost mai rapid, l-a luat de pe birou, l-a mototolit și l-a aruncat direct la coșul de gunoi.

– Vreau să te concentrezi asupra TechComm. Din secunda în care ajungem în Miami, peste câteva zile, vreau să te ocupi de cei care vând marfa noastră și de partenerii noștri. Și nu uita, în prima seară la TechComm e marea cină Entronics pentru toți agenții de vânzări și pentru cei mai mari clienți ai noștri și eu sunt maestrul de ceremonii. Așa că te vreau în formă maximă, pregătit de luptă. OK? Vezi-ți tu de ale tale. Avem o divizie de vânzări de salvat.

31

Mustangul negru al lui Kurt era parcat pe aleea din fața casei mele.

Am intrat încet. Deși eram suspicios, mă încerca totodată și un sentiment de vinovăție. Kate și Kurt stăteau de vorbă în camera de zi. Nu m-au auzit intrând.

– E prea mult, zicea ea. Îl macină continuu. Doar despre asta vorbește fără oprire, despre Gordy și Gașca Fraților.

Kurt bombăni ceva, dar Kate zise:

– Gordy îi va sta în cale, nu crezi? Dacă e să avanseze în compania aceea, nu va fi datorită ajutorului dat de Gordy.

– Îmi ard urechile, am spus eu.

Amândoi erau surprinși să mă vadă.

– Jason! exclamă Kate.

– Îmi pare rău că v-am întrerupt discuția.

Kurt se întoarse în fotoliu. Fotoliul tapițat cu stambă al bunicii Spencer. Mult mai confortabil decât canapeaua în stil victorian pe care stătea Kate.

– Observi ceva? întrebă Kate.

– În afară de faptul că soția și prietenul meu par să aibă o aventură?

– Pereții, prostuțule.

M-am uitat pe pereții camerei de zi și nu am văzut decât tablourile înrămate ale lui Kate, pe care le strânsese de-a lungul anilor de la artiști sponsorizați de Meyer Foundation.

– Ai cumpărat un tablou nou?

Pentru mine, toate păreau la fel.

– Nu vezi că în sfârșit toate sunt agățate și stau drept pe perete?

– Bine. Într-adevăr, stau drept.

– Kurt e responsabil! anunță ea.

Kurt dădu din cap cu modestie.

– Prefer întotdeauna să folosesc câte două agățători pentru fiecare ramă – din acelea de alamă cu trei cârlige.

– Și eu prefer la fel, am zis.

– Și am folosit un boloboc. E greu să le așezi drept fără boloboc.

– La fel cred și eu, am zis.

– Kurt a reparat și robinetul din baie care tot picura și care ne scotea din sărite, zise Kate.

– Pe mine nu m-a deranjat niciodată.

Kurt a făcut asta și cealaltă. Îmi venea să vărs.

– Era nevoie de o șaibă și de o garnitură inelară, zise Kurt. De puțin vaselină și de o cheie franceză.

– Foarte amabil din partea ta, Kurt, am spus. Se întâmplă să ai în servieta ta vaselină, o cheie franceză și garnituri inelare cu tine tot timpul?

– Jason! zise Kate.

– Îmi țin tot felul de scule într-o magazie din spatele unui service auto al unui prieten de-al meu, zise Kurt. M-am oprit acolo pe drum încoace. N-a fost mare lucru.

– A trebuit să te întâlnești din nou cu un vânzător în Cambridge?

A dat din cap că da.

– M-am gândit să mă opresc să vă salut, dar Kate m-a pus la treabă.

M-am uitat urât la Kate.

– Kate, mai mergem diseară la un film? am întrebat-o.

Kurt înțelese mesajul și își luă la revedere. Apoi, Kate începu procesul complicat și nespus de lung de a se pregăti să iasă în oraș – mereu era vorba de „un duș rapid", urmat de patruzeci și cinci de minute de uscat părul, apoi machiajul, de parcă se pregătea să pășească pe covorul roșu de la Teatrul Kodak pentru a primi un Oscar. Apoi, cursa contracronometru și inevitabilă pentru a ajunge la film la timp. Bineînțeles că cu cât strigam mai mult să se grăbească, cu atât se mișca mai încet.

Prin urmare, am așteptat nerăbdător în dormitor și am privit-o cum se machiază.

– Kate! i-am zis eu.

– Mm?

Își făcea conturul buzelor cu chestia aceea ce semăna cu un creion.

– Nu mai vreau să-l exploatezi pe Kurt.

– Să-l *exploatez?* Despre ce vorbești? Se opri pe jumătate șocată și se întoarse spre mine.

– Îl tratezi ca pe servitorul tău. De fiecare dată când trece pe aici, îl pui la lucru, îi ceri să repare ceva.

– Mai scutește-mă, Jason, el se *oferă voluntar.* Și oricum, ți se pare că *detestă* să facă asta? Eu cred că se simte folositor. Util.

– Aha. Ei bine, mă miră puțin... nu știu cum să spun, mi se pare că te simți îndreptățită.

– *Îndreptățită?*

– De parcă tu ai fi stăpâna conacului și el țăranul.

– Sau poate sunt Lady Chatterley[1] și el e paznicul vânatului, zise pe un ton sarcastic.

Am ridicat din umeri. Nu am înțeles aluzia.

– Mi se pare mie sau ești gelos?

– Fii serioasă, am spus. Nu fi absurdă.

– Ești gelos, nu-i așa?

– Dumnezeule, Kate, pe ce anume?

– Nu știu. Poate ești gelos că e așa un tip îndemânatic, un tip atât de normal.

– Un tip normal, am repetat. Și eu – ce sunt? Thurston Howell al III-lea[2]? Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl meu a lucrat într-o fabrică de tablă.

Dădu din cap, oftând ușor.

– Când mi-ai spus că a fost în Forțele Speciale, mă așteptam, nu știu, la ceva *diferit*. Poate nemilos. Violent. Dar e foarte atent cu cei din jur. Chicoti puțin. E și atrăgător.

– E atrăgător? Adică?

– Vai, știi ce am vrut să zic. Nu e... nu e cum mă așteptam eu să fie, atâta tot. Iubitule, nu fi gelos. *Tu* ești soțul meu.

– Mda, și el ce e? Acum el e un fel de... războinicul tău Yohimbe cu armă de suflat și macetă?

– Yanomami.

– În fine.

– Ei bine, uneori, o macetă este unealta de care ai nevoie, zise ea.

Am stat îmbufnat o vreme pe drum, dar m-am calmat până am ajuns la destinație.

---

[1] Titlul unuia dintre romanele lui D.H. Lawrence, scris în perioada interbelică (n.tr.)

[2] Actor de origine americană, cunoscut pentru rolul său din franciza „Gillian's Island", difuzat pe CBS, între anii 1964 și 1967 (n.tr.)

Soției mele îi plac filmele care au subtitrări. Mie îmi plac cele care au mașini care trec prin geamuri de sticlă. Filmul ei preferat e *Closely Watched Trains*[1]. Îi plac cele în care acțiunea se derulează încet și la care poți medita, de preferat în cehă sau poloneză, cu generic sârbo-croat.

În timp ce filmul meu preferat e *Terminator* 2. Îmi plac filmele, nu peliculele. Cerințele mele sunt banale: explozii de proporții, urmărire cu mașina, violență gratuită, secvențe inutile cu femei goale.

Evident, în acea seară am mers la un cinematograf străin, în Kendall Square din Cambridge, să vedem un film turnat în Argentina, depre un preot tânăr, în comă, care era îndrăgostit de o dansatoare ce suferea de tetraplegie. Sau, mai bine zis, ea se uita la film, în timp ce eu aruncam pe furiș câte o privire la BlackBerry-ul meu, și pe care-l ascundeam de Kate în spatele pungii cu floricele. Asistentul vicepreședintelui companiei Chicago Presbyterian responsabil pe partea cu comunicațiile și cu care făceam afaceri iar își schimbase părerea cu privire la ecranele cu plasmă pe care le voia în cele o sută de săli de conferință ale lor, și voiau ca eu să refac oferta și întregul preț al tranzacției. Managerul responsabil de infrastructură de la Aeroportul Internațional Hartsfield-Jackson din Atlanta mă sunase să îmi spună că tocmai i se spusese că ecranele cu plasmă produse de compania Pioneer aveau o rezoluție mai mare și o paletă de nuanțe alb-negru mai bună decât a celor de la Entronics și voia să știe dacă e adevărat. Al naibii să fiu dacă aveam eu de gând să las afacerea să ajungă în mâinile celor de la Pioneer.

Și aveam un e-mail de la Freedy Naseem. Voia să îl sun.

[1] Film de origine cehă turnat în 1966, despre ocupația germană a Cehoslavaciei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

Despre ce dracu' putea fi vorba?

– Ți-a plăcut? întrebă Kate în timp ce mergeam la mașină.

Cu tichetul de parcare trebuia să mergi într-un anumit loc să-l validezi și în alt loc ca să îl plătești. Se pare că era un sistem adoptat în Uniunea Sovietică.

– Mda, am zis eu. A fost emoționant.

Credeam că se va mulțumi cu atât, dar m-a întrebat:

– Care parte?

– Cea mai mare parte, realmente, am spus.

– Despre ce era vorba?

– Cum despre ce era vorba?

– Filmul. Care a fost subiectul?

– Ăsta e un test?

– Da, zise. Care a fost tema filmului?

– Fii serioasă, Kate. Am apăsat pe buton să deblochez Mercedesul, după care am mers să-i deschid ușa.

– Nu, vorbesc serios, zise Kate. Cred că nu ai văzut nimic din el. Tot timpul ai butonat BlackBerry-ul. Lucru care a scos pe toată lumea din sărite, ca să știi și tu.

– De două ori mi-am aruncat ochii la telefon, Kate.

Stătea acolo și refuza să intre în mașină.

– Au fost lucruri de care chiar a trebuit să mă ocup.

– Asta era seara ta liberă. Trebuie să încetezi cu toate lucrurile astea.

– Credeam că ai înțeles că asta vine la pachet cu slujba. Nu am discutat despre asta? Hai, urcă.

Stătea acolo, cu mâinile încrucișate. Sarcina începea să i se vadă. Puteai vedea burtica sub rochia de bumbac.

– Ai nevoie de ajutor. Îți pierzi controlul.

– Nu o să duci viața pe care ai dus-o cât ai fost copil, să știi. Nu atâta vreme cât ești măritată cu mine.

– Ajunge, Jason. Se uită în jur să vadă dacă cineva trăgea cu urechea la noi. Dumnezeule, mă simt de parcă aș fi creat un monstru.

32

Dimineață, la ora opt și jumătate fix, l-am sunat pe Freddy Naseem, când știam că ajunge la birou.

– Jason! zise acesta părând neobișnuit de fericit să mă audă. Știi să îmi spui cam în cât timp ne-ai putea aduce monitoarele cu plasmă?

– Dar credeam că aveați o înțelegere cu cei de la Panasonic. Ziceai că ei vă pot aduce monitoarele într-o săptămână. S-a schimbat ceva?

Nu zise nimic câteva clipe.

– Ne-au adus ieri toate monitoarele. Dar e o mică problemă. Nici unul dintre ele nu funcționează.

– *Nici unul?*

– Nici măcar unul – moarte de-a binelea. Panasonic dă vina pe o anumită defecțiune produsă la depozitul lor din Westwood. Ziceau că a avut loc o scurgere de gaze – gaz clorhidric, cred. Se pare că gazul clorhidric distruge microcipurile sau ceva de genul acesta. Și sute de televizoare și monitoare cu ecran plat din depozit au fost distruse. Problema e că nu pot înlocui monitoarele cu altele decât în câteva luni de zile cel mai devreme, iar Harry Belkin are nevoie urgentă de ele.

I-am răspuns cu întârziere:

– Ei bine. Ai venit în locul potrivit.

L-am găsit pe Kurt la centrul de comandă al companiei de la parter, de lângă intrarea principală. Îl sunasem, iar după ce i-am zis că vreau să-l văd, mi-a zis să vin să ne întâlnim aici.

Centrul de comandă era ticsit cu monitoare Entronics cu circuit închis și cu o consolă rotundă și mare de jur împrejurul camerei, unde angajații purtau pulovere din lână – era frig aici din cauza atâtor calculatoare –, stăteau și tastau sau discutau unul cu celălalt. Pe monitoare, puteai vedea pe oricine intra în clădire, orice birou și spațiu comun al angajaților; puteai vedea oamenii intrând și ieșind și plimbându-se oriunde. Era uimitor, dar și puțin înfricoșător știind cât de mult poți vedea din acea cameră.

Kurt, cu mâinile încrucișate, stătea de vorbă cu unul dintre tipii îmbrăcați în pulover de lână. Purta o cămașă albastră, o cravată elegantă și arăta ca un șef. Știam că tipii cu pulovere de lână erau ofițeri angajați pe bază de contract de colaborare în cadrul serviciului de pază și protecție, așadar, Kurt chiar era șeful lor.

– Frate, zise, când m-a văzut. Părea îngrijorat. Care-i treaba?

– Trebuie să vorbim, i-am zis, punându-mi mâna pe umărul lui.

Ochii i se măriră treptat.

– Să vorbim.

– Între patru ochi, i-am spus. Am luat-o înainte și am ieșit din centrul de comandă pe hol, unde am găsit o sală de mese liberă. Acolo erau aruncate exemplare vechi din ziarul *Boston Herald*, o cutie de Dunkin' Donuts[1] și pahare de cafea din carton și mirosea de parcă cineva tocmai fumase pe furiș.

[1] Dunkin' Donuts este o rețea de peste 9 000 de magazine în Statele Unite și alte 31 de țări, care comercializează în special gogoși cu diferite toppinguri, dar și băuturi răcoritoare, cafea și prăjituri în locații de genul unor mini-restaurante. (n.tr.)

– Tocmai am primit un telefon de la Freddy Naseem.

– Tipul care lucrează pentru Harry Belkin.

– Exact. Mi-a spus că toate monitoarele Panasonic pe care le-au primit sunt defecte și vor să facă afaceri cu noi.

– Păi, acestea sunt vești grozave. O să ai parte de un profit pe măsură.

L-am fixat cu privirea.

– A avut loc o scurgere de gaz clorhidric la depozitul celor de la Panasonic din Westwood. Toate circuitele monitoarelor s-au ars.

– Și vrei să te ajut cu ceva?

– Cred că deja m-ai ajutat, am zis încet.

Clipi. Pe fața sa nu se putea citi nimic. Își întoarse privirea și începu să studieze cutia de la Dunkin' Donuts. Apoi spuse:

– Ți-ai recâștigat afacerea, corect?

Mi s-au înmuiat picioarele. El făcuse totul.

Dacă el era responsabil, atunci mai încape îndoială că el făcuse toate lucrurile de care mă acuza Trevor? Problemele lui Trevor cu mașina. Ecranul cu plasmă care s-a stricat la prezentarea lui Trevor pentru compania Fidelity. Datele șterse din computerul lui Gleason. Oferta de lucru a lui Doug Forsythe care s-a dus pe apa sâmbetei.

Ce altceva mai făcuse?

– Nu am vrut așa ceva, Kurt.

– Cei de la Panasonic te-au tras pe sfoară. Era de neacceptat.

– Îți dai seama cât de împroșcați de noroi am fi noi doi dacă își va da cineva seama că suntem implicați?

Acum, părea enervat.

– Știu cum să-mi acopăr urmele, frate.

– Nu poți face așa ceva, i-am spus. Poate că în Forțele Speciale e acceptat sabotajul, dar nu și în lumea afacerilor.

Mă fixă cu privirea.

– Mă așteptam la puțină recunoștință.

– Nu, Kurt. Să nu mai faci așa ceva niciodată. Ne-am înțeles? Nu mai am nevoie de ajutorul tău.

A ridicat din umeri, dar avea o privire rece.

– Nu înțelegi, nu-i așa? Eu le port de grijă prietenilor mei. Asta fac. Ăsta sunt. Vorba pușcașilor marini, nici prieten mai bun, nici dușman mai de temut.

– Mda, bine, i-am zis. Mă bucur că nu-ți sunt dușman.

33

Aveam de dimineață un zbor către Miami, așa că nu m-am dus la lucru. Am rămas să dorm până târziu. Relativ până târziu. Kate s-a cuibărit lângă mine în pat, ceea ce a fost bine, până când am realizat cât era ora. Era aproape opt. Am sărit din pat să-mi termin bagajul început cu o seară înainte.

– Hei, Kate, nu mergi la serviciu?

Bombăni ceva cu capul în pernă.

– Ce anume?

– Am spus că nu mă simt prea bine.

– Ce se întâmplă?

– Am crampe.

Panicat, am mers la ea, lângă pat.

– Acolo jos?

– Da.

– E normal?

– Nu știu. Nu am mai fost însărcinată.

– Sună-l pe doctorul DiMarco.

– Nu e mare lucru.

– Sună-l oricum.

L-a sunat în timp ce eu, grăbit și nervos, mi-am făcut bagajul, m-am spălat pe dinți, am făcut un duș, m-am bărbierit. Când am ieșit din baie, ea dormea.

– A sunat înapoi?

S-a întors pe partea cealaltă.

– A zis să nu îmi fac griji. Să îl sun în caz că încep să sângerez.

– O să mă suni pe telefonul mobil?

– Iubitule, nu îți face griji. O să te sun dacă apare ceva. Cât timp o să lipsești?

– TechComm durează trei zile. Gândește-te câte filme străine poți vedea pe Bravo cât timp sunt plecat.

Aproape toți băieții din Gașca Fraților au plecat cu compania Delta înspre Miami. Toată lumea, cu excepția lui Gordy, zbura la clasa a doua. Gordy la clasa business. Faptul că nu zbura la clasa întâi era gestul prin care arăta că făcea economie la bani.

Aveam un scaun chiar pe aripa avionului, la câteva rânduri depărtare de ceilalți și mă bucuram de faptul că în jurul meu scaunele erau libere. Asta, până când o femeie cu mersul clătinat trecu pe lângă mine, cu un bebeluș care urla în brațe. Începuse să-i vorbească micuțului în spaniolă, dar acesta nu se oprea din plâns. Apoi își vârî un deget în scutecul bebelușului, îl desfăcu și începu să schimbe pampersul creaturii care se zvârcolea continuu, acolo la ea pe picior. Mirosul de excremente de bebeluș era copleșitor.

Mă gândeam: „Doamne Dumnezeule, asta mă așteaptă? Să schimb scutece în avioane?"

După ce mama schimbă scutecul, îl adună pe cel murdar, îi lipi din nou capetele ca nu cumva excrementele să iasă, apoi îl îndesă în compartimentul scaunului din fața ei.

În spatele meu, niște tipi de la Entronics deveneau tot mai gălăgioși, comportându-se ca niște veritabili huligani. M-am

întors și am aruncat o privire. Râdeau de ceva ce le arăta un tip într-o revistă, a cărui față nu am reușit să o văd. Trevor i-a făcut tipului cu mâna, i-a spus ceva, după care amândoi au izbucnit în hohote de râs. Tipul i-a tras una în glumă lui Trevor peste umăr, după care s-a întors și am reușit să văd că era Kurt.

În acel moment m-a văzut și el și a venit la mine.

– E liber scaunul acesta? mă întrebă el.

– Salut, Kurt, am răspuns oarecum precaut. Ce cauți aici?

– Îmi fac meseria. Asigur protecția. Te superi dacă iau loc?

– Sigur că nu. Doar că ar putea fi scaunul cuiva.

– Este deja. E al meu, spuse el, împingându-se în mine.

S-a uitat către spaniola cu bebeluș.

– *Buenos dias, señora*, îi spuse cu ceea ce eu consideram a fi un accent spaniol al naibii de bun.

Ea i-a răspuns. Apoi el s-a uitat din nou la mine.

– E cubaneză, șopti el. Apoi inspiră și simți mirosul de scutec murdar. De la tine vine mirosul?

Încercă să facă o glumă ca să mai reducă tensiunea dintre noi.

I-am zâmbit ca să vadă că am înțeles, dar nu mi se părea amuzant.

– Deci tot nu ai nevoie de ajutorul meu?

Am dat din cap.

– Inclusiv niște informații care te privesc?

Am ezitat o clipă. Am inspirat încet și am expirat și mai încet. Nu îl puteam lăsa să mai facă din astea. Era greșit și eram conștient de treaba asta.

Dar tentația era prea mare.

– Bine, i-am zis. Să auzim ce ai de spus.

Desfăcu un portofoliu de plastic din care scoase un dosar maro pe care mi-l înmână.

– Ce-i ăsta? am întrebat.

Vorbi încet.

– Ții minte ideea ta genială pe care ai avut-o în legătură cu Fenway?

– Cea cu panourile publicitare?

– Aruncă o privire aici.

Am ezitat din nou, după care am deschis dosarul. Conținea mailuri tipărite cu discuțiile dintre Gordy și Dick Hardy, directorul general al Entronics SUA.

– Se pare că directorul nostru general a fost plecat la Tokio pentru ședința globală a directorilor executivi. Dar vine totuși la TechComm.

– Nu lipsește niciodată.

Am citit din mailuri. Gordy era foarte încrezător cu privire la „o idee de proporții" care-i venise, cu o aplicație „disruptivă" a tehnologiei existente, care ar putea duce la o schimbare esențială a locului ocupat de Entronics pe piața internațională. Panourile digitale. Folosise chiar și unele dintre propozițiile pe care le utilizasem eu: „eventualele pierderi fuseseră deja calculate". Și „Entronics va face istorie în industria panourilor digitale". Și „PictureScreen-urile noastre vor face tehnologia LED existentă pe piață să pară complet demodată".

– Asta chiar mă scoate din sărite, am zis.

– M-am gândit eu că s-ar putea să fie așa. Idiotul acela nu va scăpa cu una cu două, săpându-te din nou pe la spate.

– Despre ce vorbești?

– Nu vorbesc despre nimic.

– Ce *te gândești* să faci?

– Nimic. Când te afli pe câmpul de luptă, nu ai timp să stai să te gândești. Pur și simplu acționezi.

– Nu, i-am spus. Fără favoruri.

Nu zise nimic.

– Pe bune, Kurt. Încetează. Te rog.

34

Hotelul era unul mare și elegant, din lanțul de hoteluri Westin, în apropiere de centrul de conferințe. Toate camerele noastre aveau balcoane cu vedere către Miami și golful Biscayne. Uitasem cât de mult îmi plăcea Miami, în ciuda căldurii cumplite din timpul verii, și mă întrebam de ce nu locuiam aici.

M-am antrenat în centrul de fitness al hotelului și am luat prânzul în cameră, în timp ce scriam e-mailuri și răspundeam la apeluri. Am sunat acasă și am întrebat-o pe Kate cum se simte, iar ea mi-a spus că îi dispăruseră crampele și era mult mai bine.

Ar trebui să explic că TechComm este marea expoziție cu vânzare de produse din industria audiovizualului care își merită pe deplin numele. Participau douăzeci și cinci de mii de oameni din optzeci de țări, cu toții conectați într-un fel sau altul la o industrie de miliarde de dolari populată de băieții care făcuseră parte din clubul Dungeons & Dragons în timpul liceului. E esențial să înțelegeți că momentul serii nu îl constituie decernarea premiilor cu cina aferentă, ci „Proiectoarele în acțiune", o mare demonstrație cu proiectoare LCD, OK?

La ora cinci, m-am îmbrăcat în ținuta lejeră tipică pentru Miami, adică o cămașă mișto de golf și o pereche de pantaloni

perfect călcați, și am coborât la marea deschidere din sălile B și C. Era deschiderea conferinței.

Când am ajuns acolo, am văzut că Gordy și toți cei din Gașca Fraților erau îmbrăcați cam la fel ca mine. Muzica era nasoală, dar aperitivele și băuturile erau decente. Oamenii își luau insignele și programele și se hotărau la care seminar voiau să meargă atunci când nu erau ocupați la standuri. „Principiile designului audiovizual"? „Elementele de bază ale conferințelor video"? Cel mai căutat părea să fie „Viitorul cinematografiei digitale".

Câteva fragmente din conversații la care-am tras cu urechea:

–Rezoluția naturală de o mie nouă sute douăzeci pe o sută optzeci... patru milioane de pixeli fac videoclipurile HD să pară *slabe*... zone cu semnal instabil... redare video absolut perfectă...

Festino îmi spuse că NEC oferea ca premiu un Corvette și se întrebă dacă puteam participa la tombolă. Apoi spuse:

– Ia uite-l pe Marele Șef.

Dick Hardy își făcu intrarea la petrecere în stilul lui Jay Gatsby[1]. Era un bărbat solid, cu capul mare, roșu la față și cu maxilar proeminent. Arăta ca un președinte al consiliului de administrație de la Central Casting, și probabil că de aceea îl puseseră șefii noștri japonezi în funcție. Purta un sacou albastru peste o cămașă albă de in.

Gordy îl zări și se grăbi spre el, îmbrățișându-l strâns. Cum Hardy era cu mult mai înalt decât Gordy, imaginea mi s-a părut amuzantă – brațele lui Gordy încon jurau burta lui Hardy.

C-o fi, că n-o fi pentru tocilari, TechComm e destul de tare. În dimineața următoare, se vedeau peste tot ecrane uriașe,

[1] Personajul principal din romanul *Marele Gatsby* de F. Scott Fitzgerald (n.tr)

spectacole multimedia de lumină și sunet. Pe pereții înalți de aproape patru metri și căptușiți cu ecrane video se difuzau reclame și trailere de film. Într-un stand se putea viziona o simulare virtuală a unui palat renascentist în care se putea intra, totul fiind realizat prin hologramă. Era magic. Viitorul era expus în fața noastră. Cei care lucrau în industria închirierilor și a scenografiei se uitau la cele mai noi console de mixaj audio. O companie își expunea sistemul de transmisie video digitală fără fir pentru acasă. Altă companie invita lumea să încerce sistemul lor de conferințe prin telefon fără fir. Alta avea ecrane tactile digitale pentru exterior.

Noi aveam expus PictureScreen-ul, montat într-o fereastră mare cu imagini, alături de cele mai noi și mai performante plasme și LCD-uri și șase dintre cele mai bune, ușoare și luminoase proiectoare LCD pentru școli și firme. M-am ocupat puțin de cabină, salutând trecătorii, dar în cea mai mare parte a timpului am avut întâlniri cu clienții importanți. Am avut două dejunuri de afaceri. Kurt și vreo doi tipi de la departamentul de facilități veniseră mai devreme să monteze standul și cablurile și să mute cutiile, iar Kurt petrecuse o mare parte din zi plimbându-se prin apropiere, stând cu ochii pe echipament și mai ales pe zona nepăzită din spatele standului. Am observat că devenise destul de popular în Gașca Fraților.

Nu prea l-am văzut pe Gordy. El și Dick Hardy au avut o întâlnire lungă cu niște tipi de la Banca Americii. M-am purtat absolut civilizat cu el, desigur. Era un gunoi. Ce altceva era nou? Într-o pauză dintre întâlniri, Gordy trecu pe la standul nostru, strânse câteva mâini și mă luă deoparte.

– Felicitări pentru afacerea încheiată cu Belkin, spuse el, punându-mi mâna pe umăr. Ai văzut comunicatul de presă pe care tocmai l-a lansat Dick Hardy?

– Deja?

– Hardy nu pierde vremea. Acțiunile Entronics sunt deja mai bine cotate la bursa din New York.

– Doar din cauza acelei afaceri? Asta nu cred că reprezintă mare lucru pentru Entronics.

– Totul ține de moment. Cine-i pe val și cine nu e. Momentul e bun, Entronics anunță încheierea înțelegerii la TechComm. Îmi place. *La nebunie!*

– Bun moment, l-am aprobat.

– Știi ceva, Steadman? Încep să cred că până la urmă chiar te-am subestimat. Când ne întoarcem, ar trebui să ne întâlnim într-o seară, tu cu mine și cu doamnele, ce zici?

– Sună foarte bine, am spus, cu fața lipsită de expresie.

Mai târziu, am trecut pe la alte standuri, să studiez concurența. Lumea lua lucruri gratuite de peste tot, diverse chestii cum ar fi genți de curier, prosoape și discuri frisbee. M-am oprit la standul unei companii care avea ecrane rotative și sisteme de afișaj pentru exterior, cu LED, rezistente la ploaie, care se roteau la trei sute șaizeci de grade. Îmi scosesem insigna ca să mă creadă un simplu client. La standul unei companii care vindea ecrane LED uriașe pentru interior și exterior, asamblate din panouri modulare mai mici, m-am arătat extrem de interesat, punând câteva întrebări despre modularea pixelilor și corectarea culorilor. Întrebări care probabil îmi dădeau un aer de tip deștept, cum ar fi despre numărul de niți, care e o unitate pentru intensitatea luminoasă, și despre tehnologia de uniformizare a pixelilor. Dar nu încercam să-i impresionez. Chiar voiam să știu ce avea de gând concurența. Mă informară că ecranele lor fuseseră folosite la concertele lui Sting, Metallica și Red Hot Chilli Peppers.

M-am uitat la standul unei companii numite AirView Systems, care vindea sisteme de afișare a informațiilor pe timpul zborului în aeroporturi. Erau printre marii noștri rivali pentru contractul cu aeroportul din Atlanta, deci voiam să văd ce fac. AirView nu era o companie mare, deci toți oamenii lor de vârf erau acolo și se băgau în seamă. Am dat mâna cu Steve Bingham, directorul financiar, un tip chipeș, de vreo cincizeci de ani, cu părul grizonant ca al unui prezentator de știri, fața alungită și ochii afundați în orbite.

Apoi m-am oprit la standul Royal Meister, care era mai mare decât al nostru și chiar mai încărcat cu plasme, LCD-uri și proiectoare. Tânărul care se ocupa de stand se agita întruna în jurul meu, crezând că sunt un potențial client. Îmi oferi cartea lui de vizită, vrând să-mi arate cele mai noi și mai bune produse ale lor. Eu, cel de acum cinci ani, puteam fi în locul lui. Îmi ceru cartea de vizită, mi-am pipăit buzunarele și i-am zis că probabil o uitasem în camera de hotel și m-am întors să plec naibii de acolo, sperând să nu mă observe la standul Entronics când va studia *el* concurența.

– Hai să-ți fac cunoștință cu noul nostru vicepreședinte senior de vânzări, zise el.

– Mersi, dar trebuie să merg la un seminar.

– Sigur? întrebă o femeie. Mie-mi place să-mi salut viitorii clienți.

N-am recunoscut-o inițial. Părul ei șaten șters avea culoarea mierii. Se și șuvițase. Unde mai pui că o vedeam pentru prima dată machiată.

– Joan, am spus, surprins. Mă bucur să te văd aici.

– Jason, spuse Joan Tureck, întinzând mâna ca să dea mâna cu mine. Nu văd nici o insignă de expozant – nu mai lucrezi la Entronics?

– Nu, eu... cred că mi-am lăsat insigna pe undeva.

– Ca și cartea de vizită, interveni tânărul agent de vânzări, acum vizibil iritat.

– Dar credeam că lucrezi la FoodMark.

– S-a ivit postul acesta și n-am putut să-i rezist. Cei de la Meister voiau pe cineva care să cunoască îndeaproape lumea sistemelor vizuale și s-a întâmplat să fiu disponibilă. A fi carnivor nu făcea parte din fișa postului.

Angajarea lui Joan Tureck la Royal Meister era perfect logică. În marea luptă dintre divizii, cu două megacorporații care se înfruntau în legătură cu cine pleacă și cine rămâne, prezența ei era un mare avantaj. Cunoștea toate secretele de la Entronics. Toate defectele, toate slăbiciunile noastre.

– A... arăți bine, am spus.

– Dallasul e de vină, ridică ea din umeri.

– Deci tu ești acum un fel de omolog al lui Gordy, am spus.

– Mi-aș dori să fie doar atât. Mare parte din slujba mea din ziua de azi e legată de planificarea pentru integrare.

– Adică ești responsabilă cu echipa ta de vânzări?

Zâmbi din nou.

– Mai degrabă cu echipa *ta*.

– Parc-ai fi mâța la furat de smântână, Joan. Vorba bătrânului Cal Taylor.

– Doar cu doi la sută grăsime. Doar mă știi.

– Credeam că nu-ți place Dallasul.

– Să știi că Sheila a crescut în Austin. Deci nu e chiar atât de rău. Au inventat o chestie numită aer condiționat.

– Se mănâncă fripturi bune în Dallas.

– Încă sunt vegană[1]. Zâmbetul îi dispăru. Am auzit de Phil Rifkin. A fost un șoc.

Am aprobat din cap.

– Era un tip așa de treabă. Genial. Desigur, un pic ciudat, dar niciodată nu mi s-a părut c-ar fi în stare să se sinucidă.

– Nici mie.

– Foarte ciudat. Și foarte trist.

– Am văzut comunicatul de presă lansat de Dick Hardy. Cred că Gordy a reușit să încheie o înțelegere importantă cu dealerii de mașini de la firma Harry Belkin.

Am aprobat din nou din cap.

– Nici nu știam asta, am spus. Credeam că *eu* am dat lovitura, dar ce știu eu?

Se trase mai aproape și plecă împreună cu mine de la stand.

– Jason, pot să-ți dau un sfat, chiar dacă nu mi-ai cerut vreunul?

– Sigur.

– Întotdeauna mi-a plăcut de tine. Știi asta.

Am dat din cap.

– Pleacă acum, cât mai poți. Până nu ajungeți și tu, și restul colegilor tăi pe stradă. E mult mai ușor să-ți cauți o slujbă când ai deja una.

– Nu e sigur, Joan, am spus neconvingător.

– Ți-o spun ca prietenă, Jason. Poate o să zici că-s lașă, dar recunosc o navă care se scufundă atunci când o văd.

N-am răspuns, ci doar am privit-o câteva secunde.

– Păstrăm legătura, spuse ea.

---

[1] Dietă și stil de viață ce exclude folosirea animalelor pentru mâncare, îmbrăcăminte sau orice alt scop (n.tr.)

35

Înainte de închiderea expoziției în ziua respectivă, m-am oprit să văd ce fac băieții mei și cu cine intraseră în legătură. Festino scosese Purell-ul și încerca frenetic să ucidă microbii luați de pe mâinile sutelor de clienți.

Kurt se ocupa cu securizarea echipamentului pentru noapte.

– Vii la marea cină? l-am întrebat pe Kurt, în timp ce aranja echipamentul.

– O, n-aș rata-o pentru nimic în lume, răspunse el.

Când mă întorceam spre camera mea să fac un duș și să mă schimb la costum, l-am văzut pe Trevor Allard așteptând liftul.

– Cum îți merge, Trevor? am întrebat.

Se întoarse spre mine.

– Interesant, răspunse el. Întotdeauna e plăcut când dai de prieteni vechi.

– Cu cine te-ai întâlnit?

Din lift se auzi un „bing", iar noi am intrat, fiind singurii care ne aflam în el.

– Cu un prieten de la Panasonic, îmi răspunse.

– A, da?

– Mm-hmm.

Ușile liftului se închiseră.

– Mi-a zis că ai obținut contractul cu Harry Belkin doar pentru că un set întreg de plasme Panasonic s-au defectat la livrare.

Am aprobat din cap. Mă simțeam neliniștit, ca de obicei, fiind închis în coșciugul de oțel, dar acum mă încerca un alt fel de groază.

– E ciudat, am spus.

– Foarte ciudat. E nasol pentru Panasonic. Dar este bine pentru tine.

– Și pentru Entronics.

– Sigur. E contractul tău, bineînțeles. E un mare avantaj pentru tine. Ce noroc ai, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

– Hei, am zis, norocul ți-l faci singur.

„Sau ți-l face cineva", m-am gândit.

– Chiar m-a pus pe gânduri, spuse Trevor cu grijă.

Amândoi priveam butoanele liftului. Din păcate nu era nici un televizor în lift. Care ar fi cuvântul zilei? *Imputare? Insinuare?*

– Mi-am adus aminte de Fidelity. Și eu am avut monitorul stricat, mai știi?

– Am vorbit despre asta, Trevor.

– Da. Am pierdut contractul cu Fidelity din cauza asta. Apoi am avut probleme cu mașina acum câteva luni – am pierdut contractul cu Pavillion –, ții minte? După aceea lui Brett i-a apărut Ecranul Albastru al Morții.

– Tot o mai ții cu prostiile astea?

– Adversarilor tăi li se întâmplă chestii nasoale, nu-i așa? Pare a fi un fel de schemă la mijloc.

Liftul sună din nou, iar noi am ajuns la etajul nostru.

– Sigur, am spus. Chiar și paranoicii au inamici.

– Nu renunț la asta, Jason, spuse el, în timp ce o lua spre dreapta, iar eu spre stânga, ca să ajungem la camerele noastre. Eu și Brett o să cercetăm atent problema. Știu că tu ești în spatele tuturor chestiilor acestora și o să aflu adevărul. Îți promit.

36

Am sunat-o pe Kate, am făcut un duș și m-am schimbat la costum și cravată pentru cină. Entronics închisese una din sălile de bal de la Westin. Ca de obicei, Gordy păstrase secretă tema cinei.

Cinele de la TechComm erau întotdeauna foarte extravagante. Anul precedent, tema fusese *Ucenicul*[1], iar el, bineînțeles, avusese ocazia să intre în pielea lui Donald Trump. În anul dinainte de asta fusese *Supraviețuitorul*. Toată lumea purtase bandane și fusese obligată să mănânce o farfurie de „noroi" făcut din biscuiți Oreo și jeleuri sub formă de viermi. Mereu ținea un discurs excentric, aproape nebunesc, o combinație între gurul motivațional Tony Robbins și Mr. Pink din *Profesioniștii crimei*[2]. Cu toții ne întrebam ce avea să ne rezerve anul acesta.

Când am intrat, am văzut că toată încăperea fusese decorată, probabil cu cheltuieli foarte mari, ca să semene cu o arenă de box. Pe pereți erau proiectate – cu tehnologie Entronics, desigur – tot felul de afișe vintage cu meciuri de box, din acelea de culoarea mustarului, cu litere albe și roșii scrise apăsat,

[1] Celebru reality-show care oferea concurenților șansa de a lucra pentru magnatul american Donald Trump. (n.tr).

[2] Debutul lui Quentin Tarantino, lansat în 1992. Personajul menționat este interpretat de actorul Steve Buscemi. (n.tr).

și poze alb-negru cu boxerii. Erau postere cu JERSEY JOE WALCOTT VS. ROCKY MARCIANO, CASSIUS CLAY VS. DONNIE FLEEMAN și SUGAR RAY FORSYTHE VS. HENRY ARMSTRONG. În mijlocul sălii era un ring de box. Vorbesc serios. Gordy chiar adusese un ring de box – probabil îl închiriase de undeva din Miami – un cadru de oțel și stâlpi în colțuri, corzi acoperite, podea de pânză de cort, trepte de lemn pentru a urca în ring, și chiar și scaune așezate în colțuri opuse. Pe un suport de lemn din apropiere era montat un gong negru din oțel. Totul se afla în mijlocul sălii, înconjurat de mese.

Arăta incredibil de penibil.

Kurt m-a văzut intrând și a venit direct spre mine.

– Cred că asta a costat ceva bani, nu-i așa?

– Ce se întâmplă?

– O să vezi. Gordy mi-a cerut sfatul. Ar trebui să mă simt flatat.

– În legătură cu ce?

– O să vezi.

– Unde-i Gordy?

– Probabil în spate, prinde un ultim strop de curaj. Mi-a zis să-i duc sticla de whisky.

Am găsit locul care-mi era rezervat, la o masă situată aproape de ringul de box. Cei din Gașca Fraților stăteau unul sau doi la o masă, cu clienți importanți.

Am apucat doar să mă prezint unui tip de la SignNetwork înainte ca luminile să se stingă și o pereche de reflectoare să se aprindă și să se oprească asupra cortinei albastre de catifea din partea frontală a sălii. O fanfară zgomotoasă răsună din boxe: melodia din filmul *Rocky*.

Cortina se deschise și apărură doi tipi solizi care cărau un tron. Pe tron stătea Gordy, care purta un halat de box roșu lucios,

cu marginea aurie și cu glugă, și mănuși de box roșii. Purta pantofi sport Converse cu vârf ascuțit. Pe tron scria CAMPION.

O tânără care arunca petale de trandafiri dintr-un coș alerga prin fața lor. Gordy radia de fericire și lovea prin aer cu pumnii. Tipii solizi îl cărară pe Gordy pe un traseu făcut printre mese, în timp ce tânăra arunca petale de trandafiri în fața lor. „Gonna Fly Now" răsuna din boxe. Se auziră chicoteli și câteva râsete puternice de la mese. Lumea nu știa ce să creadă despre toată chestia asta.

Băieții așezară tronul lângă ringul de box, iar Gordy se ridică în picioare, cu mănușile în aer, în timp ce muzica se opri.

– Yo, Adrian![1] strigă el. Domnișoara cu petalele îi fixa o lavalieră de halat.

Se auziră râsete. Invitaților începea să le placă spectacolul. Încă nu-mi venea să cred că Gordy făcea chestia asta, dar era cunoscut pentru trăsnăile de la festivitățile noastre anuale.

Se întoarse să-și arate spatele halatului. Pe el scria ARMĂSAR ITALIAN cu litere mari aurii.

Avea chiar și un petic alb cusut în partea de sus, pe care scria SHAMROCK MEATS INC., ca în primul film *Rocky*. Se întoarse din nou și-și ridică cochet halatul ca să ne arate șortul lui de box cu dungi și stele.

– Ai greșit filmul, strigă Trevor de la masa lui din lateral. Acela este din *Rocky III!*

– Da, da, zise Gordy, radiind.

– Credeam că ești irlandez, strigă Forsythe, intrând în joc.

– Cetățean de onoare italian, spuse el. Nevasta-mea e italiancă. Unde mi-e băutura? Își găsi sticla de Talisker 18 pe o măsuță de lângă ring, turnă whisky în pahar și luă o gură înainte

[1] *Yo, Adrian, I did it!* (Adrian, am reușit!), replică rostită de un Rocky bătut măr la finalul filmului (n.tr.)

să intre în ring. Făcu un gest cu mâna, iar domnişoara cu petalele lovi gongul cu un ciocan. Gordy se înclină şi se auziră aplauze.

– Bravo! strigă el.

– Bravo, răspunseră unii dintre băieţi.

– *Bravo!* urlă el mai tare.

– *Bravo!* răspunseră toţi.

Îşi trase gluga de pe cap, dar îşi păstră halatul pe el – probabil o decizie bună dat fiindu-i fizicul prea puţin atrăgător.

– Noi, cei de la Entronics, vom merge până la capăt pentru voi, strigă el. Se auzi un ţipăt ascuţit de încurajare.

– Da! răspunse Trevor şi câţiva dintre ceilalţi băieţi îi ţinură isonul. Am aplaudat, încercând să nu-mi dau ochii peste cap.

– Luptăm în toate cele cincisprezece runde! strigă Gordy.

Domnişoara cu petalele stătea la o masă lungă de lângă ring şi spărgea ouă în pahare. Era o grămadă de cofraje de ouă pe masă. Ştiam ce urmează.

Erau vreo douăzeci şi opt de pahare aliniate şi ea spărgea câte trei ouă în fiecare pahar.

Gordy mai trase un gât de whisky.

– Când eşti pus la zid şi nu ai de ales, cauţi în adâncul sufletului tău spiritul unui erou, spuse el. Ca şi Rocky Balboa, ne considerăm în dezavantaj. Rocky a luptat cu Apollo Creed[1]. Ei bine, noi luptăm cu NEC şi Mitsubishi. Rocky a luptat cu Mr. T[2] – noi luptăm cu Hitachi. Rocky a luptat cu Tommy Gunn[3] – noi

---

[1] Primul adversar al lui Rocky, interpretat de actorul de culoare Carl Weathers (n.tr.)

[2] Numele de scenă al lui Laurence Tureaud, actor de culoare celebru şi pentru rolul din Rocky III (n.tr.)

[3] Al cincilea adversar al lui Rocky, interpretat de boxerul Tommy Morisson (n.tr.)

luptăm cu Panasonic. Rocky a luptat cu Ivan Drago[1] – noi luptăm cu Sony!

Se auziră strigăte răgușite de încurajare din partea Găștii Fraților și de la unele dintre firmele partenere și de distribuitori.

– Noi spunem: „Gândește, nu te ține de prostii!" zise Gordy. Suntem aici să vă transformăm visele în realitate! Acum n-o să mă întind pe jos să fac flotări într-o mână.

– Hai, măi! strigă Taminek. Fă-o!

– Hai, Gordy! strigă Trevor.

– Vă voi scuti de asta, spuse Gordy. Căci aici nu e vorba despre Gordy. Ci despre *echipă*. Cuvintele lui păreau cam poticnite. Echipa G! Toți lucrăm în echipă! Și o să vă demonstrăm ce spunem. Jason, unde ești?

– Aici, am zis, simțind că-mi vine rău.

– Vino aici, partenere de antrenament!

M-am ridicat. Avea de gând să-mi ceară să boxez cu el în ring? Dumnezeule mare! Scoate-mă naibii de aici!

– Salut, Gordy, am spus.

– Haide, îmi spuse el, făcându-mi semn cu mănușa dreaptă să mă apropii de el.

M-am apropiat de ring, iar fata cu petalele veni la mine cu un pahar cu ouă crude.

– Dă-l pe gât, Jason, zise Gordy.

Auzeam strigăte și râsete. Am ținut paharul cu ouă, l-am privit și am zâmbit ca un băiat bun. L-am ridicat să-l vadă toți și am clătinat din cap.

– Am colesterolul mare, am spus.

– Huoo, zise Trevor, iar Forsythe, Taminek și ceilalți îi ținură isonul.

[1] Adversarul din al patrulea film, cel mai dificil de înfrânt, interpretat de Dolph Lundgren (n.tr.)

– Hai, Tigger, spuse Festino.

– Sunteți concediați toți, am spus.

– Bea-l pe tot, ordonă Gordy.

Am dus paharul la gură, l-am turnat pe gât și am început să înghit. Ouăle îmi alunecau la vale, într-un șir lipicios, vâscos. Simțeam că mi se face rău, dar nu m-am oprit. Când i-am dat paharul gol fetei cu petalele, se auziră strigăte.

– *Bine!* spuse Gordy. Cine urmează? Unde-i Forsythe? Unde-i Festino?

– Nu vreau să iau salmonella, spuse Festino.

M-am întors la masa mea, căutând cu privirea cea mai apropiată toaletă în caz că îmi venea să vărs.

– Fătălăule, spuse Gordy, împleticit. Trevor, arată-i tu cine este bărbat adevărat.

Gordy începu să se miște greoi prin ring, ca un luptător amețit de lovituri și mi-am dat seama că nu se prefăcea. Era beat.

– Vedeți care-i chestia, vreți să știți de ce v-am chemat aici pe toți? întrebă el. Pe toți clienții? Credeți că v-am invitat pentru că ne place să stăm cu voi? Pe dracu'!

Se auziră râsete. Trevor se așeză, bucuros că trecuse momentul.

– Vrem ca fiecare dintre voi să se obișnuiască cu standardele Entronics, spuse Gordy. Știți de ce? Ridică mănușile și lovi prin aer. Pentru că vreau ca toți membrii echipei G să fie la fel de bogați ca mine.

Unii dintre cei din Gașca Fraților râseră tare. La fel și unii dintre clienți, dar nu chiar așa de tare. Totuși, unii nu zâmbeau.

– Știți ce mașină conduce Gordy? întrebă el. Un Hummer. Nu un Geo Metro. Nu o nenorocită de Toyota. Nu o mașină japoneză. Știți ce ceas poartă Gordy? Un Rolex. Nu un rahat de Seiko. Nu-i făcut în Japonia. Unde-i Yoshi Tanaka?

– Nu e aici, răspunse cineva.

– Yoshi-san, spuse Gordy cu o nuanţă de sarcasm. Nu-i aici. Bun. De fapt cred că nici un expatriat japonez nu-i aici. Sunt ocupaţi să facă rapoarte secrete despre noi. Trimit *microfuncte* la Tokio. Spioni afurisiţi!

Se auziră râsete, dar acum acestea erau forţate.

– Japonezii n-au încredere în noi, continuă Gordy, dar le-arătăm noi! Aşa-i? Aşa-i, băieţi?

Se auziră foşnete, clinchetul furculiţelor în timp ce invitaţii îşi mâncau în linişte salatele.

– Te omoară încet japonezii aceştia, spuse el. Pasiv-agresivi. Lasă mizeria să se adune. Niciodată nu-ţi spun ce dracului le trece prin cap – japonezii aceştia. Ticăloşi secretoşi.

– Gordy, strigă Trevor. Ia un loc.

Gordy se sprijinea de corzile ringului.

– Credeţi că-i uşor să lucrezi pentru nişte gălbejiţi care vor s-o dai în bară doar pentru că eşti alb? întrebă el. Cuvintele îi erau din ce în ce mai neclare.

– Echipa G, spuse el.

Trevor se ridică, la fel şi eu.

– Haide, Gordy, strigă el. Iisuse, murmură Trevor, e beat criţă.

Am mers spre ring, ca şi Kurt şi Forsythe. Gordy se sprijinea pe corzi, lăsat de tot pe spate.

Se uită în sus şi văzu că ne apropiem. Ochii îi erau înceţoşaţi şi injectaţi.

–Lăsaţi-mă dracu-n pace, spuse el.

L-am apucat şi s-a zbătut câteva secunde, dar nu foarte tare. L-am auzit bombănind:

– Ce se-ntâmplă-n Miami rămâne în... Miami... înainte de a leşina.

În timp ce-l scoteam pe Gordy din sala de banchet, l-am văzut pe Dick Hardy sprijinindu-se de un perete, cu brațele încrucișate și cu fața care semăna cu o mască întunecată de furie.

Partea a treia

37

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să scap de imaginile din Caraibe. Am pus să fie scoase toate imaginile de fundal din noul meu birou. Voiam să mă pot uita pe fereastră, chiar dacă nu vedeam decât parcarea.

Voiam să fac opusul a tot ceea ce făcuse Gordy înainte. Până la urmă, eu eram anti-Gordy. De aceea mă numise Dick Hardy noul vicepreşedinte responsabil cu vânzările.

Şi din acest motiv, şi pentru că firma Entronics căuta cu disperare să umple cât mai repede locul rămas liber. Voiau să lase scandalul cu Gordy în urmă.

Declaraţiile furibunde ale lui Gordy făcute la beţie erau peste tot pe internet a doua zi. Forumurile Yahoo erau pline de relatări despre show-ul *Rocky*[1], despre paharele cu ouă crude, despre Rolex şi Hummer şi mai ales despre declaraţiile anti-japoneze. Gordy, care era bine cunoscut în micul univers al vânzărilor high-tech, devenise o celebritate.

Iar la Tokio, cei din conducerea Entronics erau mai mult decât jenaţi. Erau indignaţi. Fuseseră dispuşi să accepte

[1] *Rocky Horror Show*, celebru musical rock britanic scris de Richard O'Brien, care a avut premiera în 1973. (n.tr.)

bigotismul lui Gordy în privat, dar în momentul în care începuse să-și scuipe nemulțumirea în public a trebuit să fie pus la zid.

Managerul de relații publice de la Entronics din Santa Clara a făcut publică o declarație conform căreia „Kent Gordon a plecat de la Entronics din motive personale și familiale".

Am primit o grămadă de telefoane și e-mailuri de felicitare – de la prieteni de care nu mai știam nimic de ani de zile, de la oameni care probabil își doreau un serviciu la Entronics, fără să știe că în curând s-ar putea să nu mai existe slujbe. Joan Tureck mi-a trimis un e-mail foarte drăguț în care mă felicita și adăuga, ca o prevestire rea: „Multă baftă. Mai presus de orice. O să ai nevoie".

Al doilea lucru pe care l-am făcut a fost să-l chem la mine în birou pe Yoshi Tanaka și să-i spun că lucrurile vor sta altfel de acum încolo. Spre deosebire de predecesorul meu, chiar voiam să lucrez cu el. Doream să-i aflu părerea. Voiam să știu ce credea că gândesc tipii din Tokio. Am vorbit rar, folosind cuvinte simple.

N-am să spun că Yoshi mi-a zâmbit – se pare că mușchii feței lui nu aveau abilitatea asta –, dar a aprobat solemn din cap și mi-a mulțumit. Cred c-a înțeles ce-i spuneam, dar n-aș putea fi sigur.

Al treilea lucru pe care l-am făcut a fost să-l rog pe Dick Hardy să se oprească la Boston în drumul său de la New York către Santa Clara. Mi-am adunat toate trupele în sala de conferință să îl cunoască pe Domnul Șef și le-am ținut un discurs înălțător, care avea rolul să îi inspire. Le-am zis că ușa mea e mereu deschisă. Le-am spus să vină la mine cu orice fel de reclamații ar avea, că nu aveam de gând să-i desființez dacă îmi

spuneau când ceva nu mergea, deși mă așteptam să se străduiască pe cât posibil, că eram acolo să-i ajut.

Am anunțat o ușoară creștere a primelor și a bonusurilor. Până la urmă decizia s-a dovedit a fi mai populară printre membrii Gărții Fraților decât Queeg Memo.

Dick Hardy stătea lângă mine în partea din față a încăperii, purtând un costum de un albastru-închis, o cămașă albă și o cravată albastră cu dungi argintii, semănând foarte bine cu un președinte al consiliului de administrație, ceea ce și era, cu falca lui pătrățoasă, cu părul grizonant pieptănat peste cap și cu cearcăne mari și negre sub ochii lui de un albastru intens, reci ca gheața. Dădu mâna cu toți care intrau, spunând: „Mă bucur să vă cunosc", fiecăruia, pe un ton sincer. Le spuse că ei erau „seva" Entronics Visual Systems și că avea „încredere totală" în mine.

Hardy mă bătu pe ambii umeri când am stat câteva momente împreună după întâlnirea cu personalul.

– A fost greu, spuse el însuflețit. Dar dacă există un om care să poată prelua cârma, acela ești tu.

Îi plăceau metaforele legate de navigație. Mă privi fix în ochi și spuse:

– Ține minte: nu poți stăpâni vântul. Îți poți stăpâni doar barca.

– Da, domnule.

– Mă bucur foarte mult de șirul tău de succese.

– Am avut noroc, am spus.

Clătină solemn din cap.

– Ca vicepreședinte al firmei mele, o să te saturi să auzi chestia asta, dar eu cred cu tărie că norocul ți-l faci singur.

Și al patrulea lucru pe care l-am făcut a fost să-l promovez pe Trevor pe fostul meu post. De ce? E complicată treaba. Într-un

fel, cred că am vrut să mă revanşez. Nu-mi plăcea tipul, dar fără Kurt, poate Trevor ar fi fost în biroul lui Gordy, nu eu.

Pe de o parte, ştiam că avea să fie bun în ceea ce face, indiferent că-mi plăcea sau nu. Şi pe de altă parte, recunosc, mi-am amintit zicala: „Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape". Deci acum trebuia să lucrez cu el. Nu ştiu cui îi pica mai prost, lui sau mie. I-am repartizat-o pe Melanie, fosta asistentă a lui Gordy, lui Trevor, ceea ce putea fi considerată lipsă de respect pentru ea – îi scădea mult din prestigiu, dar ştiam că pot avea încredere că avea să-l urmărească, pentru că mă plăcea. În plus, era obişnuită să lucreze pentru cretini. Am păstrat-o pe Franny, care era acolo de când lumea şi ştia cum merg treburile mai bine decât oricine altcineva.

Şi, în sfârşit, i-am spus lui Kurt că nu mai aveam nevoie de ajutorul lui. Nu mai voiam informaţiile lui din interior; nu voiam să abuzeze în halul acela de securitatea corporatistă. În mod clar nu voiam să afle cineva cu ce se ocupa el.

Kurt rămase mut. Era clar că era supărat, deşi nu era genul care s-o spună vreodată.

I-am dat vestea într-o dimineaţă, devreme, la sala de forţă din Sommerville, când eu ridicam greutăţi mari şi el mă ajuta.

– Nu pot să risc, am spus.

La al treilea set de ridicări, am renunţat după a şasea ridicare, cu braţele tremurând şi muşchii cedându-mi, şi pentru prima oară el nu m-a ajutat să termin. De asemenea, a renunţat să mai stea lângă mine. M-a urmărit chinuindu-mă să ridic bara suficient de sus, încât s-o pun la loc în suport. N-am reuşit, iar bara mi-a căzut pe piept cu putere. Am icnit. Apoi, el a ridicat-o şi pus-o la loc.

– Ţi-e frică că te prinde careva? întrebă el. Asta e?

– Nu, am răspuns. Nu e bine ceea ce facem. Mă bagă-n sperieți.

– Ia uite în cine-a dat evlavia.

– Haide, i-am spus, ridicându-mă și simțind un junghi dureros în cutia toracică atunci când am răsuflat. Mereu mi s-a părut... în neregulă.

– Dar nu m-ai oprit.

– Parcă aș fi putut.

– Nu când ai avut nevoie cu adevărat de ajutorul meu. N-ai refuzat să citești e-mailurile lui Gordy către Hardy, nu-i așa? Și crede-mă că vor fi perioade când o să ai iar nevoie de mine.

– Poate, am spus. Dar o să trebuiască să încerc să mă descurc fără ajutorul tău.

– Acum ai nevoie de mine mai mult ca oricând. Conduci departamentul de vânzări al unei divizii importante a companiei Entronics. Nu-ți permiți să faci o mișcare greșită. Trebuie să știi tot ce mișcă. DAI, așa-i zicem noi.

– DAI?

– Deosebirea Aliaților de Inamici. Procedură de bază. Să tragi în inamici, nu în aliați. E una din chestiile pe care le înveți pe câmpul de luptă. Uneori când ești în afara liniei oficiale de luptă, e greu să deosebești băieții buni de cei răi. Multe companii angajează firme de spionaj, să știi.

– Nu în felul acesta.

– Nu, recunoscu el. Nu sunt la fel de buni. Nu sunt la fel de atenți. De exemplu, trebuie să știi ce pune de fapt la cale Yoshi Tanaka. El e jucătorul principal aici. E foarte puternic. Trebuie să ai grijă cum te porți cu el.

– Presupun că lucrează pentru superiori, nu pentru mine. E loial celor din Tokio. Cât timp țin minte asta, e în regulă.

– Crezi că asta este tot ce trebuie să știi despre Yoshi? Dacă ți-aș zice că am interceptat câteva e-mailuri pe care le-a trimis la Tokio în ultimele câteva zile? Criptate, desigur – criptare asimetrică de 512 biți, dar cei de la securitatea corporatistă trebuie să aibă unul din coduri. E scris în japoneză, dar cunosc eu o tipă japoneză. Zi-mi că nu vrei să știi ce zice despre tine.

Am ezitat, dar doar o secundă.

– Nu, am spus. Chiar nu vreau.

– Și amicul tău Trevor?

Am clătinat din cap. Eram tentat să-i spun despre suspiciunile lui Trevor, dar am decis să nu o fac.

– Nu, am spus. Ajunge.

Zâmbetul lui îmi păru puțin sardonic.

– Cum ziceți, șefu'.

Dick Hardy mă verifica destul de des, prin telefon sau prin e-mail. Mă simțeam la fel ca un adolescent care tocmai își luase permisul de conducere și primise cheile de la mașina lui taică-său, pe care o verifica în fiecare seară să vadă dacă este puțin lovită.

Trecu în revistă proiectele mele pentru al treilea trimestru, vrând să vadă dacă pot să avansez puțin cu ele, să verifice starea fiecărei afaceri importante. Voia să se asigure că sunt suficient de exigent cu oamenii mei.

– Nu-ți permiți să-i scapi din ochi, nici o secundă, îmi spuse de câteva ori la telefon. Asta e. Acesta este marele moment. Totul depinde de asta. *Totul.*

I-am spus că înțeleg. I-am spus că apreciez încrederea lui și că n-aveam să-l dezamăgesc.

Nu eram sigur că și credeam ceea ce spuneam.

Eram la toaletă și mă ușuram când intră Trevor Allard. Mă salută din cap și merse la pisoarul din capăt.

Aștepta ca eu să deschid discuția, iar eu așteptam ca el să facă asta. Îi eram șef direct.

Chiar îmi doream să mă port civilizat cu omul acesta, dar nu aveam de gând să întind eu mâna primul. Să îndure puțin. Doar asta era treaba lui. Să mă pupe în fund puțin.

Amândoi priveam fix pereții, ceea ce fac bărbații când urinează. Asta ne face animale.

Când am terminat, am mers la chiuvetă să mă spăl pe mâini, iar după ce m-am uscat și am cocoloșit prosopul de hârtie, Trevor vorbi:

– Cum îți merge, Jason? Vocea îi răsună puternic.

– Bine, Trevor, am spus. Ție?

– Bine.

Acum eram Jason, nu mai eram Steadman. Era și acesta un început.

Își trase fermoarul, se spălă pe mâini, și le uscă, apoi se întoarse cu fața spre mine. Îmi vorbi pe un ton scăzut, repede:

– Brett Gleason s-a dus la departamentul de securitate ca să ceară copii ale casetelor camerelor de luat vederi – de fapt, fișierele AVI din noaptea și din ziua când i-au fost șterse datele din calculator. Și ghici ce s-a întâmplat cu ele?

– De ce mai vorbim despre asta? am întrebat.

– Au dispărut, Jason. Au fost șterse.

Am ridicat din umeri.

– Nu știu nimic despre asta.

– Ghici cine a fost ultimul care-a accesat fișierele alea? Cu câteva săptămâni în urmă! Al cui nume crezi că era trecut pe listă?

N-am răspuns.

– Al unui tip de la securitate corporatistă pe nume Kurt Semko. Aruncătorul nostru. Prietenul acela nenorocit al tău.

Am ridicat din umeri și am clătinat din cap.

– Deci știi ce cred eu? Că tu abuzezi de securitatea corporatistă ca să te răzbuni pe oamenii care îți stau în cale. Te folosești de acest om ca să-ți facă treburile murdare, Jason.

– Prostii. Kurt nici nu cred că lucra aici când s-a stricat calculatorul lui Brett. Și eu habar n-am să șterg date dintr-un calculator. Vorbești aiurea.

– Da, fac pariu că a fost foarte greu să-l aduci aici pe Kurt înainte să aibă insigna de angajat. Dacă crezi că poți să folosești securitatea corporatistă în scopuri personale înseamnă că nu gândești cu capul.

– E ridicol.

– Mulți oameni se lasă păcăliți de tine și de atitudinea ta de tip de treabă. Dar eu te citesc ca pe o carte deschisă. Ca atunci când am avut probleme cu mașina două zile la rând și am pierdut afacerea cu Pavilion. Crezi că n-am verificat? Crezi că n-am sunat să-mi cer scuze și să le explic ce s-a întâmplat? Și știi ce mi-au zis?

N-am răspuns.

– Au zis că i-am sunat de la un club de golf. Parcă jucam golf și nu-mi păsa de ei. Ei bine, știu pe cineva care e membru la Myopia[1] și am întrebat. Și doamna care se ocupă de magazinul cu echipament pentru profesioniști mi-a zis că un tip cu o geacă de piele Harley a intrat în dimineața aceea acolo și a cerut voie să folosească telefonul. Chiar în intervalul când cei de la Pavilion au primit apelul acela. Își amintește de el pentru că nu părea să fie membru al clubului.

[1] Club din Massachusetts fondat în 1870, dedicat printre altele și golfului (n.tr.)

– Trevor, nu știu despre ce vorbești.

– Normal că nu știi. Cum îi zice – negare plauzibilă? Fii pe față, Jason. Mai urmează multe. Foarte multe.

38

Kate dorea să sărbătorească cea mai recentă promovare a mea, dar voia să organizeze o cină festivă cu această ocazie. Angajase un furnizor de mâncare, același care se ocupase și de petrecerile câtorva dintre prietenii ei.

Nu voiam să sărbătoresc promovarea asta. Circumstanțele erau prea neplăcute. Dar pentru Kate părea ceva important. Cred că voia să se laude prietenilor ei că în sfârșit aveam și eu succes. Așa că am acceptat.

Dacă un furnizor ar fi intrat în fosta noastră casă să ne livreze cina, ar fi fugit urlând după ce ne-ar fi văzut bucătăria. Dar bucătăria din casa noastră de pe Hilliard Street era spațioasă și proaspăt renovată – nu cu beton, ci cu blaturi cu dale franțuzești, cu dotări destul de moderne. Furnizoarea și personalul ei exclusiv feminin se puseră pe treabă la bucătărie, pregătind fileul de vită la grătar cu crustă de ierburi aromatice, cu sos de gălbiori și vin de Madeira și morcovi glazurați cu zahăr Muscovado[1]. Sau poate era vită la grătar cu sos Muscovado și morcovi glazurați cu Madeira? Cine mai știe?

Între timp, eu și Kate eram sus și ne îmbrăcam. Îi adusesem jumătate de pahar de vin alb rece. Îi plăcea să bea un

[1] Zahăr brun nerafinat, de culoare închisă (n.tr.)

pic de vin înainte să primească musafiri, iar ginecologul îi spusese că puțin vin nu îi făcea rău. Până la urmă, spunea el, uitați-vă la franțuzoaicele și italiencele care beau vin pe toată perioada sarcinii. Copiii francezi și italieni ies chiar în regulă. Asta dacă nu pui la socoteală că nu știu engleză.

Stătea pe șezlongul bunicii Spencer și mă privea cum mă dezbrac.

– Să știi că ai un corp grozav.

– Femeie, tu te dai la mine?

– Chiar așa e. Uite ce frumos ai slăbit. Ai pectorali și deltoizi și toate acelea. Ești un tip foarte sexy.

– Mersi.

– Și să nu-mi spui că și eu arăt bine. Sunt grasă. Am gleznele groase.

– Îți stă bine așa. Ești frumoasă. Și da, chiar ai gleznele groase, dar e în regulă. Niciodată nu m-am uitat eu la gleznele unei femei.

– Ai emoții în legătură cu bebelușul?

Mă întreba asta la fiecare patruzeci și opt de ore.

– Sigur că am emoții.

Îmi era teamă. Eram absolut înspăimântat. Când bebelușul era doar o ipoteză, eu eram cel mai entuziasmat. Dar acum eram vicepreședintele departamentului de vânzări al Entronics SUA și în câteva luni urma să am un nou-născut și să nu mai pot dormi deloc, și nu știam cum o să mă descurc. Sau urma să nu mai am slujbă, și pe urmă se producea restul?

– Mi-e frică, spuse ea. Mi-e foarte frică.

M-am dus la ea și am sărutat-o.

– Normal. Și mie îmi e frică. E ca și când ai avea o creatură mică în tine, care crește, iar când iese preia controlul asupra noastră. Ca-n *Alien*.

– Mai bine nu spuneai asta.

– Scuze. Poate că e ca... atunci când sari dintr-un C-141 Starlifter[1] pe deasupra Irakului. Nu știi dacă o să ți se defecteze parașuta sau o să tragă careva în tine în picaj.

– Da, tipic pentru Kurt, spuse ea.

Am ridicat din umeri, jenat.

– Are niște povești grozave. A făcut lucruri uimitoare.

– Lucruri pe care tu nu ți-ai dori să le faci.

– Și din acelea. Și... niște chestii pe care n-ar fi trebuit să le facă.

– Hmm?

– Citește e-mailurile altora, în primul rând.

– Ale cui, ale tale?

– Ale lui Gordy.

– Bine. Oricum se spune că nu trebuie să trimiți într-un e-mail nimic din ce nu ai scrie pe o carte poștală. Securitatea corporatistă n-ar trebui să monitorizeze e-mailuri?

Am dat din cap.

– Presupun că da.

– Îți e un amic apropiat, Jason. Îți e un prieten foarte bun.

– Poate prea bun.

– Asta ce vrea să însemne? Ar face orice pentru tine!

Am tăcut câteva secunde. Da, bine zis „orice". „Chestiile de bază" – informațiile pe care mi le găsise despre Brian Borque de la Hotelurile Lockwood și despre Jim Letasky – erau la limita acceptabilului. Nu mă simțeam confortabil cu ideea. Dar ceea ce făcuse cu toate monitoarele Panasonic: aceea era nebunie curată. Era probabil infracțiune, dată fiind valoarea echipamentului pe care-l distrusese. Și, mai rău, era dovada

[1] Avion de transport strategic masiv, utilizat de SUA din 1965 până în 2006 (n.tr.).

unui comportament violent bizar, a faptului că era capabil de orice. Era periculos.

Și tirada de la beție a lui Gordy? Gordy îi ceruse lui Kurt să îi aducă sticla de Talisker. Oare îi pusese Kurt ceva în ea? „Ticălosul ăla n-o să te mai tragă în piept și să scape basma curată", spusese el. Ei bine, Kurt avusese dreptate. Acela fusese sfârșitul lui Gordy.

Kurt mă ajutase să avansez pe scara corporatistă, ceea ce nu voiam să-i spun lui Kate. Dar acum își pierduse controlul. Trebuia oprit.

Trevor făcea săpături și, cu timpul, urma să găsească dovezi cum că fusese Kurt cel care făcuse câteva dintre acele lucruri ilegale. Și urma să fiu și eu implicat. Mă voi duce la fund. Va însemna sfârșitul carierei mele.

Și asta nu puteam să-mi permit. Nu în condițiile în care aveam o casă, o ipotecă, rate la mașină și așteptam un copil.

Făcusem o mare greșeală când îi oferisem o slujbă, de la bun început. Acum trebuia să îndrept lucrurile. Trebuia să discut cu Dennis Scanlon, șeful lui Kurt, și să lămuresc întreaga problemă. Kurt trebuia concediat. Chiar nu aveam altă opțiune.

Am respirat adânc, gândindu-mă cât de mult din toate acestea să-i spun lui Kate. Dar apoi își întoarse capul.

– Mi se pare că aud soneria. Cobori tu să deschizi?

39

De dimineață am zburat spre Chicago cu unul dintre agenții noștri de vânzări debutanți, Wayne Fallon, pentru o ședință scurtă, să încercăm să încheiem contractul cu spitalul.

M-am întâlnit în sala de conferințe a spitalului Chicago Presbyterian cu vicepreședintele adjunct de la Comunicare, un tip pe nume Barry Ulasewicz. Era un administrator de top care se ocupa de serviciile media ale spitalului – care includea totul, de la fotografie la teleconferințele prin satelit și la studioul lor TV. Negociaserăm încontinuu prețuri și date de livrare timp de câteva luni. Voia plasme cu o diagonală de o sută douăzeci și șapte de centimetri pentru cele o sută de săli de operație, plasme și proiectoare pentru peste o sută de săli de conferință și încă vreo câteva pentru săli de așteptare și holuri. Wayne era acolo ca observator și urmărea fascinat confruntarea dintre mine și Ulasewicz.

Nu-mi plăcea tipul, dar nu conta, atât timp cât el mă agrea pe mine. Și părea să mă placă. Am început la zece dimineața și am avut întâlniri cu o grămadă de administratori și de tehnicieni. L-a adus chiar și pe directorul executiv al spitalului pentru o întâlnire neoficială.

Pe la unu după-amiaza, când mă simțeam stors ca o lămâie și aveam nevoie disperată de prânz și de o cafea, Ulasewicz scoase brusc o propunere pe care o primise de la Royal

Meister, identică cu cealaltă în toate aspectele, mai puțin în cazul prețurilor, care erau cam cu zece la sută mai scăzute. Îi propusesem cel mai mic preț pe care i-l puteam oferi – scăzut până sub nivelul mării –, și asta mă scotea din pepeni. Scoase propunerea cu un gest teatral, ca un actoraș jalnic dintr-o piesă de teatru proastă, care-l imita pe detectivul belgian Hercule Poirot sau ceva de genul acesta.

Și se aștepta să cedez. Pentru că investisem luni de zile și venisem cu avionul la Chicago și credeam că afacerea e încheiată. Aproape prinsesem iepurașul mecanic. Ulasewicz se gândea că în momentul de față aveam să fac orice ca să închei înțelegerea.

Dar nu-și dădea seama că aveam „flux". Am citit odată un articol pe internet al unui tip cu un nume imposibil de pronunțat, despre ceva ce el numea „flux". Se întâmplă atunci când un pictor e atât de absorbit de șevalet, încât pierde noțiunea timpului. Când o muziciană se pierde în ceea ce cântă. Se întâmplă sportivilor și chirurgilor și șahiștilor. Intri într-o stare de extaz în care totul se leagă, ești stăpân pe tine, ești în apele tale. Neurotransmițătorii benefici îți inundă sinapsele.

Asta se întâmpla cu mine. Eram în apele mele. Eram într-o stare de siguranță maximă. Și reușeam asta fără trucurile murdare ale lui Kurt.

M-am uitat calm peste propunerea de la Royal Meister. Era plină de clauze îmbârligate și ascunse, tot felul de chestii obscure. Datele de livrare erau estimative. Prețurile se puteau schimba datorită fluctuației cursului monedei euro. Nu știu cine redactase contractul, dar era genial.

I-am arătat lui Ulasewicz toate aceste elemente, iar el a început să mă contrazică.

Apoi m-am ridicat, i-am strâns mâna și mi-am adunat dosarul de piele.

– Barry, am spus, nu o să te mai facem să-ți pierzi timpul de pomană. Știu unde vrei să ajungi cu asta. E clar că preferi nesiguranța celor de la Meister și nu te deranjează că au rata eșecului mai mare. Nu te deranjează că probabil o să plătești mai mult pentru un produs inferior pe care nu o să-l primești când vrei și care n-o să fie înlocuit dacă ceva nu merge bine. Și e în regulă. Așa că îți mulțumesc că ai luat în considerare firma Entronics și-ți urez mult succes.

Am luat contractele în mână și am ieșit din cameră. Am văzut cu coada ochiului expresia uluită a lui Barry Ulasewicz, care aproape că a făcut să merite toată chestia asta. Wayne mă prinse din urmă în lift și spuse cu un ton panicat:

– Am pierdut-o. Am pierdut înțelegerea, Jason. Nu crezi că ar fi trebuit să negociezi? Cred că asta voia el să facă.

Am clătinat din cap.

– Ai puțină răbdare, i-am spus.

Când am ajuns jos la garaj, mobilul a început să-mi sune.

M-am uitat la Wayne și i-am zâmbit. Expresia lui panicată se schimbase într-una admirativă, cu ochii căscați.

M-am întors acasă cu copii ale contractului semnat.

40

De la aeroport m-am dus direct la birou.

În e-mail, mă aștepta o Hardygramă. „Felicitări pentru Chicago!" scria Dick Hardy. Și Joan Tureck m-a felicitat, ceea ce era frumos din partea ei, având în vedere că o depășisem la vânzări. „Poate prea frumos, mă gândeam eu. Era probabil amabilitatea învingătorului."

M-am gândit, apoi m-am răzgândit, să-i trimit un e-mail lui Dennis Scanlon. Știam că Kurt putea citi e-mailurile mele și pe ale celorlalți. Nu voiam să risc. În schimb, l-am sunat pe Scanlon. Mi-a răspuns dintr-a doua încercare. L-am chemat în biroul meu.

Dennis Scanlon mă ducea mereu cu gândul la domnul Broscoi din Casa Broscoi[1]. Cămașa și cravata îi erau atât de strânse în jurul gâtului încât aveam impresia că o să i se oprească fluxul sangvin și o să cadă lat în fața mea. Transpira mult și era un om care voia să fie pe placul tuturor și avea un defect de vorbire amuzant.

I-am spus că vreau să-i vorbesc strict confidențial, apoi i-am împărtășit îngrijorarea mea cu privire la unul dintre angajații lui, Kurt Semko.

---

[1] În original „Toad of Toad Hall" – personaj în romanul clasic pentru copii *Vântul prin sălcii* al scriitorului scoțian Kenneth Grahame (1859–1932) (n.tr.)

– Dar... nu tu l-ai recomandat? întrebă el.

– Sincer, cred că am făcut o greșeală, am răspuns. Nu-l cunoșteam destul de bine.

Își șterse fața umedă cu mâna.

– Poți să-mi dai detalii? În legătură cu motivele de îngrijorare, vreau să zic. A provocat unele probleme?

Mi-am împreunat mâinile și m-am aplecat în față.

– Am tot auzit reclamații despre Kurt de la unii dintre angajații mei. Legate de farse pe care le-a făcut. Și de hărțuire.

– Farse? Nu farse de bun-simț, bănuiesc.

– Chestii periculoase. Distructive.

– Poți să-mi dai detalii?

Puteam să-i dau tot felul de detalii. Multe fiind doar bănuieli. Dar chiar voiam ca Scanlon să afle dacă Kurt umblase în calculatorul lui Brett Gleason? Cât de departe voiam să ajung cu asta? Să-i spun lui Scanlon despre e-mailurile pe care le accesase Kurt?

Nu. Toată treaba asta se putea întoarce urât de tot împotriva mea. Kurt avea să se opună. Putea spune chiar că eu îi cerusem informații – la urma urmei erau doar în interesul meu, nu al lui. Nu puteam să-mi asum riscul acesta.

– Nu știu toate detaliile, am spus. Dar sunt ferm convins – și repet, e esențial ca discuția asta să rămână strict confidențială – că trebuie să îl dăm afară pe Kurt.

Scanlon aprobă din cap.

– Ești dispus să faci o plângere oficială?

Am ezitat, însă doar pentru o secundă.

– Nu, nu cu numele meu pe ea. Cred că s-ar complica prea mult lucrurile. Mai ales că eu l-am recomandat, fără să îmi dau seama că fac o greșeală.

Continuă să dea din cap.

– Nu pot să-l dau afară fără motiv. Știi asta. Trebuie să scrii plângerea. Angajații tăi sunt dispuși să depună plângeri?

– Nu le-aș cere să facă asta. În plus, nimeni n-ar vrea să-și pună capul la bătaie. Sunt sigur că înțelegi.

– Vorbești de parcă ai ști ceva.

– Am auzit unele lucruri, într-adevăr.

– Zice că voi doi sunteți prieteni buni.

– E complicat.

– Ascultă-mă, Jason. Kurt e unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am angajat vreodată. Tipul acesta poate face orice.

– Înțeleg.

– Nu vreau să-l pierd. Dar nu vreau nici ca vreun angajat al meu să facă probleme aici. Deci o să investighez.

– Atât îți cer, am spus.

Am sunat-o pe Kate la serviciu și mi s-a spus că-și luase liber. Am sunat acasă și am trezit-o.

– Mai ai crampe? am întrebat.

– Da. M-am gândit să rămân acasă.

– Ce-a zis DiMarco?

– Să mă întind până trec.

– E vreo problema? E ceva grav?

– Nu. A zis că-i normal. Stai liniștit.

– Bună idee. Voiam să-ți reamintesc că am o cină de afaceri diseară.

– A, da. Cu membrii conducerii spitalului?

– Cu conducerea aeroportului. A aeroportului din Atlanta. Dar nu contează.

– Aeroportul Atlanta în Boston? Nu pricep.

– E plictisitor, am spus. Expoziție cu vânzare.

Era marea expoziție cu vânzare Information Display de la Centrul Bayside Expo. Nu trebuia să mă ocup eu de expoziție – aș fi fost de râsul curcilor, sunt sigur –, ci câțiva dintre oamenii mei. Când am aflat că tipii de la Atlanta urmau să fie prezenți în oraș pentru eveniment, i-am invitat pe toți la cină, spunându-le că e o ocazie excelentă de a „sărbători" înțelegerea. În traducere: voiam să încerc să semnez odată contractul cu aeroportul din Atlanta.

Omul are dreptul să spere cel puțin.

– Unde-i duci?

– Nu știu numele localului. Un restaurant de fițe din South End care-i place lui Franny. Dacă vrei să vorbim o să am mobilul la mine.

– Nu o să te deranjez.

– În caz că e vreo problemă. Să nu eziți, iubito.

Am închis telefonul, apoi l-am observat pe Kurt stând în pragul biroului meu.

– Ți-am simțit lipsa la sală, spuse Kurt.

– A trebuit să plec la Chicago devreme.

– Deci ai vorbit cu Scanlon.

Am dat din cap.

– O verificare pe care cei de la resurse umane par să n-o poată face.

– Poți să apelezi oricând la mine, doar știi.

– M-am gândit că ar fi mai bine să separ afacerile de treburile personale.

– Asta-i o idee bună după părerea mea, zise el închizând ușa. Deci dacă ai probleme cu felul în care-mi fac treaba, spune-mi-le mie, nu șefului meu.

Am înghițit în sec.

– Nu am nici o problemă cu modul în care lucrezi.

– Pe bune? Atunci de ce încerci să scapi de mine?

L-am privit câteva secunde.

– Ce te face să spui asta?

Intră în biroul meu. Se opri drept în fața mea.

– Sugestia mea pentru tine – *convingerea mea fermă* – sprâncenele i se ridicară, ca și tonul – și, din nou, – este „esențial ca discuția asta să rămână strict confidențială..." Zâmbi... E ca în cazul în care ai probleme cu mine, să le discuți cu mine. *Mano a mano*[1]. Dar nu te ascunde. Nu face lucrurile pe la spatele meu. Pentru c-o să aflu. Iar tu o să regreți. Privirea-i era de gheață. Clar?

Eram speriat la culme – știa ce-i spusesem lui Scanlon, cuvânt cu cuvânt.

Nu știam cum, dar trebuia să fi fost vreun dispozitiv de supraveghere pe care mi-l pusese în birou. În mod sigur avea tehnologia necesară.

Acum mă întrebam ce mă mai auzise vorbind în birou. Eram îngrijorat că lui Scanlon ar fi putut să-i scape ceva față de Kurt. Dar mi-am dat seama că el nu avea nevoie să afle de la alții.

În mașină, pe drum spre South End, îmi sună telefonul. Revenisem la prostul obicei de-a vorbi la telefon în mașină, dar n-aveam de ales. Trebuia să fiu disponibil oricând.

Era Dick Hardy.

– Ce părere ai de afacerea cu aeroportul Atlanta? întrebă el.

– Sunt optimist, am spus.

– Atunci *și eu* sunt optimist. Dacă reușești, s-ar putea să dăm lovitura. Să salvăm divizia.

---

[1] În spaniolă, față în față (n.tr.)

– Tot ce pot face e să dau ce-i mai bun din mine.

– Contez pe asta, Jason. Totul depinde de asta. Totul.

I-am dat cheile mele valetului și am intrat în restaurant cu un zâmbet nonșalant întipărit pe față. Din nefericire era un restaurant cu bucătărie deschisă, ceea ce-mi dădea mereu emoții, poate pentru că aveam în subconștient teama de a spăla vasele după ce mâncam.

Jim Letasky era deja la masă, studiind un dosar. Veniserăm cu cincisprezece minute mai devreme. Eu îl invitasem la cină. Voiam să-l am ca asociat în cel mai mare contract pe care urma să-l închei. Aveam nevoie de experiența lui. Ne rezervase o masă departe de alți oameni și îi dăduse bacșiș chelnerului ca să ne lase singuri cât mai mult posibil, pentru că era o cină de afaceri.

Aveam și alt motiv, dar el era un tip deștept și și-a dat seama.

– Știu de ce ai vrut să fiu aici, spuse el.

– Cu excepția faptului că ești foarte bun în ceea ce faci?

– Pentru că te temi că principalul nostru rival este NEC.

– Cine, eu?

– Am petrecut nouă ani de zile spunând lumii că produsele NEC sunt mult mai bune decât ale altora, și acum...

– L-ai regăsit pe Dumnezeu.

– Să știi că mă simt prost.

– Nu prea prost, sper.

– Nu *prea* prost. Doar e război.

– Așa te vreau. M-am uitat pe lista de vinuri, încercând să mă hotărăsc ce să comand.

Memo-ul Queeg îi instruise deja pe toți agenții de vânzări să se asigure că ei comandau mereu vinul la o cină cu clienții și nu îi lăsau pe aceștia s-o facă.

– Dar, Jason, cred că te înșeli în legătură cu NEC.

– Să nu-mi zici că iar ne confruntăm cu Royal Meister?!

Clătină din cap și-și stoarse lămâie în apa minerală italiană Pellegrino.

– Am făcut „săpături" în site-ul aeroportului Hartsfield Jackson Atlanta International. Există o companie numită AirView Systems, cu sediul în Atlanta.

Am dat din cap.

– L-am cunoscut pe directorul lor financiar la TechComm. Un tip pe nume Steve Bingham. Îmi aminteam de părul lui grizonant și de ochii afundați în orbite.

– Cel mai mare furnizor de sisteme de afișare de informații în timpul zborului. Ultima oară au introdus sistemul pe aeroportul din Atlanta. Deci întrebarea mea e următoarea: de ce nu apelează aeroportul la serviciile lor din nou? De ce să schimbi barca atunci când aproape ai trecut râul?

– Poate că barca este prea scumpă.

– AirView tocmai le-a vândut niște indicatoare LED portabile.

– Asta e o noutate pentru mine. Tot ce știu e că au negociat la greu.

– Ai negociat direct cu Duffy, nu-i așa?

– Ești la curent, am spus. Tom Duffy era manager general de aviație la aeroport. Domnul Șef. Lorna Evers, cealaltă invitată la cină, era manager asistent de achiziții în divizia aviație a orașului Atlanta.

– Ziua de lucru începe în noaptea anterioară.

Am zâmbit.

– Duffy ia deciziile. Pe Lorna n-am cunoscut-o, dar practic ea e o marionetă care aprobă deciziile liderului.

– Nu s-au băgat în chestia asta doar pentru o cină gratis, nu-i așa?

– Cred că încearcă să încheie înțelegerea.

– Nu sunt atât de sigur.

– Puterea gândirii negative, am spus, după care i-am observat pe cei doi invitați intrând în restaurant. Să-i facem praf, Letasky.

Lorna Evers era o blondă trupeșă aflată la acea vârstă nedeterminată care putea fi puțin trecută de cincizeci de ani sau patruzeci de ani munciți din greu. În mod clar lucrase și la înfățișare. Ochii îi erau ușor migdalați, ca de asiatică. Avea buze mari, umflate cu Botox – bot de pește cred că le zice. Fața îi era o mască puternic bronzată. Atunci când zâmbea, doar buzele umflate în exces i se mișcau. Cineva exagerase clar cu injecțiile cu Botox și colagen.

– Deci tu ești noul Gordy, spuse ea, aranjându-și eșarfa aurie de mătase de la gât.

– Poți să spui și așa.

– Nu-i dați omului acestuia whisky, zise ea, dând capul pe spate și râzând răgușit cu gura deschisă. Ochii nu i se mișcară.

Tom Duffy era un bărbat amabil, palid și rotund la față, robust, cu gușă și părul grizonant tuns periuță. Purta papion și o jachetă largă de un albastru-închis. Râse încet.

– Încântată de cunoștință, spuse ea întinzând mâna. Avea unghii roz și periculos de lungi.

– Am auzit că s-au făcut ale naibii de multe schimbări la Entronics.

– Eu tocmai am venit la Entronics de la NEC, spuse Letasky. M-am gândit că ar fi cazul să intru în echipa campioană.

Un punct pentru Letasky. Omul acesta merita o primă.

– Mă refer la concedieri, zise ea, așezându-se mai bine pe scaun. I l-am ținut. Nu că aș fi vreun mare gentleman, dar voiam

să fiu sigur că stă în așa fel încât să nu-l poată privi în ochi pe Duffy fără s-o vedem. E un truc de bază la întâlnirile între agenții de vânzări. Duffy stătea și el unde voiam noi să stea.

– Veți mai fi acolo la anul?

– Entronics a fost fondată în 1902, am spus eu. Pe atunci se numea Osaka Telephone and Telegraph. Cred că va mai rezista mult după ce noi nu vom mai fi.

– E adevărat că s-a sinucis cineva acolo de curând?

– O tragedie, am spus. Phil Rifkin era unul dintre cei mai buni angajați ai noștri.

– Trebuie să fie foarte stresant să lucrezi la Entronics, zise ea.

– Deloc, am mințit. Doar că nu știi niciodată ce se întâmplă în viața privată a unui om.

– O să-ți zic ce se întâmplă în viața mea privată. Mi-e sete. Îmi trebuie un pahar cu vin.

– Să comandăm, am spus, întinzându-mă după lista lungă de vinuri acoperită cu piele.

Dar Lorna fu mai rapidă. Luă meniul – era doar unul, din păcate – și-l deschise.

– Într-o seară caldă ca asta, îmi place să beau un vin alb bun și răcoritor, anunță Duffy.

Lorna se uita pe listă prin ochelarii ei negri de citit.

– Și mă gândeam la un Pauillac[1]. Ce ziceți de un Lafite Rothschild[2]?

Am înghițit în sec. Era patru sute de dolari sticla, iar femeia părea a fi o mare băutoare de vin.

– Bună idee, spuse Letasky, aruncându-mi o privire fugară, care cred că spunea, având în vedere milioanele pe care aveam să le câștigăm, să uit de prețul vinului.

---

[1] Vin foarte scump produs în regiunea franceză Bordeaux (n.tr.)

[2] Idem (n.tr.)

Lorna chemă chelnerul și comandă Pauillac-ul și un Montrachet[1] scump pentru Duffy și vreo două sticle de Pellegrino pentru masă.

– Deci aeroportul din Atlanta e unul dintre cele mai aglomerate din țară, începu Letasky.

– De fapt, este cel mai aglomerat din lume, spuse Duffy.

– Acela nu este O'Hare din Chicago?

– Nu. Și avem registrele ca dovadă. Am avut treisprezece mii de zboruri în plus față de O'Hare anul acesta, din ianuarie până-n iunie. Avem cu trei milioane mai mulți pasageri.

Mobilul Lornei sună, iar ea răspunse și începu să vorbească tare. Un chelner se apropie și-i șopti ceva la ureche, iar ea se uită urât la el și închise telefonul, vizibil enervată.

– Se insistă ca toți invitații să-și închidă telefoanele, anunță ea. Parcă aude cineva vreun telefon sunând aici. *Surzesc* de-a dreptul.

M-am întins și mi l-am închis pe-al meu încercând să fiu subtil.

După cină – Lorna comandase o porție de homar cu trufe, cel mai scump fel de mâncare din meniu, normal, iar Duffy, pui Statler[2]– m-am scuzat și m-am dus la toaletă.

Letasky a venit cu un minut mai târziu decât mine.

– Cu toate că e evident, spuse el, stând în picioare la celălalt pisoar, cred că lui Tom Duffy i-a fost tăiată macaroana.

– Știi ce-i acela „tell"[3] la pocher?

– Sigur. De ce?

---

[1] Vin alb din Burgundia (n.tr.)

[2] Piept de pui dezosat care-și ia numele de la hotelul unde a fost servit prima dată. (n.tr.)

[3] Gest involuntar care poate da de gol jucătorul. (n.tr.)

– Lumea urmează cursuri despre cum să interpreteze expresiile faciale, am spus. Și știi ce?

– Ce?

– Nu-ți trebuie elementele acelea ca să-ți dai seama că Duffy imită întocmai fiecare mișcare pe care o face ea. Ea ia deciziile, nu Duffy.

– Crezi că se culcă cu ea?

– Nici vorbă. Îmi dau seama de asta.

– Am văzut cupluri mai ciudate. Cina asta nu va avea un sfârșit pozitiv.

– Cei doi ne prostesc, am spus. Femeia asta schimbă toată ecuația, fir-ar să fie! Îl aveam pe Duffy de partea noastră până când a apărut ea.

– Crezi că ea are alt candidat?

– O să-ți spun un lucru – n-a ascultat nimic din ce-am spus.

– Aproba mult din cap când vorbeai.

– Așa fac femeile. Trebuie să lase impresia că ascultă. Nu înseamnă nimic.

– Ai dreptate. Crezi că-i timpul să punem niște presiune?

Îi povestisem despre ce se întâmplase la Chicago.

– Nu, am spus. Nu-i de partea noastră. Dacă ne ridicăm de la masă, afacerea merge la Hitachi sau la cine-o fi.

– AirView Systems.

Ușa de la toaletă se deschise și Duffy intră.

– E tot al tău, am spus, mergând la chiuvetă.

Până s-a terminat cina, conversația a luat-o în toate direcțiile, în afară de sistemele de afișare a informațiilor din avioane. Băuserăm trei sticle de Pauillac, iar Lorna se simțea foarte bine. Am înjurat-o în gând, cu tot cu fața ei imobilă.

Ne-am urat noapte bună, mi-am luat mașina de la valet, am băgat telefonul în suportul hands-free și l-am pornit. Aveam șase mesaje pe căsuța vocală.

Vocea lui Kate abia se auzea:

– Jason, eu... sângerez.

Am înghețat.

Și următoarele patru mesaje erau tot de la Kate. Părea din ce în ce mai slăbită și mai disperată. Pierduse mult sânge, după cum spunea. Avea nevoie de ajutor.

– Unde ești? întreba. Mă suni înapoi? Te rog!

Al șaselea mesaj era o voce de bărbat. A lui Kurt.

– Jason, spunea el. Sunt cu Kate în sala de urgențe a spitalului de copii. Tocmai am adus-o aici cu mașina. Sună-mă pe telefonul mobil. Sau vino aici. Acum.

41

Am intrat valvârtej în sala de urgențe și l-am văzut pe Kurt stând în sala de așteptare, cu fața împietrită.

– Unde e? am întrebat.

– În sala de travaliu. Arătă cu degetul. Pe undeva pe-acolo. E în regulă acum. A pierdut mult sânge.

Cina copioasă îmi picase greu la stomac. Amețeala provocată de vin dispăruse, fiind înlocuită de teamă și de adrenalină.

– Am pierdut copilul? Nu-mi venea să cred că pun întrebarea asta.

Clătină din cap.

– Vorbește cu asistenta. Cred că e-n regulă.

– Slavă Domnului!

I se citea furia în ochi.

– De ce dracului nu i-ai spus unde ești?

– Eu... am început, nu știam numele restaurantului unde urma să merg. Are numărul meu de mobil.

– Da, și trebuia să ți-l lași deschis. Nevastă-ta e gravidă, pentru numele lui Dumnezeu! Și tu ești la cină și-ți închizi telefonul pentru că nu vrei să o dai în bară cu o *afacere?* E o nebunie, omule.

Clătină din cap.

M-a cuprins atunci un potop de sentimente contradictorii. Recunoștință că o adusese aici. Mânie când îl vedeam așa

indignat – cum își permitea să facă așa pe moralistul? Multă vinovăție. Ușurare că lui Kate îi era bine. Ușurare că nu pierduserăm copilul.

– A trebuit să-l închid.

– Ai noroc că am fost eu acolo.

– Te-a sunat?

– Am sunat eu la voi. Bine c-am făcut-o.

– Domnule Steadman?

O asistentă de la urgențe se apropie de Kurt. Purta un halat albastru, avea părul grizonant și ochii albaștri strălucitori. Părea trecută bine de cincizeci de ani și avea un aer de autoritate care inspira siguranță.

– Soția dumneavoastră e bine. Când a venit, avea anemie, dar acum îi înlocuim sângele pierdut.

– Eu sunt soțul, am spus.

– A, spuse asistenta, întorcându-se spre mine. Scuze. Cât are, șaisprezece săptămâni de sarcină?

– Da. Am observat că nu vorbise la trecut. *Are* șaisprezece săptămâni de sarcină, nu *avea*.

– Ați prefera să vorbim în particular, domnule Steadman?

– Nu, e în regulă. I-am aruncat o privire fugară lui Kurt. El e un prieten.

– Bun. Are ceva numit placenta previa, adică placenta îi acoperă colul uterin. Vreți să vă explic? Vorbea cu o voce calmă, aproape hipnotică. Avea un accent de Boston care caracteriza clasa muncitoare, care semăna cu al mamei mele.

– Cred că pricep, am spus.

– Sarcina ei e considerată una cu risc mare. Va trebui să stea în spital câteva zile, în salonul pentru gravide cu risc obstetrical, apoi să stea în pat pe toată durata sarcinii. Să se odihnească. Asta înseamnă să stea întinsă pe o parte și să folosească plosca.

După o vreme va putea să se ridice în șezut și să meargă ocazional cu mașina. Dar nu are voie să se suprasolicite. Există riscul de naștere prematură. În stadiul prezent al sarcinii, fetusul n-ar supraviețui.

– Care e riscul în cazul soției mele?

– Doar zece la sută dintre femeile diagnosticate cu placenta previa o mai au în momentul nașterii. Există șanse destul de mari ca placenta să înceapă să se deplaseze de pe col singură. Ar trebui să-i fie bine. Asistenta își încrucișă degetele arătându-mi că „îmi ține pumnii".

Fetusul. Era un bebeluș, fir-ar să fie!

– Cum se simte copilul?

– Ritmul cardiac al fetusului este normal. Asta înseamnă că n-a fost afectat de pierderea de sânge.

Am aprobat din cap.

– A avut crampe înainte de acest incident? A avut hemoragie?

– Nu cred să fi avut hemoragie. Dar crampe a avut.

– A fost la obstetrician?

– I-a spus doar să stea liniștită.

– Înțeleg. Când ați avut contact sexual ultima oară?

E o prostie, dar mi-am dat seama că ochii lui Kurt erau ațintiți asupra mea. Dintre toate prostiile care te alarmează într-un moment ca acesta, exact asta mi-a venit.

– Acum ceva vreme, am spus. Cred că vreo lună. Pot s-o văd?

Kurt rămase în sala de așteptare, iar eu am intrat s-o văd pe Kate.

Era palidă, avea cearcăne la ochi. Părea tristă. Avea două perfuzii, una cu sânge, cealaltă cu un lichid limpede, și era conectată la un monitor cardiac și unul care monitoriza fătul.

– Iubito, i-am spus. I-am pus mâna pe frunte și am mângâiat-o pe față și pe păr. Cum te simți?

– Obosită. Aproape am leșinat. Era sânge peste tot.

Am dat din cap.

– Au zis c-o să fii bine. Bebelușul o să fie bine.

– A fost un chirurg aici care-a zis că trebuie să rămân în spital o perioadă.

– Doar câteva zile.

– Trebuie să stau în pat până nasc.

– Știu. Dar ești bine și copilul e bine.

– Înseamnă că-mi iau concediu mai devreme.

– Cei de la fundație se vor descurca și fără tine.

– De-asta mă și tem. Zâmbi ușor, încerca să glumească.

– Îmi pare rău că aveam telefonul închis. Cei de la restaurant m-au obligat să-l închid, dar trebuia să-l las deschis. Sau să te sun de pe numărul restaurantului.

– E-n regulă. Am sunat-o pe Claudia, dar e la New York. Le-am sunat pe Sally și pe Amy, n-am putut să dau de nici una din ele, apoi am vrut să chem o ambulanță, dar a sunat Kurt, slavă Domnului.

– Slavă Domnului.

– Ce prieten bun e, nu-i așa?

„Nu există prieten mai bun, spusese el. Nu există dușman mai rău."

Am aprobat din cap, dar n-am răspuns.

42

Am petrecut noaptea în salonul lui Kate, pe o canapea. Dimineața, extenuat și cu dureri peste tot, m-am dus acasă, am luat câteva lucruri pe care le voia și le-am adus la spital. Abia la prânz am ajuns la serviciu.

Am găsit un mesaj pe telefonul mobil de la Jim Letasky, dar când l-am sunat, nu mi-a răspuns nici pe celular, nici pe telefonul de la birou. L-am sunat pe Festino și l-am rugat să dea de Letasky. Festino mi-a spus că Letasky era la o prezentare, dar voia să discute cu mine despre ceva important.

Când am intrat în biroul meu, mi-am verificat e-mailul în timp ce-mi ascultam mesajele de pe căsuța vocală pe difuzor, și am fost surprins să aud un mesaj de la Kurt.

– Salut, spunea el. Să mă ții la curent cu starea lui Kate, bine?

Acum chiar mă simțeam ciudat, într-un conflict cu mine însumi, în legătură cu Kurt. Îi eram dator pentru că o dusese pe Kate la spital, dar asta nu schimba ceea ce credeam în mare despre el, sau despre ceea ce știam că trebuie să fac. Trebuia să plece din companie. Dar începeam să cred că merita mai mult decât să acționez pe la spatele lui ca să fie concediat. Merita măcar s-o audă de la mine, să vorbesc cu el față-n față. Scanlon nu mai sunase și mă îndoiesc că „investigase" ca să descopere ceva ca să-l concedieze pe Kurt.

Așa că am hotărât să îi spun lui Kurt, ca de la bărbat la bărbat, că trebuia să plece de la Entronics. Aveam să-l ajut să-și găsească o slujbă altundeva. Dar cariera lui la Entronics avea să ia sfârșit.

În timp ce îmi luam telefonul să-l apelez pe Kurt, acesta sună.

– Cum se simte? întrebă Kurt.

– Mai bine. Tot în perfuzii, sub supravegherea personalului medical.

– Nu trebuia să țip la tine pentru că nu ai răspuns la telefonul mobil, spuse el.

– Nu, aveai dreptate. Nu trebuia să-l țin închis. Dă-l dracului de protocol. Și Kurt – nu am apucat să-ți mulțumesc.

– N-ai de ce.

– Mersi, omule. Îți sunt dator.

– Ții evidența?

De câte ori aveam ocazia intram pe internet și mă informam despre placenta previa. Unele site-uri spuneau că nu-i mare lucru. Altele informau că e foarte grav. Nu știam ce să cred.

Letasky apăru în ușa biroului, îmbrăcat într-un costum cu cravată.

– Ai browserul deschis?

– Da.

– Intră pe site-ul City of Atlanta.

Am tastat adresa.

– Acum du-te la departamente, apoi la achiziții. Ai intrat?

– Ce-i, Jim, vrei să mă torturezi?

– Nu, vreau să vezi asta. Vezi „Propuneri/Licitații Aviație"?

Mi-a apărut pe ecran: contractul despre care eu credeam că e al nostru. Cu litere roșii scria OFERTANT MINIM APARENT CORPORAȚIA AIR VIEW SYSTEMS și PREMIUL

PENTRU CONTRACT E ÎN CURS DE LIVRARE. Numele de contact era Lorna Evers. Mi s-a făcut rău dintr-odată.

– Rahat. Vrei să zici că nemernicii aceștia ne-au făcut să îi invităm la cină, și în tot timpul acesta chestia asta era pe site-ul lor?

– A apărut de dimineață.

M-am lăsat în scaun.

– Rahat. Aveam nevoie de asta. Credeam că am reușit.

– N-ai avut nici o șansă, spuse Letasky. N-am avut nici o șansă. Era deja aranjat.

Era aranjat. Plângerea preferată a agenților de vânzări. Asta și *Nu-mi răspund la apeluri.*

– N-ai habar câtă nevoie aveam de asta. Deci asta-i tot? Contractul e încheiat?

– Oficial și formal e în fază de proiect. „Luat în considerare", ceea ce înseamnă că trebuie semnat de oamenii din conducerea la nivel înalt. Dar da, se pare că e încheiat.

– Am încercat, am spus. Am dat tot ce aveam mai bun.

– Câteodată nu e destul, spuse Letasky.

Un e-mail îmi apăru în inbox din partea lui Dick Hardy. La subiect era trecut ATLANTA. Mesajul conținea doar un cuvânt: „Ei?"

I-am răspuns pe loc pe mail: „Încă lucrez. Nu sunt deloc optimist".

Când ieși din birou, Letasky se opri un moment și se întoarse.

– Auzi, m-a invitat Trevor să joc baschet cu el în fiecare joi seara și, dacă Gail e de acord, s-ar putea s-o fac.

– Bun, am zis, nefiind sigur ce voia să spună.

– Am vrut doar să te informez. Nu aleg tabere sau ceva de genul acesta.

– Tabere? Trevor lucrează cu mine. Nu suntem în tabere opuse.

– Bun. Letasky dădu din cap, aprobându-mă. Doar că – ei bine, vezi tu, poate nu-i treaba mea, și poate ar trebui să-mi țin gura închisă, că sunt nou și toate astea. Dar ție ți-a zis cineva vreodată că Trevor te vorbește pe la spate... uneori?

– Îmi pare rău să aud asta.

– Nu tot timpul de bine. Te cam denigrează, uneori. Zice că ești lipsit de scrupule – că pui bețe-n roate rivalilor.

Am clătinat din cap și am zâmbit amar.

– M-am gândit că ar trebui să știi.

– Păcat că vorbește așa. Dar apreciez că mi-ai spus.

După plecarea lui Letasky, am rămas multă vreme cu ochii ațintiți aupra site-ului Atlantei. Apoi am luat telefonul și l-am sunat pe Kurt.

– Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus.

„Doamne, mă gândeam, acum chiar complici lucrurile."

– Pentru ultima oară.

43

În seara aceea la spital, am primit vestea că puteam s-o duc pe Kate acasă dimineața. Ceea ce-mi convenea, pentru că aveam mare nevoie de un kinetoterapeut după ce petrecusem nopți la rând pe canapeaua din salonul ei. I-am spus lui Kate că vreau să-i angajez o asistentă personală care să o ajute acasă, întrucât trebuia să stea în pat cât mai mult posibil, dar ea îmi zise că sunt ridicol și că n-are nevoie de asistentă.

Mă privi cu coada ochiului.

– Susie vrea să mă viziteze. Să se asigure că sunt bine, știi tu.

Am aprobat din cap.

– Bun. Nu vreau să te las singură în casă.

– Vine cu avionul din Nantucket. Craig și Susie închiriaseră o casă în Nantucket pe durata lunilor august și septembrie, ca de obicei.

– O să fie plăcut să-i revăd pe Susie și pe Ethan, am spus. De fapt, chiar mă bucuram că aveam să-l revăd pe Ethan. Faptul că vine și Craig nu prea mă încântă. „Iisuse, mă gândeam, nu exista vreo limită legală a ocaziilor în care trebuia să-l văd pe Craig?"

– Craig nu vine. S-a întors în L.A. Susie îl aduce pe Ethan. Chiar ar fi bine pentru Ethan să mai petreacă timp cu tine.

– Ar fi bine pentru Ethan să le fie luat și dat spre adopție.

– Jason!

– Oricum, știi că nu prea am timp să stau cu el.

– Știu.

– Mă bucur că vine. Fără Craig.

Kurt mă sună pe mobil când eram pe cale să adorm.

– Cât durează expoziția asta? întrebă el.

– Cea din Bayside?

– Da. Cea la care merg prietenii tăi din Atlanta.

– Încă două zile. De ce?

– Am găsit ceva interesant. Am apelat la un tip de la Forțele Speciale, care stă în Marietta, Georgia, și cunoaște multă lume din Atlanta.

– Cum adică interesant?

– Vorbim dimineață, când o să am ceva mai concret.

Dimineața următoare, cei de la spital îi făcură o amniocenteză lui Kate ca să se asigure că totul era bine. Asistenta ne întrebă dacă vrem să aflăm sexul copilului, iar Kate spuse repede că nu, așa că asistenta ne informă că va trimite rezultatele fără să menționeze sexul.

Apoi am semnat ieșirea lui Kate din spital, o asistentă a adus-o la intrarea principală, iar eu am dus-o acasă. Am sărit peste antrenamentul de dimineață și mi-am petrecut câteva ore făcând pe soțul bun, așezând-o în pat cu o oală de noapte lângă ea ca să nu trebuiască să se ridice ca să se ușureze. M-am asigurat că telefonul și telecomanda erau la îndemâna ei pe noptieră. Am instalat una dintre șmecheriile acelea de la aeroport, ceea ce n-a fost atât de greu pe cât credeam, ca să-și poată folosi laptopul în pat, întinsă pe o parte.

Am pus și un teanc mare de cărți pe masă. De Crăciunul trecut îi luasem un set de romane rusești cartonate în „traducere nouă-nouță", după cum spunea Kate. *Anna Karenina, Frații*

Karamazov, Crimă și pedeapsă, Dublul, Jucătorul și încă vreo câteva. Una dintre ele fusese aleasă pentru Clubul de Carte al lui Oprah. A fost, desigur, ideea ei; după mine asta este mai rău decât să primești șosete de Crăciun. Adesea îmi spunea că-și dorește să aibă timp să citească toată opera lui Dostoievski. Acum avea ocazia. Începu *Frații Karamazov* și se cufundă în lectură.

Am ajuns târziu la birou și printre multele mesaje din căsuța mea vocală era unul de la Kurt, care mă invita la prânz. L-am sunat și i-am spus:

– Mersi, omule, dar o să iau un sendviș și o să lucrez la birou. Știi tu, fac firimituri pe tastatură, vorba aceea...

– Am făcut rezervări la un restaurant japonez foarte mișto din Boston, mă întrerupse Kurt. La ora unu.

Nici măcar nu știam că lui Kurt îi place mâncarea japoneză și nu înțelegeam de ce insistă.

– Ar fi grozav altă dată.

– Nu ai de ales, zise Kurt. Avem noroc cu pauza asta. Ne vedem la Kansai la unu. Te duc eu.

– Nu, e în regulă. Sunt deja în oraș. Nu m-am dus la lucru de dimineață.

Lucrasem ani de zile pentru o companie deținută de japonezi, dar niciodată nu-mi prea plăcuse mâncarea japoneză. Poate era prea sănătoasă. Prea minimalistă.

– Deci despre ce-i vorba? am întrebat.

– O să vezi. Ți-e foame?

– Nu prea.

– Nici mie. Stai liniștit.

Am fost conduși la o masă joasă, neagră, lăcuită, unde a trebuit să ne descălțăm și să ne așezăm pe saltele japoneze

tatami pe podea. Pe masă era un platou fierbinte, cu un castron aburind, în care erau o grămadă de alge în apă tulbure.

– Vrei la baie? întrebă el.

– Nu, mersi, tati.

– De ce nu te duci?

– Va fi un prânz lung?

– Toaleta bărbaților e în josul holului, pe stânga. Dar s-ar putea să vrei să mergi până la ultima cabină din dreapta.

– Și ?

– Du-te.

Am ridicat din umeri și am mers spre ultima cabină din dreapta. Un paravan din hârtie de orez asigura o oarecare intimitate, dar am putut să-l dau cu câțiva centimetri mai încolo și să văd cu coada ochiului. Ce-am văzut aproape m-a dat pe spate.

Lorna Evers, managerul asistent de achiziții pentru orașul Atlanta se bucura de un prânz romantic cu un bărbat cu părul grizonant și ochii afundați în orbite. Steve Bingham, directorul financiar al AirView Systems. Compania care tocmai câștigase contractul cu aeroportul din Atlanta care ar fi trebuit să ne revină nouă.

Stăteau unul lângă altul la masă, se sărutau cu foc, iar mâna Lornei umbla cu dibăcie în pantalonii bărbatului. Pe masa din fața lor, neatins, era un platou cu felii subțiri ca hârtia și roșii ca sângele de carne crudă de vită.

Mi-a trebuit multă stăpânire de sine ca să nu dărâm paravanul shoji[1] și să-i spun Lornei Evers ce credeam despre procesul ei de achiziție. M-am întors la masa noastră.

Kurt mă urmărea cu sprâncenele ridicate cum mă apropii.

[1] Ușă glisantă tipic japoneză, din hârtie (n.tr).

– De unde-ai știut? am întrebat, împietrit.

– Ți-am zis. Cunosc un tip din Marietta. Care știe un detectiv particular din Atlanta. Care se ocupă mult de orașul Atlanta. Deci am făcut un pic pe detectivul în camera de hotel a Lornei.

– Fir-ar a *dracului* de treabă! E director adjunct de achiziții, fir-ar ea să fie! Ar trebui să fie niște legi împotriva acestui gen de practici.

– Codul etic, paragrafele 2-812 și 2-813, spuse Kurt. M-am gândit că vrei să afli niște detalii. Domnișoara Lorna nu riscă doar să-și piardă slujba, ci și să stea la răcoare șase luni. Și nu cred că soțul ei ar fi foarte încântat de chestia asta.

– E căsătorită?

– Și Steve Bingham e. Steve are și cinci copii.

M-am ridicat.

– Scuză-mă. Vreau s-o salut pe Lorna.

M-am dus înapoi în cabina ei și am dat buzna în spațiul gol dintre paravanele din hârtie de orez. Cei doi erau foarte ocupați și se uitară stânjeniți în sus.

– A, bună, Lorna, am spus. Mișto local, nu-i așa?

– J... Jason?

– Aud că prosoapele de hârtie sunt excelente.

– Tu... ce?

– Nu mă prezinți prietenului tău? am întrebat. Steve, nu-i așa? Steve Bingham, de la AirView? Cred că ne-am întâlnit la TechComm.

Roșeața evidentă din obrajii lui Steve contrasta într-un fel interesant cu părul lui grizonant. Își încrucișă picioarele ca să-și ascundă umflătura evidentă din pantaloni.

– Ne-am mai întâlnit? întrebă el și-și drese vocea.

– TechComm poate fi o adevărată grădină zoologică, am spus. Întâlnești atâția oameni. Dar voi doi vă cunoașteți evident foarte bine.

– Jason... spuse Lorna pe un ton rugător.

– Regret nespus că v-am întrerupt, am spus. Te sun mai încolo pe mobil. Și i-am făcut cu ochiul.

Până la urmă n-a trebuit s-o sun pe Lorna. M-a sunat ea o oră mai târziu. Găsise niște „discrepanțe" în oferta AirView și hotărâse să-mi dea contractul mie, după cum spunea. Ar fi trebuit să fiu extaziat, dar mă simțeam murdar. Nu așa sperasem să câștig cel mai mare contract din cariera mea. Hardygrama veni la câteva minute după ce i-am trimis un e-mail cu vestea cea bună. Era trimisă de pe BlackBerry-ul lui. Cu litere de tipar, îmi scria:

AI REUȘIT!

Mă sună câteva minute mai târziu, copleșit de entuziasm, să-mi spună că era aproape sigur că salvasem divizia noastră.

– Grozav, am zis. Mă bucur.

– Omule, cât de modest poți fi! spuse Hardy, cu vocea răsunându-i puternic. Ești modest din fire, nu-i așa?

– Câteodată, am spus.

– Comunicatul de presă va ajunge pe internet din clipă în clipă. Administratorii de fonduri de acoperire încep să privească acțiunile de la Entronics altfel acum. Își dau seama ce mare e afacerea asta. Chiar dacă tu nu realizezi încă asta.

Am trecut pe acasă să mă schimb și să văd ce face Kate. Era în pat, întinsă pe o parte și scria de zor la laptop. Se informa și ea despre placenta previa, dar se părea că găsise doar site-uri care o alarmau. Am informat-o despre cele mai optimiste și

despre faptul că asistenta spusese că dacă o lua ușor probabil că totul avea să fie bine.

Aprobă din cap, gânditoare.

– Nu sunt îngrijorată, spuse ea. Dacă e să te iei după statistici, voi fi bine. Își puse mâna pe burtă. Și copilul va fi bine.

– Așa e, am spus. Am încercat să par vesel și sigur pe mine.

– Deci nu trebuie să-mi fac griji.

– Exact.

– Îngrijorarea nu mi-ar face bine.

– Așa este.

– Exact. Respiră. Azi-dimineață am trimis niște fotografii cu lucrările Mariei Bastien la galeria Franz Koerner din New York.

Îmi luă un minut să-mi aduc aminte cine era Marie Bastien.

– Cuverturile, am spus.

– Directorul e prieten cu Claudia.

– Avantajos.

– Da, păi, când ai relații trebuie să profiți, după părerea mea. N-o să-i suflu o vorbă Mariei, desigur. Dar dacă se arată interesați, asta ar putea fi marea șansă de care are nevoie. Mi se pare că ești plictisit.

– Nu-s plictisit.

– Nu te-am întrebat cum a fost azi. Îmi pare rău. Cum a fost?

I-am spus că probabil tocmai salvasem divizia câștigând contractul cu aeroportul din Atlanta, dar nu i-am zis cum. Îmi răspunse cu o imitație destul de convingătoare de entuziasm. Apoi spuse:

– Nu merge cablul.

– Ce aiurea. Ai sunat la compania de cablu?

– Normal, spuse ea pe un ton iritat. Au zis că avem semnal. Ceea ce e greșit. Au zis că dacă vrem să înlocuim panoul, pot

aduce pe cineva aici în câteva zile. Chiar nu vreau să aștept. Sunt arestată la domiciliu aici.

– Păi, măcar ai internet. Aveam internet de mare viteză DSL prin compania de telefonie.

– Știu. Dar vreau să mă uit la TV. Cer prea mult? *Te rog,* te poți uita la cablu?

– Kate, nu am habar cum să repar un panou de cablu.

– Poate sunt doar firele.

– Nu sunt reparator de cablu. M-am oprit o secundă și n-am putut să mă abțin să adaug: De ce nu-l suni pe Kurt? El repară de toate.

– Bună idee, zise ea, nepricepând aluzia. Sau poate că o înțelesese și nu voia să o „scoată-n evidență", cum îi plăcea ei să spună. Nu că aluziile mele ar fi meritat să fie evidențiate. Se reîntoarse la laptop. O știi pe actrița care-a jucat în filmul pe care l-am văzut aseară? Avea două conturi la o companie de închirieri de filme prin internet, deci putea să închirieze douăsprezece DVD-uri deodată. Închiriase multe filme deja. Cred că toate erau cu Parker Posey[1]. Știai că a jucat în *Colegiul Ridgemont*[2]*?*

– Asta e o noutate pentru mine.

– Și știai că regizorul a copilărit în Malden? A fost scenaristul serialului de televiziune *Major Dad.*

– Cred că stai prea mult pe internet, am spus eu. Am observat că semnul ei de carte din *Frații Karamazov* mai avansase cu încă vreun milimetru. Cum e *Frații Karamazov?* Foarte captivantă, din ce observ. N-o poți lăsa din mână dacă n-o iei în mână.

– Asta-i chestia cu statul la pat, spuse ea. Ai tot timpul din lume, dar nu mai ești în stare să te concentrezi. Așa că intru

[1] Actriță americană celebră pentru rolurile ei din filmele pentru televiziune (n.tr.)

[2] *Fast Times at Ridgemont High,* comedie americană din 1982 (n.tr.)

pe internet și caut ceva, care mă duce la altceva și altceva, și tot dau clic peste clic până mă afund în spațiul cibernetic. Credeam că ai meci diseară.

– Am, dar rămân aici cu tine.

– Pentru ce? Nu te prosti. Dacă trebuie să dau de tine, știu cum. Dar ține-ți telefonul mobil deschis de data asta.

Kurt chiar arunca senzațional în seara aceea, cum zic comentatorii de la radio. Dar ceea ce era uluitor era numărul de mingi aruncate de la distanță mare pe care reușea să le lovească Trevor. Era bun și de obicei reușea câte un home run în fiecare meci. În seara asta, de fiecare dată când îi venea rândul, mingile țâșneau din cauza loviturilor lui, fiecare ajungând cu ușurință la nouăzeci și unu de metri distanță. Chiar și Trevor însuși era uimit de cât de bine juca. Mă gândeam că încrederea lui în sine era accentuată de posibilitatea de a mă doborî. Juca mai bine decât Kurt.

Tipii de la Metadyne nu erau nici grozavi, nici groaznici. Era o companie care producea echipamente de testare pentru cipuri semiconductoare, ceea ce este la fel de palpitant pe cât suna, deci softballul era evenimentul săptămânii pentru ei, dar meciul acesta nu le plăcea.

În repriza a patra, Trevor mai lovi o minge și bâta îi zbură din mână, lovindu-se de pământ cu un sunet metalic puternic, iar apoi se întâmplă ceva ciudat. Capătul bâtei i se desprinsese. Se separase de restul bâtei și se rostogolise destul de mult în interiorul terenului. Câțiva jucători râseră, chiar și Trevor. Mingea dispăruse. Unul dintre jucătorii din afara terenului începuse deja să fugă după ea. Alt jucător de la Metadyne luă în mână capătul bâtei în timp ce Trevor fugea printre baze. Îl privi atent, cântărindu-l în mână.

– Frate, spuse el. Ce greu e. Uite-aici !

O duse unui alt jucător de la Metadyne, despre care mi-am adus aminte că era inginer electrician.

Inginerul o cântări în palmă, ca și celălalt.

– Băi, frate, cineva a pus plumbi de pescuit și metal topit în capătul acesta. Incredibil. Apoi merse spre bâta de metal decapitată și o ridică. Se uită în interior, apoi le făcu semn câtorva coechipieri.

– Hei, strigă unul dintre ei. Bâta asta este aranjată!

Trevor, care alerga triumfător spre baza principală, fără să-și fi pierdut răsuflarea, se uită să vadă de ce se agita lumea.

– Ți-ai modificat bâta! strigă un alt tip de la Metadyne.

– Poftim? întrebă Trevor, mergând cu pași mari spre locul unde toți ceilalți îi verificau bâta.

Și cei din echipa noastră se ridicaseră de pe bănci ca să vadă care era problema.

– La bâta asta s-a umblat cu o mașinărie sau cu un strung. Poate cu una din uneltele acelea Dremel. Se văd așchiile – cred că-i grafit sau rășină. Și uită-te la banda asta de plumb dinăuntru.

– Hei, n-am făcut eu asta! protestă Trevor. Nici nu știu cum să procedez.

– Nu, spuse alt tip de la Metadyne, cu o voce nazală, fonfăită, a trimis-o la un „doctor de bâte".

– Nu se poate! strigă Trevor.

– E blat. Jocul se încheie. Acestea sunt regulile.

– Nici nu-i de mirare că cei de la Entronics tot câștigă, comentă tipul cu voce fonfăită. Trișează.

Cei de la Metadyne insistară să ne verifice toate bâtele și găsiră doar zgârieturile și imperfecțiunile obișnuite. Doar bâta lui Trevor fusese modificată. Se pare că prelucrarea la strung

o făcuse mai flexibilă, iar împreună cu greutatea din capăt accentuase ceea ce inginerul de la Metadyne numea „efect de trambulină", care făcea bâta foarte puternică.

Dar Trevor n-avea de gând să se dea bătut. Stătea acolo, îmbrăcat cu șortul de camuflaj, cu tricoul cu inscripția VIAȚA E FRUMOASĂ, colierul mișto de scoici, adidașii noi-nouți și șapca decolorată cu Red Sox pusă invers, și protesta, spunând că în viața lui nu trișase la vreun sport, că n-ar proceda astfel și că oricum habar n-avea cum se face.

Era greu de spus câți dintre băieți îl credeau. L-am auzit pe Festino spunându-i lui Letasky:

– Pentru un meci de softball al companiei? Asta *da* competitivitate.

Letasky, mereu diplomat, se prefăcu că nu aude. Juca baschet cu Trevor și Gleason joia, după cum îmi spusese. Avea grijă să nu ia partea nimănui, după cum declarase.

– Ori așa a venit chestia aceea, spuse Trevor, ori...

Îl privi pe Kurt.

– Ticălosul acesta a făcut-o. Ridică tonul. Iar m-a tras în piept. Acum arăta spre mine, apoi arătă spre Kurt.

– Aceștia doi. Parcă domnește teroarea aici, la dracu', voi ați observat?

Kurt îi aruncă o privire mirată, ridică din umeri și se îndreptă spre parcare. L-am urmat.

– De ce? l-am întrebat când am trecut de coechipieri și nu mai puteau să ne-audă.

– Nu crezi că eu am făcut-o, nu-i așa?

– Ba da, cred că tu ești autorul.

Dar Trevor ne ajunsese din urmă și mergea pe lângă noi, vorbind repede și sacadat.

– Ești un tip interesant, spuse el adresându-se lui Kurt. Un om cu multe secrete.

– Pe bune? întrebă Kurt sec, fără să crească ritmul pașilor.

Se înserа, iar lămpile cu sodiu din parcare dădeau o lumină de un galben bolnăvicios. Umbrele mașinilor erau alungite.

– Am făcut unele investigații despre tine, spuse Trevor. Am găsit un site al Forțelor Speciale și am postat o întrebare. Am întrebat dacă-l cunoaște cineva pe un tip numit Kurt Semko.

Kurt îi aruncă lui Trevor o privire piezișă.

– Ai descoperit că nu exist, nu-i așa? Că-s un miraj. Că sunt inclus în programul de protecție a martorilor.

Mă uitam de la unul la altul, urmărind confuz meciul de tenis verbal.

– Și cineva mi-a postat un răspuns a doua zi. Nu știam că ai fost dat afară din armată, Kurt. Tu știai asta, Jason? Ai garantat pentru el. L-ai recomandat.

– Trevor, ajunge, am spus.

– Dar știai *de ce*, Jason?

N-am răspuns.

– Cât de multe știi despre – cum i-au zis ei – „nebunia" prin care a trecut Kurt în Irak, Jason?

Mi-am scuturat capul.

– Acum înțeleg de ce amicul tău e atât de dispus să-ți facă treburile murdare, spuse Trevor. De ce e atât de dispus să fie unealta ta în micul tău regim al terorii. Pentru că i-ai făcut rost de o slujbă pe care n-ar fi primit-o în veci, dacă ar fi făcut cineva puțină muncă de detectiv. Îl privi pe Kurt. Poți să mă amenințI cât vrei. Poți să încerci să mă sabotezi. Dar până la urmă amândoi o să vă duceți dracului.

Kurt se opri și se apropie de Trevor. Îl apucă de tricou și-l trase aproape de el. Trevor trase aer în piept.

– Hai, lovește-mă. O să mă asigur că nu mai ai slujbă mâine-dimineață.

– Kurt, am spus.

Kurt își coborî capul, astfel încât fețele lor aproape li se atingeau. Era de aceeași înălțime ca și Trevor, dar mult mai solid și mai puternic.

– Mai am un secret pe care vreau să ți-l spun, rosti el cu o voce joasă și guturală.

Trevor îl privi, închizând ochii, așteptând lovitura.

– Spune.

– Eu l-am omorât pe Kennedy, zise Kurt, dând brusc drumul tricoului lui Trevor.

Acesta se cocoșă. Materialul tricoului său cu VIAȚA E FRUMOASĂ rămase mototolit.

– Trevor, spuse Kurt, ești sigur?

– Sigur de ce?

– În legătură cu tricoul tău vreau să spun. Arătă spre tricoul lui Trevor. Făcu un cerc cu degetul arătător în jurul logoului VIAȚA E FRUMOASĂ. Ești sigur că viața este frumoasă, Trevor? Pentru că eu, în locul tău, n-aș fi atât de sigur.

44

Când am ajuns acasă, Kate încă era trează. Dădea clic după clic pe laptop, navigând pe un tsunami de informații pe internet, căutând ecranizări după romanele lui Jane Austen.

– Nu tu ai zis că dacă te uiți la filme după romanele lui Jane Austen e ca și cum ai auzi o simfonie de Beethoven la muzicuță? am întrebat.

– Noi am închiriat vreodată *Liceenele din Beverly Hills?* E realizat după *Emma*[1] a lui Jane Austen, dar acțiunea se petrece într-un liceu din Beverly Hills și e cu Alicia Silverstone în rolul principal.

– Știi că se face un remake după *Mândrie și prejudecată* cu Vin Diesel în rolul tipului aceluia?

– Domnul Darcy?[2] Nu se poate! Era șocată.

– Ba se poate. În prima scenă, Vin intră cu Hummerul prin geamul unui conac englezesc.

Se uită urât la mine.

– L-am rugat pe Kurt să vadă ce s-a întâmplat cu cablul, spuse ea. Cum mi-ai sugerat.

– Asta este bine.

---

[1] Roman publicat în 1815 despre o tânără frumoasă și bogată, fără experiență de viață (n.tr.)

[2] Personaj principal masculin în *Mândrie și Prejudecată* (n.tr.)

– Vine mâine când se întoarce de la lucru. L-am invitat să rămână și la cină.

– La cină?

– Da, e vreo problemă? Tu tot spui că-l exploatez – m-am gândit că ar fi corect să îl invităm să rupem împreună din aceeași pâine. Sau cel puțin din același papadam[1]. Ai putea să iei niște mâncare indiană sau thailandeză.

– Credeam că mâine vine sora ta.

– M-am gândit că i-ar plăcea să-l cunoască pe Kurt, și invers. Lui Ethan i-ar plăcea în mod sigur de Kurt. E în regulă?

– Sigur că da, am spus. De ce n-ar fi în regulă?

Mi-au venit în minte câteva motive, cum ar fi că ea tot mai petrecea prea mult timp cu Kurt. Sau că nu vedeam ce putea vorbi Kurt cu Susie de pe insula St. Barth.

Sau că mă speria.

– Kate, trebuie să vorbim.

– Nu eu trebuia să spun asta?

– E vorba de Kurt.

I-am spus ce trebuia să-i fi spus de mult timp.

– Cum de nu mi-ai spus nimic până acum? întrebă ea.

– Nu știu, am zis după o pauză lungă. Poate pentru că mi-a fost rușine.

– *Rușine?* De ce?

– Pentru că dacă nu era el, eu n-aș fi fost aici.

– Nu cred asta. Te-o fi ajutat el, dar tu ești cel care se descurcă extraordinar.

– Cred că, dacă ți-aș fi spus, poate ai fi vrut să-mi țin gura și să merg mai departe. Să îndur.

[1] Preparat asemănător cu pâinea, specific Indiei (n.tr)

– De ce naibii să fi vrut eu așa ceva?

– Din cauza *asta*, am spus. Am făcut un gest cu brațele, așa cum făcuse și ea cândva, arătându-i întreaga casă. Datorită ajutorului dat de Kurt, știam că vom putea ajunge să ne permitem casa asta. Și știu cât de mult înseamnă pentru tine.

Ridică din umeri și clipi. Apoi am văzut că îi apăruseră lacrimi în ochi.

După care i-am spus aproape în șoaptă:

– La fel cum știam că, dacă mă întorc împotriva lui, risc să pierd totul.

Își înclină capul și câteva lacrimi căzură pe cearșaf.

– Cum și ce dacă? întrebă ea, cu vocea înăbușită.

– Și ce dacă? Știu cât de importantă e casa aceasta pentru tine.

Clătină din cap. Lacrimile ei lăsau pete mari și umede.

– Crezi că de casa asta îmi pasă mie?

Am tăcut.

Se uită înspre tavan. Avea ochii roșii.

– Uite care-i treaba. Eu am crescut într-o casă enormă, cu servitori, piscină, lecții de călărie, cursuri de balet, vacanțe de iarnă în Bermude, vacanțe de primăvară în Europa și vacanțe de vară pe plajă. Și brusc toate au dispărut, ca și cum nu ar fi existat niciodată. Am pierdut casa în care locuiam, apoi casa din Cape, am fost nevoită să mă mut la altă școală... Mi-a fost foarte greu să mă obișnuiesc cu ideea că nu mai aveam nimic. Și da, îmi lipsesc toate acestea, nu o să te mint. Dar nu ele mă definesc ca persoană.

– Corectează-mă dacă mă înșel, dar nu tu te uitai la case pe Realtor.com?

– M-ai prins. E bine? Mi-am dorit ca pruncii noștri să crească într-o casă în care să aibă loc să alerge, și o curte, și

toate celelalte? Normal. Mi-am dorit să fie atât de frumoasă? Normal că nu. N-o să neg că ador casa asta. Dar aș renunța la ea imediat dacă ar trebui.

– Te rog.

– Nu m-am căsătorit cu tine gândindu-mă că o să fiu bogată din nou. M-am căsătorit cu tine pentru că ești *autentic*. După toți prefăcuții aceia cu care am ieșit și care debitau toate prostiile cu Derrida[1] și Levi-Strauss[2] am cunoscut brusc un tip care nu era un încrezut și un prefăcut.

– Levi-Strauss, am început.

– Despre antropolog vorbesc, nu despre marca de blugi, spuse ea clătinând din cap, gândindu-se că probabil o voi lua peste picior. Și mi-a plăcut faptul că aveai atât de multă energie. Determinare, ambiție, cum vrei să-i zici. Dar pe urmă a început să dispară.

Am dat din cap în semn de aprobare.

– Vezi și tu cât de mult te-ai schimbat, nu-i așa? Unde ți-a dispărut toată încrederea în tine? Nu mai ai un moment de liniște. Te admir foarte mult, știi asta?

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Am clipit și am lăsat ochii în pământ. Mă simțeam ca un tâmpit.

– Și știi de ce? Pentru că încă de la naștere am primit totul pe tavă. În schimb, tu a trebuit să lupți pentru tot ce ai.

– Poftim?

– Eu am primit totul, toate legăturile, toate avantajele. Și ce-am făcut cu ele? Nimic.

– Uită-te la ce faci pentru doamna cu cuverturile din Haiti, am zis eu.

---

[1] Filosof francez (1930–2004), părintele deconstructivismului (n.tr)

[2] Claude Levi-Strauss (1908–2009), antropolog și etnolog francez (n.tr.)

– Da, spuse ea cu amărăciune. Mai ajut și eu din când în când câte-un artist sărac. E adevărat. Dar tu... uită-te de unde vii. Uită-te ce-ai realizat pe cont propriu.

– Cu ajutorul...

– *Nu*, spuse ea cu hotărâre. *Fără* Kurt. *Asta* mă face fericită. Nu toate jucăriile pe care ni le permitem acum. Cum e steaua aceea de mare penibilă.

– Cea de la Tiffany's?

– Nu-mi place deloc. Scuze, dar e adevărat.

Am mormăit.

– Nu-i de mirare că n-o porți. Ai idee cât... m-am oprit. Mersi că mi-ai zis acum. E cam târziu s-o duc înapoi.

– Jason, nu-i pe gustul meu. E stridentă și ostentativă și... hidoasă. E pentru Susie, nu pentru mine.

– Dar ți-a plăcut la nebunie când ai văzut-o la ea.

– Încercam să o fac să se simtă bine. Crezi că vreau să concurez în vreun fel cu Susie? Nu vreau un soț ca al ei, un copil ca al ei, mă enervează cum îl tratează și nu vreau stilul ei de viață stupid, ostentativ și parvenit. Crezi că sunt ca sora mea? Ai observat vreodată că are cosmetice în valoare de mii de dolari în geantă? Eu folosesc produse de la farmaciile CVS. Suntem pur și simplu din lumi diferite. Așa am fost mereu.

Poate că o subestimasem mai mult decât o făcuse ea vreodată.

– Îmi pare rău, iartă-mă. Te-am jignit, zise ea.

– Cu faptul că ți-am cumpărat broșa? Cred că pot trece peste asta. De fapt, mă bucur că nu trebuie să mai văd chestia aceea oribilă.

Râse ușurată printre lacrimi.

– Chiar crezi că nu mai poate fi returnată?

– N-o să le convină, dar lucrez în vânzări totuși. Sunt sigur că îi pot convinge s-o ia înapoi.

– Ce pot să fac în legătură cu ziua de mâine? întrebă ea. Nu pot să-i zic lui Kurt să nu mai vină, nu-i așa?

Mi-am scuturat capul.

– Cred că ar fi bine să n-o faci.

– Presupun că e mai bine să creadă că totul e normal.

– Ce-o însemna „normal" la el.

– Ei bine, spuse ea, până hotărăști ce faci în privința lui – și trebuie să faci *ceva* – cred că ar fi bine să nu-l calci pe coadă.

45

Joi după-amiază Kate m-a sunat și m-a rugat să cumpăr niște mâncare thailandeză pentru cină.

– Susie adoră mâncarea thailandeză, spuse ea.

– De ce n-o rogi pe Susie să ia?

– N-are mașină, doar știi asta.

– A, da. Kurt e acolo acum?

– Tocmai a plecat. A reparat panoul pentru cablu, dar se întoarce la șapte.

– Vin acasă la șase patruzeci și cinci, am spus.

Pe drumul către casă, am cumpărat o carte despre tortura medievală pe care eram sigur că Ethan nu o avea. Trecusem de mult timp de faza în care mă simțeam vinovat că dezvolt și încurajez obsesiile ciudate ale lui Ethan. M-am oprit și la un magazin de telefoane mobile și mi-am cumpărat un telefon nou, păstrând același număr. Habar n-aveam dacă e posibil să pui un microfon într-un telefon, dar dacă e, trebuia să presupun că asta făcuse Kurt cu al meu.

Am sărutat-o și am îmbrățișat-o pe Susie, care îi pregătea lui Kate un ceai de plante în bucătărie. Era atât de puternic bronzată, încât parcă se dăduse cu esență din lemn de nuc.

– Ți-a priit Nantucket? am întrebat. Chiar ai stat la soare, nu glumă.

– Eu? Pe naiba. M-am dat cu autobronzant Clarins. Nu pot să sufăr soarele.

– Și Ethan unde e?

– Sus, citește.

Observă cartea împachetată.

– E pentru el?

– Ultima apariție de la Clubul Cărților despre Tortură ale Lunii.

– A. Nu mai este interesat de tortură.

– Astea sunt vești bune.

– Ei bine, nu e cu adevărat o îmbunătățire, începu să spună ea, dar Ethan apăruse deja în pragul ușii.

M-am dus spre puști și l-am îmbrățișat.

– Ți-am luat o carte, dar cred că nu mai sunt la curent. Am auzit că nu te mai interesează tortura medievală.

– A început să mă intereseze canibalismul, mă anunță el.

– A, am spus. Păi, fac pariu că acesta este un subiect fascinant de discutat la cină.

– I-am sugerat să se intereseze de vampiri, rosti Susie cu o nuanță de isterie în glas. Sunt multe cărți despre vampiri. Multe romane excelente.

– Vampirii sunt pentru adolescente, spuse Ethan. Știai că membrii tribului Fore din Papua Noua Guinee mâncau creierul rudelor lor moarte, și din această cauză au făcut boala aceea mortală numită kuru[1]?

– Asta pățești dacă mănânci creierul rudelor, am spus, serios, făcându-i semn cu degetul.

[1] Boală neurologică fatală declanșată în anii 1950 de consumul de creier uman (n.tr.)

– Cine este prietenul tău care vine la cină? întrebă Susie.

– E... e un tip interesant, am spus. M-am uitat la ceas. A întârziat.

– Aceasta este cina? întrebă Ethan, observând pungile de hârtie pătate de ulei pe care tocmai le adusesem.

– Da, am spus. Mâncare thailandeză.

– Urăsc mâncarea thailandeză. Aveți sushi?

– Nu, nu avem, am spus. Îmi pare rău.

– Mami, pot să mănânc Froot Loops la cină?

– Kurt întârzie, i-am zis lui Kate. Să începem să mâncăm?

– Hai să mai așteptăm un pic.

Am așezat mâncarea thailandeză pe o masă în sufragerie. Kate stătea pe spate pe canapeaua bunicii Spencer. Acum avea voie să stea în capul oaselor, chiar să se ridice din pat, atât timp cât stătea cât mai mult întinsă. Tasta la laptop.

– Hei, n-o să-ți vină să crezi, spuse ea. Am primit un e-mail de la directorul galeriei Koerner din New York. Adoră lucrările lui Marie, îți zic, *le adoră*. Le compară cu ale artistei afro-americane Faith Ringgold, exact cum am zis și eu! Crede că lucrările ei vor fi expuse alături de cele ale artistului Romare Bearden și ale pictorului Jacob Lawrence, și folosește chiar nume precum Philomé Obin[1] și Hector Hyppolite[2]!

– Acesta e un lucru minunat, am spus.

La șapte patruzeci și cinci, am încercat să-l sun pe Kurt pe mobil, dar n-am primit nici un răspuns. I-am scos cartea de vizită din portofel, am luat numărul de la birou și am încercat și acolo, dar n-a răspuns nimeni. Nu-l sunasem niciodată pe telefonul

[1] Pictor haitian (1892–1986), considerat cel mai mare artist haitian (n.tr.)

[2] Pictor haitian (1894–1948), considerat rivalul lui Obin (n.tr.)

de acasă, ci doar pe mobil, dar m-am uitat în cartea de telefon pentru orice eventualitate. Nu apărea nici un Kurt Semko.

Pe la opt, eu, Susie și Kate am început să mâncăm frigăruile de pui thailandeze satay. La opt și jumătate sună soneria.

Kurt avea părul ud, mirosea a săpun și arăta de parcă tocmai ieșise de la duș.

– Scuze, omule, spuse el. Cred că am adormit.

– Ți-ai închis telefonul mobil? După ce mi-ai făcut mie atâta morală?

– Nu l-am avut la mine. Scuze.

– Sper că nu te superi că am mâncat deja.

– Nu-ți face griji. Pot să stau cu voi la masă oricum?

– Desigur.

Ethan coborî din dormitor și salută.

– Sunteți soldat? întrebă el.

– Am fost, răspunse Kurt.

– Știați că atunci când armata lui Napoleon s-a retras din Rusia, soldații erau atât de flămânzi, încât și-au mâncat propriii cai? Și apoi au recurs la canibalism?

Kurt îmi aruncă rapid o privire, apoi spuse:

– Da, sigur. Asta s-a întâmplat și cu soldații germani la Stalingrad în al Doilea Război Mondial. Au rămas fără mâncare, așa că au început să-și mănânce camarazii de front. Pe cei morți, vreau să zic. Aia da nebunie în armată.

– În cartea mea nu scria asta. O să trebuiască să mă interesez de chestia asta. Soldații și canibalismul.

Intră după mine în camera de zi, unde Kurt o pupă pe Kate pe obraz. Nu știam că deja se sărută pe obraz, dar n-am spus nimic. Dădu mâna cu Susie.

– Cum merge cu televiziunea prin cablu? o întrebă el pe Kate.

– Știi, răspunse Kate, am observat că semnalul e chiar mai bun decât înainte. Adică, e cablu digital și ar trebui să fie perfect, dar canalele analogice se vedeau mereu cu puțini purici. Acum se văd la fel de bine ca și cele digitale. A, mai este doar o frigăruie satay – scuze – dar a rămas destul de mult pad thai[1].

Mi s-a părut că-mi aud telefonul mobil sunând în biroul de sus, dar l-am ignorat.

Kurt luă o farfurie de hârtie și-și puse mult pad thai, legume în sos de usturoi, orez prăjit și salată boeuf.

– Nu știu cine v-a instalat vouă cablul, dar am schimbat conexiunea Radio Frequency cu una Separate-Video și acum e mult mai bine. Acum profiți de faptul că ai plasmă.

– Înțeleg, spuse Kate. Îți mulțumesc.

– În plus, am înlocuit vechiul cablu splitter cu patru ieșiri cu un amplificator de semnal cu curent – e o diferență mare. A, și piesele de conversie analog-digitală din receptor erau învechite – m-am dus la compania de cablu și l-am înlocuit cu un receptor nou. Niciodată nu-ți spun chestia asta, dar acum au unul mult mai bun. Și am pus niște cabluri video faine, cu argint. Îmbunătățesc foarte mult imaginea.

– Începi să vorbești ca Phil Rifkin, odihnească-se în pace, am zis eu.

– De unde știi toate chestiile astea? se minună Susie.

– Am lucrat mult cu echipamente electronice în Forțele Speciale.

– Cum te descurci în PowerPoint? am vrut eu să știu.

– Ai fost în Forțele Speciale? întrebă Susie. Adică în Beretele Verzi?

– Nu li se mai spune așa, zise Kurt.

[1] Fel de mâncare thailandez ce are la bază tăieței din orez. (n.tr.)

– Tipii aceia care l-au căutat pe Osama Bin Laden în Afganistan?

– Nu eu, dar unii din tipii de la Forțele Speciale l-au căutat.

– E adevărat că l-ați înconjurat în Tora Bora, dar n-aveați ordin să-l capturați și a trebuit să vă uitați la elicopterele rusești cum îl duceau în Pakistan?

– Din câte știu eu, nu, zise Kurt.

În mod clar era mobilul meu, și suna din nou, a doua sau a treia oară.

– N-are nimic de băut, spuse Kate. Jason, te duci tu la bucătărie să-i aduci o bere? Avem bere Sam Adams, îți place?

– Vreau doar apă. E bună și de la robinet.

Mă duceam pe hol către bucătărie, când telefonul de pe perete începu să sune.

– Jason? Jason... sunt Jim Letasky. Părea că rămăsese fără suflu.

– A, salut, Jim, am spus, puțin surprins că mă suna acasă. Tu m-ai sunat mai devreme pe telefonul mobil?

– Jason... O, Iisuse! O, Doamne!

– Ce e?

– E... Doamne, Dumnezeule! Respira greu.

– Ce e, Jim? Ești bine?

– Am fost la... la sala de sport a liceului din Waltham, cred? Unde joacă Trevor și Brett baschet. Și... și...

– Și ce? S-a întâmplat ceva? E totul în regulă?

– *Hristoase,* Jason, a avut loc un accident. Plângea. De mașină. Au murit.

– Au murit? Cine a murit?

– Trevor și Brett. El... Trevor conducea Porsche-ul cu viteză foarte mare, și cred c-a pierdut controlul... of, omule. Un tip a văzut când s-a întâmplat. Au ajuns pe marginea șoselei, au

intrat într-un parapet și s-au dat peste cap. A venit poliția și tot tacâmul și...

Simțeam că pic din picioare. Genunchii mi s-au înmuiat și m-am scurs pe podeaua din bucătărie, iar receptorul telefonului mi-a căzut din mână, rămânând atârnat de fir. După aproximativ un minut în care am stat acolo într-o stare de șoc, m-am ridicat nesigur și am închis telefonul. M-am așezat pe un scaun de bucătărie, cu mintea răvășită. Cred că am zăcut așa vreo cinci, poate zece minute.

Apoi am tresărit la auzul vocii lui Kurt. Stătea în pragul ușii de la bucătărie.

– Hei, frate, zise el, privindu-mă curios. Ești bine?

M-am uitat la el.

– Trevor și Gleason au suferit un accident de mașină, am spus. Trevor a pierdut controlul mașinii. Am tăcut câteva secunde. Amândoi au murit pe loc.

Kurt păru a procesa informația pentru câteva secunde.

Apoi, ochii i se măriră.

– Tu glumești. Tocmai s-a întâmplat?

– Erau în drum spre meciul de baschet. Trevor conducea Porsche-ul. Mașina a intrat într-un parapet și s-a răsturnat.

– La naiba! Incredibil! Mă țintuia cu privirea. Nu privea în altă direcție.

Mă simțeam de parcă aș fi avut un cuțit înfipt în stomac, în măruntaie. Mă cuprinse un fior.

CD-ul acela pe care-l ascultasem în mașină despre comunicarea non-verbală. Kurt mi-l recomandase. Era vorba despre analizarea fețelor oamenilor pentru a găsi schimbări minuscule la mușchii faciali, mici gesturi involuntare pe care le facem cu toții. Chiar și mincinoșii experimentați.

Pe Kurt l-a dat de gol reacția întârziată, încordarea rapidă a mușchilor din jurul ochilor. Felul în care și-a ridicat bărbia și și-a înclinat aproape imperceptibil capul. Clipi de câteva ori rapid. Știa deja.

– Ei, am spus.

Kurt își încrucișă brațele.

– Ce-i?

Am zâmbit. Forțat, dar tot zâmbet era.

– Nu erau chiar cei mai simpatici tipi din lume.

Kurt îmi privi chipul, fără să aibă vreo reacție.

Am inspirat profund și am expirat. Mi-am păstrat zâmbetul pe buze.

– Uneori soarta îți dă o mână de ajutor, am spus. Intervine chiar atunci când ai mai multă nevoie, în cele mai surprinzătoare moduri.

Kurt nu reacționă în nici un fel.

– Accidentul acesta de mașină este cât se poate de convenabil.

Kurt îmi privea fața, observam lucrul acesta. Mă privea atent. Ochii i se îngustară foarte ușor. Mă „citea". Mă studia. Încerca să-și dea seama dacă chiar credeam ce spun. Dacă chiar aveam atâta stăpânire de sine. Dacă încercam să-l manipulez.

Chipul mi se relaxă. Nu voiam să creadă că și eu încerc să îl analizez. M-am uitat în jos, mi-am șters fruntea cu mâna, mi-am dat părul pe spate. Ca și cum aș fi căzut pe gânduri.

– Hai să recunoaștem, am spus. El era un gândac nenorocit, nu-i așa? Amândoi erau.

Kurt mormăi. Genul de mormăit prin care arăți că nu ești nici pro, nici contra.

– Puteau să-mi facă mari probleme, am spus.

După o pauză, Kurt răspunse:

– E posibil.

– Tu ai grijă de mine, am spus. Apreciez asta.

– Nu înțeleg la ce te referi, zise Kurt. Nu i-am putut descifra expresia.

– Ești absolut sigur, am întrebat foarte încet, că n-are cum să afle nimeni?

Nu m-am uitat la el. M-am uitat în jos, studiind gresia. Am așteptat.

– Ce să afle? întrebă el.

M-am uitat prin bucătărie, ca și când aș fi vrut să mă asigur că nu ne auzea nimeni. M-am uitat în sus și i-am observat poziția gurii, sclipirea din ochi. Nu era chiar zâmbet, nici rânjet. Dar era ceva. Era o satisfacție mută. Poate ironie.

– Cum ai reușit să faci asta? l-am întrebat eu în șoaptă. M-am uitat înspre podea, apoi din nou la el.

Au trecut așa cinci, zece secunde.

– I-ai făcut ceva la mașină, nu-i așa? am întrebat. Am simțit cum mi se întorcea stomacul pe dos. Aveam un gust amar în gură, un gust de fiere.

– Nu știu despre ce vorbești, zise Kurt.

M-am repezit la chiuveta din bucătărie și am vomitat.

Am dat afară totul, până n-a mai rămas nimic și apoi am continuat. Simțeam un gust acru. Vedeam stele verzi. Eram pe punctul de a leșina.

L-am văzut pe Kurt stând deasupra mea, i-am zărit în ceață fața grotesc de mare.

– Te simți bine?

Un alt val de greață mă lovi, propulsându-mi capul în față, în chiuvetă. Nu mai aveam nimic în stomac. Doar o senzație de uscăciune.

Am apucat marginea blatului, am simțit gresia rece în mâini. Încet, m-am întors către el, cu fața arzându-mi, totul în jur

strălucea prea tare, luminițe îmi jucau în fața ochilor. Putoarea vomei mi-a asaltat nările. Îmi mirosea a pad thai nedigerat.

– I-ai ucis, am spus. I-ai *ucis*, fir-ar a dracului de treabă!

Ceva din expresia feței lui Kurt se încordă.

– Ești tulburat, spuse el. Multă presiune pe capul tău, evident. Acum mai e și asta.

– *I-ai omorât.* Ai umblat la Porsche-ul lui Trevor. Știai că aveau să meargă amândoi la baschet. Știai că-i place să conducă cu viteză. Dumnezeule!

Ochii lui Kurt erau seci ca ai unui mort.

– Ajunge, spuse el. Ai sărit calul, amice. Arunci acuzații nefondate în halul ăsta. Singurii oameni care-mi vorbesc așa...

– *Negi?* am strigat.

– Vrei să te potolești, te rog? Vrei s-o lași moale? Și vorbește mai încet. Acum o să încetezi cu toate nebuniile astea. Nu-mi place să fiu acuzat de ceva ce n-am făcut. Tulburat sau nu, nu-mi pasă. Trebuie să te stăpânești. Să te calmezi. Să te potolești. Pentru că nu-ți dorești să-mi vorbești așa. Nu-mi place deloc.

L-am privit pur și simplu, fără să știu ce să-i spun.

– Prietenii mei nu-mi vorbesc așa, spuse el cu o privire opacă. Și nu vrei să mă ai ca dușman. Crede-mă. Chiar nu vrei să-mi fii dușman.

Apoi se întoarse încet și, fără să mai spună un cuvânt, ieși din casă.

46

Trebuia să-i fi spus lui Kate în acel moment, chiar acolo?

Poate că da. Dar știam cât de tare aveau s-o tulbure bănuielile mele. Nici unul din noi nu voia să pună sarcina în pericol. Poate că era prea târziu ca stresul s-o facă să piardă copilul – nu știam asta –, dar nu voiam să risc. Bineînțeles, Kurt negase. Dar eu știam. Curând, trebuia să-i spun. Sau avea să afle singură. Dar voiam să mă adun, să-i dau vestea așa cum trebuia. Calm, rațional. După ce voi medita îndelung. Pe un ton stăpânit, protector.

– Tu ai vomitat? întrebă ea.

– Da.

– Crezi că era stricată mâncarea? întrebă Susie. Puiul sau altceva? Mă gândeam să nu fi avut vreun gust ciudat.

– Nu, mâncarea e bună, am spus. A fost o reacție pe fond nervos, asta e tot.

– De la stres, spuse Susie. Craig vomită de fiecare dată când are de prezentat un episod pilot directorilor executivi de la televiziune.

– Da? am întrebat, dorindu-mi să plece odată.

– Unde-i Kurt? întrebă Kate.

– A trebuit să plece.

– V-ați certat sau ceva de genul acesta? Mi s-a părut că aud o ceartă. Mă privi cu atenție.

– N-a fost mare lucru. Da, ne-am certat din cauza unor probleme apărute la serviciu. Nimic important. Pot să iau mâncarea?

– Jason, pari foarte tulburat. Ce s-a întâmplat? Cine era la telefon?

– Serios, am spus. Nu contează.

– Uite, tocmai am sunat-o pe Marie și i-am spus de galerie. Știi ce mi-a zis? Mi-a zis ceva în dialectul creol. Nu mai știu exact ce mi-a spus, dar bâiguia ceva de genul că trebuie să îți minte ploaia care ți-a făcut porumbul să crească. Era felul ei de a-mi spune că îmi e recunoscătoare pentru ce am făcut.

– Sunt mândru de tine, iubito. Ai făcut un lucru bun.

– Nu arăți bine, Jason, zise ea. Ești sigur că totul e în regulă?

– Totul e bine, am spus.

Am dormit puțin în noaptea aceea.

M-am trezit ca de obicei ridicol de devreme, la cinci, obișnuit să beau o ceașcă de cafea și să merg la sala unde se antrena Kurt. Dar apoi, când mă strecuram afară din pat fără să fac gălăgie, mi-am amintit. Mi-am preparat o cafea și mi-am verificat e-mailul. Am scris un e-mail către toți angajații de la biroul din Framingham să le dau vestea.

Să scriu „veste tristă" sau „tragică"?

Până la urmă m-am hotărât să încep: „Regret profund că trebuie să vă aduc la cunoștință vestea tragică a morții lui Trevor Allard și Brett Gleason..."

Pe la șase, m-am dus să iau *Herald* și *Globe* de pe veranda din față. Le-am scanat rapid, căutând articole despre accident, dar n-am găsit nimic.

Cei de la *Herald* trăiau din astfel de reportaje – varianta scrisă a telejurnalelor în care erau prezentate numai acte de violență: doi tineri angajați de top ai uneia dintre cele mai mari companii din lume. Un Porsche scăpat de sub control, atât șoferul, cât și pasagerul decedați. Dar știrea nu ajunsese încă în nici unul din ziare.

Am condus spre birou în liniște – fără cărți audio, fără generalul Patton, fără muzică, fără radio – și m-am tot gândit.

Când am ajuns la birou – primul – am deschis browserul de internet și am căutat pe Google „Poliția statului Massachusetts" și „omucidere" ca să văd dacă apar nume cunoscute. Primul lucru care mi-a apărut în fața ochilor a fost pagina web a poliției statului Massachusetts cu un mesaj de la un tip fioros în uniforma completă a poliției statale, un colonel care cred că era superintendentul poliției.

Pe dreapta era o coloană cu „Știri și noutăți" și primul rând care mi-a sărit în ochi a fost ACCIDENT FATAL ÎN WALTHAM. Am dat clic pe link. Urma un comunicat de presă intitulat *Reacțiile poliției la un accident de mașină în Waltham.*

Numele lui Trevor era scris îngroșat, ca și al lui Gleason. Câteva fraze: „declarați morți la locul accidentului" și „mergeau spre nord pe autostrada 95 din Waltham, la sud de ieșirea 26".

Apoi continua: „Datele preliminare colectate în timpul investigației de ofițerul Sean McAfee indică faptul că un Porsche 911 Carrera 4S din 2005 a derapat și a lovit un parapet și un suport înainte de a se prăbuși. Vehiculul a fost remorcat de compania J&A". Mai scria: „Cauzele accidentului rămân sub investigație de către departamentul de analiză și reconstituire a accidentelor și departamentul de servicii pentru accidente al poliției statului". Și „Deși accidentul e încă sub investigație, se pare că viteza a fost cauza acestei nenorociri". Și „Nu mai

există informații publice. Vă rugăm să nu luați legătura direct cu ofițerii".

Frate, orice și oricine are site în ziua de azi. Am fost uluit să descopăr că știrea era deja publică. Când am tastat pe Google numele ofițerului McAfee, nu mi-a apărut nimic. Dar nu era greu să-i găsesc numărul de telefon sunând la poliția statului.

Și apoi? Ce aveam în afară de bănuieli? Să-l sun pe ofițerul McAfee și să-i spun că bănuiesc că prietenul și colegul meu Kurt Semko umblase la automobilul Porsche, cauzând accidentul?

M-ar întreba de ce cred asta, ce motive am să-l suspectez pe domnul Semko. Nu, ar fi o prostie. Accidentul era investigat. Poate găseau ceva pe sub bucățile îndoite ale mașinii care să le indice ce se întâmplase cu adevărat. Până când n-aveam ceva concret, n-avea rost să-mi dau cu presupusul.

Nu știam cum ar reacționa Kurt dacă ar afla că îmi exprimasem suspiciunile în fața polițiștilor, dar bănuiam că nu într-un mod plăcut.

Totuși, trebuia să fac ceva. Îmi venisem în fire. Îmi luase prea mult timp să-mi dau seama că acest Kurt era un om periculos, că scăpase de sub control și că trebuia să-l opresc. Îmi oferise ajutor în orice fel de probleme, mici sau mari. Poate apelând la soluții de care nu fusesem conștient. Iar eu aprobasem în tăcere tot ce făcuse pentru mine, deși știam că nu era corect.

Ambiția mersese totuși prea departe. *Trebuie*, cel puțin, să aibă limite. Da, depășisem o limită. Voiam să fac ceea ce trebuia. Dar ce anume?

47

Băieții începură să vină în biroul meu pe la ora nouă – întâi Letasky, apoi Festino și Forsythe, până când s-a adunat o mică mulțime.

Fie că-i plăcuseră sau nu pe Trevor Allard și Brett Gleason, lucraseră cu cei doi, se tachinaseră cu ei în pauze, vorbiseră despre sport, mașini, femei și afaceri, și erau șocați cu toții. Vorbeau încet, încercând să își dea seama ce se întâmplase. Letasky le povesti ce auzise de la alt membrul al echipei de baschet care condusese în spatele Porsche-ului – cum se curba autostrada spre dreapta, dar Porsche-ul intrase drept în parapet, ulterior într-un pilon de susținere al podului, din beton, iar apoi mașina se răsturnase. Medicii de la urgență care veniseră și-au dat seama că nu era nevoie de ambulanță. Cei doi bărbați erau morți. Partea stângă a autostrăzii a fost închisă ore întregi.

– Trevor era cumva beat? întrebă Forsythe. Nu-mi aduc aminte să fi fost vreun mare bețiv.

Desigur, nimeni nu știa.

– Patologul face de regulă teste pentru determinarea cantității de alcool în sânge, spuse Festino. Cel puțin așa arată în *CSI*[1].

[1] Celebru serial american lansat în 2000, de mare succes și în România (n.tr.)

– Mă îndoiesc, spuse Letasky. Adică, eu nu l-am cunoscut pe Trevor la fel de bine ca voi și abia-l cunoșteam pe Gleason, dar mergeau să joace baschet. Mă îndoiesc că s-ar fi amețit înainte de meci. După, poate. Dar nu înainte.

– Gleason le trăgea la măsea la greu, spuse Festino. Mare petrecăreț.

– Dar totuși, înainte de meci... obiectă Letasky.

Toți aprobau din cap. Allard n-avea cum să fi fost beat; nu era logic.

– Știu că se deplasa cu viteză, spuse Forsythe. Cu viteză foarte mare. Dar știa să conducă. Cum să fi pierdut controlul mașinii? N-a plouat azi-noapte, nu-i așa?

Letasky clătină din cap.

– Pată de ulei sau altceva? întrebă Forsythe.

– Eu am mers pe autostrada 95, spuse Letasky, și n-am văzut vreo pată de ulei.

– Ați cunoscut-o pe nevastă-sa? întrebă cel mai tânăr agent de vânzări, Detwiler.

– O bucățică bună, spuse Festino. Blondă, cu sâni mari. Exact genul cu care te-ai fi așteptat să se însoare Trevor. Se uită în jur și observă privirile pline de reproș. Îmi pare rău.

– Slavă Domnului că n-au avut copii, adăugă Letasky.

– Slavă Domnului, am spus. Până atunci ascultasem, nu vorbisem. Nu voiam să risc ca ei să-mi afle suspiciunile.

– A fost vreo defecțiune sau ceva de genul acesta? întrebă Detwiler.

Letasky trase aer în piept.

– Cred că orice e posibil.

– Doamna Allard o să aibă un proces al naibii cu Porsche, fu de părere Festino.

Câteva minute mai târziu, băieții ieșiră – toți aveau telefoane de dat –, dar Festino rămase în urmă.

– Auzi, încercă el să se facă auzit. În legătură cu Trevor?

– Da? i-am răspuns.

– Știu că nu-i frumos să vorbești morții de rău, dar mă enerva la culme dobitocul acela. Știi asta. Cred că și pe tine te scotea din sărite.

N-am răspuns.

– Dar – nu știu – poate nu era chiar atât de rău. Ca și Gleason. Deși acela era și mai nesuferit.

Am aprobat din cap, pur și simplu.

– Și, ei bine... poate nu este momentul potrivit, dar te-ai hotărât cui o să dai conturile lor?

Știrile circulă repede în era e-mailului. Chiar înainte de prânz am primit un e-mail de la Joan Tureck din Dallas:

> Îmi pare foarte rău să aflu despre Trevor Allard și Brett Gleason. Nu pot să cred. Dac-aș fi superstițioasă, aș spune că firma Entronics este blestemată.

Poate avea dreptate.

La prânz, am găsit un telefon cu plată la cafeneaua angajaților. Era folosit foarte rar – era o clădire în care toți au telefoane în birou și mobile.

Mă hotărâsem să sun la poliție.

Ceea ce voiam de fapt să fac era să sun la un număr unde să las un apel anonim cu privire la o crimă. Dar, incredibil, se părea că poliția statului Massachusetts nu avea așa ceva. Pe site-ul lor am găsit numere pentru a raporta cazuri de terorism, incendiere premeditată, urmăriți general, furt de mașini, acte

caritabile false. Exista chiar și un număr pentru abuzul de oxicontină[1]. Dar pentru bătrâna și banala crimă, nimic.

Așa că l-am sunat pe ofițerul al cărui nume era trecut în comunicatul de presă de pe internet. Ofițerul Sean McAfee, cel care se ocupa de investigarea accidentului își avea biroul în clădirea poliției statale din Concord. Aripa A. Deși mă îndoiesc că făcea mai mult decât să realizeze o investigație de formă.

Totuși, nu voiam ca apelul să poată fi detectat. Poliția, bănuiam eu, poate depista orice apel în ziua de azi, inclusiv pe cele de pe telefoanele mobile. Dacă voiau să detecteze apelul, măcar nu aveau să ajungă altundeva decât la un telefon cu plată din cafeneaua angajaților companiei Entronics din Framingham.

– Sunt sergentul McAfee, spuse o voce aspră, cu accent sudist.

Nu era nimeni în apropiere – asta era o nișă a cafenelei de lângă o ușă de serviciu –, dar tot nu îndrăzneam să vorbesc tare. Totuși, voiam să par încrezător, sigur pe mine.

– Domnule sergent McAfee, am spus cu cea mai bună voce neutră pe care o aveam, investigați un accident care a avut loc azi-noapte pe autostrada 95 din Waltham? Cel cu Porsche-ul?

Suspicios:

– Da?

– Am niște informații legate de el.

– Cine sunteți?

Eram pregătit pentru asta.

– Un prieten de-al șoferului.

– Numele?

Numele meu? Al șoferului?

– Mă tem că nu-mi pot da numele.

[1] Medicament analgezic derivat din opiu (n.tr.)

– Ce informații aveți?

– Cred că s-a umblat la mașină.

Pauză lungă.

– De ce credeți asta?

– Pentru că șoferul avea un dușman.

– Un dușman? Credeți că a fost împins de pe șosea, nu-i așa?

– Nu.

– Credeți că a umblat cineva la automobil?

– Așa cred.

– Domnule, dacă aveți informații care ar putea ajuta la investigație, faceți-vă dumneavoastră și decedatului un bine și veniți să vorbim.

– Nu pot să fac asta.

– Sunt dispus să vin în Framingham.

El știa de unde provenea apelul.

– Nu mă pot întâlni cu dumneavoastră.

Polițistul începea să fie exasperat. Ridică tonul:

– Domnule, fără mai multe informații, cum ar fi un nume al acestui „dușman" de care-mi vorbiți, nu am suficiente probe. Echipa de la locul accidentului a investigat atent zona, toți cei opt metri și doi centimetri. Nu sunt urme de cauciuc, de derapaj sau de viraj, nimic care să indice altceva decât că șoferul a intrat drept în parapet. Din câte știm noi, a fost un accident fatal cu o singură mașină, din neglijența șoferului. Dacă aveți ceva care să ne schimbe părerea, oferiți-ne informațiile respective. Dacă nu, lăsați-o baltă.

Nu mă așteptam ca polițistul să devină agresiv verbal. Mă întrebam dacă încerca să mă facă să mă simt vinovat și să cooperez sau pur și simplu nu îl interesa deloc acest eveniment rutier tragic.

– Cred doar, am spus, foarte încet, că ar trebui să vă puneți oamenii să cerceteze atent mașina. Pot să pariez că vor găsi urme de sabotaj.

– Să se uite atent la automobil? îmi răspunse polițistul. Domnule, mașina a fost distrusă complet, apoi a luat foc. Nu a rămas mare lucru din ea, OK? Mă îndoiesc că va putea cineva să găsească ceva.

– Numele lui este Kurt Semko, am spus repede și am închis telefonul.

Când am ieșit din nișă și mergeam spre cafenea, l-am văzut pe Kurt stând cu vreo doi tipi de la departamentul de securitate corporatistă. Vorbeau tare și râdeau, dar Kurt mă urmărea din priviri.

48

Interfonul sună, iar Franny spuse:

– E domnul Hardy.

– Jason, se auzi vocea răsunătoare și mieroasă, te rog să mă scuzi pentru că te anunț în ultimul moment, dar e nevoie să zbori până la L.A. mâine. Am aranjat o întâlnire și vreau să fii acolo.

Făcu o pauză. Am mormăit în gând, dar am spus:

– Am înțeles.

– Cu Nakamura-san, adăugă el.

– Nakamura-san? Hideo Nakamura?

Înțelesesem eu greșit? Hideo Nakamura era președintele consiliului de administrație al corporației Entronics. Era precum marele Oz. Nimeni nu-l văzuse vreodată. Cu excepția lui Gordy, cu o singură ocazie.

– Așa-i. Marele șef. Vine de la New York, e în drum spre Tokio. L-am convins să facă o oprire scurtă în Santa Clara, să primească personal un raport de la cel mai bun om al meu. Să vadă cu ochii lui cum ai schimbat vânzările.

– Doar... eu?

– Tu și ceilalți doi vicepreședinți. Vreau să-l dau pe spate.

– Da, domnule, am spus. Se rezolvă.

– A trebuit să duc multă muncă de lămurire cu el ca să-l conving să facă oprirea asta. Vine în America o dată sau de două ori pe an, dacă vine, știi asta.

– Uau.

– Cred că va fi impresionat de tine. Sunt sigur că va fi impresionat de ce-ai realizat.

– Credeți că ar trebui să pregătesc o prezentare?

– Desigur. Nakamura-san adoră PowerPoint. Fă o scurtă prezentare în PowerPoint. Cinci sau șase idei, nu mai multe. Foarte generală. Vederea de ansamblu. Performanța diviziei tale, realizările și problemele esențiale. Îi place când angajații lui conștientizează că întâmpină dificultăți.

– Am priceput.

– Trebuie să ajungi la Santa Clara la zece și jumătate. Voi arunca eu mai întâi o privire peste prezentarea ta. Nakamura-san și anturajul său vor sosi la ora unsprezece fix și vor pleca exact la ora douăsprezece. O oră. Să nu întârzii. Este vital să ajungi la timp. *Esențial.* Nakamura-san este extraordinar de punctual.

– Am înțeles. E prea târziu să prind un zbor de seară, dar sunt sigur că sunt multe dimineața devreme.

– Nu uita să aduci cartea de vizită. *Meishi,* cum îi zic ei. I-o dai cu ambele mâini, ținând-o de colțuri. Când el ți-o dă pe a lui, ia-o cu ambele mâini și studiaz-o atent. N-o băga în buzunar sub nici o formă.

– Nu-ți face griji, am spus. Știu ritualurile. Voi fi acolo.

– La fix, mă atenționă Hardy.

– Mai devreme, am spus.

– Și după, dacă ai timp, vino să navighezi cu mine pe *Samurai.*

– Pe *Samurai?*

– Noul meu iaht Lazzara cu o lungime de douăzeci și patru de metri. E o adevărată frumusețe. O să-ți placă la nebunie.

În timp ce Franny se apucă să-mi caute un zbor, mi-am anulat întâlnirile din ziua următoare și am sunat-o pe Kate ca să-i spun de schimbarea planurilor. I-am zis că urma să mă

întâlnesc acasă a doua zi, după marea prezentare. Apoi am început să fac calcule și să alcătuiesc o ciornă a prezentării în PowerPoint pe care Franny urma să o retușeze.

Puțin mai târziu, Franny intră în birou.

– E greu. E prea târziu să prinzi zborurile de la șase sau de la șapte. E un zbor la opt douăzeci spre San Jose, dar e plin. Până la refuz. La fel și cele spre San Francisco și Oakland.

– Dar avionul companiei?

– În visele tale, dragă.

Avionul companiei era ori la New York, ori la Tokio și nu era de nasul meu. Știa că glumesc.

– Și dacă iau un avion mâine-dimineață?

– Există doar un zbor care să te ducă acolo și să-ți lase destul timp. Cel cu US Air, de la șase și jumătate spre San Francisco. Ajunge la nouă cincizeci și două. Va fi la limită. Santa Clara e la cincizeci de kilometri, deci o să-ți închiriez o mașină. Rolls-Royce, ca de obicei?

Femeia începea să aibă simțul umorului.

– Cred că de data asta vreau un Bentley.

Se întoarse la birou să sune la agenția noastră de voiaj, iar eu, vânător-culegător corporatist ce eram, am plecat în căutare de cifre.

Când m-am întors, vreo douăzeci de minute mai târziu, Franny îmi spuse:

– Kurt a fost aici.

– Da?

– Ți-a pus ceva pe birou. A zis că o să treacă pe-aici mai târziu. Cică ar avea ceva important de discutat cu tine.

Am simțit tensiunea crescându-mi. Kurt nu avea vreun motiv legat de afaceri să treacă pe acolo. Nu avea cum să fie de bine.

– Nu aveam nimic pe birou.

Îmi sună mobilul. L-am căutat prin birou, dar nu l-am găsit. Sună iar, îndepărtat și înăbușit. Suna din servieta mea englezească de fițe. Nu-mi aminteam să-l fi lăsat în servietă, dar eram cam împrăștiat în ultima perioadă.

Am ridicat servieta de la podea, lângă birou, am deschis-o...

Și ceva explodă.

Se auzi o pocnitură puternică, un vâjâit, și ceva mă lovi în față, împrăștiindu-se, împiedicându-mă să văd pentru un moment. M-am tras în spate și m-am dat la o parte.

– Iisuse! am strigat.

Mi-am înlăturat bucățile mici și tari de pe față și din ochi. M-am uitat la ceea ce aveam pe mâini: bucățele colorate de plastic și de folie argintie în formă de umbreluțe și steluțe. Biroul era plin de ele.

Confetti.

Am auzit un râs încet, răgușit. Kurt stătea acolo și se prăpădea de râs. Franny fugise înăuntru, acoperindu-și fața cu mâinile, îngrozită.

– La mulți ani, zise Kurt. Scuză-mă.

O dădu pe Franny afară și închise ușa după ea.

– Nu-i ziua mea, am spus.

– Dacă era o urgență adevărată, erai mort.

– Ce dracu'a fost chestia asta?

– Uită-te și singur. O chestie artizanală. Motor de machetă de rachetă, pornit electric. Microîntrerupător de la magazinele de electronice RadioShack. Un cârlig de rufe, câteva piuneze, niște cositor și o baterie de nouă volți. Din fericire pentru tine, motorul de la macheta de rachetă era băgat într-o pungă de confetti. Dar să zicem că, în loc de un motor de machetă de rachetă, aș fi folosit un cartuș de explozibil. Și să mai zicem că,

în loc de o pungă de confetti, aș fi folosit explozibil din plastic C-4. Bine, explozibil nu puteam să iau de la RadioShack, dar unii dintre noi știu de unde să facă rost, nu-i așa? Făcu cu ochiul. Înțelegi ce-ți spun eu ție acum? Într-o bună zi poate deschizi portbagajul mașinii și face bum. Și acelea nu vor fi confetti.

– Ce vrei, Kurt?

– Am vorbit cu un prieten de la poliție.

Am ridicat din umeri.

– Mi-a zis că s-a primit un apel anonim. Despre moartea lui Trevor Allard. De la un telefon cu plată. Cel din cafenea.

„Iisuse". Am clipit și am ridicat iar din umeri.

– Cel care a sunat mi-a pomenit numele.

M-am rugat ca fața să nu mă dea de gol.

– Prietenul meu m-a întrebat: „Ce-i, Kurt, ai enervat pe careva? Încearcă cineva să te împroaște cu noroi?"

– De ce-mi spui mie chestiile astea?

Kurt se trase aproape de mine.

– Să-ți zic ceva, mi-a spus el, aproape în șoaptă. Am numeroși prieteni, în multe locuri. Cu oricine ai vorbi de la poliție, aflu garantat într-o oră. Cu cine *dracului* crezi că te joci?

Am încercat să mă uit drept în ochii lui, dar privirea lui era prea intensă, prea amenințătoare. M-am uitat în jos către birou și am clătinat din cap.

– Nu vrei să-mi fii dușman, frate. N-ai înțeles încă treaba asta?

– Pentru că tu-ți ucizi dușmanii, nu-i așa? De ce nu m-ai omorât până acum? Nu înțeleg.

– Nu ești dușmanul meu, Jason. Dacă ai fi fost dușmanul meu, nu mai erai aici.

– Deci înseamnă că sunt prietenul tău.

– A făcut cineva mai multe pentru tine decât mine?

Am rămas fără cuvinte câteva secunde.

– Tu chiar vorbești serios, nu-i așa?

– Sper că nu crezi că ai ajuns unde te afli azi de unul singur. Îmi datorezi totul mie. Amândoi știm asta.

– Mda, am spus. Eu chiar n-am talent sau inteligență. Sunt doar marioneta ta.

– Talentul fără ambiție nu te-ajută la nimic, prietene. Ți-am schimbat viața.

– Tu ești dispus să joci doar murdar, Kurt. Trebuia să scap de tine de mult timp, dar am fost slab. Acum nu mai sunt slab.

– Pentru că ai impresia că nu mai ai nevoie de mine. Asta-i tot. Dar noi am fost o echipă. Uită-te cât de bine lucrăm împreună. Tot ce-ți stătea în cale, toate obstacolele au dispărut, nu-i așa?

– Ai depășit orice limită, i-am spus.

– Iar tu n-ai habar ce pion ești. „Ai salvat divizia"? Mă faci să râd. Întreabă echipa de integrare de la McKinsey dacă e aici să salveze filiala din Framingham sau să vândă clădirea. E uimitor ce poți să descoperi dacă te apuci să cauți. Am găsit date despre siguranța slujbelor. Doar descoperind contul de Hushmail al lui Dick Hardy. Are chestii interesante acolo.

Am clătinat din cap. Unde voia să ajungă? Ce informații avea despre Dick Hardy?

– Gordy nu făcea decât să aștepte momentul potrivit ca să scape de tine. Erai un pericol pentru el.

– Deci l-ai îmbătat, nu-i așa?

– Dacă l-am îmbătat? Aceea n-a fost doar băutură, amice. Au fost și droguri la mijloc.

– Droguri?

– Rohypnol. Drogul uitării. Pariez că Gordy nu și-a mai amintit nimic a doua zi. Un cocteil. Un strop de DMT – dimetiltriptamină, un halucinogen puternic, un drog psihedelic. Și

un mic stimulent. Și a scăpat de inhibiții. Și-a dat arama pe față. Cum zicea Napoleon „Să nu-ți întrerupi niciodată inamicul când face o greșeală".

– Ești nebun, du-te dracului!

– Asta înseamnă că nu mă faci nașul copilului tău? Să nu-mi spui că nu știai ce fac. Ai știut tot timpul. *Ți-ai dorit* să fac ceea ce făceam. Doar că n-ai vrut să recunoști. Nu întreba, nu spune. Unde ți-e recunoștința?

– Nu i-ai omorât pe Trevor și pe Gleason din cauza mea. I-ai omorât pentru că începeau să își dea seama ce ai făcut. Puteau să-ți facă probleme foarte mari.

– M-aș fi descurcat și fără să recurg la crimă, spuse Kurt. Am făcut totul doar pentru tine. Nu erai tu cel care vorbea mereu despre eliminarea concurenței? Râse. Am procedat exact ca în cărțile acelea pe care le citești tu. *Ghidul de afaceri fără prizonieri?* Ce crezi că înseamnă „fără prizonieri"? Nu iei prizonieri dintre inamici pentru că-i omori de la bun început. Pe câmpul de luptă nu există capcane Havahart[1], Jason. Ce nu e clar? Deci ar fi mai bine să taci dracului din gură. Pentru că îți urmăresc fiecare mișcare. Oriunde mergi. Pe oricine suni. E ca-n melodia aceea a trupei britanice Police *Every Breath You Take*[2]. Ascult tot, te urmăresc peste tot. Nu există *nimic* – își arătă colții de animal de pradă –, nimic din ceea ce faci despre care eu să nu pot să aflu. Ai mult prea multe de pierdut. Îmi făcu cu ochiul.

– Știi la cine mă refer.

Am văzut negru în fața ochilor în acel moment. Știam că se referă la Kate.

---

[1] Capcane care prind animale vii fără a le răni. Denumirea se bazează pe un joc de cuvinte: Havahart – have a heart (ai inimă/suflet). (n.tr.)

[2] Melodie celebră a trupei Police, lansată în 1983 și preluată și de rapperul Puff Diddy cu titlul *I'll be Watching You* (n.tr.)

– Și să știi că mă dezamăgești, după tot ce am făcut pentru tine.

– Ai vreo idee când aș putea să încep să mă ocup de slide-urile tale în PowerPoint? întrebă Franny. Am trei fii adolescenți care vor da foc la casă dacă nu le pun cina pe masă.

– Zi-le să-și cumpere de mâncare, am spus. Ne așteaptă o noapte lungă.

De-abia puteam să mă concentrez la ce aveam de făcut. Pe lângă amenințarea lui Kurt, părea o distragere inutilă.

Nu m-am ridicat de la birou decât pe la ora nouă, dar înainte să plec, am căutat site-ul Forțelor Speciale pe care-l pomenise Trevor. Cel pe care postase o întrebare despre Kurt, la care cineva răspunsese. Căutarea nu dură mult. Am căutat „Kurt Semko" și „Forțele Speciale" pe Google și l-am găsit imediat. Era un fel de „cazarmă" virtuală pentru Forțele Speciale, un fel de Listserv[1] pentru foștii membri și prietenii și familiile lor. Într-o zonă a site-ului era „cartea de oaspeți" unde Trevor își postase întrebarea, și am găsit răspunsul, de la cineva numit Scolaro, cu o adresă de Hotmail[2].

Am dat clic pe adresă și i-am scris un e-mail lui Scolaro.

„Ce fel de «nebunii» a făcut?" i-am scris. „Tipul mi-e vecin și vreau să știu." Am scris o adresă de AOL pe care o foloseam rar, inițialele colegiului meu și anul absolvirii. Fără nume.

Mă simțeam de parcă pusesem un mesaj într-o sticlă și aruncasem sticla în ocean. Cine știa ce răspuns aveam să primesc și când sau dacă aveam să-l primesc vreodată.

Telefonul îmi tot sunase, dar am oprit soneria ca să mă pot concentra și am rugat-o pe Franny să răspundă și să-mi facă

[1] Primul serviciu de e-mail lansat în 1986, de către Eric Thomas (n.tr.)

[3] Serviciul de e-mail al celor de la Microsoft, lansat în 1996 (n.tr.)

legătura doar dacă era Kate sau Dick Hardy. Nu mi-a făcut legătura cu nimeni.

Am închis ușa de la birou și i-am spus noapte bună lui Franny, care mânca o salată Caesar cu carne de pui la grătar pe care o comandase. Pe monitorul ei mare de la Entronics era un slide PowerPoint.

– Îți place? întrebă ea. Pot să-i dau un Slide Teal Taffy double fade, dacă vrei.

– Nu te complica. Fă strictul necesar. Probabil că Nakamura e genul de om interesat doar de date.

– Ceva animații?

– Nu, mersi.

– A, te-a sunat cineva, dar nu te-am mai deranjat. De fapt te-au sunat mai mulți, dar cred că doar un apel e important. De la poliție. Un detectiv pe nume, stai să văd aici, Ray Kenyon. Voia să vorbească cu tine. A zis că-i important. I-am spus că ai plecat acasă.

– Super. Mulțumesc.

„Un detectiv."

– A spus cumva și ce treabă are cu mine?

– Și-a lăsat doar numele și numărul. Îmi dădu un plic. Vrei să-ți fac legătura?

– Nu, mersi, am spus. Am băgat plicul în buzunar. Trebuie să ajung acasă. E târziu.

– Așa-i, spuse Franny. Ai o nevastă gravidă pentru care trebuie să cumperi înghețată și murături. O să-ți trimit prezentarea prin e-mail când o termin. Mult noroc mâine.

– O să am nevoie.

– Tu? De ce crezi că te vrea Hardy acolo? Ești o vedetă.

– Ți-am spus vreodată că-mi placi, Franny?

– Nu, nu cred că mi-ai spus.

– A. Franny?

– Da?

– Poți să-mi faci o favoare?

–Poate.

– Poți să dai jos toate posterele acelea militare de pe pereții din biroul meu? M-am săturat să le tot văd în fața ochilor.

49

Am ajuns la aeroport la 4.45 a.m., aproape cu două ore înainte ca zborul meu să plece. Mi-am lăsat mașina în garajul Terminalului B și am mers la unul dintre ghișeele de bilete. Terminalul era întunecat, aproape pustiu. Am găsit singura cafenea deschisă, am luat o cafea mare și o chiflă și m-am așezat pe un scaun de plastic. Mi-am scos laptopul din vechea servietă de nailon – lăsasem servieta englezească, cea cu care se tot jucase Kurt, la birou –, am plătit cei opt dolari pentru accesul la internet WiFi și mi-am verificat e-mailurile. Am aruncat o privire peste prezentarea PowerPoint. Am repetat-o în liniște, deși cred că o femeie de serviciu s-a uitat ciudat la mine când m-a auzit vorbind singur.

Am încercat să mă concentrez asupra a ceea ce aveam să prezint în fața lui Nakamura-san, și nu asupra amenințărilor lui Kurt. Sau asupra detectivului care lăsase mesajul. Ceea ce, dacă mi-aș fi permis să reflectez, m-ar fi neliniștit mai mult decât faptul că mă întâlneam cu Nakamura-san.

„Ai multe de pierdut."

„Știi la cine mă refer."

Când am ajuns acasă azi-noapte, toți cei din casă dormeau.

Firește, cu toții dormeau și când am plecat la ora patru și jumătate dimineața. Era un lucru bun; aș fi fost tentat să

vorbesc cu Kate, să-i povestesc despre amenințările lui Kurt. Ceea ce, cu siguranță, nu voiam să fac.

Pentru că nu aveam nici o îndoială că amicul Kurt „aranjase" mașina lui Trevor ca să se răstoarne.

Și știam că era un bărbat extrem de periculos. Care nu mai era prietenul meu.

Mă avertizase să nu vorbesc nimănui despre suspiciunile pe care le aveam în legătură cu Trevor. Nu prin multe cuvinte, dar se făcuse înțeles. Știa și că voiam să fie concediat.

Nu, nu puteam să dovedesc nimic, însă amenințările lui mi-au dovedit că e vinovat. Pe deasupra, ce era să fac când detectivul mă întreba despre accident? Probabil singurul lucru sigur de făcut era să nu zic nimic. Să-i spun detectivului că nu știu nimic despre el. Cinstit vorbind, era adevărat. Aveam doar suspiciuni. *Nu știam* nimic.

Pentru că nu mă îndoiam că dacă vorbeam cu polițiștii, Kurt va afla.

„Am mulți prieteni în numeroase locuri."

O oră mai târziu mă aflam la controlul de securitate. Erau și alte persoane la rând, care doreau să meargă la San Francisco. Bărbați și femei de afaceri, care mergeau în Silicon Valley via San Francisco pentru că voiau să ajungă mai devreme decât cu zborurile către San Jose. Sau poate nu voiau să facă escală în Phoenix, Atlanta ori Houston. De când călătoream mult, devenise un reflex deja – BlackBerry-ul și mobilul în servietă, pantofi fără cataramă, toate obiectele din metal într-un singur buzunar pentru a le scoate repede.

Coada se mișca greu. Oricum, majoritatea oamenilor erau pe jumătate adormiți. Mă simțeam ca o oaie mânată la stână. De la 11 septembrie 2001 încoace, călătoria cu avionul devenise un coșmar în care trebuia să te descalți și să-ți pui diverse obiecte

pe benzile rulante și să te lași percheziționat. Era o perioadă când îmi plăcea să călătoresc, dar acum nu mai era cazul, și nu doar din pricina oboselii. Era vorba de toate măsurile astea de securitate care nu ne făceau să fim cu mult mai în siguranță.

Mi-am scos laptopul din servietă și l-am pus pe banda rulantă, apoi am așezat servieta, mi-am scos din picioare pantofii – cei cu șireturi erau în geanta de voiaj, întrucât espadrilele nu erau destul de elegante pentru Nakamura-san – și i-am pus pe tavă. Am pus cheile și monedele pe tăvița pentru monede și mi-am târșâit picioarele prin detectorul de metale. Am trecut victorios și am zâmbit la tipul sumbru care stătea acolo. O femeie m-a rugat să-mi pornesc laptopul, și am făcut-o.

M-am îndreptat apoi spre unul dintre noile detectoare de explozivi pe care tocmai le instalaseră. Am stat acolo în timp ce eram lovit de o rafală de vânt. O voce electronică mi-a spus să merg mai departe.

Și apoi, după câteva secunde, s-a declanșat o alarmă.

Unul dintre agenții de securitate TSA mi-a înșfăcat geanta de voiaj de îndată ce s-a ivit din detectorul de explozivi. Dintr-un motiv anume, geanta mea de voiaj pornise alarma. Un alt agent m-a luat de braț și a spus:

– Domnule, veniți, vă rog, cu mine.

Mă trezisem de-a binelea. Adrenalina își făcuse efectul.

– Ce se întâmplă? am spus. E vreo problemă aici?

– Pe aici, domnule.

Oamenii care stăteau la coadă se holbau la noi în timp ce eram tras la o parte, în spatele unui panou înalt.

– Mâinile în față, domnule, a spus unul dintre ei.

Mi-am întins mâinile.

– Ce este? am întrebat.

Nimeni nu răspunse. Celălalt agent trecu un detector de metale de-a lungul pieptului și între picioare. După ce a terminat, un al treilea tip – un supraveghetor bănuiesc, un tâmpit cu o frizură penibilă și ochelari mult prea mari, a spus:

– Veniți după mine, domnule.

– Trebuie să prind un zbor, am spus.

M-a condus spre o cameră mică din sticlă, abia luminată.

– Așezați-vă aici, vă rog.

– Unde îmi este servieta? am întrebat.

Mi-a cerut biletul și tichetul de îmbarcare. Voia să știe care era destinația mea finală și de ce zburam spre California și mă întorceam în aceeași zi.

Ah. Poate era călătoria de o zi în California care ridicase semne de întrebare în creierele lor cât bobul de mazăre. Sau faptul că rezervasem zborul cu o noapte înainte. Ceva de genul acesta.

– Sunt pe vreo listă cu cei care nu au voie să zboare? am întrebat.

Agentul TSA nu răspunse.

– V-ați făcut singur bagajele? întrebă bărbatul, fără să răspundă exact la întrebarea mea.

– Nu, valetul mi le-a făcut. Da, bineînțeles că eu le-am făcut.

– A fost la un moment dat valiza în posesia altcuiva?

– Geanta de voiaj? Ce vreți să spuneți, în posesia altcuiva? Aici, în aeroport, în această dimineață? La *un moment dat?*

– La un moment dat.

– O țin în biroul meu. Călătoresc mult. Uneori plec de la birou pentru a merge acasă. Care este problema? Era ceva în ea?

Nu mi-a răspuns. M-am uitat la ceas.

– O să pierd zborul, am zis. Unde e mobilul meu?

– Nu mi-aș face griji pentru el, a spus agentul de securitate TSA. Nu veți fi în avionul acela.

Mă întrebam cât de des bărbatul acesta avea ocazia să bruscheze cu adevărat pasagerii din jur, să îi bage în sperieți. Probabil avea din ce în ce mai puține ocazii, întrucât isteria de după 11 septembrie 2001 începuse să dispară, când a călători în Statele Unite era ca și cum te-ai deplasa în Albania.

– Uite, am o întâlnire de afaceri foarte importantă. Cu președintele departamentului corporației mele. Corporația Entronics. M-am uitat la ceas și mi-am amintit că Franny spusese că doar luând acest avion aș putea ajunge la timp pentru întâlnirea cu Nakamura-san. Am nevoie de mobilul meu.

– Nu este posibil, domnule. Tot conținutul servietei dumneavoastră este cercetat.

– Cercetat?

– Da, domnule.

– Cercetat pentru ce?

Nu răspunse nici de data asta.

– O să mă urcați în următorul avion?

– Noi nu avem nimic de-a face cu liniile aeriene, domnule. Nu știu ce zboruri mai există sau când pleacă sau care sunt valabile, dacă ar exista vreunul.

– Atunci puteți măcar să mă lăsați să folosesc un telefon pentru a-mi găsi singur următorul zbor.

– Nu cred că veți fi în următorul zbor, domnule.

– Ce vrea să însemne *asta?* am spus ridicându-mi vocea.

– Nu am terminat cu dumneavoastră.

– Nu ați terminat cu mine? Unde suntem, în Berlinul de Est?

– Domnule, dacă nu vă păstrați vocea calmă, aș putea să vă arestez.

– Chiar și când ești arestat ai voie să dai un telefon.

– Dacă vreți să fiți arestat, aș fi bucuros să vă fac pe plac.

S-a ridicat și a ieșit. A închis ușa în urma lui. L-am auzit încuind-o. Un gardian tuns periuță, corpolent și îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj stătea acum de pază în fața camerei. Ce naiba se întâmpla?

Alte douăzeci de minute au trecut. Pierdusem cu siguranță avionul. Mă întrebam dacă o altă linie aeriană avea vreun zbor care m-ar putea duce acolo până la ora unsprezece. Poate aș putea să rezolv și să ajung totuși la timp la Santa Clara. Sau doar puțin în întârziere.

Am continuat să mă uit la ceas, am văzut minutele trecând. După alte douăzeci de minute, un cuplu de ofițeri de poliție din Boston, un bărbat și o femeie, au intrat în cameră, și-au arătat insignele și au cerut să-mi vadă biletul și tichetul de îmbarcare.

– Care este problema, domnilor ofițeri? am zis. În aparență eram calm, prietenos. Chibzuit. În sinea mea însă, voiam să le sfâșii fețele.

– Unde călătoriți, domnule Steadman? a întrebat bărbatul.

– Santa Clara. Tocmai am trecut prin acest interogatoriu cu agentul de securitate de la TSA.

– O călătorie de o zi în California? s-a mirat femeia.

– Soția mea este însărcinată, am spus. Voiam să mă întorc acasă ca să nu fie singură. Trebuie să stea la pat. O sarcină cu risc crescut.

„Înțelegeți? voiam să spun. Vicepreședinte executiv, om cu familie, căsătorit, soție însărcinată. Nu tocmai profilul standard al unui terorist al-Qaeda."

– Domnule Steadman, a spus femeia, geamantanul dumneavoastră s-a dovedit pozitiv la C-4. Explozivi din plastic.

– *Poftim?* Asta e clar o greșeală. Aparatul vostru este stricat.

– Nu, domnule, a spus bărbatul ofițer. Filtrele au confirmat-o printr-un alt test. Au luat un pămătuf și au șters servieta și au trecut-o printr-un alt aparat, și la acela a ieșit pozitiv, de asemenea.

– Păi, e o greșeală, am spus. Nu am atins în viața mea un C-4. Ați face bine să vă gândiți să vă verificați aparatele.

– Nu sunt aparatele noastre, a spus femeia.

– Corect. Păi, eu sunt vicepreședinte executiv la o corporație importantă. Zbor la Santa Clara pentru o întâlnire cu președintele consiliului de administrație. Cel puțin trebuia să zbor. Puteți să verificați toate astea. Un simplu telefon și veți putea să confirmați spusele mele. De ce nu faceți asta chiar acum?

Polițiștii au rămas împietriți.

– Cred că știm cu toții că este vorba de o greșeală. Am citit despre cum acele aparate de trei milioane de dolari pot fi dereglate de către particulele din substanțe precum detergentul, crema de mâini sau fertilizatorii.

– Purtați vreun fertilizator la dumneavoastră?

– Prezentarea mea PowerPoint se pune?

Femeia s-a încruntat la mine.

– Înțelegeți ce vreau să spun. Aparatele fac greșeli. Acum, putem să fim cu toții rezonabili aici? Aveți numele meu, adresa mea și numărul de telefon. Dacă trebuie să mă contactați pentru ceva, știți unde locuiesc. Am o casă în Cambridge. Cu o soție însărcinată și o ipotecă.

–Mulțumim, domnule, a spus bărbatul, sunând ca și cum s-ar fi sfârșit interviul. Amândoi s-au ridicat și m-au lăsat acolo să aștept încă vreo jumătate de oră înainte ca supraveghetorul TSA cu frizura penibilă să intre și să-mi spună că sunt liber să plec.

Era puțin trecut de opt dimineața. Am fugit spre poarta de îmbarcare, am găsit o angajată a U.S. Airways și am întrebat-o când este următorul zbor către San Francisco, sau San Jose, sau Oakland.

Exista un zbor American Airlines la 9.10, am aflat de la ea. Care sosea la 12.23. Puteam să fiu în Santa Clara la 1.00. Când extrem de punctualul și furiosul Nakamura-san avea să se afle la clasa business în drum spre Tokio.

L-am sunat pe Dick Hardy. În California era puțin trecut de cinci dimineața, și știam că nu ar aprecia să fie trezit acasă.

– Steadman, rosti el cu o voce groasă.

– Îmi pare foarte rău să vă trezesc, domnule, am spus. Dar nu mă aflu în avionul spre San Francisco. Am fost reținut pentru un interogatoriu. Un fel de încurcătură uriașă.

– Păi, urcă-te în următorul avion, pentru numele lui Dumnezeu.

– Următorul ajunge la 12.23.

– 12.23? E prea târziu. Nakamura-san va fi plecat de mult. Trebuie să existe un zbor mai devreme. El ajunge la unsprezece fix.

– Știu, știu. Dar nu mai este un alt zbor.

Acum era complet treaz.

– Îl sfidezi pe Hideo Nakamura?

– Nu știu ce altceva să fac. Numai dacă puteți să reprogramați...

– Să-l reprogramez pe *Nakamura-san?* După felul în care l-am convins să-l aduc aici pentru o oră nenorocită?

– Domnule, îmi pare teribil de rău. Dar toate măsurile acestea de precauție antiteroriste ridicole...

– Să te ia *naiba*, Steadman, a spus el, și a închis.

Am mers înapoi la garajul cu parcare, uluit. Tocmai îi lăsasem baltă pe șeful meu și pe președintele consiliului de administrație.

Era ceva ireal, o experiență în afara corpului meu.

Am continuat să îmi îndrept privirea către supraveghetorul TSA cu pieptănătura stupidă.

„V-ați făcut singur bagajele?" Și: „A fost vreun moment valiza în posesia altcuiva?"

Fusese în posesia altcuiva la un moment dat.

Franny spunând:

– Kurt a fost aici.

– Da?

– A pus ceva pe biroul tău.

Știa că urma să plec la Santa Clara și fusese în biroul meu recent, montând în servieta mea mica lui bombă cu confetti de jucărie. Îmi țineam geanta de voiaj în dulapul din biroul.

Mi-a întins o cursă.

La fel cum le făcuse și celorlalți. Trevor Allard și Brett Gleason erau morți.

Și acum Kurt ajunsese la mine.

50

Toate programările din acea zi fuseseră anulate, așa că m-am dus direct acasă, fierbând de furie. Kate a fost uimită să mă vadă. Părea tristă, deprimată, izolată. Mi-a spus că sora ei l-a dus pe Ethan la Muzeul de Artă să se uite la mumii, iar eu i-am povestit pe scurt cum securitatea aeroportului mă reținuse aproape două ore pentru o suspiciune neîntemeiată cum că aș fi transportat bombe.

Ea abia mă asculta, deși acesta era genul de situație care de obicei o scotea din minți. În mod normal ar fi ascultat cu ochii scăpărând și s-ar fi indignat alături de mine, rostind lucruri precum „Of, glumești" și „Ticăloșii".

În schimb, a bolborosit ceva doar de fațadă, mintea ei fiind altundeva, departe. Arăta trasă la față. Ochii îi erau injectați. În timp ce îi povesteam cum Dick Hardy practic explodase, ea m-a întrerupt:

– Trebuie să fii atât de nefericit cu mine.

– Acum ce mai e? am întrebat. Ce ar putea să te facă să spui asta?

Sprâncenele i s-au unit. Fața i s-a încrețit. Ochii i-au devenit oblici, iar lacrimile au început să curgă.

– Stau toată ziua aici ca – ca o invalidă – și doar știu cât de frustrat sexual trebuie să fii.

– Kate, am spus, de unde vine toată chestia asta? Ești gravidă. Sarcină cu risc crescut. Amândoi înțelegem asta. Suntem împreună în această situație.

Plângea și mai tare. Abia putea să vorbească.

– Ești vicepreședinte executiv acum. O realizare importantă. Cuvintele îi veneau în fragmente inegale, printre gâfâiri: Femeile probabil te abordează tot timpul.

M-am aplecat spre ea, i-am luat capul în mâini, i-am mângâiat părul. Sarcina ei, hormonii, tot timpul acesta petrecut în pat. O lua razna.

– Nici măcar în visele mele umede, am încercat să glumesc. Nu-ți face griji pentru asta.

Dar ea s-a întins spre noptieră și a ridicat ceva, l-a îndreptat spre mine fără să mă privească.

– De ce, Jason? Cum ai putut?

M-am uitat. Era un prezervativ, încă în pachetul lui. Un prezervativ Durex.

– Acela nu e prezervativul meu, am spus.

Și-a clătinat încet capul.

– Era în jacheta de la costum.

– E imposibil.

– Ai lăsat costumul pe pat azi-dimineață, în timp ce împachetai. Și când l-am ridicat, am simțit ceva într-unul din buzunare. Respirația ei era neregulată. Și eu... tu... of, Doamne, nu pot să te cred.

– Iubito, nu e al meu.

Și-a rotit capul ca să mă privească. Fața ei era toată roșie și plină de pete.

– Te rog să nu mă minți. Nu-mi spune că ai la tine prezervativul altcuiva.

– Nu l-am pus eu acolo, Kate. Crede-mă. Nu e al meu.

Și-a înclinat capul. Mi-a îndepărtat mâinile.

– Cum poți să faci asta? a spus. Cum poți să *faci* asta?

Furios acum, am înșfăcat BlackBerry-ul din buzunarul jachetei de la costum și l-am azvârlit spre ea. A căzut pe perna de lângă capul ei.

– Poftim, am strigat. E planificatorul meu personal. Dă-i drumul, uită-te prin el. Poate poți să-ți dai seama când naiba aș mai avea *timp* de o aventură, ia spune? Deci?

S-a holbat la mine, surprinsă și confuză.

– Să vedem, am spus. Ah, da. Ce spui de o furișare pentru o tăvăleală rapidă între convocarea pentru administrarea lanțului de aprovizionare de la ora opt și patruzeci și cinci și întâlnirea cu personalul pentru strategia pe termen lung de la ora nouă? Să strecor o mică mamba orizontală între ora zece, după întâlnirea cu personalul și întâlnirea de vânzări cu Detwiler de la ora zece și un sfert? O păsărică în cele două minute dintre întâlnirea cu integratorii de sisteme la Briefing Center și conferința de previziune economică?

– Jason.

– Sau poate un minut și jumătate de nebuneală între conferința telefonică interfuncțională de la ora unsprezece și patruzeci și cinci și întâlnirea cu administratorul de la ora douăsprezece și cincisprezece, apoi un joc rapid „ascunde salamul" în cele cincisprezece secunde pe care le am la dispoziție pentru a ajunge la un prânz de afaceri cu managerii districtuali? Kate, tu realizezi că e *nebunie* curată ce spui tu? Chiar dacă aș vrea, și nu vreau acest lucru, nu am nici măcar o *secundă* nenorocită liberă! Iar faptul că mă acuzi de așa ceva pur și simplu mă scoate din sărite. Nu pot să cred!

– Mi-a spus, să știi. Mi-a zis că își face griji pentru noi.

– Cine?

– Kurt. A spus – a zis că probabil nu ar trebui să spună nimic... nu e treaba lui, a spus – dar se întreba dacă nu ai cumva o aventură.

Cuvintele ei erau înăbușite și trebuia să o ascult cu mare atenție ca să înțeleg.

– Kurt, am spus. *Kurt* a zis asta. Când ți-a spus asta?

– Nu știu. Cu vreo două săptămâni în urmă.

– Tu nu înțelegi ce face? Asta se potrivește la fix în tiparul celorlalte evenimente.

Mi-a aruncat o privire, scuturându-și capul, cu o privire scârbită întipărită pe chip.

– Nu e vorba despre Kurt, oricare ar fi defectele lui, a spus ea. Avem probleme mult mai mari decât Kurt.

– Nu, Kate. Tu nu îl cunoști pe Kurt. Tu nu știi ce a făcut.

– Mi-ai zis.

– Nu, am spus. Mai sunt unele lucruri pe care nu le știi.

Acum îi spusesem totul.

Neîncrederea i s-a topit treptat. Poate e mai potrivit să spun că s-a transformat într-un alt fel de neîncredere.

– Ai uitat să-mi zici ceva?

– Nimic.

– Jason, trebuie să vorbești cu poliția. Fără telefoane anonime. Deschis. Nu ai nimic de ascuns. Zi-le tot ce știi. Spune-le ce mi-ai spus mie.

– Kurt va afla totul.

– *Haide,* Jason.

– Cunoaște oameni de peste tot. În poliție, oriunde. O să afle. A gândit totul în detaliu. M-am oprit. Și... m-a amenințat. Mi-a spus că îți va face și ție ceva.

– Nu ar face-o. Mă place.

– Și noi suntem prieteni, el și cu mine – îți amintești? Dar e un om nemilos. Ar face orice ca să se protejeze.

– De aceea trebuie să-l oprești. Poți s-o faci. Știu că poți. Pentru că *trebuie.*

Am rămas amândoi tăcuți timp de câteva secunde. S-a uitat la mine.

– Auzi un sunet ciudat?

Am zâmbit.

– Nu.

– Sună ca un... maracas[1]. Nu chiar în momentul acesta, dar tot aud ceva.

– Eu nu aud nimic. Ventilatorul din baie poate?

– Ventilatorul din baie nu e pornit. Poate îmi pierd mințile. Dar vreau să suni poliția. Trebuie să fie arestat.

Am prăjit niște ouă, am preparat o brioșă englezească, i-am dus la pat tava cu micul dejun. Apoi am mers în birou, am sunat-o pe Franny și am pus-o la curent cu toate evenimentele.

– Detectivul a sunat din nou, a spus ea. Sergentul Kenyon. A cerut numărul tău de telefon, dar nu i l-am dat. Ai face bine să-l suni înapoi.

– O voi face.

În timp ce vorbeam, tastam pe laptop. Am oprit pe site-ul acela al Forțelor Speciale pe care îl marcasem și am mers la „Cartea de oaspeți" unde Trevor postase întrebarea despre Kurt. Nici un răspuns nu mai apăruse.

– Voi veni curând, i-am spus lui Franny și am închis.

[1] Instrument muzical de percuție sud-american, alcătuit din nuci de cocos cu un mâner, umplute cu nisip sau grăunțe mici, care prin scuturare produc sunete asemănătoare cu ale castanietelor. (n.tr.)

Am intrat pe internet pe AOL, în contul pe care abia dacă-l folosisem vreodată. Șase mailuri în inbox. Cinci dintre ele erau spamuri.

Unul era de pe o adresă de Hotmail. Scolaro. Tipul care îi răspunsese lui Trevor spunea că știa ceva despre Kurt.

L-am deschis.

> Nu îl cunosc pe tipul acesta Semko personal. Unul dintre colegii mei din Forțele Speciale îl știe și l-am întrebat pe el. A spus că Semko a fost eliminat în CD pentru atacarea unui membru al echipei sale.

CD, mi-am amintit, înseamnă „condiții dezonorante". Am apăsat „răspunde" și am tastat:

> Mulțumesc.
> Unde pot găsi dovada?

Am apăsat „trimite" și eram pe punctul de a mă deconecta, când micul triunghi albastru AOL a început să pâlpâie. Mail nou.

Era de la Scolaro.

> Dacă a fost lăsat la vatră în condiții dezonorante, înseamnă că a fost trimis în fața Curții Marțiale. Documentele Curții Marțiale sunt în arhivele publice. Intră pe site-ul Curții Penale de Apel. Toate sunt disponibile online.

Rapid am scris un răspuns.

> Care e numărul tău de telefon? Aș dori să te sun.

Am așteptat un minut. Poșta electronică e ciudată – câteodată ajunge în câteva secunde; altădată, lunga conductă, oriunde ar fi ea, se înfundă, iar mail-ului îi ia o oră să ajungă.

Sau poate pur și simplu el nu a vrut să răspundă.

În timp ce așteptam, am căutat pe Google Curtea Penală de Apel. Motorul de căutare s-a fâstâcit și s-a răsucit, iar în final a apărut o căsuță de avertizare.

Accesul restricționat Serviciului Militar Activ, Rezerviștilor sau Veteranilor. Vă rugăm să introduceți un ID militar valid sau un număr de identificare de veteran.

Nu puteam să accesez site-ul.

Am rămas acolo câteva clipe, gândindu-mă. Care dintre cunoscuții mei putea să aibă cumva un număr de identificare militară?

Am luat telefonul în mână și l-am sunat pe Cal Taylor.

– Cal, am spus, sunt Jason Steadman.

O lungă, foarte lungă tăcere. Un televizor urla în fundal, probabil vreo emisiune-concurs.

– Da, a spus într-un final.

– Am nevoie de ajutorul tău, am spus.

– Glumești.

Am introdus numărul de identificare al lui Cal, iar site-ul s-a deschis.

L-am scanat. Nu știam despre ce vorbea tipul ăla, Scolaro. N-am văzut nici un document al curții. Pe bara de meniu din stânga, unul dintre articole era „Opinii despre armată publicate" și am apăsat „După nume".

A apărut imediat o listă. Fiecare rând începea cu un nume de familie. Apoi ARMATĂ și un număr format din șapte sau opt cifre – un număr de înregistrare al dosarului, poate? – și „Statele Unite vs" și rangul și numele unui soldat. Sergent-major Smith sau colonelul Jones sau cum o fi.

Numele erau aranjate în ordine alfabetică. Am rulat în jos atât de repede, încât lista a devenit neclară, apoi am încetinit puțin.

Și am ajuns la SEMKO.

„Statele Unite vs sergent KURT L. SEMKO."

Inima îmi bătea cu putere.

Triunghiul albastru AOL pâlpâia. Un alt mail de la Scolaro. Am apăsat de două ori pe el.

> În nici un caz. Nu mai vorbesc despre Semko. Am spus prea multe deja. Am o soție și copii. Îmi pare rău. Ești pe cont propriu.

Am auzit vocea lui Kate venind din fundul holului.

– Jason, iarăși sunetul ăla de maracas.

– Bine, am strigat eu. Sunt acolo într-un minut.

Un document PDF s-a deschis.

CURTEA PENALĂ DE APEL
A STATELOR UNITE
STATELE UNITE, petent
v.
Sergent-Major KURT M. SEMKO
Forțele Speciale ale Armatei Statelor Unite,
intimat

Multe nume și numere și limbaj juridic. Apoi:

> O Curte Marțială Generală compusă din ofițeri și subofițeri au găsit vinovat, contrar declarațiilor sale, de semnarea unui document oficial fals cu intenția de a înșela (trei specificații), o specificație de jurământ fals și trei specificații de obstrucție a justiției. Intimatul a pledat nevinovat și a fost achitat pentru omor premeditat...

L-am răsfoit rapid. Kurt fusese acuzat de uciderea unui coleg din armată, sergentul-major James F. Donadio. Acesta fusese „altădată un prieten apropiat al apelatului". Un „protejat", confirmaseră câțiva dintre colegii lui Kurt. Până când Donadio raportase căpitanului lor că Kurt fura trofee de război – „arme ilegale reținute" –, ceea ce era împotriva regulamentului.

Apoi Kurt se întorsese împotriva fostului său protejat. Era totul acolo, sub „Antecedente și fapte". Donadio găsise un cartuș îndesat în țeava puștii sale M4. Arma ar fi explodat dacă el nu ar fi observat. Apoi o grenadă de mână, în mod normal folosită pentru a elibera o cameră, fusese montată pe patul lui Donadio pentru a exploda într-o noapte. Grenadele de mână aveau o explozie puternică, dar nu cauzau răni.

Altădată, un instructor de parașutism a observat că parașuta cu deschidere automată a lui Donadio fusese sabotată. Dacă nu ar fi realizat că închizătoarea fusese schimbată cu o altă sfoară, Donadio ar fi fost grav rănit.

Feste, presupun că ați spune.

Kurt a fost suspectat de toate aceste fapte, dar nu existau dovezi. Apoi, într-o dimineață, când Donadio a deschis ușa mașinii armatei, pe care o conducea întotdeauna, o grenadă cu fragmentare M-67 a explodat.

Donadio a fost ucis. Nici o grenadă nu s-a dovedit că lipsea din echipamentul lui Kurt, dar lipsea una din dulapul cu arme al echipei. Toți componenții acesteia aveau combinația.

Toți în afară de unul din cei doisprezece membri ai echipei au depus mărturie împotriva lui Kurt. Dar din nou dovezile lipseau. Apărarea a susținut că Kurt Semko era un soldat decorat și foarte lăudat pentru curajul dovedit în luptă. Câștigase trei Inimi Purpurii[1].

[1] Una dintre cele mai înalte distincții militare americane (n.tr.)

Kurt a fost găsit nevinovat de ucidere premeditată, dar a fost găsit vinovat de mărturie mincinoasă în fața anchetatorului penal. A fost demis în condiții dezonorante, dar nu a fost condamnat.

Deci povestea aceea pe care o spusese el despre confruntarea cu ofițerul comandant în „misiunea de sinucidere" care l-a omorât pe Donadio era inventată. Adevărul era mai simplu. El ucisese un protejat care i se împotrivise.

Cuvintele de pe laptop au început să zboare. Mă simțeam puțin amețit.

– Jason, a strigat Kate.

Eram năucit, dar nu surprins. Totul avea sens, perfect.

Dar asta era exact ce aveam nevoie. Poliția statală ar vedea cu cine are de-a face.

Nu ar exista nici o îndoială că Kurt era capabil să „aranjeze" mașina lui Trevor, ca să-i ucidă pe el și pe Gleason. Absolut nici o îndoială.

Am apăsat „printează". Am scos cinci copii.

Apoi am străbătut holul spre dormitor să văd ce voia Kate. Cum m-am apropiat de dormitor, Kate a început să urle.

51

Am dat fuga în dormitor.

Kate era ghemuită pe pat, urlând, arătând spre baie.

Mi-am întors privirea într-acolo și l-am văzut.

Unduindu-se, târându-se de-a lungul pragului, mișcându-se încet din baie în dormitor. Trebuie să fi avut vreun metru optzeci lungime și să fi fost gros cât brațul meu. Solzii erau mari și aspri, însă decorați cu modele complicate: negru, bej, maro și alb cu un model în carouri. Zornăia și șuiera.

Nu am văzut niciodată un șarpe cu clopoței, în afară de filme, dar am știut imediat ce este.

Kate țipă.

– E un șarpe cu clopoței, am spus.

– Of, Doamne, Jason, trebuie să-l omori, strigă ea. Ia o lopată sau ceva.

– Atunci te mușcă. Când încerci să-i omori.

– *Scoate-l* de aici! Of, *Doamne!*

– Nu vreau să mă apropii de el, am spus. Eram poate la șase metri distanță față de șarpe. Înghețat pe loc, fix unde stăteam. Când aceștia atacă, pot să se miște cu vreo două sute de kilometri pe oră.

– *Jason, omoară-l!*

– Kate, am spus. Liniște. Nu ridica tonul.

Șarpele nu mai avansa și începuse să se răsucească, formând o spirală.

– La naiba. Asta fac ei atunci când atacă.

M-am îndepărtat încet.

Kate își trăgea cearșafurile și păturile peste cap.

– *Scoate-l* de aici! țipă ea de sub lenjeria de pat, cu vocea înăbușită.

– Kate, taci!

Șarpele se înălța acum, capul lui lat mișcându-se încet în față și în spate, jumătate de metru sau un metru în aer, expunând o burtă gri. Avea o limbă lungă, neagră și bifurcată și își zornăia coada. Suna ca un ventilator de baie vechi, devenind tot mai rapid, mai zgomotos.

– Să nu scoți nici un sunet, am spus. Îi e teamă. Când le e teamă, atacă.

– *Lui* îi e teamă? *Lui* îi e teamă?

– Liniște. Acum, vreau să te dai jos din pat.

– Nu!

– Haide. Jos din pat. În liniște. Vreau să te scot de aici, să te duc jos în birou, și o să sun pe cineva.

– Pe cine?

– Păi, am spus, nu pe Kurt.

Din biroul meu am sunat o companie numită AAAA Serviciul de Control al Animalelor. Un tip cu o înfățișare profesorală a apărut o jumătate de oră mai târziu, purtând o pereche lungă de clești lați, o pereche de mănuși lungi până la coate și o cutie plată, albă, de carton, deschisă la ambele capete, pe care scria GARDA DE ȘERPI. Când a intrat în dormitorul nostru, a scos un fluierat discret.

– Nu vezi prea multe creaturi din acestea pe aici, a spus el.

– E un șarpe cu clopoței, nu-i așa? am spus.

– Un crotal cu spate de diamant. La fel de periculos. Vezi șerpii din aceștia în Florida și Carolina de Nord. Câteodată în Louisiana. Însă nu în Massachusetts.

– Atunci cum a ajuns aici? am întrebat.

– Cine naiba știe? Cunosc oameni care cumpără șerpi exotici de pe internet în ziua de azi. VenomousReptiles.com, site-uri de genul acesta.

Șarpele începuse din nou să se târască de-a lungul covorului din dormitor și se apropia de televizor.

– Caută un loc unde să se ascundă, a spus tipul de la controlul animalelor.

A mai privit un minut, apoi și-a pus mănușile lungi și roșii și s-a îndepărtat vreo trei metri de șarpe înainte să așeze cutia de carton, sprijinită chiar de perete și a împins-o mai aproape de șarpe cu cleștele de aluminiu lung și albastru.

– Le plac spațiile înguste. Caută adăpost. Câteva picături de momeală pentru șerpi înăuntru, dar mă îndoiesc că avem nevoie de ea. Ca să fim siguri, presupun. Creatura se blochează în lipiciul dinăuntru.

Am privit cum șarpele cu clopoței, destul de hotărât, a început să se unduiască încet spre cutie, s-a oprit curios chiar în fața ei, apoi și-a vârât capul într-un capăt.

– Omule, a spus tipul, am văzut un șarpe din specia asta în Florida când eram copil. Dar niciodată aici. Niciodată. Uită-te la el.

Se târa în cutie.

– Bine că nu te-ai apropiat prea mult. Dacă specia asta te mușcă, mori. Cel mai periculos șarpe din America de Nord. Cel mai mare șarpe cu clopoței din lume, de fapt.

Apoi vocea lui Kate:

– Ce o să faci cu el?

Ea stătea în pragul dormitorului, înfășurată într-o pătură ca o pelerină.

Cutia albă a început să miște. Să se scuture în față și în spate. Mai mult de jumătate din corpul șarpelui se afla încă în afara capcanei și a început să bată în față și în spate, încercând să se elibereze. S-a răsucit și mai mult în capcană, iar acum aproape toată creatura părea să fie blocată.

– Ce o să facem cu el? În mod legal, ar trebui să vă spun că scăpăm de el în condiții umane.

– Și în realitate? întrebă Kate.

– Depinde de definiția fiecăruia a ceea ce înseamnă umane. A noastră sau a șarpelui. Am prins creatura, acesta e lucrul principal.

A pășit până la cutia albă și a ridicat-o.

– Frate, chiar nu vezi crotali-diamant pe aici. De fapt, nu pot să-mi amintesc nici când am văzut ultima oară un șarpe veninos în orașul acesta. Trebuie să mă întreb cum naiba a ajuns aici.

– Da, spuse Kate, plină de sarcasm. Trebuie să ne întrebăm.

Ea s-a întors în pat, dar numai după ce am verificat dormitorul și baia, chiar am ridicat și capacul rezervorului de la W.C.

Apoi începu să citească raportul Curții Marțiale pe care îl printasem.

– Asta e de ajuns să fie Kurt arestat?

– Mă îndoiesc. Dar va ajuta. Evident că este destul pentru a fi concediat, dar acela e doar primul pas. O jumătate de măsură. Și ce fac până atunci? Până când pot să conving poliția să îl aresteze?

Ea a dat din cap.

– El e cât se poate de fermecător și seducător. Îi place să se simtă superior. Narcisiștii ca el au nevoie să fie adorați. Ei râvnesc la asta. Sunt ca și dependenții de droguri. El are nevoie de adulația ta.

– La fel cum a primit-o și pe a ta, permite-mi să-ți amintesc.

– Amândoi am picat în capcană.

– Păi, asta s-a terminat și el o știe. Totul e clar între noi acum. El știe cum mă simt.

– Păi, las-o să curgă din nou. Adulația. Tu ești bun la asta. Vinde-l. Lasă-l să creadă că mai există venerație eroică în rezervor, că ai o rezervă infinită.

– De ce?

– Ca să-l neutralizezi. Până îi faci pe polițiști să-l aresteze.

– O faci să sune ușor, i-am spus. Nu o să fie deloc simplu.

– Ai de ales? întrebă ea.

M-am îndreptat direct spre departamentul de securitate corporatistă ca să îl caut pe Scanlon.

Eram nervos și grăbit și nu aveam ecusonul la îndemână, așa că am folosit cititorul biometric de amprente pentru a intra.

Mi-am amintit de amenințarea lui Kurt: „...Orice faci, eu privesc. Oriunde mergi. Fiecare telefon pe care îl dai. E ca și melodia aceea a formației britanice Police, corect?"

În timp ce cititorul de amprente ticăia în semn că-mi permitea accesul, am realizat dintr-odată că întotdeauna Kurt

știa unde mă aflu în clădire. Era atât de evident, încât m-am simțit ca un idiot. Ecusonul de acces, cititorul de amprente – de fiecare dată când accesam o altă parte a clădirii, el probabil știa imediat.

Am găsit ușa cu placa pe care scria DIRECTORUL SECURITĂȚII CORPORATISTE. Era închisă. Am mers înainte, am pus mâna pe clanță, dar am fost oprit de secretara lui Scanlon, care stătea la un birou perpendicular cu ușa.

– Vorbește la telefon, mi-a zis secretara.

– Bine, am spus, am răsucit clanța și am dat buzna în biroul lui Scanlon. În lumina soarelui, directorul securității părea doar o siluetă. Vorbea la telefon, privind pe fereastră.

– Bună, am spus. Într-o mână țineam o copie imprimată a raportului Curții Marțiale asupra lui Kurt.

El s-a rotit ușor.

– Îl cauți pe director? a zis Kurt, punând jos telefonul.

M-am holbat șocat.

– Scanlon a optat pentru pensionare înainte de termen, a spus Kurt. Eu sunt noul director al securității corporatiste. Pot să te ajut?

Când am ajuns înapoi, am văzut un bărbat stând în mica încăpere goală de lângă biroul lui Franny, pe care o foloseam drept sală de așteptare pentru cei care mă vizitau. Era negru, poate în vârstă de cincizeci de ani, cu urechi mici și un cap mare, în formă de glonț. Purta pantaloni kaki și o jachetă albastră, o cămașă albastră și o cravată bleumarin-închis.

– Jason, a spus Franny, rotindu-se în scaun.

– Domnule Steadman, mi-a zis bărbatul, ridicându-se rapid.

Am observat o pereche de cătușe prinsă la centură și un pistol.

– Sunt sergentul Ray Kenyon, de la poliția statului Massachusetts. Sunteți greu de găsit.

52

Voia să vorbim în biroul meu, dar l-am condus într-o sală de conferințe goală.

– Investighez un accident în care au fost implicați doi dintre angajații dumneavoastră, Trevor Allard și Brett Gleason.

Am încuviințat.

– O tragedie groaznică. Amândoi erau prieteni de-ai mei. Vă ajut cu orice.

El zâmbi. Pielea lui era foarte închisă, iar dinții erau incredibil de albi. Privindu-l de aproape, s-ar fi putut să aibă între patruzeci și cincizeci de ani. Greu de spus. Capul lui era ca o bilă de biliard, atât de strălucitor încât părea ceruit. Vorbea rar, ca și cum nu ar fi cel mai deștept om, dar puteam să văd că nu-i scăpa nimic din ce se întâmpla în jur.

– Cât de bine i-ați cunoscut pe acești doi bărbați, domnul Allard și domnul Gleason?

– Destul de bine. Au lucrat pentru mine. Nu pot să spun că eram prieteni apropiați, însă îi vedeam în fiecare zi.

– Cu toții v-ați înțeles bine?

– Sigur.

– Nu exista animozitate între voi?

– Animozitate?

Mă întrebam cu cine vorbise el, ce știa despre cum ajunsesem să-i antipatizez pe cei doi. Îi trimisesem oare lui Trevor sau lui Gleason vreun mail ostil? Nu era genul meu, de obicei – dacă voiam să fac vreo observație cuiva, o făceam în persoană. Din fericire.

– Domnule sergent Kenyon, nu înțeleg de ce îmi puneți toate aceste întrebări. Am crezut că Trevor și Brett au murit într-un accident de mașină.

– Așa este. Vrem să aflăm de ce s-a întâmplat acest lucru.

– Vreți să spuneți că nu a fost doar un accident?

M-a privit atent timp de câteva secunde.

– Dumneavoastră ce credeți?

I-am susținut privirea, dar am mijit ochii, ca și cum nu aș prea fi înțeles.

Știam că orice aș zice în continuare ar schimba totul.

Dacă spuneam că nu aveam nici o suspiciune în legătură cu accidentul – iar el aflase cumva că dădusem acel telefon „anonim", atunci știa că mint.

Dar cum putea cineva să dovedească faptul că eu am fost cel care folosise telefonul public de lângă cantină, și nu altcineva din companie?

Evident că voiam ca poliția să investigheze accidentul – dar ca eu să îl acuz deschis pe Kurt... Ei bine, nu poți să repari ceea ce ai făcut deja. Kurt ar afla.

– M-am gândit la asta, am spus. Cum a fost posibil să se întâmple, știți? *O fi umblat* cineva la mașina lui Trevor?

– Acela nu este departamentul meu. Acela este reconstrucția accidentelor. Unitatea MAȘINI. Analiza și Reconstituirea Coliziunilor. Ei sunt experți în toate aceste chestii mecanice. Eu fac doar investigarea antecedentelor. Îi ajut.

– Trebuie să fi găsit ceva, am spus. Dacă sunteți aici.

– Păi, acum, a spus el, și mi s-a părut al naibii de evaziv, noi lucrăm separat, înțelegeți. Ei cercetează frânele și lucrurile de genul acesta, iar eu mă uit la oameni.

– Deci în acest caz ar trebui să vorbiți cu prietenii și cunoștințele lui Trevor și Brett.

– Și cu colegii de serviciu. Ceea ce mă face să revin la întrebarea mea. La care nu ați răspuns. Dacă a existat vreo tensiune, o dușmănie între ei și dumneavoastră.

Am clătinat din cap.

– Nu, din câte îmi amintesc eu.

Schiță un zâmbet.

– A existat sau nu?

– Nu a existat, am spus.

A dat din cap vreo jumătate de minut, expirând zgomotos pe nări.

– Domnule Steadman, nu am nici un motiv să contest ceea ce ziceți. Încerc doar să pun piesele cap la cap, știți? Dar ceea ce spuneți nu prea se potrivește cu asta.

A scos din buzunar o bucată de hârtie albă îndoită. A despăturit-o, a pus-o pe masa de conferință din fața mea. Hârtia arăta de parcă ar fi fost împăturită și reîmpăturită de o grămadă de ori. Era fotocopia unui mail.

De la mine către Trevor. Datată acum vreo săptămână.

> Nu voi mai tolera lipsa ta de respect și subminarea autorității mele. Există mijloace de a scăpa de tine care nu implică Resursele umane.

– Nu eu am scris asta, am spus. Nici nu este concepută în stilul meu.

– Nu?

– Niciodată nu aș face o astfel de amenințare. E ridicol. Și cu siguranță nu aș face-o într-un mail.

– Nu ați fi vrut să rămână vreo dovadă scrisă, nu-i așa?

Am închis frustrat ochii.

– Nu l-am scris eu. Uitați, eu...

– Domnule Steadman, v-ați aflat vreodată în mașina domnului Allard?

Am scuturat din cap.

– Avea un loc de parcare exact aici, la serviciu?

– Nu unul stabil.

– Nu ați atins niciodată mașina lui? Adică, nu ați pus mâinile pe ea la un moment dat?

– Să pun mâinile pe ea? Adică, teoretic, este posibil, dar nici nu îmi amintesc să fi atins vreodată mașina lui. E un Porsche și e foarte mofturos în legătură cu el. Era, vreau să spun.

– Ce spuneți de casa lui? Ați fost vreodată acolo?

– Nu, niciodată. Nu m-a invitat niciodată. Nu eram chiar prieteni apropiați.

– Și cu toate astea, îi cunoșteați „destul de bine", ați spus.

– Da. Dar, de asemenea, am spus că nu eram prieteni apropiați.

– Știți unde locuiește?

– Știu unde locuiește – *locuia* – în Wellesley. Dar nu am fost niciodată la el acasă.

– Înțeleg. Și garajul – lipit de casa lui. Ați fost vreodată acolo?

– Nu. Tocmai v-am spus, nu am fost niciodată la el acasă.

A dat din cap. Kenyon părea că se gândește la ceva.

– Deci doar mă întreb, știți, de ce amprentele dumneavoastră au fost găsite în garajul lui.

– Amprentele mele? E imposibil.

– Degetul arătător de la mâna dreaptă, oricum. Nu pare să existe nici o îndoială în legătură cu asta.

– *Haideți*, am spus. Nici măcar nu aveți amprentele mele ca să le comparați.

Părea nedumerit.

– Nu vi s-a luat amprenta degetului dumneavoastră arătător la departamentul de securitate? Pentru noul cititor biometric?

– Da. Corect. Am uitat. Mi s-a luat – tuturor ni s-a luat, de fapt. A degetului arătător sau a degetului mare. Dar nu am mers niciodată în casa sau în garajul lui Trevor Allard.

Ochii lui mă priveau neîntrerupt. Erau mari și puțin injectați, am observat eu.

– Uitați, problema cu amprentele, a spus el încet, este că ele nu mint.

– Și nu vi se pare poate puțin prea convenabil?

– Ce este prea convenabil, domnule Steadman?

– Acea amprentă pe care ați găsit-o în garajul lui Trevor este degetul meu arătător de la mâna dreaptă, da? Care este amprenta pe care departamentul de securitate o are în cititorul biometric, nu-i așa?

– Deci?

– Deci dumneavoastră să-mi spuneți – nu există mijloace de a copia și de a transfera o amprentă? Dumneavoastră credeți în coincidențe?

– Coincidențe?

– Ce aveți aici? O amprentă a unui singur deget care se dovedește a fi aceeași cu cea pe care am dat-o securității corporatiste. Un mail pe care nu l-am scris eu...

– Există tot felul de antete și de rute și de directorii în fiecare mail, domnule Steadman...

– Care pot fi falsificate, am spus.

– Nu atât de ușor.

– Este ușor dacă lucrezi la departamentul de securitate al corporației.

Asta i-a închis gura timp de o secundă.

– Vedeți, am spus, avem un angajat care a mai făcut genul acesta de lucruri înainte.

– La serviciul de securitate?

Am înghițit în sec. Am încuviințat. M-am aplecat înainte, privind în ochii lui.

– Vreau să vă arăt un document, am spus. Care ar trebui să vă convingă cu cine avem de-a face.

I-am înmânat copia Curții Marțiale. A citit-o. A luat o grămadă de notițe în caietul lui cu spirală.

Și după ce a terminat, a spus:

– Iisuse Hristoase, compania dumneavoastră l-a angajat pe tipul acesta?

Am încuviințat.

– Nu efectuați verificarea antecedentelor?

– Este vina mea, am spus.

– Nu l-ați angajat dumneavoastră pe tipul acesta, nu-i așa? Securitatea corporației l-a angajat pe nebunul acesta, nu-i așa?

– Pentru că eu l-am recomandat. Nu îl cunoșteam prea bine pe vremea aceea.

A scuturat din cap, arătând scârbit. Dar mi-am dat seama că mă privea diferit. Ceva în el se schimbase. Părea să mă ia în serios acum.

– Tipul acesta, Semko, a spus el. Ce fel de motiv ar avea să însceneze toată povestea asta?

– E o poveste lungă. Complicată. Noi doi eram prieteni. L-am adus în companie. Are un trecut militar și e destul de deștept.

Expresia feței lui Kenyon devenise imobilă. Mă privea îndeaproape.

– Sunteți prieteni, a spus el.

– Eram, am spus. A făcut niște chestii ca să mă ajute. Unele lucruri pe care nu trebuia să le facă.

– Cum ar fi?

– Chestii necurate. Dar... Uitați, domnule detectiv...

– Sergent Kenyon.

– Sergent. Deja m-a amenințat. Mi-a spus că dacă le spun ceva polițiștilor, o s-o ucidă pe soția mea.

Kenyon a ridicat din sprâncene.

– Așa a spus?

– Dacă află că am vorbit cu dumneavoastră – îl cunosc. O să-și ducă amenințarea la bun sfârșit. O s-o facă să pară un accident. Cunoaște multe metode inteligente de a ucide oameni.

– Vorbiți cu mine acum.

– Trebuie să am încredere în dumneavoastră. Pot?

– Încredere în mine în ce fel?

– Să nu spuneți nimănui din poliția statală că am vorbit cu dumneavoastră.

– Nu pot să vă promit acest lucru.

– Poftim?

– Eu nu sunt un preot, domnule Steadman. Aceasta nu este o spovedanie. Sunt polițist. Dacă ați comis o crimă...

– *Nu am comis* nici o crimă.

– Atunci nu aveți de ce să vă faceți griji. De asemenea, nu sunt un reporter al tabloidului *Globe*. Nu plănuiesc să public o dezvăluire. Ideea este că nu vreau să vă dau garanții pe care nu pot să le respect.

– El cunoaște persoane în poliția statului Massachusetts. Multe persoane. Are cunoștințe care îi spun ce se întâmplă.

Kenyon a zâmbit misterios, a încuviințat.

– Ce este? am spus. Pareți sceptic.

– Nu. De fapt, nu sunt sceptic. Nu vă voi minți. Aș vrea să vă spun că acest lucru nu se poate întâmpla, dar adevărul este că – păi, pot s-o cred. Nu suntem deloc buni la păstrat secrete. Oamenii din domeniul militar precum prietenul dumneavoastră cunosc multe persoane din rândul autorităților.

– Grozav, am spus posomorât. Dacă află numai că am vorbit cu dumneavoastră îi va face ceva rău soției mele. El lucrează în securitatea corporației – știe numele fiecărei persoane care intră sau iese de aici. Probabil v-ați înregistrat la recepție, nu-i așa? Ați scris Poliția statului Massachusetts și numele dumneavoastră, nu-i așa? Să îl vedeți pe Jason Steadman?

– Nu e chiar așa. Sunt aici ca să vorbesc cu multe persoane.

– Bine.

– Va trebui să primesc detalii de la dumneavoastră. Cum ar fi câteva din „chestiile necurate" pe care acest Semko le-a făcut. A fost vreuna dintre ele destinată lui Allard sau lui Gleason?

Am avut o senzație de ușurare.

– Absolut.

A întors o pagină din caietul lui. Mi-a pus întrebări. Eu vorbeam, iar el lua o grămadă de notițe.

– Poate putem să ne ajutăm unul pe celălalt, a spus el. Mi-a înmânat cartea lui de vizită. A scris un alt număr pe spate. Linia mea directă și telefonul mobil. Dacă mă sunați la biroul procurorului, câteodată partenerul meu, Sanchez, răspunde la linia mea. Puteți să aveți încredere în el.

Am scuturat din cap.

– Dacă vă sun, nu vreau să-mi las numele. Ce spuneți dacă folosesc un nume fals? Voi folosi – m-am gândit o clipă. Josh Gibson.

Zâmbetul lui mare și alb i-a acoperit fața.

– Josh Gibson? Vă gândiți la *acel* Josh Gibson? Liga Negrilor[1]?

– Unul dintre cei mai buni aruncători din toate timpurile, am spus.

– Voi ține minte, a spus Kenyon.

[1] Asociația echipelor de jucători afro-americani de baseball, activă în mare măsură între 1920 și sfârșitul anilor 1940. (n.tr.)

53

Am avut un prânz de afaceri cu unul dintre dealerii noștri și cu Ricky Festino, încercând să salvez o afacere pe care aceasta o pierdea. Nu am fost în apele mele – eram distras prea mult de către sergentul Kenyon – și probabil nu ar fi trebuit să mă duc.

Imediat după prânz, în loc să mă întorc la birou, am mers cu mașina până la un Starbucks aflat la câțiva kilometri depărtare de clădirea Entronics. Am comandat un cappuccino mare – refuz să folosesc limbajul folosit de Starbucks cum ar fi „venti" sau „grande" –, am găsit un scaun confortabil într-un colț și mi-am conectat laptopul. Am cumpărat o lună de acces la internet wireless și câteva minute mai târziu am creat mai multe adrese de e-mail.

Nu aveam nici o îndoială că Kurt putea destul de ușor să afle orice făceam când eram la birou. Dar nu ar fi ușor pentru el să descopere acest cont de internet, și chiar dacă ar face-o, i-ar lua ceva timp. Și la viteza cu care mergeau lucrurile acum, nu aveam nevoie de mai mult de vreo două zile.

„Omule, nu știi ce marionetă ești", spusese Kurt.

„Întreabă echipa de fuziune și integrare de la McKinsey dacă sunt aici ca să salveze biroul din Framingham sau ca să vândă clădirea. Incredibil ce poți să afli dacă verifici."

Asta însemna că MegaTower plănuise toate acestea pentru a-mi închide divizia? Fusese acest lucru hotărât deja? Dacă da – atunci de ce ne presase Dick Hardy să încheiem noi contracte, să bifăm afaceri noi?

Nu înțelegeam. Care era logica? Entronics era la câteva săptămâni depărtare de a încheia o înțelegere imensă pentru a obține afacerea lui Royal Meister din Statele Unite, cu plasme și LCD. De ce naiba i-ar păsa cuiva din Tokio cum stă treaba cu filiala lor din Statele Unite, dacă ei erau pe punctul de a o închide?

Ce piesă din puzzle îmi lipsea?

Răspunsurile probabil stăteau în documentele confidențiale ale companiei Entronics cu planificarea strategică care constau în achiziționarea firmei Meister și în dezvoltarea ei. Majoritatea acestor documente erau probabil în japoneză și depozitate în vreun intranet corporativ inaccesibil, compartimentat.

Dar existau alte metode.

Cum ar fi firma de consultanță a lui McKinsey și echipa de fuziune și integrare care dăduseră recent târcoale companiei Entronics.

Nu cunoșteam pe nici unul dintre ei, dar știam câteva nume. Și după o scurtă cercetare pe site-ul lor, am găsit numele celui mai vechi partener în contul Entronics. Și apoi am găsit numele și adresa de e-mail ale asistentei sale executive.

Apoi, Dick Hardy îi trimisese un mail. Folosise contul lui de Hushmail.

Ei bine, de fapt, mail-ul venea de la *rhardy@hushmail.com.*

Un cont pe care îl creasem eu. Dick Hardy trimitea mailul de pe iahtul lui. Pierduse ultima ciornă a raportului de fuziune și integrare și avea nevoie de o copie care să-i fie trimisă de îndată. La adresa lui privată, desigur.

Mi-am terminat cappuccino-ul și am luat o altă cafea, neagră, iar în timp ce așteptam răspunsul lui McKinsey, m-am uitat din nou pe site-ul Curții de Apel a Armatei și am găsit raportul Curții Marțiale asupra cazului lui Kurt. Mi-am amintit că Divizia de Investigații Criminale a Armatei întocmise un raport pe tema crimei în care, desigur, anchetatorul lor îi interogase pe toți componenții echipei de Forțe Speciale a lui Kurt.

Toți membrii echipei, în afară de unul, au spus anchetatorului diviziei că ei credeau că Kurt comisese crima. Am notat numele complete ale fiecăruia dintre componenți echipei. Pe singurul apărător al lui îl chema Jeremiah Willkie.

Mi-am adus aminte de noaptea în care l-am cunoscut pe Kurt, când m-a dus la acel service auto pe care îl deținea un prieten și coleg din Forțele Speciale. Întrebase de proprietar, pe care îl chema Jeremiah.

„Nu sunt prea mulți Jeremiah în Forțele Speciale", m-am gândit eu.

La service-ul lui Willkie îmi reparasem automobilul Acura. Acela era locul în care Kurt menționase că deținea un spațiu de depozitare pentru scule și tot felul de unelte.

Am făcut o căutare rapidă pe Google a service-ului și am ajuns la un fapt interesant. Era trecut ca proprietate a unei companii de remorcări numite M.E. Walsh Tow. Aceea era compania de remorcări unde lucrase Kurt, mi-am amintit. Spusese că un amic de-al lui o deținea.

Apoi am început să introduc pe Google numele celorlalți membri ai Detașamentului Operațional al Forțelor Speciale Alfa 561. Câteva dintre nume, chiar și cu inițialele de la al doilea prenume, apăreau în diferite locuri de prin țară. Acest lucru însemna doar că nu am căutat destul. Era oare James W. Kelly acum un dezvoltator software în Cambridge, Anglia? Nu cred.

Un acordeonist și compozitor? Un chirurg? Un profesor de oceanografie și meteorologie? Un blogger cu normă întreagă?

Însă unele nume erau destul de neobișnuite încât să fiu sigur că îl aveam pe omul potrivit, iar dintre ele, câteva aveau chiar și biografii online. Unul era pompier într-un orășel din Connecticut. Un altul lucra pentru o firmă de securitate în Cincinnati. Un altul preda istorie militară la o instituție de învățământ superior în nordul New Yorkului.

Am găsit cu ușurință adresele de e-mail ale ultimilor doi. Am mai sorbit din cafea, încercând să-mi împing creierul într-o treaptă de viteză mai mare. Am socotit că nu îl plăceau pe Kurt, din moment ce amândoi fuseseră chemați ca martori la Curtea Marțială în procesul împotriva lui Kurt și depuseseră mărturie împotriva lui. Așa că am scris fiecăruia din ei. Folosind o a treia adresă de e-mail, cu un nume fals, le-am spus că Kurt Semko se mutase lângă mine și că petrecea mult timp alături de fiica mea adolescentă și voiam să fac o anchetă discretă pentru a afla dacă este adevărat că el ucisese un coleg ofițer în Irak.

Unul din ei, cel care lucra pentru firma de securitate, a răspuns imediat.

„Kurt Semko este o rușine pentru Forțele Speciale. Este un om periculos și dezechilibrat. Dacă ar fi fiica mea, aș ține-o departe de Semko. Nu, probabil m-aș muta."

I-am mulțumit și l-am rugat să-mi dea detalii despre ceea ce făcuse Kurt.

Am așteptat, însă nu am primit nici un răspuns.

Apoi am verificat contul Hushmail al lui Dick Hardy. Asistentul executiv de la McKinsey răspunsese cu un atașament conținând raportul echipei de fuziune și integrare. L-am descărcat.

Raportul McKinsey nu se mai termina, însă totul se găsea în rezumatul de la început.

Și toată esența problemei se afla acolo.

Nu evaluau Dallas versus Framingham. Nu încercau să decidă care filială va fi închisă și care va supraviețui.

Se dorea închiderea unității din Framingham. Era un plan de acțiune pentru a pune în practică acest lucru.

Toată competiția despre care Gordy și Hardy vorbiseră era un șiretlic. Raportul McKinsey nici măcar nu o menționase vreodată.

Cu toții fuseserăm păcăliți.

Dar *de ce?*

De ce competiția? De ce Framingham împotriva Dallas-ului? De ce să faci atâta uz de autoritate?

Unul dintre apendicele raportului McKinsey era o fișă de evaluare a achiziției Entronics–Meister. Toate detaliile secrete erau acolo. Poate răspunsul se afla în fișa de evaluare.

Dacă știai cum să-l citești.

Eu nu știam să-l descifrez, dar cunoșteam pe cineva care putea să facă acest lucru.

Cincisprezece minute mai târziu, Festino a intrat la Starbucks, s-a uitat în jur și m-a găsit în scaunul meu confortabil în colțul din spate.

– Nu m-ai invitat aici pentru un Iced Caramel Macchiato, presupun, a spus el bombănind.

– Du-te și ia-ți unul, am spus. Pe banii tăi.

– Da, șefu'. Hei, mulțumesc pentru prânz, apropo. Am încheiat afacerea.

– Mă bucur să aud asta, am spus, deși chiar nu îmi păsa în momentul acela.

S-a întors după câteva minute cu băutura, apoi a tras un scaun lângă mine.

– Iisuse, tu vezi perna asta? Poți să-ți imaginezi câte funduri murdare s-au așezat până acum pe ea?

A inspectat-o cu suspiciune și s-a așezat încet, în silă.

– Deci ce-i asta?

I-am povestit despre competiția frauduloasă.

Gura i s-a deschis, iar fața i s-a înroșit.

– Ticăloșii aceia. Toată nebunia asta a fost doar o farsă?

– Așa se pare.

– Deci peste o lună voi sta deasupra unei fripteuze electrice, într-un McDonald's? Nu puteau să-mi spună asta în iunie, când McDonald's făcea angajări? Dă-mi laptopul tău.

Și-a mijit ochii la ecran pentru o clipă.

– Cum ai făcut rost de asta?

– Cred că se numește „inginerie socială".

– De la însăși echipa de vârcolaci?

– Echipa de fuziune și integrare? Așa ceva.

– Hei, asta e fișa de evaluare a afacerii Meister. Mișto.

– Da.

– Asta ar trebui să fie ținută sub lacăt și cheie. Verificare strict secretă. Tu chiar *știi* cum să faci rost de unele chestii secrete, nu-i așa?

– Uneori.

A rămas tăcut pentru mai mult timp. Apoi a început să mormăie cuvinte precum „cauză" și „raport de schimb" și „preț de închidere" și a spus:

– Frate, e o afacere complexă. Dar profitul este mai puțin de douăzeci la sută. Aceasta e standardul.

– Profitul?

– Banii. Limbaj de bancher investitor. Și este o captură delicată în afacere.

– Acum e o captură?

– Vezi, dacă prețul acțiunilor Entronics scade la data închiderii, ei trebuie să plătească mai mult lui Meister. Dacă stocul Entronics crește, ei plătesc mai puțin. *Mult* mai puțin, se pare. Bine, acum... am o teorie. Lasă-mă să...

Intră pe internet și începu să caute.

– Da. Începem. Uită-te la asta – din ziua în care afacerea Meister a fost anunțată, Hardy a dat exact trei interviuri. În japoneză.

– În japoneză?

– Adică, pentru ziare japoneze. Unul în engleză, pentru *Japan Times*. Unul pentru *Asahi Shimbun*. Un altul pentru *Nihon Keizai Shimbun*. Toate vesele, lăudându-se cum afacerea cu televizoare cu ecran plat Entronics din Statele Unite dă lovitura.

– Deci?

– De ce crezi că a vorbit doar jurnaliștilor japonezi?

– E simplu. Entronics este o companie japoneză. S-a gândit că șefii lui vor citi interviurile și vor fi impresionați.

– Haide, Jason. Șefii lui cunoșteau rapoartele de vânzări înainte ca *Nihon Keizai Shimbun* să le știe. Vezi, când treci printr-o fuziune sau achiziție, comisia pentru securitate și schimb e întotdeauna pe capul tău în ceea ce privește vorbitul cu presa. Dar ei nu te pot opri să vorbești cu jurnaliștii străini în țări străine. Și cine citește ziare japoneze? În afară de vorbitorii de limbă japoneză?

– Nu mai înțeleg ce îmi spui.

– Birourile japoneze ale unora dintre cele mai mari fonduri de protecție americane, da? Dau peste o știre mică despre Entronics, socotind că au făcut un salt în plus față de restul

lumii, și încep să cumpere. Următorul lucru, comercianții de programe își fac intrarea. Destul de curând stocul de acțiuni Entronics va începe să crească la bursă.

– Deci Dick Hardy ajuta Entronics să salveze o căruță de bani din afacerea Meister.

– Exact.

– Deci ne face să muncim mai mult, ne determină să semnăm contracte peste tot ca să ne salvăm locul de muncă, dar în realitate tot ce facem noi este să ajutăm Entronics să cumpere niște chilipiruri.

– Exact. Diabolic, nu-i așa?

– Dar noi nu știm dacă Dick Hardy a făcut toată manevra asta din ordinul venit de la MegaTower sau asta a fost propria lui idee.

– Cui îi pasă? Oricum, va primi o bulină roșie, spuse Festino.

A scos o sticlă minusculă nou-nouță de gel dezinfectant pentru mâini, a desfăcut-o și a stors o grămăjoară mare în palma mâinii stângi.

– Și suntem terminați.

– Aha.

– Nu poți să faci nimic în legătură cu asta, să știi. În cazul în care plănuiai ceva. Toată chestia asta este la un nivel mult, mult mai ridicat decât salariul tău.

A început să își frece nervos mâinile.

– Uită-te la petele de pe brațul acesta. E dezgustător. Și nici nu cred că sunt de cafea.

– Poate ai dreptate. Poate nu aș putea face nimic.

– Oricum, întotdeauna mi-au plăcut cartofii prăjiți de la McDonald's. Chiar și după ce au încetat să îi prăjească în seu de vită. Vii mâine-seară?

– Mâine-seară?

– Meciul de softball. Îți amintești? Nu ai mai jucat de două săptămâni. Și acum că eu sunt antrenor, totul cade pe umerii mei. Avem doi jucători în minus.

– Festino...

– Scuze. Dar așa este.

– Voi fi acolo, am spus.

54

Am tras în parcarea Entronics chiar înainte de cinci și jumătate. Un Mustang negru a oprit în spațiul de lângă mine cu un scârțâit puternic de frâne, iar Kurt a sărit afară.

Am stat în mașină, așteptând ca el să plece. Însă a deschis ușa pasagerului din dreapta și a intrat.

– Cum merge bătălia? a întrebat el.

– O zi grea. Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat acasă. Am găsit un șarpe cu clopoței în dormitorul nostru.

– Ai dreptate, a spus el. Nici nu știam că există șerpi cu clopoței în Massachusetts. Omul cât trăiește învață. Dar credeam că pleci în California.

– Am pierdut avionul, am spus.

– Ce păcat.

– Da, păi, se întâmplă. Deci felicitări pentru promovare.

A dat din cap și a zâmbit.

– E bine să fii rege.

– Sunt impresionat. Dick Hardy trebuie să aibă o părere foarte bună despre tine.

– Dick Hardy vrea ca eu să fiu fericit. A decis că sunt o comoară.

– Ai găsit ceva împotriva lui, nu-i așa? Am zâmbit, dând din cap, ca și cum aș fi apreciat istețimea lui. Ar fi putut să fie

un angrosist care să mi se laude cu metodele șmechere prin care i-a escrocat pe cei de la Best Buy cu taxa de transport.

– M-a invitat chiar și pe iahtul lui. Ai fost vreodată pe iahtul lui?

– M-a invitat, am spus. Dar nu am putut să ajung.

– Am citit că e un model Lazzara cu o lungime de douăzeci și patru de metri. Un chilipir de 2,3 milioane de dolari. Dar sigur nu arată de nasul lui, având în vedere salariul pe care îl are. Așa că am făcut niște săpături. Se pare că Hardy făcea niște tranzacții cu acțiuni pe lângă activitatea lui curentă. A deschis un trust pe Insula Canalului având numele Trustul Samurai sau așa ceva, *Samurai* fiind numele iahtului, înțelegi. Și Trustul Samurai cumpăra și vindea opțiuni fără acoperire pe acțiunile Entronics la bursa australiană. Ori de câte ori apare o știre în presă despre Entronics, ori de câte ori apare un alt impuls de vești bune, Trustul Samurai încasează bani. Face o avere. Desigur, și dacă sunt vești proaste face bani. Foarte isteț – aproape imposibil să fie prins. Și toate astea ca să poată să-și plătească iahtul. Omule, ar fi putut să cumpere zece iahturi până acum.

În sfârșit, am înțeles. Dick Hardy ar fi încercat să ajute Entronics să economisească niște bani din afacerea Royal Meister, dar acela nu a fost singurul său motiv. Își umplea și propriile buzunare în același timp.

– E un tip șmecher, am spus.

– Destul de șmecher încât să-și rezolve afacerea bancară personală folosind un cont Hushmail codat. Nu destul de șmecher să realizeze că de fiecare dată când trimitea mailuri de pe computerul companiei, puteam să îi accesez hard-disk-ul de departe.

– Uau. Foarte tare.

– Toată lumea are un secret. Și tu ai secretele tale. Se întâmplă doar ca eu să le cunosc. Și iată-te, tu și Gașca Fraților, muncind de vă rupeți oasele încercând să vă salvați divizia. Când ceea ce faceți de fapt e să îi plătiți lui iahtul. Sau noua lui casă în sectorul Highland Park din Dallas.

– Dallas?

– Simte lovitura care urmează, amice. Întreabă-te de ce se mută în Dallas.

– Ai dreptate. Am fost o marionetă.

El a ridicat din umeri.

Umerii mi s-au lăsat. Am privit în sus, scuturând din cap plin de regret.

– Tu doar încercai să mă ajuți. Și eu te-am subapreciat. Ca un idiot. În timp ce Gordy și Hardy mă mutau încolo și încoace ca pe o piesă de șah. Tu ești singurul meu aliat.

S-a întors ca să mă privească. Nu puteam să îi citesc chipul.

Era ciudat să îmi amintesc cât de șters și lipsit de orice importanță arăta când l-am cunoscut pentru prima oară, ca un hipiot bătrân, ca o persoană care dispăruse de pe suprafața pământului. Ciocul, bandana, tunsoarea, tricourile jalnice. Acum era bine îmbrăcat și arăta prosper, într-un costum bun, cravată și pantofi eleganți.

– Vorbesc serios, am spus. Chiar nu-mi pasă de ceea ce le-ai făcut lui Trevor și lui Brett. M-ani panicat, recunosc. Am sunat poliția – nu o să te mint. A fost un lucru stupid s-o fac.

Ceea ce spuneam suna atât de plin de căință, de veritabil, încât eu însumi începeam să cred ce ziceam.

– Aș putea să spun că îmi pare rău, dar ar fi aiurea. Tu ai fost un prieten bun pentru mine. În tot acest timp. Doar că eu nu am văzut asta.

El se holba drept înainte, prin parbriz.

Am rămas tăcut. Vechiul guru al vânzărilor, Mark Simkins, ale cărui CD-uri obișnuiam să le ascult încontinuu, vorbea întotdeauna despre pauza strategică. Cea mai importantă abilitate pentru încheiere unei afaceri, spunea el, este tăcerea.

Așa că nu am zis nimic. Și am așteptat ca tăcerea să-și croiască drumul.

Doamne, speram ca teoria lui Kate să fie corectă, că lui Kurt îi plăcea să fie adulat.

Ochii lui Kurt s-au îndreptat brusc spre mine, apoi înapoi spre parbriz.

Mi-am strâns buzele. M-am holbat la volan.

– Ai vorbit cu polițistul acela, a spus Kurt. Vocea lui era mai moale. Kenyon. Nu te-am avertizat să-ți ții gura închisă?

– Ba da. Și am făcut-o. Dar tipul a apărut la biroul meu. A spus că vorbește cu toți cei care au lucrat cu Trevor și Brett. Așa că i-am îndrugat verzi și uscate. A întrebat de tine și i-am zis că din câte știu tu erai într-o relație bună cu cei doi. Că jucai softball cu ei și ei chiar te admirau.

Kurt a încuviințat.

– Asta e bine, a spus el.

„Funcționa. Slavă Domnului." M-am simțit ușurat.

– Asta e foarte bine. Foarte abil. Văd de ce ești așa de bun când închei contracte.

S-a întors, cu fața la câțiva centimetri distanță de a mea.

– Pentru că ești un *mincinos* nenorocit! a strigat el.

Vocea lui devenea asurzitoare. Saliva lui mi-a stropit fața.

– Știu fiecare cuvânt nenorocit pe care i l-ai spus polițistului aceluia. „Știe multe metode inteligente de a ucide oameni", ai spus.

Nu. Vorbise Kenyon cu cineva care îl cunoștea pe Kurt?

– „Trebuie să am încredere în tine", a continuat el. „Pot?" Nu, tâmpitule, *nu poți* să ai încredere în nimeni. Crezi că poți să vorbești oriunde în clădire fără ca eu să știu?

Bineînțeles. Cu toate resursele departamentului de securitate al corporației pe care le avea la dispoziție, avea și sala de conferințe împânzită cu microfoane.

– Acum, n-o s-o mai repet. Mai spui ceva pe la spate o singură dată – cuiva din companie, poliției, oricui –, voi afla. Nu poți face nimic ce eu nu pot să știu. Nimic. Și dacă mai depășești linia – chiar și cu un singur milimetru...

– Da? Inima îmi bătea ca o tobă, repede și zgomotos.

– Un mic sfat prietenesc? Crezi că tu și soția ta locuiți într-un cartier sigur. Dar spargeri au loc tot timpul în partea aceea a orașului. Intrări prin efracție. Tipi răi fură diverse lucruri. Câteodată chiar omoară oameni nevinovați. Se întâmplă. Ai o soție și un copil care urmează să se nască, Jason. Ar trebui să ai mare grijă.

55

Apartamentul lui Graham Runkel încă mirosea a bong, iar broscuța lui din 1971 era tot în curte. Părea că o repară.

– Ce face Love Bug? întreb. „El Huevito."

– Încerc să o pun pe picioare. Să o refac instalându-i un motor Turbo. Așteaptă aici. Se întorsese cu o pungă cu sistem magnetic de închidere de tip Ziploc în care erau muguri de marijuana. E tot ce mai am din Văduva Albă. Oferta mea de pace. Bine ai revenit.

– Mersi, dar eu nu vreau. Ți-am zis, nu mai iau.

I-am întins un pachet.

– Ce-i cu ăsta?

– O ofrandă de pace. Pentru că sunt un nemernic.

Rupse ambalajul.

– Seria completă din *The Prisoner* pe DVD? Nemaipomenit, Steadman. Admiră poza cu protagonistul acestui serial, Patrick McGoohan, de pe carcasă.

Pe vremea când locuiam în Worcester, Graham obișnuia să treacă pe la mine când părinții mei erau la serviciu, ne drogam și ne uitam la reluări vechi ale emisiunilor clasice cu spionul englez.

–Cu ce ocazie? Este ziua mea? Că eu cam uit de ea.

– Nu, am zis eu. Am venit să-ți cer ajutorul, dar mă simt ca un măgar să-mi fac apariția pur și simplu, după atâtea luni de zile, așa că m-am gândit că un cadou ar putea să îți mai alunge supărarea.

– Cu siguranță ești pe drumul cel bun, zise el. Dar ceea ce ai într-adevăr nevoie este relaxarea pe care ți-o dă Văduva Albă. Te-ai învârti mai tare decât un... decât orice se poate roti foarte tare.

Părul lui Graham era lung până pe umeri și avea un aspect murdar. Purta tricoul lui vechi McDonald's, roșu cu arcuri galbene-aurii. Era inscripționat MARIJUANA și MAI MULT DE UN MILIARD DE DROGAȚI pe el.

– Dacă ai vrea să aranjezi mașina cuiva astfel încât să derapeze când o conduce, ce ai face?

Mă privi ciudat.

– Să-l aranjezi?

– Să facă accident.

– Să-i tai frânele? Acesta este un test?

– Dacă tai frânele, atunci când ar porni mașina, nu și-ar da seama?

– Despre ce e vorba, J-Man?

I-am rezumat rapid evenimentele, i-am povestit de Kurt și despre ceea ce credeam că făcuse. Graham asculta cu ochii lui injectați, larg deschiși. Era un tip care avea convingerea că DEA pune emițătoare în fiecare exemplar al revistei *High Times*, așa că părea să-mi creadă teoria.

– Era un Porsche? întrebă el.

Am dat din cap că da.

– Un Carrera 911. Nou-nouț. Dacă avea un an, cel mult.

– Șoferul era beat?

Am scuturat din cap.

– A pierdut controlul pur și simplu? Nici o altă mașină nu a fost implicată?

– Întocmai.

– Hm... Mda, nu ai tăia frânele pur și simplu. Șoferul și-ar da seama imediat. Nu ai deșuruba nici prizoanele roților – mașina ar începe să se clatine odată ce pornește la drum. Dar, uite cum stă treaba, omule, dacă nu cumva polițiștii sunt complet idioți, acestea ar fi primele lucruri pe care le-ar căuta – prizoane lipsă, cauciucuri tăiate, un șurub lipsă de la fuzetă, frâne tăiate. Prostii din astea.

– Acestea sunt ușor de depistat.

– Bineînțeles că dacă cineva ar umbla la pivoți... omule!

– Poftim?

– Șoferul ar pierde controlul mașinii pur și simplu.

– Să umble la pivoți? Cum? Să-i taie? Nu s-ar observa?

– Nu și dacă nu au fost tăiați. Scoși sau montați greșit sau ceva de genul acesta. Slăbiți într-un fel. Astfel încât atunci când mașina...

– Slăbiți? a u întrebat. Cum poți slăbi metalul?

– Dracu' știe. Cred că sunt multe modalități.

– Să slăbești metalul, am zis cu glas tare, dar de fapt gândeam cu voce tare. Mă gândeam la povestea aceea pe care Kurt mi-o spusese odată, despre cum echipa lui a vărsat ceva dintr-un tub, topind părți dintr-un elicopter al talibanilor, în Afganistan. Cred că știu cum a făcut.

– OK, omule. Bine. Atunci, de ce să nu sărbătorim? Își întinse mâna după punga cu marijuana. Ultima strigare, zise.

Am ajuns acasă pe la șapte și jumătate. Susie și Ethan tocmai terminau o cină la pachet în bucătărie – bănuiesc

că găsiseră un restaurant care livra sushi la domiciliu – iar Kate era în pat, lansându-se după fiecare clic tot mai mult în spațiul virtual.

– Kate, nu ai ieșit deloc afară azi?

– Afară? mă privi ea nedumerită.

– Puțin aer curat ți-ar face bine.

– Aer curat? Apoi mă văzu ducându-mi arătătorul la gură. E o idee bună, zise atunci.

S-a dat jos din pat, iar eu am ridicat-o. A fost extrem de ușor, probabil datorită tuturor exercițiilor pentru îmbunătățirea condiției fizice făcute cu Kurt. Am coborât-o pe scări și am scos-o afară din casă. Ethan a ieșit din bucătărie și, văzând cum o duc pe Kate, și-a dat ochii peste cap. Am scos-o în curtea noastră micuță.

– Regret, dar bănuiesc că Semko a pus microfoane în dormitorul nostru.

Kate făcu ochii mari.

– Nu se poate!

– Nu știu. Pot doar să presupun. Ascultă, pe cât timp a închiriat Susie locuința din Nantucket?

Își ridică capul.

– Probabil până la sfârșitul lunii septembrie. De ce? Te gândești că am putea să o împrumutăm câteva zile? Nu sunt în cea mai bună formă pentru o vacanță.

– Nu la o vacanță mă gândesc. Crezi că ai putea zbura până acolo?

– Pot lua avionul. Atâta timp cât nu mă forțez. Despre ce e vorba?

– Vreau ca Susie și Ethan să se întoarcă în Nantucket și să te ia cu ei. Cât mai curând posibil. Mâine-dimineață la prima oră.

Mă privi lung. Pe chipul ei apărură pe rând o succesiune de emoții: confuzie, scepticism, amuzament.

Apoi își dădu seama.

– E vorba de Kurt, nu-i așa? zise ea.

În dimineața următoare, Susie, Kate și Ethan au urcat în taxi, îndreptându-se spre aeroportul Logan ca să ia avionul de Nantucket. Am mers la birou, iar în jurul orei nouă am luat o pauză între ședințe. L-am sunat pe președintele consiliului de administrație al echipei Red Sox, care s-a dovedit a fi un tip foarte de treabă – probabil că eu mă așteptam la George Steinbrenner[1] cu accent de Boston sau ceva asemănător – și care voia să vadă cum funcționează PictureScreen și să vorbim despre preț. Am stabilit să ne întâlnim peste o săptămână.

De îndată ce am încheiat convorbirea, am luat liftul pentru a coborî în holul central. Am părăsit clădirea Entronics, am condus preț de câteva străzi mai jos, am scos cartea de vizită a sergentului Kenyon și l-am sunat de pe mobil. La telefon răspunse o voce morocănoasă, cu accent spaniol – poliția statală, detectiv Sanchez.

În fundal se auzea gălăgie, telefoane care sunau, voci în birouri.

– Aș dori cu sergentul Kenyon, vă rog.

– Cine îl caută?

Am ezitat o clipă.

– Josh Gibson.

Numaidecât, Kenyon luă receptorul.

[1] Om de afaceri american și finanțator al echipei de baseball New York Yankees (n.tr.)

– Poftiți, domnule Gibson. Permiteți-mi să preiau apelul din biroul meu.

Mi-a pus apelul în așteptare, după care a răspuns câteva secunde mai târziu.

– Ei bine, asta da sincronizare, spuse Kenyon. Eram pe punctul de a vă suna să vă dau veștile.

– Veștile?

– Cei de la Recon[1] nu au descoperit nimic.

– N-au găsit nimic!

Vestea m-a dat peste cap.

– Întocmai. Nimic care să indice vreo crimă. Dacă nu există vreun indiciu, nu există crimă. Vor închide cazul.

– Dar știu că Kurt – *știu* că el a umblat la mașină.

– Din moment ce specialiștii spun că nu e nimic în neregulă, prea multe nu pot face.

– Nu au căutat cu atenție.

– S-ar putea să aveți dreptate. Nu știu. Sunt ocupați. Au multe de făcut.

– Dovada e undeva acolo. El a făcut asta. Știu asta. A verificat cineva pivoții?

– Nu știu ce au verificat. Știu doar că nu au găsit nimic.

– Unde e mașina?

– Pun pariu că e la fier vechi deja.

– Fier vechi?

– Oricum, nu mai este în custodia noastră. Cu asta se ocupă de obicei.

– Cine?

[1] Firmă care se ocupă cu determinarea cauzelor accidentelor auto rutiere. (n.tr.)

– Firma de remorcare. Acum este proprietatea lor. De obicei întreabă familia decedatului dacă vor mașina, dar familia întotdeauna refuză și așa ajunge la fier vechi. De ce?

– Trebuie să trimiteți oamenii de la Recon acolo, să mai verifice o dată, până nu ajunge la fier vechi.

– Nu depinde de mine. Nu mai e în custodia poliției.

– Cum se numește firma de remorcare?

A urmat o pauză. Kenyon râse.

– Vai, vai! Uită de asta.

Am încercat o altă abordare.

– Dacă percheziționați apartamentul lui Kurt Semko, pun pariu că veți găsi niște tuburi de ALM. Agent Lichid de topire a Metalului. Provenit de la Forțele Speciale ale Armatei SUA.

– ALM ziceți? Ei, vedeți dumneavoastră, aici e problema. Nici un fel de percheziție nu va avea loc. Nici un indiciu înseamnă nici o investigație, deci nici un mandat de percheziție. În lumea reală, așa merg lucrurile.

– Are substanța acolo. Am *văzut-o*. Asta este dovada dumneavoastră.

– Permiteți-mi să vă explic un lucru, domnule Steadman, deoarece e evident că nu aveți idee despre cum funcționează sistemul. Dacă vrei să obții un mandat de percheziție, trebuie să obții semnătura unui judecător. Judecătorul nu va semna decât dacă are motive întemeiate de suspiciune.

– I-am *văzut* lucrurile din apartament.

Urmă o pauză.

– Nu știu ce anume ați văzut, însă instinctul îmi spune că sunteți un om cinstit. Sunteți dispus să deveniți informator?

– Bineînțeles, anonim. Nici în ruptul capului cunoscut. Kurt are relații pretutindeni. Ar afla. Kurt a pus microfoane în încăperea în care am vorbit noi din clădirea Entronics. A auzit fiecare cuvânt pe care l-am rostit..

– Iisuse Hristoase!

– Tipul e periculos. Prin urmare, înțelegeți de ce nu pot deveni informatorul vostru.

– Lucrurile nu merg așa, domnule Steadman. Judecătorul folosește ceea ce este cunoscut sub numele de testul Aguilar-Spinelli[1].

– Ce anume?

Acesta oftă.

– Practic, înseamnă că nu poți emite un mandat de percheziție bazat pe zvonuri. Dacă solicitarea mandatului se bazează pe informația obținută de la un informator, fie ești nevoit să-i faci public numele, fie să stabilești un șir lung de fapte pentru a fi credibil în fața judecătorului. Dar asta în calitate de informator confidențial. Statut pe care dumneavoastră evident nu îl aveți. Acum, în cazul în care sunteți dispus să vă treceți numele pe mandatul de percheziție...

– Nici vorbă! Nu se va întâmpla așa ceva.

– Atunci nu va fi nici un mandat.

– Nu doriți să rezolvați acest caz?

– Uitați care e situația, domnule Steadman. Am mâinile legate. În ceea ce privește poliția, nu mai există nici un caz. Îmi pare rău.

– Și atunci Kurt scapă basma curată?

[1] Este o lege care prevede constituirea unui caz, acceptarea unei probe sau desfășurarea unei investigații pe baza zvonurilor, însă legea diferă de la un stat american la altul, nefiind acceptată pretutindeni. (n.tr.)

– Îmi pare rău, domnule Steadman.

Am sunat la informații și am obținut numărul de telefon al J&A Towing – firma care remorcase mașina lui Trevor – și i-am apelat.

– Aveți Porsche-ul fratelui meu, i-am spus unei femei care a răspuns la telefon.

– Da?

– Numele proprietarului e Trevor Allard.

– Așteptați.

După ce a revenit pe fir, a zis:

– Am verificat și se pare că am vorbit deja cu văduva fratelui dumneavoastră. A zis că nu vrea rabla. Ne-a dat permisiunea de a o vinde la fier vechi.

– La dracu'! Aceea era mașina fratelui meu.

– Soția era cea care figura ca ruda cea mai apropiată. Probabil că deja a fost ridicată. Aș fi vrut să vă pot ajuta mai mult.

– Puteți afla dacă a fost deja ridicată? Îmi cer scuze pentru deranj – doar că... ei bine, este mașina fratelui meu. Și dacă pot salva ceva din ea... ei bine, are valoare sentimentală. El a ținut mult la mașina aceea.

– Așteptați.

Am așteptat. A răspuns un bărbat.

– Ed la telefon.

– Ed, numele meu este...

Dar el continua să vorbească.

– Am urmat toate procedurile standard, domnule. Am anunțat cea mai apropiată rudă, iar aceasta ne-a dat permisiunea să o trimitem la fier vechi. Rabla urmează să fie ridicată

în această după-amiază de către firma de colectat vehicule Kuzma Auto Salvage...

– Încă o aveți?

– După cum spuneam, urmează să fie ridicată.

– Ascultă. Este foarte important pentru mine. Cât primiți de la firmă pe mașină?

– N-aș putea să spun. Acest lucru se stabilește între noi și ei la momentul respectiv.

– Spuneți o sumă.

– Între o sută și două sute de dolari.

– Îți dau trei sute.

– Chiar vreți rabla?

– Dacă aș putea salva ceva din ea – orice – de dragul fratelui meu...

– Trei sute de dolari nu motivează pe nimeni, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Avem un contract cu această firmă și am vândut deja o grămadă de automobile per greutate.

– Ed, îți aparține firma asta de remorcare?

– Sigur că da.

– Trei sute de dolari pentru firma ta și alți trei sute pentru tine, să grăbești tranzacția.

Chicoti.

– Chiar atât de importantă este rabla asta pentru dumneavoastră?

– Batem palma? Sau pun pariu că pot cumpăra mașina la un sfert de preț de la cei de la Kuzma Auto Salvage.

– Știți, totuși e un Porsche.

– Porsche sau Kia, tot morman de aluminiu și oțel e acum.

– Plata cu banii jos?

– Du-o în curtea mea din Cambridge și vei primi șase sute de dolari, bani lichizi. În cazul în care Porsche-ul nu e făcut din titan, te alegi cu o afacere chiar al naibii de bună.

Chicoti din nou.

– O să-l trimit pe unul dintre băieții mei să v-o remorcheze mâine.

– Azi. Până la ora două după-amiază. Înainte să mă răzgândesc.

56

Scaunul meu confortabil din colț de la Starbucks era încă liber.

Trimisesem un e-mail pe adresa personală a lui Yoshi Tanaka – adresa se afla pe spatele cărții de vizită, pe care o păstrasem în portofel – de la *Kurt_Semko@yahoo.com.*

„Kurt" dorea să-i transmită lui Yoshi informații șocante despre Dick Hardy descoperite în timpul unei razii de rutină – contul lui Hardy de Hushmail, Trustul Samurai din Insulele Canalului, vinderea acțiunilor Entronics pe bursa de valori australiană.

„Kurt" nu se simțea în apele lui raportând aceste informații din interiorul companiei, mai ales că nici măcar el, care era directorul responsabil de Securitatea corporatistă nu ar îndrăzni să-l înfrunte pe puternicul președinte al consiliului de administrație al Entronics S.U.A. Dar considera de cuviință ca Yoshi să fie la curent cu lucrurile astea. „Kurt" a insistat ca nici una dintre aceste probleme să nu fie discutată la telefon sau față în față. I-a spus lui Yoshi să nu îi scrie nici pe adresa de e-mail de la Entronics.

Speram doar că Yoshi citea engleza mai bine decât o vorbea.

Dacă Kurt îmi spusese adevărul – și nu aveam nici o îndoială că el chiar deținea astfel de dovezi despre Hardy,

din moment ce se pricepea la chestiile astea –, atunci ceea ce făcuse Hardy nu era doar ilegal, ci de-a dreptul dezgustător.

Eram convins că cei de la Tokio nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce făcea acesta. Japonezii erau mult prea precauți, mult prea virtuoși, încât să se preteze unui joc atât de murdar și de joasă speță. Jocurile pe care aceștia le practicau erau la un nivel mult mai înalt. Nu ar tolera asta niciodată. Ei ar clarifica situația, l-ar înfrunta pe Hardy și i-ar trage un șut în fund în stil japonez.

Porsche-ul lui Trevor Allard arăta îngrozitor.

Partea frontală era atât de avariată încât ajunsese de nerecunoscut. Capota stătea deschisă, ușa de pe partea șoferului era aproape smulsă din balamale, roțile din față erau dezumflate. Șasiul era făcut bucăți. Privind mașina, îți puteai da seama că nimeni nu putea supraviețui accidentului.

Eu și Graham stăteam și o priveam cu toată seriozitatea.

– Proprietarul meu își va cumpăra o vacă, spuse Graham. Am zis eu că le poți zice să o aducă aici?

– Mda. În dimineața asta.

– Sigur încă dormeam. Mă gândeam – nu știu la ce m-am gândit.

– De îndată ce găsești piesa deteriorată, voi pune să o remorcheze de aici.

– Și dacă nu găsesc nimic?

Am ridicat nedumerit din umeri.

– Va trebui să rămână aici până o găsești.

Nu știa dacă glumesc sau nu.

– Mai bine m-aș apuca de treabă.

Și-a luat cutia cu scule și a început să demonteze mașina. După un timp a spus:

– Nu e deloc distractiv. Nu mă mir că n-au găsit nimic.

Demontă roata din față de pe partea stângă și începu să o scotocească până în cele mai mici și întunecate unghere.

– Asta n-are nimic, spuse. Nici un prizon de aici nu e deteriorat.

Apoi trecu la cealaltă roată, procedând la fel. După câteva minute, anunță:

– Nici asta nu are nimic.

– Ce altceva ar putea fi?

– Chiar îți dă bătăi de cap. Deși urăsc să recunosc, poate i-am judecat prea dur pe polițai. Poate că într-adevăr au verificat.

Preț de o oră și jumătate am dat câteva telefoane la serviciu, în timp ce el continua să inspecteze rabla.

Într-un final, s-a ridicat. Mănușile lui erau pline de ulei de mașină.

– Nimic, spuse. Nu e nimic. Acum trebuie să plec la Cheepsters.

Acesta era magazinul de CD-uri unde lucra Graham.

– Încă puțin, l-am rugat eu. Încă o jumătate de oră.

– Dă-mi telefonul mobil să văd dacă nu pot face schimb cu altcineva o oră acum, pentru una de sclavie mai încolo, zise Graham.

L-am ajutat să desfacă capota – era atât de avariată, încât capacul de la motorul electric nu s-ar fi deschis nici dacă ar fi fost montată o baterie externă la panoul de siguranță.

Dar nici aici nu părea să fie ceva în neregulă.

– La naiba! Deja e de-a dreptul frustrant, zise Graham. Deschise ușa laterală de pe partea șoferului și căută prin scaunul avariat. A rămas nemișcat un timp. Vitezometrul s-a blocat la nouăzeci de kilometri pe oră. Nici măcar nu avea viteză.

Încercă frânele cu piciorul.

– Merg bine.

Întoarse volanul.

– Asta-i!

– Ce e?

– Se rotește prea ușor. Roțile se mișcă?

M-am dus în spate să mă uit.

– Nu.

– Asta ar putea fi problema. Conduci pe autostradă cu nouăzeci de kilometri pe oră, apare o curbă, tragi de volan, dar roțile continuă să meargă tot drept. Te izbești direct de parapet.

– Care poate fi cauza?

– Vreo două lucruri, zise el, apoi se aplecă și cercetă firele de sub tabloul de bord.

Cu o cheie mare a scos două șuruburi ale airbagurilor din spatele volanului. Iar pe partea laterală din spatele volanului, cu o șurubelniță a scos unitatea în care era instalat airbagul central și apoi conectorul.

– Airbagurile nu s-au deschis, zise el. Cu o cheie, a scos piulița și șurubul de la volan.

Încercă să tragă volanul, dar acesta nu se clinti. Apoi, luă un ciocan de cauciuc din cutia cu scule și începu să lovească volanul de câteva ori în spate, după care îl trase în sus.

Câteva clipe mai târziu, l-am auzit:

– Da' știu că-i ciudat!

– Ce anume?

– Uită-te aici.

Scoase o bară subțire, de vreo treizeci de centimetri lungime, care avea la capăt un nod în formă de U. Era crestată la capătul celălalt.

– Ce-i ăsta?

– Arborele de direcție.

– E mai mic decât îmi închipuiam.

– Din cauză că e doar jumătate de arbore de direcție. Asta – și scoase o bucată care se potrivea cu prima – este jumătatea cealaltă.

– Ruptă?

– Piesele acestea sunt făcute să reziste la al naibii de mult cuplu de torsiune. Nu am mai văzut nimic de genul acesta. Oțelul n-a pocnit. Pare să fi fost într-un fel rupt. La fel ca o bucată de lemn dulce. Sau ceva asemănător.

– Polițist trebuia să te faci, i-am zis.

Pe drum, întorcându-mă la serviciu, l-am sunat pe Kenyon.

– Poliția statală, agent Sanchez.

Accent hispanic. Am întrebat de Kenyon.

– Vă pot da numărul căsuței vocale sau puteți să-i lăsați acum un mesaj, spuse Sanchez cu accentul său hispanic grav.

Nu aveam încredere în el pentru că nu-l cunoșteam, nu îl întâlnisem. Nu știam ce știe. Am luat numărul căsuței vocale a lui Kenyon și i-am cerut acestuia să îl sune pe „Josh Gibson" pe celularul meu. Apoi am sunat-o pe Kate de pe telefonul meu. Mi-a spus că tocmai au ajuns acasă la Susie și că au călătorit bine. Kate o lua acum ușor.

– Am avut un mesaj de la doctor pe căsuța vocală de acasă, mi-a zis. Rezultatul amniocentezei e gata și totul este în regulă.

– Ce vom avea? Fetiță sau băiat?

– Le-am zis să nu ne spună, ai uitat?

– Da, așa e.

– Ce se petrece acasă? Cu Kurt?

I-am spus că o voi suna înapoi în câteva minute, dar de pe un alt telefon mobil și i-am explicat de ce.

Știam că laboratorul cu plasme era gol. Mi-am pus degetul pe scannerul biometric. A ticăit, după care mi s-a permis accesul. Cumva, undeva, o alarma s-a declanșat probabil, iar Kurt a aflat unde erau. Am ridicat telefonul de pe biroul din colț, care îi aparținuse lui Phil Rifkin, și am sunat-o pe Kate pe mobilul ei.

– Hei, n-am vrut să te sun de la birou. Nu știu dacă e sigur.

– Cum așa?

– Iubito, ascultă-mă cu atenție. M-am gândit mult. Și toată treaba asta cu Kurt... vreau să zic, dacă îmi ascultă convorbirile e o chestie. Dar treaba asta – chestia asta cu mașina lui Trevor –, asta nu ar face-o niciodată.

– Deci nu-l crezi capabil?

Era o actriță desăvârșită și își juca rolul perfect.

– Nu cred. Chiar nu îl cred capabil de așa ceva.

– De ce nu?

– E nebunie curată. Doar gândindu-mă la asta, dau deja în teoria conspirației. Poliția statală a examinat rabla și nu a găsit nimic.

– Cred că-i datorezi niște scuze. Vă veți întâlni la meciul de softball de diseară, nu-i așa? I-ai putea spune că-ți pare rău.

– Mda, am răspuns eu fără tragere de inimă. Totuși, nu pot face asta. Îl voi supăra definitiv.

Nu eram pregătit să-i cer scuze. Bănuiam că improviza. Îmi închipuiam că niciodată Kurt nu s-ar lăsa păcălit dacă i-aș spune în față că acum nu-l mai cred vinovat. Dar aș fi surprins dacă Kurt *nu ar fi ascultat* această conversație. Și nu

ar crede că am venit în partea asta de clădire decât dacă ar trage cu urechea.

Eram dispus să fac orice era nevoie.

Pe telefon, sergentul Kenyon îmi lăsase un mesaj. Am luat liftul, am coborât în holul principal, am condus câteva străzi mai departe și l-am sunat. De data aceasta, chiar el a răspuns la telefon.

– Am întrebat în stânga și-n dreapta despre ALM, spuse Kenyon, fără să întrebe de ce-l sunasem. S-ar putea să fi descoperit ceva. Cu ALM nu e de joacă. Nu știu de unde s-ar putea cumpăra agentul acesta chimic – eventual de la un depozit de aprovizionare cu materiale pentru strungărie?

– S-ar putea să-l fi luat de la un depozit cu provizii pentru armată. Vreau să vă pun o întrebare. Să presupunem că am reușit cumva să obțin o parte din mașina lui Trevor Allard care să indice faptul că s-a umblat la mașină, că a fost sabotată. Poate constitui probă pe care să o puteți folosi în instanță?

– Dar v-am zis că mașina e acum fier vechi.

– Să presupunem doar.

– Ce ați făcut?

– Vă întreb dacă ar fi admisă ca probă. M-am uitat suficient de mult la serialul *Lege și ordine* la televizor. Știți, lanț de custodie sau cum s-o chema.

– E complicat. Trebuie să mă documentez și apoi să vă anunț. Să văd ce îmi zice procurorul districtual.

– Cât mai repede cu putință.

Sună după zece minute.

– OK, zice Kenyon. Unul dintre procurorii de aici mi-a spus că în acest stat se poate obține un mandat de arestare în funcție de probele aduse, nu de admisibilitatea acestora.

– Va trebui să vorbiți pe înțelesul meu.

Kenyon râse.

– Speram ca *dumneavoastră* să-*mi* puteți explica.

Regret că nu pot face asta.

– Înseamnă că nu e mare lucru. Legal vorbind, nu trebuie să prezinți fiecare verigă a lanțului. Un avocat al apărării priceput va ști să construiască tot felul de argumente, doar că și judecătorul trebuie să fie permisiv în privința asta. Deci... v-am răspuns la întrebare. Acum răspundeți-mi și mie la vreo două întrebări. Aveți acea piesă sau nu?

– O am.

OK. Și ziceți că reprezintă o dovadă că mașina a fost sabotată. De unde știți? Fără supărare, dar sunteți unul dintre conducătorii unei companii. Nu specialist în metalurgie.

Nu vă pot garanta sută la sută că piesa asta demonstrează sabotarea mașinii. Dar vă pot spune că arată ca un ambalaj de caramele Tootsie Roll mototolit și apoi rupt. Metalul nu poate fi rupt astfel în mod normal.

– Care parte e?

Am ezitat.

– Arborele de direcție.

– Ei bine, să presupunem de dragul conversației că aveți dreptate. Ca fapt divers, asta nu îmi spune decât că s-a umblat la mașină. Dar tot mai am o problemă. O problemă majoră.

– Care anume?

– Să realizez conexiunea cu Kurt Semko. Trebuie să dovediți că el a fost implicat în afacerea asta – cu acest Agent Lichid de topire a Metalului. Că a avut sau că încă mai are acces la acest agent chimic.

– Își ține lucrurile în apartament. Le-am văzut. Tot ce trebuie să faceți este să căutați în apartamentul lui.

– Iar am ajuns aici, zise Kenyon. După cum am spus și înainte, dacă nu sunteți dispus să deveniți informator, nu vom avea nici un motiv pentru a căuta. De-ar exista o altă cale! Nu v-a dat niciodată vreo copie după cheia lui de la apartament?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Presupun că nici nu v-ar chema să treceți pe la el.

– Nici în ruptul capului.

– Atunci cum dracu' puteți invita că are ALM?

– Cum aș putea *dovedi?*

– Ar putea fi singura modalitate. Așa cum ați obținut și arborele de direcție pe cont propriu.

– Poate există o altă cale, i-am spus.

Bineînțeles că era. Graham Runkel se ocupa de asta.

– Cum ar fi?

– O să revin cu un telefon să vă spun despre ce este vorba, am zis.

57

Kurt mă salută de la distanță cu o mișcare a mâinii și afișând un zâmbet prietenos.

I-am zâmbit la rândul meu, la fel de prietenos:

– Salut! i-am zis.

Era deja pe deal, făcându-și încălzirea. Luminile de pe teren erau aprinse. Echipa adversă, o adunătură colorată de la compania Bear Stearns, firmă ce vindea produse en detail, ne inspecta deja bâtele. Vorba se răspândise. Ei nu și-au dat seama că, în afară de Kurt, restul membrilor echipei Entronics nu erau capabili să deosebească o bâtă aranjată de una bună. Dar își vor da seama de asta curând. Festino se consulta cu ceilalți băieți.

Mi-a sunat telefonul mobil. Știam cine e, așa că m-am îndepărtat de restul grupului înainte să răspund, la al treilea țârâit.

– Sunt înăuntru, zise Runkel.

– În casă?

– M-ai auzit.

Intrase prin efracție în casa închiriată de Kurt în orașul Holliston. O puteam vizualiza în minte, deși fusesem o singură dată – totul curat și în ordine ca la spital.

– Nici o problemă? am întrebat.

– Ușile au fost închise de două ori, dar cea de deasupra garajului era deschisă. Ușa din garaj care dă înspre casă este întotdeauna veriga slabă. Ușor de deschis.

– Nici o alarmă?

– O casă închiriată ca asta? Nici nu mă așteptam. În schimb, fii convins că are cel mai bun sistem de alarmă în caz de incendiu. Proprietarul a avut grijă de asta.

– Știi unde să cauți?

– Mi-ai spus. Vocea parcă îi tresărea pe măsură ce se plimba prin casă. Dormitorul pentru oaspeți vizavi de camera de zi, nu-i așa?

– Da.

– Vrei să știi ce folosesc pentru a declanșa sistemul de alarmă în caz de incendiu? Ce zici de o țigară cu marijuana?

Kurt îmi făcea din nou cu mâna, la fel și Festino.

– Vino, Tigger, strigă Festino. Ziua de lucru s-a încheiat. Începem.

Am ridicat un deget arătător.

Odată ce Graham va fi găsit ascunzătoarea lui Kurt cu arme furate și cu explozibil, va deschide ușa de la camera unde le ținea și o va lăsa deschisă.

Astfel, când pompierii vor sosi datorită declanșării sistemului de alarmă în caz de incendiu, vor vedea armamentul ilegal și vor telefona la poliție. În această epocă a terorismului, vor avea în fața ochilor locul crimei.

Și atunci, îl vom prinde pe Kurt. Totul va fi perfect legal, fără să fie nevoie de mandat de percheziție.

– Ai găsit? am vrut să știu.

– Nu, zise Runkel.

– Cum adică nu?

– Nu este nimic aici.

– OK, am zis eu, dacă te uiți la șemineul din camera de zi, după acesta, urmează o cameră, la dreapta ta. O ușă în care dacă bați, răsună ecoul. Singura de pe peretele acela.

– Aici sunt. Văd ușa de care vorbești. Dar nu e nici o ascunzătoare aici.

– E acolo, i-am zis, disperarea începând să mă cuprindă tot mai mult. Kurt venea înspre mine. Am coborât vocea. Am *văzut-o.*

– Sunt în cameră, zise Runkel. E un singur pat, nu e nimic pe el. Camera parcă miroase a praf de pușcă. Ca și cum *era* aici, ceva, odată. Dar acum nu mai e *nimic.*

– Înseamnă că a schimbat ascunzătoarea. Uită-te în pivniță. Caută peste tot. Trebuie să fie acolo.

– Hai să mergem, Jason, zise Kurt, aflat la o distanță de trei metri. Toată lumea te așteaptă ca să înceapă jocul.

– Nu te da bătut, i-am zis și am închis telefonul.

„La dracu'!"

– Ești un tip ocupat, zise Kurt. Cu cine vorbeai?

– Un contract. Tipul l-a lăsat pe undeva și nu îl mai găsește.

– Asta trebuie să fie enervant. Deci joci la baza întâi. Faci față?

– Desigur, am spus. În legătură cu – cu toate lucrurile de care te-am acuzat. În legătură cu mașina și cu toate celelalte.

Dădu din cap.

– Nu acum.

– Nu, vreau să îmi cer scuze. Am întrecut măsura.

– Nu-ți face griji, zise. Totul aparține trecutului. Hai, să mergem pe teren.

Își puse mâna pe umărul meu, ca un camarad în armată, așa cum obișnuia să o facă și în trecut.

Dar mi-am putut da seama că ceva se schimbase la el. Era dur, de neînduplecat și distant.

Nu mă crezuse.

Kurt și-a schimbat locul unde ținea armamentul furat de la Forțele Speciale și trofeele de război.

Totul se lega. Ancheta era în plină desfășurare și nu voia să rişte vreo percheziție. Dar unde le-a mutat?

Răspunsul mi-a venit în timp ce jucam la baza întâi, și era atât de evident, încât nu-mi venea să cred că nu mă gândisem mai devreme. Willkie Auto Body. Atelierul deținut de prietenul și tovarășul lui Kurt din Forțele Speciale, Jeremiah Willkie, acolo unde Kurt mi-a dus mașina în seara în care l-am cunoscut. Acolo unde el își ținea toate sculele și lucrurile, în magazia din spatele atelierului.

Acolo trebuia eu să merg.

Încercam să mă concentrez asupra meciului. Brokerii de la Bear Stearns nu erau prea grozavi. Bineînțeles că fără Kurt nu eram nici noi. Kurt i-a eliminat pe primii doi jucători, iar al treilea, care studiase loviturile lui Kurt, reuși să lovească mingea trimițând-o în partea dreaptă a terenului. Letasky încercă să prindă mingea, dar îi alunecă de pe mănușă. Kurt fugi să o recupereze și mi-o aruncă mie. O prinsesem, însă îmi alunecă din mână, iar runnerul[1] a ajuns primul la minge.

– Dă-o dracului, omule! strigă Kurt enervat.

Înainte să se întoarcă la locul lui, am alergat până la el, mimând o scuză și prefăcându-mă că-i dau mingea. Kurt mă fixase cu privirea cam bizar, dar se îndrepta spre pantă fără grabă.

[1] În baseball, cel care aleargă la una din bazele marcate după ce mingea e lovită, pentru a obține un punct pentru echipă. (n.tr.)

Mi-am reluat locul la baza întâi cu mingea ascunsă în mănușă. Runnerul, un tip cu ochelari, mic și îndesat, îmi aruncă o privire disprețuitoare. Văzu cum Kurt era distras și nu se întorsese încă pe bucata lui de cauciuc. Totodată, întrezări șansa de a fura momentul de glorie, la cât de lacom părea.

L-am prins de îndată ce se mișcă de la locul lui. A fost eliminat din joc.

– Stai puțin, strigă antrenorul lor, intrând pe teren. E un balk[1]!

Festino și Letasky împreună cu ceilalți priveau cu uimire. Festino izbucni într-un râs răgușit, strigând:

– Tigger!

Arbitrul, cu un mers clătinat, intră pe teren.

– E eliminat! Vechiul truc cu mingea ascunsă.

– E un balk! zise antrenorul de la Bear Stearns.

– Nu are nici o legătură cu asta, zise arbitrul. Nici măcar nu știți ce este un balk!

– Nimeni nu știe ce este un balk, zise Festino.

– Este trucul cu ascunderea mingii, explică arbitrul, și este perfect legal. Aruncătorul nu era pe pantă? Acum jucați cinstit!

– Astea sunt aiureli, protestă aruncătorul de la Bear Steans. De parcă am fi la un club de baseball profesionist.

– Steadman, de unde ți-a venit ideea? întrebă Letasky râzând.

– Am văzut un tip de la formația americană Marlins făcând trucul ăsta împotriva canadienilor de la Expos, acum vreo doi ani, i-am spus.

După ce am ieșit de pe teren, Kurt a venit după mine.

– Sunt de-a dreptul dezamăgit, zise el. Nu te credeam capabil.

Am aprobat dând din cap și ridicând din umeri.

---

[1] Truc folosit și acceptat în baseball pentru a obține un avans în fața echipei adverse. (n.tr.)

„Dă-i drumul, mă gândeam. Subestimează-mă."

Mi-am ceruse scuze când am luat telefonul, m-am îndepărtat și l-am sunat pe Graham. Telefonul sună continuu, de vreo șase ori, apoi intră căsuța vocală.

Ciudat, mă gândeam. În casa și în jurul casei lui Kurt, semnalul era foarte bun.

De ce nu răspundea Graham la telefon? Trebuia să aflu dacă descoperise ascunzătoarea cu arme a lui Kurt.

Am încercat din nou. Sună iar de șase ori până când intră căsuța vocală. Unde putea fi?

Kurt venise spre mine.

– Vino, Greieraș! Suntem gata.

– O secundă, i-am răspuns.

Am sunat din nou. Nici un răspuns. „Unde dracu' era Runkel?"

– Jason! strigă Kurt. Vino! Să jucăm! Să le arătăm de ce suntem în stare!

58

În momentul în care s-a încheiat jocul – reușiserăm să obținem o victorie – l-am luat deoparte pe Festino și i-am cerut să-i invite la un pahar atât pe Kurt, cât și pe restul băieților din Gașca Fraților.

– Asigură-te că faci asta, i-am spus. Nu i-am oferit nici un fel de explicație și nici el nu a cerut.

Apoi, în mașină, pe drum înspre Cambridge, l-am sunat pe Runkel pe mobil, apoi pe numărul de acasă. Încă nu știam nimic, ceea ce începea să mă sperie puțin. Nu-i stătea în fire să nu țină legătura. Era el un consumator înrăit de droguri, însă era și cât de cât responsabil și fusese destul de meticulos în ceea ce privea intrarea prin efracție în casa lui Kurt.

Așa că de ce nu răspundea la telefon?

Refuzam să mă gândesc la ceea ce era cel mai rău – că i se întâmplase ceva. În plus, știam că Semko nu-i putuse face nimic din moment ce fusesem cu el în tot acest timp.

Era teafăr. Trebuia să fie.

Fusesem de două ori la Willkie Auto Body – prima dată în noaptea în care l-am întâlnit pe Kurt și a doua oară când am mers să-mi iau mașina –, prin urmare, îmi aminteam vag drumul. Dar nu aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce

voi face odată ajuns acolo. Eram destul de sigur că locul de depozitare al lui Kurt era în clădirea din spate, care era un fel de depozit pentru piese de mașini, vopseluri și pentru orice altceva era nevoie. Clădirea din față care semăna cu o benzinărie modernizată era locul unde aștepta clientul, unde era amenajat un birou destul de mic și unde se aflau zonele de lucru unde se îndreptau structurile mașinilor sau unde le vopseau – operațiuni de genul acesta.

Willkie Auto Body era un loc pustiu, situat la periferie. Era împrejmuit de un gard înalt, însă poarta din față era deschisă. Știam că service-ul era deschis până târziu, dar nu știam dacă „târziu" însemna douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru sau doar până la miezul nopții.

Literele de tipar din plastic roșu ale firmei nu se vedeau, iar luminile care alcătuiau conturul firmei erau stinse, parcă pentru a descuraja pe oricine să-și aducă mașina. Clădirea din față din cărămidă era roșie în întuneric, luminată fiind doar zona de recepție.

După ce am intrat în incintă, mi-am stins farurile, am încetinit și am rămas pe partea dreaptă a parcării, gândindu-mă că nimeni nu mă poate vedea dinăuntru. Pavajul se termina la câțiva metri de intrarea în clădirea din față, lăsând loc unui strat bătătorit de praf.

Clădirea din spate era cu jumătate de etaj mai înaltă decât cea din față. Avea ziduri din tablă ondulată, vopsită într-o culoare deschisă, semănând cu un patinoar.

Aici în spate nu era nici o lumină. Singura sursă de lumină venea de la luna aproape plină. Am oprit motorul lângă un container de gunoi situat între cele două clădiri.

Am stat în mașină și am ascultat câteva clipe. Nici aici în spate nu se auzea nici o mișcare. Nimeni nu avea nici o

operațiune de executat. Probabil că singurul angajat care lucra era acela din schimbul de noapte.

Mi-am luat geanta pentru echipamentul sportiv de pe scaunul din față și m-am dat jos din mașină repede. Am trântit ușa.

Apoi, am rămas acolo și am mai ascultat puțin. Nu se auzeau pași. Nimeni nu venea. Nici un zgomot, cu excepția mașinilor care treceau pe șosea din zece în zece secunde. Dacă tipul care era în schimbul de noapte stătea în clădirea din față, când m-a auzit intrând cu mașina și-a închipuit probabil că era doar traficul.

Pe măsură ce ochii mi se adaptau la lumina slabă din jur am reușit să văd un Mercedes Clasa S, parcat pe o porțiune de asfalt, într-un carou marcat. Lucea ca un obsidian[1] șlefuit. Probabil era proaspăt vopsit. Și terminat recent. Lângă ea, un Pontiac Firebird din anii 1960, personalizat cu flăcări de jur împrejur. Nu reușeam să înțeleg de ce ar vrea cineva să facă așa ceva unei mașini sport extraordinare.

Acum mă îndreptam încet spre clădirea din spate. Nu avea geamuri, doar niște uși din oțel, fiecare cu câte o inscripție — PIESE și AMESTEC DE VOPSELE. O grămadă de canistre de benzină, care presupun că erau goale, altfel ar fi fost puse înăuntru. O platformă de încărcare a mărfii era imediat după colț, unde scria RECEPȚIE (MARFĂ). M-am apropiat. Vedeam o structură de beton la vreo doi metri de sol și o scară ruginită de fier. În altă parte, pe un palet din lemn erau aruncate la nimereală mai multe cutii din carton.

Graham Runkel, care era expert în intrarea prin efracție până ce fusese prins, îmi zisese că platformele de încărcare erau întotdeauna o pradă ușoară. În special în timpul programului

[1] Rocă vulcanică de culoare neagră sau brun-cenușie, semănând cu sticla topită (n.tr.)

de lucru, când de cele mai multe ori nu se mai știa cine vine sau pleacă. Dar și în timpul nopții de asemenea, povestea el. Platformele de încărcare erau construite pentru acces rapid și livrări rapide. Ușa de la platformă era situată deasupra, fiind construită probabil din oțel, dar pliantă. Rama ușii era confecționată dintr-un fel de material care semăna cu cauciucul. Mă îndoiam că erau luate unele măsuri de protecție în această clădire, din moment ce lucrurile de valoare – mașinile – se aflau în zonele de lucru din clădirea din față. Nu se punea problema să intre cineva prin efracție ca să fure o bucată de panou nevopsit sau alte materiale de acest gen.

Dar mai rămânea o problemă: cum voi intra?

M-am întors și am încercat una din ușile din oțel, doar pentru a elimina posibilitatea de a mă simți ca un prost descoperind că era de fapt descuiată. Dar totuși era încuiată. Am încercat toate ușile, dar erau toate încuiate. OK, nu m-a surprins acest fapt.

Ușa de deasupra avea un lacăt. M-am urcat pe scara ruginită și pe pontonul din beton și mi-am deschis geanta.

Înăuntru aveam niște scule pe care le luasem de la Home Depot[1] pe drum încoace, printre care și o lanternă MagLite și o pereche de freze – o sculă cu carbură de wolfram de 35-40 de centimetri despre care Graham îmi garantase că poate tăia aproape orice fel de lacăt ca pe unt. M-am aplecat să mă uit mai atent la lacăt, când deodată m-am trezit orbit de o lumină puternică.

Mi-am ridicat privirea.

---

[1] Cel mai mare lanț de magazine din Statele Unite de produse pentru bricolaj (n.tr.)

O lumină puternică ce venea de la o lanternă era îndreptată asupra mea la o distanță de vreo șase metri. M-a străbătut un fior de spaimă, apoi am simțit o doză de adrenalină.

Eram paralizat.

M-am ridicat în timp ce-mi țineam mâna la ochi. A tresărit ceva în mine, un fel de instinct primordial de supraviețuire.

– Hei, pe unde dracu' ai umblat? am strigat.

– Cine ești? se auzi o voce de bărbat cu accent specific Orientului Mijlociu. Vocea îmi părea familiară.

– Nu m-ai auzit? am continuat. N-ai primit mesajul meu?

– Cum te cheamă? întrebă bărbatul din Orientul Mijlociu.

– Vai, pentru numele lui Dumnezeu! am zis. Nu ești tu Abdul sau ceva de genu'?

– Ba da. Tu cine ești?

Am coborât scara cu geanta pe umăr.

– Nu ți-a zis Kurt că voi trece pe aici? Nu ți-a spus că vine Kenny în seara asta să ia niște lucruri din magazia lui?

Totodată, încercam să-mi amintesc prenumele lui Willkie. Mi-am amintit numaidecât – cum să uit „Jeremiah"?

– Iisuse Hristoase, credeam că Jeremiah și Kurt s-au ocupat de problema asta.

– De ce problemă să se ocupe?

Lanterna nu mai era îndreptată spre ochii mei, ci în pământ. El s-a apropiat.

– La dracu'! Dă-mi telefonul tău și lasă-mă să merg la W.C., dacă nu te superi. Am băgat multe beri în mine în seara asta.

– Baia este în față, zise Abdul. Vorbise Kurt cu Jeremiah?

– Da, da. Prima dată arată-mi unde e W.C.-ul până nu-mi explodează vezica urinară.

O luă înainte până la clădirea din față, scoase un mănunchi mare de chei și descuie ușa din spate.

– Tot înainte pe hol, pe partea dreaptă.

Am folosit W.C.-ul, după care am scos un pix și o carte de vizită de-a lui Kurt, din portofel. Pe dos am scris imitând întocmai scrisul lui Kurt „Willkie Auto Body" și adresa. Apoi „Abdul te va aștepta în spate. Dacă-ți dă bătăi de cap, sună-mă! Mersi!"

Am pus cartea de vizită în buzunar, am tras apa la W.C. și am ieșit.

– Hm. Mersi. OK, acum pot gândi limpede. Uitasem că am telefonul la mine. Nu-mi mai trebuie al tău. Așteaptă puțin.

Mi-am scos telefonul, l-am pornit și am format numărul de la biroul meu.

– Sunt aici, îi ziceam mesajului meu de întâmpinare. OK, când vei termina? Dar ai lăsat aici un mesaj, nu-i așa? Bine, bine. Pe mai târziu. Am încheiat convorbirea, închizându-mi din nou telefonul.

Mi-am scotocit buzunarul, am scos cartea de vizită a lui Kurt și i-am dat-o lui Abdul.

– Despre tine e vorba pe spatele cărții de vizită?

Întoarse cartea de vizită. Citi scrisul de mână.

– Trebuia să intri în biroul din față, zise el.

Pe peretele din spatele magaziei se găsea un rând de containere de depozitare, de trei metri în lungime și lățime și de șase metri grosime. Unele dintre ele erau deschise și goale, altele erau închise cu un lanț vechi de fier care era trecut printr-un zăvor tot de fier, apoi ambele ferecate cu lacăte vechi și cromate. Abdul își scoase din nou mănunchiul cu chei și deschise unul din lacăte.

– Dacă ai nevoie de ceva, caută-mă, zise, după care mă lăsă singur.

Am deschis ușa de fier și am văzut totul aranjat în stive, cutii și lăzi.

Mult mai multe decât remarcasem în apartamentul său în ziua respectivă. Mai multe, nu doar puștile sale vechi și reproduceri ale unor modele de pistoale. Un întreg depozit de armament militar.

Bobine colorate cu portocaliu și galben, culorile băuturii răcoritoare fără alcool pentru copii, sub denumirea: BOBINE CU FITIL DETONANT. O cutie cu fitiluri inflamabile modelul M60. O cutie de AMORSĂ ELECTRICĂ PENTRU EXPLOZIV DE TIP M6. Un teanc de cutii de vreo douăzeci și cinci de centimetri lungime, cinci centimetri lățime și vreo patru centimetri grosime era învelit într-o folie de culoare kaki. Fiecare cutie avea pe capac scris: ÎNCĂRCĂTURĂ DE EXPLOZIVE M112.

Știam ce era. Era exploziv plastic C4.

Sculele de mașină ale lui Kurt erau de asemenea acolo, în două lăzi, dar nu le-am acordat atenție.

Găsisem o tavă pe care erau mai multe tuburi inscripționate (ALM) – Mercur Indiu Amalgam. Am luat unul din tuburi. Dovada de care aveam nevoie.

Apoi, m-am oprit și am aruncat o privire peste tot și mi-am dat seama că aș mai putea lua unele lucruri.

59

La jumătatea drumului spre Boston am tras pe dreapta pe acostamentul de pe autostradă și l-am sunat pe sergentul Kenyon pe telefonul mobil.

– Am toate dovezile de care aveți nevoie pentru a-l aresta, i-am zis, după ce l-am pus la curent cu noutățile. Destule dovezi pentru a-l acuza de uciderea lui Allard și a lui Gleason.

– Se poate, zise.

– Se poate? Tu ești cel care mi-a zis că dacă obțin un tub de ALM, va fi îndeajuns.

– Așa am spus. S-ar putea să fie. Sau să nu fie.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Tu ești polițistul. Nu eu. De ce nu trimiți niște băieți la Willkie Auto Body chiar acum? E o magazie în spate în care Kurt ține destul explozibil și muniție încât să facă una cu pământul clădirea John Hancock[1].

– Presupunerile dumneavoastră nu sunt suficiente.

– Nu serios? i-am răspuns. Gândește în felul următor, Kenyon. Dacă *nu* vei face nimic cu privire la pontul ce ți l-am dat, o să trăiești într-o lume de rahat. E o greșeală ce poate să pună capăt carierei tale. Poate că mai bine aș suna la FBI, spunându-le că poliția din Massachusetts nu a fost interesată să

[1] Un zgârie-nori din Boston, cu o înălțime de 457 de metri, cu 60 de etaje (n.tr.)

investigheze o reclamație privind furtul de muniție și armament? După 11 septembrie nu cred că vor ezita să verifice.

Kenyon nu zise nimic. Am auzit ceva pe linie.

– Aș putea trimite niște băieți acolo, zise el.

– Ar fi o mișcare înțeleaptă.

– Să fie într-adevăr magazia lui Semko?

– Vorbește cu Abdul. Pune-l la zid. Întreabă-l de Cartea Verde. Îl poți întreba și de telefonul său mobil sau de teroriști arabi. Ai fi surprins să vezi cât de cooperant devine.

Îmi suna telefonul mobil. Apel în așteptare. M-am uitat să văd ce scrie, văzusem că nu era Graham; scria Kurt.

– Te sun mai târziu.

Am răspuns apelului de la Kurt.

– Alo?

În fundal se auzea un zgomot înăbușit, părea a fi într-un bar. Voci puternice și râsete.

– Salut, frate. Tocmai am primit un telefon de la Abdul. Îl știi pe Abdul.

Mi se întorsese stomacul pe dos. Nu i-am răspuns.

– Credeam că ai început să te obișnuiești cu regimul.

– Kurt, am început să zic.

– Știi, un lucru interesant s-a întâmplat azi în timpul meciului. Un tip a intrat la mine în apartament.

– Serios?

– Prieten de-al tău.

– Nu din câte știu eu.

– Hmmm... Graham și mai nu știu cum... Runkel? Neatent, aproape neglijent. Avea numărul tău salvat în telefonul mobil. Trebuie să-ți fie prieten.

Am simțit un fior. Știa numele lui Graham, făcuse legătura. Știa ce are pe telefonul mobil.

– Ultimul număr pe care l-a apelat era al tău. Cu el vorbeai în timpul meciului?

– E prima dată când aud de asta, am spus.

– Nemernic băgăcios. A făcut greșeala de a se uita în containerul meu. O sută zece volți conectați la lacăt, mica mea măsură de protecție. L-a făcut praf pe loc.

Mi-au dat lacrimile. Mi-am mușcat buza.

– Unde e?

– N-ar fi trebuit să faci asta. Ai întrecut de prea multe ori măsura.

– Unde e, Kurt?

– Jason, prietene, se odihnește confortabil. Legat și închis într-o ladă mai veche pe care o aveam la îndemână, până fac pregătirile necesare. Ei bine, poate nu stă prea comod. Nu e prea mult aer înăuntru. De fapt, cred că și-a consumat cam tot aerul până acum –, știi că panica te face să respiri mai greu, nu-i așa?

– E la tine acasă?

– Nu, altundeva. Să-i zicem loc secret.

– Am ceva ce îți dorești, i-am zis brusc.

– Serios?

– O dovadă. Un arbore de direcție avariat de la un Porsche Carrera.

Râse.

– Și-acum vrei să ne jucăm de-a „Hai să facem o înțelegere"? Sau preferi: „Să fie ceea ce am în cutie sau după draperie"?

– Dă-i drumul lui Graham și o să-ți dau piesa.

– O să îmi dai arborele, Jason? întrebă Kurt râzând din nou.

– Un târg echitabil. Prietenul meu în schimbul unei sentințe pe viață. Mie mi se pare o înțelegere chiar foarte bună.

Ezită o clipă, gândindu-se. Știam că mintea i se învârtea ca un CD. Era de-a dreptul suspicios, cu mult mai suspicios decât aș fi putut fi eu în locul lui. Totul ar fi putut să nu fie mai mult decât un șiretlic, o simplă șmecherie. Trebuia să-l conving că într-adevăr vreau să fac o înțelegere cu el. Că nu era o capcană.

Trebuia să îl conving să vadă că mă străduiesc. Că totul e ca o oglindă care se reflectă în altă oglindă.

– Bineînțeles, zise într-un final. Nu am nimic împotrivă.

Am accentuat și eu.

– Bineînțeles că nu ai nimic împotrivă. Eu îți dau piesa, tu mi-l dai pe Graham, apoi mergi pe Hilliard Street și o omori pe nevastă-mea, apoi pe mine.

– De ce-aș face una ca asta? După ce mi-ai dărui un asemenea cadou?

Dacă Kurt ar fi știut că soția mea plecase de acasă, ar fi adus vorba. Mă întreb dacă știa că e plecată.

– Vezi tu, Kurt, așa stă treaba. Nu mai iau nimic de bun acum. Piesa pe care o am – acest arbore de direcție – în el constă puterea mea. E arma mea. E ca și cum aș fi unul dintre acei luptători primitivi din Amazonia și asta e bâta mea, știi? Fără bâtă, sunt slab și nu îmi place sentimentul acesta.

Tăcu iar. Acum era total nedumerit. Mergeam înainte și înapoi, pedalând între suspiciune și ceea ce părea a fi credulitate. Nu știa care îmi era adevărata față.

– Vrei să zici că nu ți-e de-ajuns cuvântul meu?

Am râs.

– Odată era. Acum nu mai este. Acest arbore de direcție e dovada fizică, palpabilă, a vinovăției tale. Fără ea, poliția nu are nici un motiv să te aresteze. Nici o dovadă, nici un motiv să te acuze de ceva. Ești liber. Dar cum rămâne cu mine?

– Ei bine, gândește-te, zise el. Fără bâtă n-ai nici o putere. Deci nu mai reprezinți nici un pericol.

Am zâmbit. Exact asta voiam să zică, exact la concluzia asta îmi doream să ajungă. Dar voiam ca ideea să fie a lui. Precum Freddy Naseem, precum Gordy. Lasă-l pe celălalt să-și asume responsabilitatea și astfel și-o și însușește.

– Dar știu unele chestii. Lucruri despre tine. Le am în minte. De unde știi că nu mă întorc iar la poliție?

– Tu de unde știi că nu merg pe Hilliard Street? Să le fac o vizită soțioarei și bebelușului? Deci ne confruntăm cu o problemă. Se numește distrugerea reciprocă garantată. Doctrină militară adoptată în perioada Războiului Rece.

Am zâmbit din nou. Întocmai.

– Ai dreptate, i-am zis. Bine. Deci?

– Deci ne întâlnim.

– Unde? Trebuie să fie un loc neutru. Undeva în siguranță. Nu loc public. Nici acasă la tine. Nici acasă la mine.

Știam ce avea să zică. Vechea tehnică de intimidare. *The Mark Simkins College of Advanced Closing*[1]. Manipularea clientului în a-l determina să facă o cerere pe care sigur o poți satisface.

– La lucru, zise. Clădirea Entronics.

Unde se simțea în largul lui. Unde controla situația.

– O oră. Adu-l pe Graham.

– Două. Și nu ești în postura de a negocia. Îmi dai bucata de metal, iar eu îți spun unde se află. Aceasta este înțelegerea. Nu-ți convin condițiile, găsește-ți alt vânzător ambulant.

– Bine.

– Gândește-te. Nu te grăbi. Am tot timpul din lume. Dar, vai! Ai dreptate! Prietenul tău nu are. Mai are aer doar trei-patru

[1] Ramură a Universității din Richmond, specializată în Științe Economice (n.tr.)

ore. Dacă se calmează și respiră normal. Ceea ce e greu de făcut când ești legat și încuiat într-un container dintr-un loc necunoscut, nu-i așa?

60

L-am sunat iar pe Kenyon.

– Tocmai am făcut o înțelegere cu Kurt Semko, i-am zis, și i-am explicat despre ce era vorba.

– Ți-ai ieșit cu totul din minți?

– Ai o idee mai bună?

– Ba bine că nu! O să trimit o unitate la acest service auto. De îndată ce găsesc explozibilul, vom avea destule probe cât să-l arestăm pe Semko.

– De la a aduna o unitate și a cerceta până la a face rost de un mandat de arestare, de cât timp e nevoie?

– Aș zice șase ore, dacă trezim un judecător cu noaptea-n cap.

– Nu. Nesatisfăcător. Prietenul meu nu va supraviețui. Așa că mă voi întâlni cu Kurt, fie că-ți place, fie că nu, și vreau să-mi pui un microfon. Montează-mi un aparat care nu poate fi depistat. Îl voi face să mărturisească.

– Oprește-te, zise Kenyon. În primul rând, serviciile speciale nu lucrează la miezul nopții. Nu am pe nimeni lângă mine care să-ți pună cum trebuie un microfon, până mâine.

– Vrei să îmi spui că nu ai un casetofon și un microfon ușor de ascuns?

– Bineînțeles că am. Doar că va fi lucru de mântuială.

– O să fie de ajuns.

– În al doilea rând, dacă ai impresia că îl vei determina pe Semko să facă o mărturisire ca-n filme – de genul „Acum, că sunt pe punctul de a te omorî, lasă-mă să-ți spun totul despre planurile mele distructive, să îmi auzi râsul diabolic" – atunci trebuie să te uiți la filme mai bune.

– Bineînțeles că nu. Nu va „mărturisi" nimic. Dar tot ceea ce avem nevoie e un schimb de informații. De o pendulare a situației, înainte și înapoi. Suficient cât să reiasă că el este vinovat. Și dacă cineva îl poate face să vorbească, eu sunt acela.

Urmă o pauză și mai lungă. Și liniște.

– Nu știu ce să zic. Te-aș pune în mare pericol. Nu este normal.

– În mare pericol? Vrei să vorbim despre pericol mare? Un prieten de-al meu se sufocă încet închis undeva într-un container. Mă voi întâlni cu Kurt. Dacă trebuie să-mi folosesc vechitura de casetofon și să-mi lipesc un microfon de piept, o voi face.

– Nu, mă întrerupse Kenyon. O să văd ce oameni pot aduna.

– Bine.

– Dar ești sigur că-l poți face să mărturisească?

– Sunt agent de vânzări. Asta mi-e meseria.

61

M-am oprit la o cafenea Starbucks să caut rapid ceva pe internet, chiar aproape de ora închiderii. Apoi, după aproximativ o jumătate de oră m-am întâlnit cu Kenyon la un restaurant Dunkin'-Donuts, deschis non-stop, aflat în apropiere de clădirea Entronics. Era puțin după ora douăzeci și trei. Înăuntru erau vreo doi tip beți, cu șepci Red Sox, cu pantaloni scurți largi, cu lenjeria intimă la vedere. Un cuplu se certa violent, dar cu voce joasă, la o altă masă. Un vagabond la o masă se înconjura cu plase de cumpărături pline de tot felul de gunoaie. Nimic nu se compara cu un Dunkin'-Donuts noaptea.

Kenyon purta un pulover marinăresc, pantaloni largi de bumbac și arăta obosit. Amândoi ne-am luat două cafele mari, după care m-a dus afară, în spatele unei dubițe noi, de culoare albă. Deschise ușile din spate și se urcă înăuntru. Aprinse lumina.

– Asta e tot ce am putut face într-un timp așa de scurt, îmi zise, dându-mi o bobină cu fir.

– Kurt știe fără îndoială cum să găsească microfoane ascunse și transmițători.

– Sigur că știe, zise Kenyon. Prin urmare, nu te apropia prea mult de el.

– O să mă străduiesc.

– Atunci, să te pregătim. Se uită la tricoul meu. Ai ceva cu mânecă lungă?

– Nu la mine.

Și-a dat puloverul jos.

– Îmbracă-l pe ăsta. Dar să mi-l dai înapoi, OK?

„Dacă supraviețuiesc, o să ți-l dau bucuros înapoi."

Am încuviințat din cap.

– Dă-ți cămașa jos.

Mi-am dat-o. El îmi lipi transmițătorul pe spate, iar peste piept lipi o bandă scotch lată. Era atât de lipicioasă încât nu mă îndoiam că-mi va smulge părul de pe piept când o voi da jos.

– O să îți poată vedea unitatea? Nu uita, e profesionist.

– Și eu sunt. Am inspirat adânc și am expirat încet. Va funcționa?

– Transmițătorul va merge. Restul – ei bine, depinde de tine. Dacă vei reuși să o scoți la capăt. Și asta mă bagă-n sperieți!

– Pot să o fac. Acesta e prevăzut cu vreun buton în caz de panică?

– Vom monitoriza operațiunea. Dacă ai nevoie de noi, doar spune ceva. Un nume de cod, ceva. Și vom veni cât ai clipi.

– O propoziție. Ce zici de „Nu văd bine toată treaba asta".

– E în regulă. Bine atunci. Putem începe.

Mi-a mai luat încă patruzeci și cinci de minute să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Kurt. Am parcat în spatele unui magazin deschis de la ora șapte la douăzeci și trei, care acum era închis, și mi-am făcut de lucru la portbagajul mașinii mele.

Clădirea Entronics era aproape în beznă, doar câteva lumini risipite se vedeau în geamuri. Probabil oamenii de serviciu. Câțiva funcționari care lucrau până târziu, cum obișnuia și Phil Rifkin.

Am văzut că o parte din luminile de la mine din birou erau aprinse, acolo la etajul douăzeci. Când plecasem le stinsesem. Echipa de la curățenie venea de obicei între nouă și zece, deci nu erau ei. Nu la ora unu dimineața.

Cu siguranță era Kurt. Așteptându-mă.

62

Cincisprezece minute până la ora unu dimineața.

Am ajuns la birou cu un sfert de oră înainte de momentul în care stabiliserăm să ne întâlnim. Mi-am așezat geanta cu echipamentul sportiv și servieta imediat după ce am intrat. Luminile erau deja aprinse. La fel și computerul meu.

Am presupus că îl folosise Kurt, dar cu ce scop?

M-am dus după birou să mă uit la monitor și, dintr-odată, am auzit vocea lui Kurt.

– Ai ceva pentru mine.

M-am uitat spre el. Am dat din cap.

– Hai să rezolvăm repede lucrurile.

Nu m-am clintit și l-am privit fix în ochi.

– Cine îmi garantează mie că Graham e acolo unde spui că e?

– Nu există nici o garanție în viața asta, spuse Kurt. Cred că va trebui pur și simplu să mă crezi pe cuvânt.

– La ce-ți folosește chestia asta, până la urmă? l-am întrebat eu. E doar o bucată de metal.

– Nu îmi folosește la nimic.

– Atunci cum de ești dispus să faci schimbul?

O ezitare de ultim moment. Se întâmpla asta tot timpul în domeniul meu. Câte afaceri nu s-au dus de râpă chiar înaintea

punerii semnăturii pe linia întreruptă? De obicei, când presimțeam că se va întâmpla asta, încercam să contracarez printr-un bonus neașteptat sau o surpriză plăcută. Aproape întotdeauna funcționa. Dar trebuia să anticipezi mișcarea.

– De ce? Fiindcă aș prefera să nu ajungă pe mâinile polițiștilor. Nu că nu m-aș descurca dacă ar fi nevoie... Amicii mei de la poliție ar putea face „pierdută" o dovadă împotriva mea. Dar eu sunt un tip dintr-o bucată.

– Cine spune că polițiștii și-ar da măcar seama ce e asta?

Ridică din umeri.

– S-ar putea să nu realizeze acest lucru. Ai dreptate.

– S-ar putea nici măcar să nu își dea seama că provine de la un Porsche.

– Măcar atât sunt și ei în stare să înțeleagă. E nevoie doar de un criminalist deștept ca să găsească urme de mercur sau ceva asemănător acolo. Sau felul în care au fost tăiate frânele. Nu-mi pasă oricum, dar de ce să risc? Când noi doi putem ajunge la o înțelegere. Și apoi să trăim amândoi fericiți până la adânci bătrâneți.

Am înțeles.

L-am prins.

Era suficient. Mai mult de atât nu aveam ce să obțin, era suficient ca să îl pot acuza.

– Îmi asum un risc uriaș, i-am spus eu.

– Viața însăși e un risc. Dă-l încoace.

Nu am zis nimic o perioadă îndelungată.

„Adevărații campioni în vânzări, spunea Mark Simkins, pot să stea acolo fără să zică nimic o zi întreagă dacă e nevoie. Nu e ușor. Îți vine să spui ceva. Dar nu face asta! Ține-ți gura."

După ce trecu destul timp, am luat geanta cu care mergeam la sală și am deschis-o. Am scos bucata pe care o învelisem în plastic și bandă izolantă. I-am dat-o lui.

– Foarte bine, spuse el. Începu să dea la o parte banda izolantă și straturile de plastic de pe arborele de direcție. Aruncă plasticul pe podea, ridică axul de oțel cu o îmbinare în formă de U la unul din capete. Îl cântări în mână și îl privi cu admirație. Era greu.

– În regulă, am spus. Unde e Graham?

– Știi unde e vechea fabrică de asamblare a concernului General Motors?

– Pe Western Avenue, la aproape doi kilometri de aici?

– Exact. Fabrica părăsită de acolo. Îmi întinse o cheie mică. De la portbagaj, am presupus eu. E ciudat cum viața unui om poate depinde de o bucățică de metal, spuse el.

Merse încet spre fereastra mare de sticlă.

– La fel ca un glonț. Îți poate salva viața.

Acum se uita pe fereastră. Se răsuci dintr-odată.

– Sau te poate omorî.

După ce spuse asta, aruncă arborele de direcție în geam.

Geamul se sparse făcând un zgomot puternic și un milion de cioburi se împrăștiară pe covor.

– Geam de doi bani, spuse el. Cei care au construit clădirea asta ar fi trebuit să se gândească totuși la niște geamuri securizate.

– Nu văd bine toată treaba asta, am spus eu către microfonul ascuns.

„Vino naibii sus acum," îmi venea să urlu.

– Iisuse! am strigat eu. Ce *naiba* faci?

Un vânt rece intră în birou, și niște picături de ploaie.

– OK, spuse el. Ai fost foarte stresat. Ai ajuns pe neașteptate în fruntea companiei. S-a exercitat o mare presiune asupra ta, în încercarea de a salva divizia – nu ai știut că totul era doar o șmecherie. Jocuri de culise la nivel înalt. Ai aflat adevărul și a fost pur și simplu mai mult decât puteai suporta.

Nu-mi plăcea felul în care vorbea, dar știam ce avea de gând.

– Acum, o sută cincizeci de oameni vor îngroșa rândurile șomerilor din cauza ta. Într-adevăr, multă presiune asupra ta. O să îți pierzi și tu locul de muncă, și soția ta e însărcinată. Așa că alegi singura posibilitate care îți mai rămâne, în situația disperată în care te afli. O să sari. E o zi bună ca să mori, nu crezi?

Vântul sufla cu putere în birou, împrăștiind hârtiile peste tot, aruncând tablourile de pe biroul meu și de pe raftul de lângă perete. Simțeam deja ploaia rece pe piele.

– Vorbește în numele tău, i-am spus eu.

Am băgat mâna în geantă și am scos Coltul lui Kurt. O armă semiautomată folosită în armată, de calibrul 45.

Kurt o văzu și zâmbi. Continuă să vorbească de parcă doar îl arătam cu degetul.

– Ai lăsat un bilet în care le explici motivele sinuciderii, spuse el cu calm. Pe computer. Apar din ce în ce mai multe cazuri de sinucidere în zilele noastre.

Arma era foarte grea și o simțeam foarte ciudată la mine în mână. Oțelul rece negru-albăstrui, mânerul aspru. Inima îmi bătea atât de tare încât mâna îmi zvâcnea.

– Polițiștii aud absolut fiecare cuvânt pe care îl spunem, i-am zis eu. Mi-au pus un microfon, prietene. Șmecheria ta cu sinuciderea nu va funcționa. Îmi pare rău.

Kurt părea să mă ignore.

– Ții pistolul cu o singură mână? spuse el surprins. Nu e ușor.

Am apucat mânerul și cu cealaltă mână. Mi-am schimbat poziția, mi-am mișcat degetele, am încercat să țin pistolul cu două mâini astfel încât să pară natural.

– Ți-ai cerut iertare soției tale și fiicei care urmează să se nască. Asta spune rezultatul testului, apropo. Fetiță. Felicitări.

Pentru o secundă aproape că a reușit să îmi paralizeze orice mișcare. Am înghețat un moment.

– La fel ca și sinuciderea înscenată a lui Phil Rifkin, am spus eu. Nu s-a sinucis. L-ai strangulat, apoi ai făcut să pară că s-a spânzurat.

Kurt clipi. Acum nu mai zâmbea așa larg.

– Pentru că te prinsese intrând în laboratorul unde erau plasmele. Ca să aranjezi ecranele pe care Trevor urma să le folosească în demonstrația pe care trebuia să le-o facă celor de la Fidelity. Nu te așteptai să fie pe aici într-o zi de duminică. Nu știai ce obiceiuri ciudate avea.

– Te rog spune-mi că nu ți-a trebuit atâta timp ca să îți dai seama.

– Cred că știam asta de ceva timp, dar nu voiam să accept adevărul.

Mâna stângă mi se lipi de încheietura mâinii drepte. N-aveam habar dacă asta era poziția corectă a mâinilor. Probabil că nu. Ce naiba știam eu? Țintește și trage. Apăs trăgaciul, dacă sunt cu câțiva pași mai departe decât trebuie dau greș, țintesc din nou, strâng trăgaciul. În cele din urmă, îl voi nimeri. Un foc norocos, un foc cu ghinion, ar trebui să-l nimeresc în piept, poate chiar în cap. Mâinile îmi tremurau.

– Ai încărcat arma, Jason? Ai măcar habar cum să faci asta?

Kurt rânjea. Era ceva aproape patern în expresia lui, mândru și amuzat, privind stângăciile unui novice cu tupeu.

– Omule, dacă încarci gloanțele în mod greșit, ești un om mort. Arma ți-ar putea exploda în mâini. Te-ar omorî pe tine, în loc să mă omoare pe mine.

Știam că mințea. Măcar asta știam și eu. Dar unde era Kenyon? Nu mă auzea? Cât îi lua să ajungă aici?

– Ai ales bine arma, Jason, spuse el. Făcu câțiva pași înspre mine. Modelul 1911 A1 seria 70. O armă extraordinară. Îmi place chiar mai mult decât Glock.

Se apropie.

– Stai pe loc, Kurt.

– Are niște mecanisme de siguranță foarte bune. Mult mai bune decât cele pe care le primești în armată, Beretta M9, un rahat. O putere enormă de control.

Veni și mai aproape. Poate la vreo trei metri de mine. Foarte aproape.

– Oprește-te imediat sau îți zbor creierii! am urlat eu.

Am strâns mai tare trăgaciul. Părea surprinzător de lipsit de substanță.

– Ar fi trebuit să-mi fi acceptat oferta să îți dau lecții de tras cu arma, Jason. După cum spuneam, niciodată nu poți ști când s-ar putea să ai nevoie.

– Vorbesc serios, i-am spus eu. Mai faci un afurisit de pas și apăs pe trăgaci.

„Unde naiba erau?"

– Omule, după felul în care ții arma aceea, va ricoșa și vei rămâne fără degetul mare. Trebuie să fii atent.

Am ezitat, dar numai pentru o secundă.

– Nu o să mă ucizi, Jason. Nu ai mai omorât niciodată pe cineva și nu vei începe acum. Unul ca tine niciodată nu va omorî pe cineva.Vorbi în șoaptă, însă cu hotărâre în voce. E un coșmar cu care nu vrei să trăiești. De la distanța asta, vei

fi împroșcat cu sânge și bucăți din creier, fragmente de oase. Imaginea te va bântui până la sfârșitul vieții.

– Privește-mă, i-am spus eu și am apăsat pe trăgaci.

Nu s-a mișcat deloc. Asta era ciudat. Stătea pur și simplu acolo, cu brațele pe lângă el.

Și nu se întâmplă nimic.

Nu ieși nici un glonț din pistol.

Am strâns din nou, am apăsat pe trăgaci până la capăt, dar nu se auzi nici un clic.

Dintr-odată se repezi spre mine, prinse pistolul și mi-l smulse din mână cu o singură mișcare.

– Amator de doi bani, spuse el. Se întoarse și ațintì pistolul asupra mea.

– Ai încărcat-o, dar ai uitat să tragi piedica.

M-am întors și am început să fug.

O viteză nebună. Fugeam mâncând pământul. Ca și atunci când ne întreceam pe treptele stadionului Harvard sau ca atunci când făceam sprinturi pe malul râului Charles, dar de data asta fiecare fibră îmi era încordată la maximum în încercarea disperată de a-mi salva viața.

L-am auzit strigând în spatele meu:

– Un Colt nu e ușor de folosit de către un amator. Trebuie să tragi și piedica în timp ce apeși pe trăgaci.

Ieșisem din birou și alergam prin labirintul de birouri.

Kurt strigă:

– Trebuia să mă lași să te învăț.

Lifturile erau chiar în față. Am sărit spre panou și am apăsat toate butoanele ca să chem liftul.

– Nu ai unde să fugi, spuse Kurt, care părea să se apropie tot mai mult.

„De ce nu încerca să mă împuște?"

Sunetul unui lift care tocmai sosea. Slavă Domnului. Ușa liftului se deschise și eu am sărit înăuntru, am auzit pașii lui Kurt, am apăsat butonul pentru parter, am apăsat o dată și încă o dată până când ușile s-au închis în cele din urmă.

Un moment de ezitare. Liftul nu se mișca.

Nu, te rog.

Apoi începu totuși să coboare.

Îngrozitor de încet. Butoanele care indicau etajul începură să se aprindă, unul după celălalt, încet. Nouăsprezece… șaptesprezece. Ecranul de pe panou era întunecat, iar luminile din lift păreau foarte slabe. Mă uitam fix la numere, dorindu-mi să se schimbe mai repede.

„Unde naiba era Kenyon?"

Liftul se opri brusc. Butonul portocaliu care indica etajul nouă înghețase.

Am apăsat „P" din nou, dar nu se puse în mișcare.

Apoi se făcu întuneric. Nu mai vedeam nimic. Era beznă.

Cumva reușise să oprească liftul. Tăiase curentul. Am bâjbâit prin întuneric, încercând să găsesc butoanele. Am apăsat pe fiecare buton. Nimic.

Butonul de urgență era jos de tot. Nu îl vedeam, dar îmi aminteam unde se afla. Era oare un buton sau un comutator? Am tot pipăit panoul, fără să văd nimic, până am simțit că am ajuns în partea de jos a panoului de oțel. Am dat de ceea ce părea a fi un comutator. Am pus mâna pe el și l-am dat în partea cealaltă.

Nimic. Nici o alarmă, nici un sunet, nimic.

Mai erau și alte butoane acolo. Să fi fost totuși un buton atunci? Am apăsat tot rândul de butoane, dar nimic. Liniște.

Atunci m-a lovit un val de panică. Eram blocat într-un lift în care era întuneric beznă. Am atins ușile reci de oțel, iar

palmele mi-au alunecat de-a lungul lor până când am găsit crăpătura unde se întâlneau cele două uși.

Nu era suficient de mare încât să îmi pot strecura vârfurile degetelor prin ea. Șiroaie de sudoare îmi curgeau pe frunte și pe ceafă.

Cuprins de frustrare, am început să lovesc în ușă. Să dau cu picioarele în ea. Oțelul era tare, rece și de neclintit.

Mi-am găsit mobilul și l-am deschis ca să se facă puțină lumină cu ajutorul ecranului. Am format numărul de urgență 911.

Mi-a intrat acel ton care îmi indica faptul că nu se făcuse conexiunea.

Nu aveam semnal acolo.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Sudoarea mi se prelingea pe obraji, în urechi, pe gât. Puncte luminoase îmi dansau în fața ochilor, dar știam că nu era lumină adevărată. Erau doar neuronii mei care o luau razna. Am făcut un pas în spate și am atins pereții liftului.

Mă simțeam ca într-un coșciug.

Am ridicat mâinile să ating tavanul, însă nu am reușit, a trebuit să sar. Ce era acolo? Niște șuruburi sau ceva de genul acesta? Oare puteau fi desfăcute? Era oare vreun panou, sau o trapă, sau o ieșire de urgență?

Am simțit barele de oțel inoxidabil care se aflau în cele trei părți ale cabinei ieșite puțin în afară.

Am sărit din nou și am dat cu mâna de-a lungul plafonului liftului. Am simțit ceva rotund, o gaură. Mi-am amintit că plafonul avea spoturi încorporate în el. Nici un fel de șuruburi care să iasă în afară. Un plafon plat de oțel, cu spoturi cu halogen într-un model regulat. Care acum însă nu mai funcționau.

Dar trebuia să existe și o ieșire de urgență. Nu-i așa? Nu era obligatoriu să existe?

Și dacă ar fi existat vreo trapă și aș fi reușit să o deschid, apoi ce s-ar fi întâmplat? Ce ar fi trebuit să fac? Să mă urc pe cabina liftului ca James Bond sau ceva asemănător?

Eram leaorcă de sudoare acum. Trebuia să ies de acolo. Am încercat să mă cațăr pe bară, să ajung mai ușor la plafon, dar tot era prea sus.

Eram prins în capcană.

Spoturile se aprinseră din nou, dintr-odată.

Apoi pe panou apăru albastru, apoi alb, apoi...

Apăru fața lui Kurt.

Un prim-plan al feței sale, ușor nefocalizat. Un zâmbet larg. Fața lui ocupa acum întregul panou.

– Cuvântul zilei este „răzbunare", spuse Kurt. Un cuvânt bun, nu-i așa?

M-am holbat la fața lui care apăruse pe monitor. Cum naiba reușise să facă asta?

– Măi să fie, ești ud leoarcă. E cam cald acolo, nu?

M-am uitat în sus și am văzut o cameră de filmat neagră-argintie într-un colț al plafonului.

– Da, așa e, spuse Kurt. Eu sunt. Arăți ca naiba. Nu te obosi să tot apeși butonul de alarmă. L-am scos din funcțiune și, pe deasupra, nu e nimeni în camera de control. Pe Eduardo l-am trimis acasă. I-am spus că mă ocup eu, că am de făcut niște verificări.

– Ce ai de gând să faci, Kurt? Să mă lași aici peste noapte?

– Nu, mă gândeam să te distrez cu un filmuleț. Uită-te.

Imaginea cu fața lui dispăru de pe ecran. Dintr-odată apăru o altă imagine, greu de distins, dar îmi luă doar câteva secunde

să îmi recunosc propriul dormitor. Imaginea se focaliză brusc asupra patului. Kate stătea întinsă, cu capul pe pernă.

O lumină albastră ciudată îi bătea pe față.

– Uite-o și pe nevestica ta, spuse Kurt. Acum câteva nopți. Cred că a adormit uitându-se la televizor în timp ce tu erai pe undeva prin oraș. Se uita la *Neveste disperate,* poate? Și ea e o nevastă disperată.

Inima îmi bătea atât de tare, că simțeam că o să îmi explodeze pieptul.

– Am avut o grămadă de ocazii să instalez camera aceea video. La naiba, tot timpul mă invita la voi. De parcă ar fi fost atrasă de mine. Un bărbat adevărat. Nu o imitație jalnică cum ești tu. Un novice. Ai fost întotdeauna un atlet și războinic din fotoliul de acasă.

Apăru o altă scenă, cu Kate și cu mine în pat. Ea uitându-se la televizor, eu citind o revistă.

– A, stai, spuse el. Uite una mai veche. Dinainte ca ea să ajungă la spital.

Eu și Kate în pat, făcând dragoste. Imaginea era verzuie. Fusese luată în timpul nopții.

– No comment asupra tehnicilor tale sexuale, frate, rosti Kurt. Să spunem doar că v-am observat mult în ultima vreme.

– Bănuiesc că nu vrei și cealaltă jumătate atunci, i-am zis.

– Cealaltă jumătate? Apăru din nou imaginea cu Kurt. Un prim-plan amenințător. Avea o privire plină de curiozitate.

– Arborele de direcție din Porsche Carrera are patruzeci și cinci de centimetri, i-am spus eu. Bucata pe care ți-am dat-o are cel mult treizeci de centimetri? Trage tu concluziile.

– A, spuse el râzând pe înfundate. Foarte bine. Văd că tot ai învățat ceva, până la urmă.

– Am învățat de la cel mai bun, i-am spus eu. Tu m-ai învățat să nu joc cinstit. O vrei, adu-mă înapoi la etajul douăzeci. În biroul meu. O iau din ascunzătoare și ți-o dau. Și apoi mă lași să plec. Îl iau pe Graham și totul s-a terminat.

Kurt se holba la mine. Clipi de câteva ori.

– Ne-am înțeles? l-am întrebat eu.

Zâmbi. Se dădu înapoi și am putut să-mi văd biroul. Stătuse la computerul meu. Probabil îi încorporase o cameră de luat vederi. Poate cea pe care o tot căutasem. Nu știam. Nici nu îmi păsa.

Mă interesa doar faptul că părea să îmi iasă planul.

Liftul se mai zdruncină o dată și apoi începu să se miște.

M-am întors cu spatele la camera montată în plafon. M-am uitat la butoanele de pe panoul de control cum se aprindeau: 12... 13...

Am apăsat pe mobil tasta pentru reapelare. De data asta se făcu conexiunea. Sună o dată, de două ori.

– Apel de urgență. Vocea unui bărbat, cu un ton neutru.

– Mă aflu într-un lift în clădirea Entronics din Framingham, i-am spus eu. Mă numesc Jason Steadman. Viața îmi este în pericol. La etajul douăzeci e un tip care vrea să mă omoare.

– Așteptați, vă rog.

– *Trimiteți pe cineva!* am urlat eu.

Butonul portocaliu cu numărul douăzeci se aprinse. Se auzi un „ding". Ușile liftului se deschiseră.

La telefon se auzi o altă voce.

– Aici Sanchez.

Nu înțelegeam.

– Sanchez? Unde e Kenyon?

– Cine e la telefon? întrebă Sanchez.

În umbră, se vedea o siluetă în hol la etajul douăzeci. Sigur era Kurt.

– Jason Steadman, am șoptit eu la telefon. Sunt – îl cunosc pe Kenyon. Sunt în clădirea Entronics – trebuie să îl anunțați și să trimiteți pe cineva aici *în momentul acesta.* Grăbiți-vă, pentru numele Domnului!

– Steadman? spuse Sanchez. Rahatul ăla nenorocit? Accentul lui hispanic dispăruse.

Două siluete ieșiră din umbră. Kurt ținea un mobil la ureche.

– Doriți mesageria vocală a sergentului Kenyon, rosti Kurt cu vocea lui Sanchez, râzând batjocoritor.

Un alt bărbat care ținea în mână un pistol.

Ray Kenyon.

Kenyon ațintì pistolul asupra mea.

– Să mergem, spuse el. Hai, hai, hai. Acum dă-mi și cealaltă jumătate.

M-am uitat la ei șocat. Formasem 911. Nouă, unu, unu. Eram *sigur.* Nu apăsasem pe tasta de reapelare, nu îl sunasem pe Kenyon.

– Jerry, se auzi vocea lui Kurt. Dă-mi arma, mă ocup eu de acum încolo.

Jerry. Jeremiah. Jeremiah Willkie. Camaradul lui din Forțele Speciale. Cel care nu voise să depună mărturie împotriva lui. Cel care avea atelierul auto. Care fusese și „Ray Kenyon".

Jeremiah Willkie îi dădu lui Kurt arma. Părea a fi Coltul pe care i-l furasem lui Kurt, dar nu eram sigur.

– Băieților nici n-o să le vină să creadă, spuse Willkie/Kenyon.

– Nu, ai dreptate, spuse Kurt, și ațintì pistolul spre Jeremiah Willkie și trase. Fiindcă nu vor afla ce s-a întâmplat.

Willkie se prăbuși la pământ. Tâmpla stângă îi era scăldată în sânge. Ochii îi rămaseră deschiși.

M-am uitat cu uimire la Kurt.

– Jeremiah are o problemă cu alcoolul, spuse Kurt. Îi dai câteva pahare de votcă și începe să vorbească prea mult. Dar a fost foarte convingător în rol de polițist, nu-i așa? Întotdeauna și-a dorit să fie polițist. Unchiul lui a fost polițist.

– Dar eu am sunat la 911.

– Se numește manipularea telefonului. Ți-am clonat telefonul ca să îți pot asculta toate convorbirile. Și am redirecționat apelurile făcute de tine. Telefonul vechi, telefonul nou, nu există nici o diferență între ele. Hai să terminăm odată.

Aținti pistolul asupra mea.

– Se pare că ai ascuns cealaltă parte în biroul tău. Șmecherule ce ești. Hai să mergem.

Am mers spre biroul meu, iar el m-a urmat. Am intrat în birou și m-am oprit în mijlocul lui, încercând să-mi pun gândurile în ordine și să găsesc o soluție. Vântul bătea cu atâta putere, încât părea să urle. Covorul era acoperit de hârtii și de grămezi de cioburi albicioase de sticlă.

– Ei bine, știu că nu e la tine în birou, spuse Kurt. Sau în bibliotecă. Sau în oricare altul dintre locurile unde ascunzi lucruri de obicei.

Ochii mi s-au îndreptat repede spre servietă, dar apoi imediat în altă parte. Era tot acolo.

– Plafonul din tavan, i-am spus eu.

Îmi văzuse privirea înainte.

– Nu, nu prea cred. Dă-mi bucata aceea și ești liber să pleci.

– Nu plec prin fereastra aceea, i-am spus eu.

– Dă-mi cealaltă parte a arborelui de direcție.

Ochii mi s-au îndreptat din nou, aproape involuntar, spre servieta care se afla lângă birou.

– O să am nevoie de ajutorul tău, i-am spus eu. Am nevoie de o scară sau de ceva asemănător ca să ajung la plafon.

– O scară? întrebă el. Omule, sunt sigur că nu ai nevoie de o scară. Făcu un pas spre biroul meu și luă servieta de piele.

– Nu eu te-am învățat cum să citești fețele oamenilor? Să vezi toate acele mici semne care trădează emoțiile unei persoane? Te pricepi să citești semnele, dar nu te prea pricepi să le ascunzi.

Am încercat să iau înapoi servieta, dar bineînțeles că era mult mai puternic și mi-a smuls-o. Avea ambele mâini încleștate pe servietă și, în timp ce încerca să o deschidă, am profitat de faptul că era absorbit de ceea ce făcea și m-am îndepărtat de el.

– Nu ai unde să fugi, Jason, spuse Kurt, tare și răspicat. Am făcut încet câțiva pași în spate și, în timp ce el desfăcea curelele servietei, am ajuns lângă ușă. La vreo șase metri distanță, poate.

Se auzi un zgomot încet, ca o zgârietură.

L-am văzut pe Kurt cu chipul schimonosit de furie, dar și de ceva ce nu mai remarcasem până atunci la el.

Teamă.

Dar numai o fracțiune de secundă, până ce explozia îl înghiți, îl făcu bucățele, îi aruncă membrele în aer, o imagine oribilă de genul celor pe care le vezi doar într-un film de război. Explozia puternică mă aruncă pe spate, mă izbi de ceva tare și am simțit obiecte contondente lovindu-mă, bucăți de lemn și plastic probabil, și mai știu eu ce altceva.

M-am chinuit să mă ridic în picioare, urechile îmi țiuiau, fața îmi ardea.

O bucată din explozivul plastic C-4 al lui Kurt, conectat la bomba cu confetti pe care mi-o pusese în servietă în acea zi. O lăsasem acolo și îmi folosisem vechea servietă.

Scările. Să cobori douăzeci de etaje era floare la ureche. Învățasem asta. Eram într-o formă de zile mari acum.

Ei bine, nu chiar. Spatele mă durea, la fel și câteva coaste, probabil zdrobite, dacă nu chiar rupte. Sufeream din cauza durerii, dar eram în același timp injectat cu adrenalină.

Am deschis ușa spre scări și am început să cobor cele douăzeci de etaje. Cu pas normal, nu alergând. Șchiopătam și fața mi se contorsiona din cauza durerii, dar știam că totul va fi bine acum.

Nici o problemă.

Ușor.

Epilog

Kurt avusese dreptate, bineînțeles.

Era fetiță. Avea patru kilograme și jumătate. O micuță frumoasă și sănătoasă. De fapt, nu era chiar așa micuță. Era destul de mare, de fapt. Semăna oarecum cu Jack Nicholson, cu părul ei negru ciufulit. Și eu întotdeauna sperasem că dacă vom avea fetiță, va semăna cu Kate Hepburn. Cu mama ei. Ei bine, era pe aproape, oricum.

Bebelușul – i-am pus numele Josephine: Josie – era atât de mare încât Kate a trebuit să o nască prin cezariană. Așa că nașterea a fost programată cu câteva zile înainte, ceea ce i-a dat, din nefericire, destul timp cumnatului meu să zboare din L.A. să ni se alăture cu soția sa ca să ne bucurăm împreună de fericitul eveniment.

Eram așa de fericit, încât nici nu îmi mai păsa că era și Craig acolo.

Aveam destule pe cap, oricum.

A durat câteva zile până am lămurit toată treaba cu poliția. Împreună cu Graham Runkel am petrecut niște ore interminabile la sediul poliției, încercând să lămurim ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă. Graham le-a spus cum Kurt l-a încuiat într-un container, unde s-ar fi sufocat dacă nu l-aș fi eliberat eu, aproape în ultimul moment.

Voiau să știe cum învățasem să fac o bombă. Le-am spus că fusese Kurt cel care o făcuse în mare parte, iar restul citisem online. E uimitor ce poți găsi pe internet.

Acum că murise Kurt, nu era greu să fie convocați colegii lui din Forțele Speciale să povestească ce gen de persoană fusese. Portretul conturat de mărturiile lor nu era deloc unul pozitiv. Cam toți polițiștii și detectivii care mă interogaseră mi-au spus că sunt norocos că scăpasem cu viață.

Norocos. Da, sigur.

La scurt timp după ce Yoshi le-a transmis celor de la Tokio informația legată de modul în care președintele consiliului de administrație al Entronics SUA, Dick Hardy, reușise să își permită iahtul și casa din Dallas, Hardy a fost înlăturat complet de la conducere.

Consiliul de administrație a votat în unanimitate să-și instruiască consiliul general să informeze ramura executivă a comisiei de securitate în muncă, și aceasta a început să pună lucrurile în mișcare. Această comisie a adus apoi FBI-ul, ulterior Fiscul, și imediat după aceea Dick Hardy s-a trezit cu un potop de acuzații civile și penale de fraudă fiscală. Își scosese iahtul la vânzare chiar cu două zile înainte să îi fie confiscat de către cei de la Fisc.

Am zburat la New York să mă întâlnesc cu președintele consiliului de administrație, Hideo Nakamura, și cu încă vreo duzină de ștabi, atât japonezi, cât și americani, care m-au intervievat pentru a ocupa poziția lui Dick Hardy. Concuram împotriva altor oameni din interiorul companiei, toți mai în vârstă decât mine, cu mai multă experiență și mult mai bine pregătiți. În loc să stau acolo și să mă perpelesc în așteptarea

întrevederii, am decis să pregătesc o prezentare PowerPoint. Hardy îmi spusese cât de mult le plac prezentările PowerPoint.

Prezentarea mea avea rolul să îmi susțină punctul de vedere cum că ar trebui să închidă sediul Entronics din Santa Clara, să vândă clădirea din Silicon Valley, care costa mult prea mult, și să mute sediul în minunatul Framingham, Massachusetts, unde Entronics avea deja o clădire. Trebuiau doar niște reparații la etajul douăzeci, unde o explozie îmi transformase biroul într-o peșteră carbonizată.

I-am dat pe spate cu slide-ul în care le-am arătat cum s-ar fi putut obține un profit imens în urma vânzării birourilor din Dallas ale companiei Royal Meister. Acționarii echipei de fotbal Dallas Cowboys voiau să își construiască un stadion nou și erau dispuși să plătească cu vârf și îndesat pentru teren.

Cred că asta i-a impresionat.

Nu am menționat că aveam și motivele mele personale. Ca, de exemplu, faptul că soția mea refuza să se mute din Cambridge. Avea în cele din urmă casa ei de vis, aranjase deja și camera copilului și pur și simplu nu mai voia să plece de acolo. Așa că ori mă mutam în Santa Clara fără soție și copil, ori refuzam oferta. Dar nu aveam de gând să le spun asta. Nu ar fi dat bine imaginii mele de carnivor.

Interviurile decurseră bine, dacă ar fi fost să mă iau după expresiile de pe fețele japonezilor. Nu înțelegeam nimic din ce vorbeau. Yoshi Tanaka stătuse lângă mine tot timpul, de parcă era avocatul meu.

La ultimul interviu păru să aibă loc un schimb aprins de replici. Yoshi vorbea cu Nakamura-san și cu alt membru al consiliului de administrație într-o japoneză rapidă în timp ce eu stăteam acolo și zâmbeam ca un idiot. Păreau să se tot

contrazică până când Yoshi le spuse ceva și toți dădură din cap în semn de aprobare.

În cele din urmă, Yoshi se întoarse spre mine și spuse:

– Iartă-mă, te rog, mă port foarte nepoliticos față de tine.

M-am uitat la el uimit. Vorbea cu un accent britanic perfect. Vorbea ca Laurence Olivier sau poate ca Hugh Grant.

– Ideea e că se tot referă la tine ca *nonki,* cuvânt pe care l-aș traduce ca „relaxat", și *gokurakutonbo,* care e mai dificil de tradus, însă ar avea sensul de „degajat". Mi-e teamă însă că nici unul din aceste cuvinte nu reprezintă un compliment în japoneză. A trebuit să le explic că oamenii tăi te consideră lipsit de scrupule. Că vorbesc despre tine cu teamă. Le-am spus că asta îmi place la tine. Că ai instinct ucigaș.

Mai târziu, în timp ce eu și Yoshi așteptam hotărârea consiliului de administrație, i-am spus:

– Engleza ta e uimitoare. N-am avut nici cea mai mică idee.

– Engleza *mea?* Dragul meu, este foarte amabil din partea ta să spui asta. Mi-am făcut disertația de masterat la Trinity College, Cambridge, pe ultimele romane ale lui Henry James. El a fost un *adevărat* maestru al limbajului.

Atunci mi-a picat fisa. Bineînțeles. Cum altfel i-ar fi făcut pe oameni să vorbească cu atât de multă libertate în prezența lui?

– Deci, atunci când ți-am vorbit despre ideea pentru PictureScreen, și tu te uitai la mine fără nici o expresie...

– Eram mut de admirație, Jason-san. În acel moment am realizat că ești de-a dreptul un vizionar. I-am spus imediat lui Nakamura-san și a insistat să vă întâlniți în Santa Clara. Dar, din păcate, nu a fost să fie în acel moment.

În cele din urmă, am primit jobul lui Dick Hardy, și după câteva săptămâni care ne-au mâncat nervii, când eu și Kate am decis să nu vorbim despre subiectul respectiv, au aprobat și sugestia mea ca sediul din SUA să rămână în Framingham.

Și să îi mute pe cei mai buni de la Royal Meister în Framingham – cel puțin pe cei care voiau să plece din Dallas. Acum Joan Tureck lucra pentru mine și ea împreună cu partenera ei erau fericite să se afle din nou în Boston. Și cum rămânea cu mine?

A, da. La spital, Craig părea să mă trateze dintr-odată cu respect. Tot vorbea despre invitațiile Entronics pe plaja Pebble, ce super fusese anul trecut când Dick Hardy îl invitase să se alăture celorlalte celebrități, ce tare fusese să joace golf cu Tiger Woods și cu Vijay Singh. Probabil că eram cu capul în nori din cauza nașterii copilului, dar mi-a luat ceva timp să mă prind că bătea apropouri să primească o invitație și anul acesta. Acum, că eram noul președinte al consiliului de administrație al companiei Entronics, bietul Craig încerca să mă perie.

Dar am fost cât de prietenos am putut.

– Încercăm să fim mai exclusiviști anul acesta, i-am spus eu, dar sunt sigur că putem rezolva ceva. Contacteaz-o pe asistenta mea, Franny Barber. Sunt sigur că putem aranja.

Nu pot să neg că mi-a făcut plăcere să rostesc cuvintele acestea.

Stăteam toți în camera lui Kate, privind cum o alăptează pe micuța Josie. În cele din urmă adormi și asistenta o luă și o puse în pătuț.

Am sărutat-o zgomotos pe Kate și i-am spus:

– Sunt însurat cu cea mai grozavă femeie, am cel mai grozav copil și mă simt cel mai norocos bărbat din lume.

Eram aproape copleșit de emoție.

– Parcă spuneai că omul își face singur norocul, spuse ea, arcuindu-și sprâncenele.

– Cred că mi-am schimbat părerea, i-am răspuns eu încet. Uneori norocul îl face pe om.

Ethan stătea într-un colț al camerei și citea o carte despre gafe militare importante de-a lungul istoriei. Asta era cea mai recentă obsesie a lui. Se pare că remarca lui Kurt Semko referitoare la bătălia de la Stalingrad îi dăduse lui Ethan de gândit.

– Unchiule Jason, spuse el ridicându-și privirea din carte. Îți dai seama că Primul Război Mondial a început fiindcă un șofer a luat-o pe o stradă greșită?

– Ethan, îi spuse mama lui cu un ton de avertisment.

– Ethan, spuse și Craig. Adulții stau de vorbă.

– Pe o stradă greșită? i-am zis lui Ethan.

– Exact. Șoferul arhiducelui Austro-Ungariei a luat-o din greșeală pe o altă stradă, unde un tip îl aștepta cu un pistol, și i-a împușcat pe arhiduce și pe soția lui, și asta a provocat un întreg război mondial.

– Nu, nu știam asta, i-am spus eu. Dar mă face să mă simt mai bine legat de felul în care conduc.

Kate și Susie discutau despre bone. Kate spunea că găsise câteva candidate irlandeze promițătoare pe site-ul ziarului *Irish Echo*. Susie îi spunea să nu angajeze decât o dădacă din Filipine. S-au tot contrazis pe tema asta o vreme și bineînțeles că trebui să se bage și Craig în vorbă. Bineînțeles că nu îmi păsa de unde provenea bona. Mă tot gândeam la avertismentul

lui Festino legat de cum îmi va rămâne imprimat în minte cântecul Barney, și cum voi fi forțat să mă uit la *The Wiggles*.

Dar când începură să se contrazică în legătură cu ce fel de bonă era mai potrivită, una care să locuiască cu noi sau una care să vină doar în timpul zilei, am sărit ca ars.

– Chiar nu vreau să trăiesc sub același acoperiș cu o străină, am spus.

– Nu ar mai fi o străină odată ce ajungem să o cunoaștem, ținu Kate să scoată în evidență.

– Și mai rău, am zis.

– Chiar vrei să ai cu cine lăsa copilul când voi doi veți ieși în oraș, spuse Craig. Asta era grozav în ceea ce o privea pe Corazon. Îl puteam lăsa pe Ethan cu ea tot timpul. Abia îl vedeam.

– Asta e minunat, i-am spus eu.

Eu și Kate am făcut un schimb de priviri. Craig nu prinse sarcasmul din vocea mea.

– De câte ori începea să plângă în toiul nopții, spuse Craig, Corazon fugea și îi schimba scutecul, îl hrănea sau făcea orice era nevoie.

– Laptele îl puneam la frigider și tot ce avea Corazon de făcut era să încălzească sticluțele la cuptorul cu microunde. Dar trebuie să le agiți bine. Există de fapt un singur tip de pompiță pentru lapte de cumpărat.

– Știu, spuse Kate. M-am uitat pe toate site-urile cu produse pentru bebeluși.

– Putem să nu vorbim acum despre pompițe pentru lapte? am spus eu. Aș vrea să ne întoarcem la discuția legată de locuitul bonei cu noi.

– De ce? zise Kate. Hotărârea a fost luată.

– Pe naiba. Nici să nu te gândești.

Kate citi pe figura mea cât de hotărât eram.

– O, abia am început, spuse ea cu acel zâmbet care mă topea de fiecare dată.

– O-o, am spus eu. Tocmai mi-ai declarat război.

Mulțumiri

Corporația fictivă Entronics a fost constituită din fragmentele marilor concerne electronice pe care le-am vizitat și cercetat, dar nici una nu a fost de mai mare ajutor și ospitalieră și interesantă ca NEC. Divizia ei Visual Display este unul dintre cei mai mari producători de ecrane cu plasmă din lume și totodată o companie mare și inovatoare. Ron Gillies, fostul vicepreședinte senior și manager general (în prezent la Iomega), a răspuns la cele mai neașteptate și provocatoare întrebări ale mele, permițându-mi să vorbesc cu numeroși oameni de acolo, atât din secțiunea vânzări, cât și din sectorul tehnic. Pe el și pe deosebitul, charismaticul său succesor Pierre Richer a fost o plăcere să îi cunosc. Le mulțumesc de asemenea lui Keith Yanke, manager de produs, Plasma Displays; Patrick Malone, manager de vânzări districtual; Ken Nishimura, manager general; Bill Whiteside, de la vânzări interne; Tim Dreyer, public relations manager; și în mod special Jennei Held. Nu m-am întâlnit cu Gordy aici, nici cu Dick Hardy, nici cu Festino, nici cu Trevor, nici cu Rifkin. În alte părți, da. Nu la NEC. Și dacă unele dintre faptele pe care le-am relatat au fost greșite – ei bine, de aceea se numește ficțiune, nu-i așa?

Alte surse excelente în lumea vânzărilor hich-tech care mi-au dat informații despre cultura, mizele și provocările

existente sunt: Bob Scordino, manager zonal la Corporația EMC; Bill Scanell, vicepreședinte senior la The Americas, Corporația EMC; și Larry Roberts de la Plan View. Toți au fost plăcuți și generoși cu timpul acordat.

Profesorul Vladimir Bulovic de la MIT mi-a dezvăluit unele dintre detaliile remarcabilelor realizări în tehnologia ecranelor plate OLED. Mi-am permis și unele contribuții personale în această privință, bineînțeles.

Cei mai valoroși băieți răi au deseori nevoie de cele mai bune surse, iar pentru Kurt Semko, am avut șansa să am propria mea echipă a Forțelor Speciale, inclusiv sergentul-major în retragere Bill Combs de la William F. Buckley Memorial Chapter din cadrul Special Forces Association, care m-a prezentat membrilor echipei; sergentul (în retragere) Rick Parziale, fost sergent al unității ODA 2033; și în primul rând Kevin O'Brien, sergent First Class, care a luptat cu Grupul 20 de Forțe Speciale în Afganistan. Este evident pentru ei, dar eu trebuie să declar public – Kurt Semko reprezintă indiscutabil ofițeri dedicați, bravi și geniali de la Forțele Speciale pe care i-am cunoscut. În privința procesului de la Curtea Marțială al lui Kurt, două surse din justiția militară m-au ajutat enorm: David Sheldon și Charles Gittens. Jim Dallas de la Securitatea din Dallas mi-a spus unele din secretele sale cu privire la descoperirea unor informații din arhivele militare. Excelenta carte a Lindei Robinson, *Maeștrii Haosului*, s-a dovedit a avea o mare importanță prin prisma dezvăluirilor legate de Forțele Speciale.

În privința securității corporatiste, le sunt îndatorat în special lui Roland Cloutier, director al securității informației la EMC; lui Gary Palefsky, director la Global Security la EMC. Jon Chorey de la Fidelity mi-a fost de asemenea de ajutor. Jeff

Dingle de la Lockmasters Security Institute a oferit numeroase detalii referitoare la securitatea clădirilor.

În privința ingineriilor financiare de la Entronics, am primit mult sprijin de la redutabilul Eric Klein de la Katten Muchin Rosenman din L.A., expert în fuziuni și achiziții. Încă o dată, vechiul meu prieten Giles McNamee, de la McNamee Lawrence & Co din Boston, m-a ajutat cu unele dintre cele mai deosebite scheme rezultate din creativitatea sa obișnuită. Darrell K. Rigby de la Bain & Company din Boston m-a ajutat să înțeleg echipele de integrare-management. Și bunul meu prieten Bill Teuber, director financiar la Corporația EMC, m-a ajutat în multe feluri.

Matthew Baldacci, vicepreședinte și director de marketing la St. Martin's Press, merită menționat cu prisosință în cadrul acestor mulțumiri. Nu numai că a fost un suporter constant cu un rol esențial la editorul meu, ci și un sfătuitor avizat în privința baseballului și softballului, elemente importante în cadrul acestei cărți. Îi mulțumesc și lui Matt Dellinger de la *The New Yorker,* care, printre altele, este managerul echipei de softball a ziarului. Îi adresez mulțumiri speciale prietenului meu Kurt Cerulli, antrenor de softball și expert în baseball, pentru că mi-a sugerat numeroase strategeme de softball și a fost sigur că le-am înțeles. Daniel A. Russell, de la Departamentul de Știință și Matematică al Universității Kettering, mi-a oferit sfaturi cu privire la aranjarea unei bâte de softball. Dan Tolentino de la Easton Sports mi-a explicat construcția bâtelor de softball.

Gregory Vigilante, de la Centrul de Comandă, Cercetare, Dezvoltare și Inginerie al Armatei SUA, m-a ajutat să înțeleg cum stătea cu scăderea rezistenței unui material metalic cauzată de contactul cu un material topit. Toby Gloekler, de la Compania de Reconstrucția Coliziunilor, m-a ajutat în faza finală

a cercetărilor mele, printr-un artificiu ingineresc, spunându-mi cum poate fi realizat un accident auto aproape de nedetectat. Le mulțumesc, de asemenea, investigatorului de accidente Robert W. Burns; sergentului Stephen J. Walsh de la Departamentul de analiză și reconstituire a Coliziunilor din cadrul Poliției statului Massachusetts; agentului Mike Banks de la Poliția statului Massachusetts și sergentului Mike Hill de la Departamentul de Poliție din Framingham, Massachusetts. Detectivul pensionar Kenneth Kooistra, care a lucrat la poliția din Grand Rapids, m-a ajutat în privința unor detalii criminalistice.

În ceea ce privește sarcina și placenta previa, adresez mulțumirile mele doctorului Alan DeCherney, profesor de obstetrică și ginecologie la Școala de Medicină David Geffen, UCLA; și lui Mary Pat Lowe, asistentă la camera de urgență a Spitalului General Massachusetts.

Le sunt recunoscător, ca întotdeauna, unor surse pe care le-am utilizat pe termen lung, în special lui Harry „Skip" Brandon, de la Smith Brandon din Washington D.C., și indispensabilului meu expert în arme Jack McGeorge de la Grupul de Siguranță Publică din Woodbridge, statul Virginia. Fostul meu cercetător Kevin Biehl m-a ajutat din nou cu unele investigații întreprinse în ultimul moment.

Aș dori să mulțumesc încă o dată editorului meu, St. Martin's Press. Continuă să creadă în mine și mă sprijină în procesul de concepere a cărților cu un entuziasm extraordinar, pe care mă pot baza. Cu riscul de a lăsa nemenționați oameni importanți, îi pomenesc în mod deosebit pe președintele și editorul Sally Richardson; John Sargent, președinte al consiliului de administrație la Holtzbrinck USA; Matthew Shear, vicepreședinte și editor la diviziile SMP; directorul de marketing Matt Baldacci; Ronni Stolzenberg de la marketing; directorul

de publicitate John Murphy; Gregg Sullivan și Elizabeth Coxe de la publicitate; Brian Heller de la vânzări; George Witte; Christina Harcar; Nancy Trypuc; Alison Lazarus; Jeff Capshew; Andy LeCount; Ken Holland; Tom Siino; Rob Renzler; Jennifer Enderlin; Bob Williams; Sofrina Hinton; Anne Marie Tallberg; Mike Rohrig; și Gregory Gestner; iar de la Audio Renaissance, Mary Beth Roche, Joe McNeely și Laura Wilson.

Keith Kahla, editorul meu, merită setul propriu de mulțumiri. Îți mulțumesc, prietene, pentru tot ce ai făcut. Ești cu adevărat cel mai bun.

Agentul meu, Molly Friedrich, de la Agenția Aaron Priest, a fost la fel de minunată ca întotdeauna; ca suporter, protector și cititor incisiv. Îi adresez mulțumirile mele și lui Paul Cirone de la agenție.

Soția mea, Michele Souda, a fost un cititor valoros și editor al manuscrisului. Nu numai că fiica noastră, Emma, a trebuit să se descurce cu absența aproape permanentă a tatălui său în timpul lunilor în care a scris *Instinctul ucigaș*, dar obsesia ei pentru baseball a inspirat o parte importantă a acestei cărți.

Și, în cele din urmă, fratelui meu, Henry Finder, director editorial la *The New Yorker:* mi-ai asigurat spatele, cum se spune (dar nu erai obligat să o faci). De la geneza cărții până la publicare, ai fost de neprețuit. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns.